

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

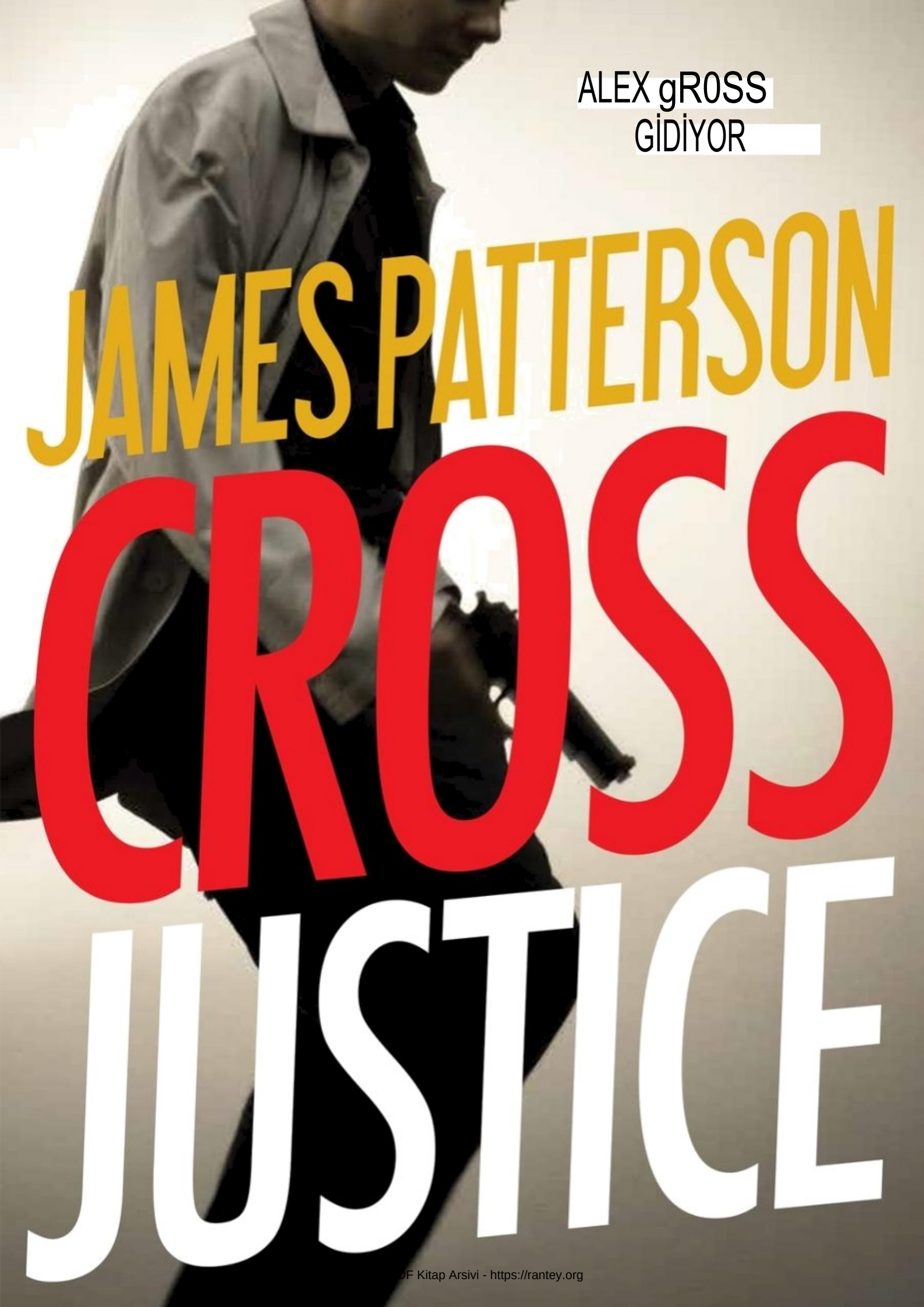
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a black and white photograph of a man in a trench coat, seen from the side, holding a handgun. The text is overlaid on this image.

ALEX gROSS
GİDİYOR

JAMES PATTERSON

CROSS

JUSTICE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

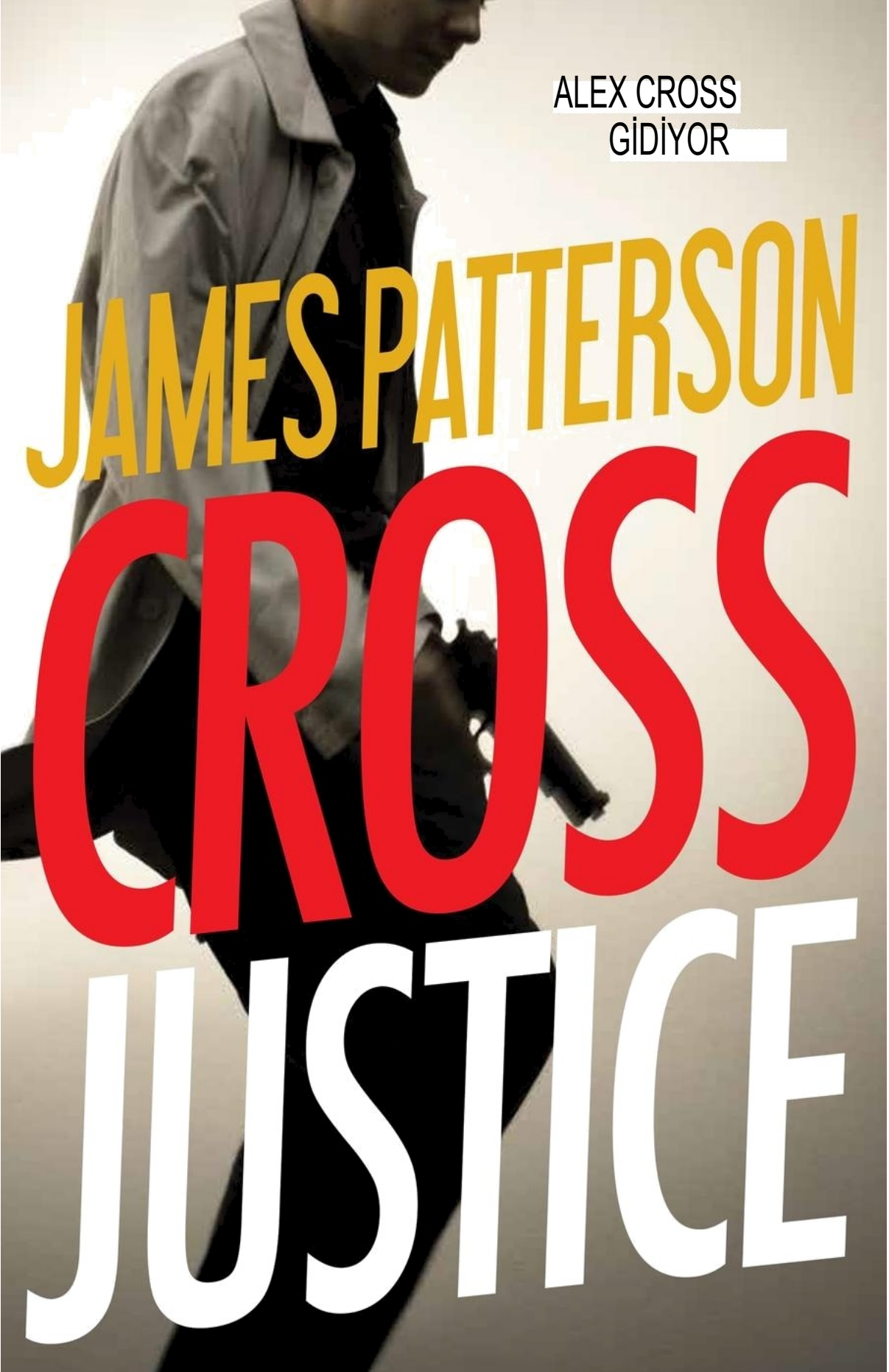
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The book cover features a man in a light-colored trench coat, seen from the side, holding a handgun. The background is a plain, light-colored wall. The title 'CROSS JUSTICE' is prominently displayed in large, bold letters, with 'CROSS' in red and 'JUSTICE' in white. The author's name 'JAMES PATTERSON' is in yellow. In the top right corner, the text 'ALEX CROSS GİDİYOR' is written in black.

ALEX CROSS
GİDİYOR

JAMES PATTERSON

CROSS

JUSTICE

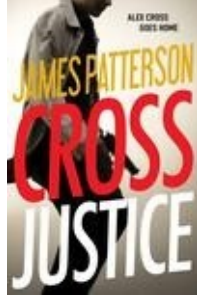
CROSS JUSTICE

**JAMES
PATTERSON**

LITTLE, BROWN AND COMPANY

NEW YORK BOSTON LONDON

[Okumaya
Başlayın](#)
[İçindekiler Haber
Bültenleri Telif
Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Kendimi güzel hissediyorum.

Bir

Cesedi küvetin içinde **bırakan** Coco, üzerinde siyah ipek külot, dirsek hizasında siyah eldivenler ve başka hiçbir şey olmadan devasa gömme dolaba girdi. Eğitimli gözler gündelik kıyafetlerin arasında gezindi, hepsi güzel kıyafetlerdi elbette ama Coco'nun istediği bu değildi.

Couture elbiseler. Şık gece kıyafetleri. Zarif parçaların dramı ve baştan çıkarıcılığı Coco'yu bir mıknatısın demiri çekmesi gibi çekiyordu. Uzman gözler ve zeki eldivenli parmaklar, Christian Dior'un fare grisi, omzu açık elbisesini ve ardından sırtı daldırmalı beyaz bir Gucci elbiseyi inceledi.

Coco tasarımların mükemmel olduğunu düşünüyordu, ancak işçilik on bin dolar ve üzeri fiyat etiketleri olan elbiselerden beklenecek kadar hassas, uygulama da o kadar gergin değildi. Lüksün en üst sınırında bile, terzilik zanaatı bugünlerde acı çekiyordu, eski beceriler neredeyse unutulmuştu. Yazık. Utanç verici. Coco'nun merhum annesinin de dediği gibi, bir rezalet.

Yine de her iki elbise de ileride kullanılmak üzere bir giysi çantasına konuldu.

Coco daha fazla elbiseyi bir kenara itti, öne çıkan, derin duygular uyandıran, "Ahhh, evet. Bu benim hayalim. Benim fantezim. Bu gece olacağım kişi bu!"

Elie Saab imzalı bir kokteyl elbisesi sonunda arayışa son verdi. 6 beden. Mükemmel. Derin çivit mavisi, ipek, kolsuz, daldırma yakalı ve arkası elmas kesimli, olağanüstü retro-ellili yılların sonu, altmışlı yılların başı, *Mad Men* gardırobundan fırlamış gibiydi.

Bay Draper'ı arıyorum; şimdi salyalarınız akabilir.

Coco kıkırdadı ama bu elbisenin komik bir yanı yoktu. Üç yıldızlı bir Michelin restoranında ya da zenginler, güçlüler ve ünlülerle dolu bir balo salonunda tüm konuşmaları susturabilecek türden, kendi çekim gücüne sahip gibi görünen nadir bir elbise türü olan efsanevi bir elbiseydi.

ve yüz metre içindeki her erkekten şehvet ve her kadından kıskançlık çekmeyi başardı.

Coco onu raftan aldı, gömme dolabın en ucundaki boy aynasına gitti ve kendini değerlendirmek için orada biraz durdu. Uzun boylu, zayıf, bir kapak kızının yüzüne ve bir dansçının muhteşem duruşuna sahip olan Coco, oval ela gözlerine ve kusursuz tenine dikkat etti. Buna bir de göğüslere ve ince çocuksu kalçalara dair en ufak bir ima eklendiğinde, eğer dünya bu kadar acımasız olmasaydı, bu boğucu yaratık Paris'ten Milano'ya podyumların gözdesi olurdu.

Coco, göz alıcı bir süper model olarak hayalini kurduğu hayatı engelleyen tek şeye hayal kırıklığı içinde an baktı. Siyah külotunun altındaki banda rağmen, Coco'nun bir erkek olduğuna dair hala çok az şüphe vardı.

İki

Makyajını **lekelememeye özen** gösteren Coco, Elie Saab elbisesini pürüzsüz, kel kafasının ve kadınsı omuzlarının üzerinden çekştirerek elbisenin akışının erkekliğine dair her türlü dışsal kanıtı gizlemesi için dua etti.

Duaları kabul olmuştu. Coco kumaşı kalçalarına ve üst uyluklarına yapışacak şekilde düzelttiğinde, kel kafasıyla bile, görünüşe göre çarpıcı bir kadındı.

Coco şeffaf, siyah, uyluk hizasında çoraplar buldu ve aynaların yanındaki ayakkabı raflarına ilerlemeden önce onları dikkatlice, duyusal bir şekilde kaydırıldı. İki yüz çifti saymayı bıraktı.

Lisa neydi, Imelda Marcos'un reenkarnasyonu mu?

Güldü ve Sergio Rossi'den bir çift siyah ince topuklu ayakkabı seçti. Kapalı burun kısmı biraz dardı ama söz konusu moda olduğunda bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyordu.

Gladyatör kayışlarını sıkıp dengesini sağladıktan sonra Coco gömme dolaptan çıktı ve devasa ana süite girdi. Zarif dekoru görmezden geldi ve doğruca makyaj masasının üzerindeki büyük mücevher kutusuna gitti.

Birkaç parçayı reddettikten sonra, Tahiti incisinden bir küpe seti ve Cartier'den elbiseyi tamamlayan ama hiçbir şekilde aşırıya kaçmayan bir kolye buldu. Annesinin dediği gibi: *Odak noktanızı bilin, sonra onun etrafında aksesuarlar yaratın.*

İncileri taktı ve daha önce makyaj masasının yanına bıraktığı Fendi alışveriş çantasını aldı. Kağıt mendili bir kenara itti, katlanmış polo tişörtü, kot pantolonu ve docksider'ları görmezden geldi ve oval bir kutu çıkardı.

Coco kapağı kaldırınca bir peruk ortaya çıktı. Elli yıldan daha eskiydi ama kusursuz bir şekilde muhafaza edilmişti. Saçlar gürdü, insandı ve boyanmamıştı, küllü bir sarı tonundaydı. Her teli doğal ve canlılığını koruyordu,

ve doku.

Makyaj masasına oturdu, alışveriş çantasına uzandı ve kısa bir halı bandı şeridi buldu. Makyaj çekmecesinden aldığı makasla bandı her biri yaklaşık bir inç uzunluğunda dört parçaya böldü. Dişleriyle uzun siyah eldivenlerden birini çekip çıkardı.

Her bir bant parçasının arkasını sıyırdı ve kağıtları Fendi çantasına attı. Sonra bant parçalarını kafa derisine sabitledi; bir tanesi tepede, bir diğeri ortanın üç santim ilerisinde ve her bir kulağın üzerinde.

Eldiveni tekrar giydikten sonra Coco peruğu kutudan çıkardı, aynaya baktı ve kafasına geçirip banttaki yerine oturttu. Zevkle iç çekti.

Coco'nun gözünde peruk, yıllar önce ilk kez gördüğü zamanki kadar dramatik görünüyordu. Paris'te bir usta tarafından şekillendirilmiş, saçlar ortadan ikiye ayrılmış, arkadan yüksekçe kesilmiş ve sonra her iki taraftaki ön tutamlar en uzun olacak şekilde uzunlukları kısaltılmıştı. Saçlar Coco'nun yüzünü, çene çizgisinin hemen altında ve inci kolyenin hemen üzerinde biten bir gözyaşı damlası şeklinde çerçeveliyordu.

Kıyafetinden son derece memnun olan Coco rujunu tazeledi ve kendisine bakan kadına baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"Bu gece harikasın hayatım," dedi sevinçle. "Bir sanat eseri."

Coco, yansımasına göz kırparak makyaj masasından kalktı ve şarkı söylemeye başladı. "'Kendimi güzel hissediyorum, çok güzel. Güzel ve esprili hissediyorum ve...'"

Şarkı söylerken gözleri mücevher kutusuna kaydı ve büyük zümrütler içeren, gelecek vaat eden birkaç parça çıkardı. Onları Fendi çantasına koydu ve dolaba geri döndü. Orada kolalı erkek gömleklerinden oluşan bir rafı kenara iterek dijital tuş takımlı bir kasayı ortaya çıkardı.

Coco hafızasındaki şifreyi girip kasayı açtı ve on adet elli dolarlık banknot destesi bulmanın mutluluğunu yaşadı. Hepsini Fendi çantasına doldurdu ve kasayı kapattı, ardından çantayı içindekilerle birlikte giysi çantasının dibine doldurdu, fermuarını çekti ve omzunun üzerinden attı.

Coco dolaptan çıkarken bir dizi anahtar aldı. Geometrik, siyah-altın Badgley Mischka Alba clutch çantayı gördü ve raftan kaptı. *Ne şans ama!*

Anahtarları içeri koydu.

Süitin dışında tereddüt , sonra küçük bir ev büyüklüğündeki banyoya geri döndü ve "Lisa, canım, korkarım gitme vaktim geldi" diye seslendi.

Coco başını sol omzuna doğru eğdi ve küvetteki esmer kadına ilgi ve üzüntüyle baktı. Lisa'nın ölü turkuaz gözleri yuvalarından fırlamıştı ve kolajen enjekte edilmiş dudakları, sanki fişe takılı Bose akustik radyo banyo suyuna çarptığında çenesi kaynaşarak açılmış gibi genişçe gerilmişti. İnanılmaz

Günümüzde ve çağımızda -gelişmiş teknoloji ve devre kesicilerle birlikte- evdeki elektrik ve banyo suyu hala bir kalbi durduracak kadar sarsıntı yaratıyor.

Coco cesede, "Söylemeliyim ki kızım, sana verdiğim değerden çok daha iyi bir zevkin varmış," dedi. "İşin aslına bakarsak, gardırobunun kısa bir envanterini çıkardıktan sonra, görüyorum ki paran varmış ve onu oldukça iyi harcamışsın. Ve kalbimin derinliklerinden? Ölüyken bile çok güzelsin. Bravo, canım. Bravo."

Ona bir öpücük verdi, döndü ve odadan çıktı.

Coco bir amaç uğruna malikânede ilerledi ve döner merdivenden inerek fuayeye girdi. Günün geç saatleriydi, neredeyse alacakaranlıktı ve batmakta olan Florida güneşi pencerelerden altın rengi bir parıltı yayarak uzak duvardaki yağlı boya tabloyu aydınlatıyordu.

Coco, ressamın Lisa'yı tüm ihtişamıyla resmettiğini, onu kadınsı gücünün, zarafetinin ve olgunluğunun doruğunda yakaladığını düşünüyordu. Bunu kimse değiştiremezdi. Asla. Bugünden itibaren Lisa tablodaki kadın olacaktı, üst kattaki cansız kabuk değil.

Ön kapıdan çıktı ve dairesel bir araba yoluna adım attı. Haziran sonuydu ve iç kesimler dayanılmaz derecede sıcaktı. Ama burada, okyanusa bu kadar yakinken esen bir meltem havayı oldukça hoş hale getiriyordu.

Coco, Lisa'nın mükemmel bakımlı, tropik renklerle bezenmiş ve orkidelerin çiçek açmasıyla mis gibi kokan bahçelerinin önünden geçerek yolda yürüdü. Kapının üzerindeki bir düğmeye bastığında ve kapı açıldığında palmiye ağaçlarındaki tüneklerinden vahşi papağanlar cik cik ötüyordu.

Bakımlı çimenlerin ve güzel evlerin yanından geçerek bir blok boyunca yürüdü, ince topuklu ayakkabılarının kaldırımında çıkardığı tıkırtıdan ve ipek elbisesinin ipekli kalçalarına sürtünmesinden keyif .

Nadir bulunan eski bir spor araba, koyu yeşil bir Aston Martin DB5 üstü açık, ileride park edilmişti. Aston daha iyi günler görmüştü ve tamire ihtiyacı vardı, ancak Coco arabayı hala güvensiz bir çocuğun en sevdiği battaniyeyi parçalanana kadar sevmesi ve endişelenmesi gibi seviyordu.

İçeri girdi, giysi çantasını yolcu koltuğuna yerleştirdi ve anahtarı roadster'in kontağına taktı. Kükreyerek canlandı. Üstü açık arabanın tavanını indirdikten sonra Aston'u vitese taktı ve hafif akşam trafiğine çıktı.

Bu gece çok güzelim, diye düşündü Coco. Ve cennetim Palm Beach'te muhteşem bir akşam. Romantizm ve fırsatlar hemen önümde uzanıyor. Şimdiden bana doğru geldiklerini hissedebiliyorum.

Annemin bana her zaman söylediği gibi, bir kızın hayatında moda, romantizm ve küçük bir fırsat varsa, başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Birinci Bölüm

Starksville

Bölüm

1

Starksville, Kuzey Carolina'ya on mil mesafede olduğumuzu **gösteren yol** işaretini **gördüğümde** nefesim daraldı, kalp atışlarım hızlandı ve içimi mantıksız bir şekilde karanlık ve baskıcı bir his kapladı.

Eşim Bree, Ford Explorer'ımızın yolcu koltuğunda oturuyordu ve fark etmiş olmalıydı. "İyi misin Alex?" diye sordu.

Duygularımdan sıyrılmaya çalıştım, "Kuzey Carolina'nın büyük romancısı Thomas Wolfe, eve bir daha dönemeyeceğinizi yazmıştı. Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Neden tekrar eve gidemiyoruz baba?" Yakında yedi yaşına girecek olan oğlum Ali arka koltuktan sordu.

"Bu sadece bir deyim," dedim. "Eğer küçük bir kasabada büyür ve sonra büyük bir şehre taşınırsanız, geri döndüğünüzde hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Hepsi bu."

"Ah," dedi Ali ve iPad'inde oynadığı oyuna geri döndü.

Başkentten buraya geldiğimiz uzun yolculuk boyunca suratı asık olan on beş yaşındaki kızım Jannie, "Buraya hiç gelmedin mi baba? Bir kere bile mi?"

"Hayır," diye cevap verdim dikiz aynasına bakarak. "Ne zamandır yok, nine?"

"Otuz beş yıl," dedi doksan yaşlarındaki küçük büyükannem Regina Cross. Arka koltukta iki çocuğumun arasına oturmuş, dışarıya bakmaya çalışıyordu. "Geniş ailemizle irtibatı koparmadık ama geri dönmek için işler bir türlü yoluna girmedii."

"Şimdiye kadar," dedi Bree ve bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Eşim de ben de DC Metro Polisi'nde dedektifiz ve bir profesyonel tarafından incelendiğimi biliyordum.

Geçmişte yaşadığımız "tartışmayı" yeniden açmak istemediğimden

Birkaç gün sonra kararlı bir şekilde, "Kaptan bize izin alıp *uzaklaşmamızı* emretti ve kan sudan daha kalındır" dedim.

"Sahile gidebilirdik." Bree iç çekti. "Yine Jamaika." "Jamaika'yı severim," dedi Ali.

"Onun yerine dağlara gidiyoruz," dedim. "Burada ne kadar kalmamız gerekecek?" Jannie inledi.

"Kuzenimin duruşması ne kadar sürerse," dedim.

"Bu bir ay falan sürebilir!" diye bağırdı.

"Muhtemelen değil," dedim. "Ama belki."

"Tanrım, baba, sonbahar sezonu için nasıl formda kalacağım?"

Yetenekli bir atlet olan kızım, yazın başlarında büyük bir yarış kazandığından beri antrenmanlarını takıntı haline getirmişti.

"Raleigh'den AAU onaylı bir takımla haftada iki kez antrenman yapacaksın," dedim. "Yüksekte antrenman yapmak için doğrudan buradaki lise pistine geliyorlar. Antrenörün bile rakımda koşmanın senin için iyi olacağını söyledi, bu yüzden lütfen antrenmanların hakkında daha fazla konuşmayalım. Biz her şeyi hallettik."

"Starksville'in tavrı ne kadar?" Ali sordu.

"Yükseklik," diye düzeltti eski bir İngilizce öğretmeni ve lise müdür yardımcısı olan Nana Mama. "Bir şeyin denizden yüksekliği anlamına geliyor."

"Deniz seviyesinden en az iki bin fit yukarıda olacağız," dedim ve sonra yolun yukarısındaki dağların belli belirsiz siluetlerini işaret ettim. "Şu sırtların arkasında daha yukarıda."

Jannie birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Stefan masum mu?" diye sordu.

Suçlamaları düşündüm. Stefan Tate, Rashawn Turnbull adında on üç yaşındaki bir çocuğa işkence etmek ve öldürmekle suçlanan bir beden eğitimi öğretmeni idi. Aynı zamanda rahmetli annemin kız kardeşinin oğluydu ve-

"Baba?" Ali söyledi. "O masum mu?"

"Scootchie öyle düşünüyor," diye cevap verdim.

"Scootchie'yi seviyorum," dedi Jannie.

"Ben de öyle," diye cevap verdim, Bree'ye bakarak. "Yani o çağırdığında geliyorum."

Naomi "Scootchie" Cross rahmetli kardeşim Aaron'un kızıdır. Yıllar önce, Naomi Duke Üniversitesi'nde hukuk okurken, kendisine Casanova diyen bir katil ve sadist tarafından kaçırılmıştı. Onu bulup kurtaracak kadar şanslıydım ve bu çile aramızda bugüne kadar devam eden bir bağ oluşturdu.

Sağımızda mısırla dolu dar bir tarlayı, solumuzda ise olgun bir çam plantasyonunu geçtik.

Hafızamın derinliklerinde burayı tanıdım ve midem bulandı çünkü mısır tarlasının en ucunda beni karşılayan bir tabela olacağını biliyordum

Kalbimi parçalayan bir kasabaya, unutmak için bir ömür harcadığım bir yere geri döndüm.

Bölüm

2

Sorunlu çocukluğumun sınırını belirleyen tabelanın ahşap, soluk ve kudzu otları tarafından boğulmuş **olduğunu hatırlıyordum**. Ama şimdi tabela kabartmalı metaldi, oldukça yeniydi ve boğucu otlardan arınmıştı.

STARКСVILLE, NC NÜFUS 21,010'A HOŞ
GELDİNİZ

Tabelanın ötesinde uzun süredir terk edilmiş, tuğla duvarlı iki fabrikanın yanından geçtik. Penceresiz ve yıkılmaya yüz tutmuş bu harabe yapılar, üzerlerinde kınama ilanları asılı olan tel örgülerle çevriliydi. Beynimin derinliklerinde, ilk fabrikada bir zamanlar ayakkabı, diğerinde ise çarşaf üretildiğini hatırladım. Bunu biliyordum çünkü annem ben küçük bir çocukken, sigara, içki, uyuşturucu ve nihayetinde akciğer kanserine yenik düşmeden önce çarşaf fabrikasında çalışmıştı.

Dikiz aynasına baktım ve büyükannemin buruşuk yüzünden onun da annemin, gelininin ve muhtemelen oğlu rahmetli babamın anıları tarafından rahatsız edildiğini gördüm. Hatırlamadığım köhne bir alışveriş merkezinin yanından geçtik, sonra da Piggly Wiggly bakkalının kabuğunun yanından geçtik.

"Annem bana ne zaman beş sent verse, oraya gider ve şeker ya da Bay Pibb alırdım," dedim, dükkânı göstererek.

"Beş sent mi?" Ali dedi ki. "Beş sente şeker alabiliyor muydun?" "Benim bir penny idi, ," dedi Nana Mama.

Chicago'da büyümüş olan Bree, "Mr. Pibb nedir?" diye sordu.

"Bir gazoz," dedim. "Sanırım karbonatlı kuru erik suyu."

"Bu iğrenç," dedi Jannie.

"Hayır, aslında güzel," dedim. "Dr Pepper gibi bir şey. Annem severdi. Babam da öyle. Hatırladın mı, Nana?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Büyükannem iç çekti.

"İkinizin de isimlerini hiç kullanmadığını fark ettiniz mi?" Bree söyledi.

"Christina ve Jason," dedi Nana Mama sessizce ve ben aynaya baktım

Birdenbire ne kadar üzgün olduğunu gördüm.

"Neye benziyorlardı?" Ali hâlâ iPad'ine bakarak sordu.

On yıllardır ilk kez annemin ve babamın kaybından dolayı keder ve üzüntü hissettim. Tek kelime etmedim.

Ama büyükannem, "İkisi de güzel, sorunlu ruhlardı, Ali," dedi. "Tren geliyor Alex," dedi Bree.

Gözlerimi dikiz aynasından ayırdığımda ışıkların yanıp söndüğünü ve güvenlik kapılarının alçaldığını gördüm. Kapılardan iki vagon ve bir panelvan uzakta yavaşlayarak durduk ve yavaş hareket eden yük vagonlarının gürültüyle geçişini izledik.

Evimizin yakınındaki ormandan geçen aynı raylar boyunca koşarkenki halim gözümün önüne geldi -sekiz mi, dokuz mu? Yağmurlu bir geceydi ve nedense çok korkmuştum. *Neden korkuyordunuz?*

"Şu trenin üstündeki adamlara bak!" Ali düşüncelerimi bölerek konuştu.

Vagonlardan birinde biri Afro-Amerikan iki kişi *vardı*,

Biri Kafkasyalı, ikisi de onlu yaşlarının sonunda, yirmili yaşlarının başında. Geçitten geçerken, uzun bir yolculuğa hazırlanır gibi, bacaklarını konteyner vagonunun önünden sarkıtarak oturdular.

"Eskiden böyle trenlere binen adamlara berduş derdik," dedi Nana Mama.

Bree, "göre iyi giyinmiş sayılır," dedi.

Genç adamların içinde bulunduğu araba geçitten geçerken Bree'nin neden bahsettiğini gördüm. Arkaya dönük beyzbol şapkaları, güneş gözlükleri, kulaklıklar, bol şortlar, siyah tişörtler ve parlak, yüksek topuklu spor ayakkabılar giymişlerdi. Önümüzdeki arabadan birini tanıyor gibiydiler ve her biri üç parmağını havaya kaldırarak el salladı. Arabanın sürücü tarafındaki camdan bir kol çıktı ve selama karşılık verdi.

Ve sonra onlar gittiler, trenin vagonu da kısa bir süre sonra kuzeye doğru yol aldı. Kapılar kalktı. Işıklar yanıp sönmeyi bıraktı. Rayların üzerinden geçtik. İki vagon sağa gitti ve ben de minibüsün CAINE FERTILIZER CO. yazan bir tabeladan sola için yavaşlamak zorunda kaldım.

"Eeeuw," dedi Ali. "Bu koku da ne?"

Ben de yakaladım, "Üre" dedim.

"Çiştiki gibi mi demek istiyorsun?" Jannie iğrenerek sordu. "Hayvan çiši," dedim. "Ve muhtemelen hayvan kakası da." "Tanrım, burada ne işimiz var?" dedi inleyerek.

"Nerede kalıyoruz?" Ali sordu.

"Naomi ayarlamaları yaptı," dedi Bree. "Dua edeyim de klima olsun. Hava doksan derece olmalı ve eğer o kokunun rüzgarında kalırsak..."

"Saat seksen," dedim gösterge tablosuna bakarak. "Şimdi daha yukarıdayız."

İçgüdülerimle yola devam ettim, sokak isimlerinin hiçbirini hatırlamıyordum ama bir şekilde Starksville şehir merkezine giden yolu sanki otuz beş yıl önce değil de bir gün önce gitmişim gibi biliyordum.

Kasaba merkezi 1800'lerin başında dikdörtgen bir ortak alan etrafında düzenlenmişti ve şimdi bu alanda Konfederasyon'un yerel bir kahramanı ve kasabanın kurucusu ve adaşının oğlu olan Albay Francis Stark'ın bir heykeli bulunuyordu. Starksville şirin olarak tanımlayabileceğiniz bir yer olmalıydı. Binaların çoğu eskiydi, bazıları antebellum, bazıları da kasabanın kenarındaki fabrikalar gibi tuğla kaplıydı.

Ama zor ekonomik zamanlar Starksville'i vurmuştu. O Perşembe günü açık olan her işyeri için -bir giyim mağazası, bir kitapçı, bir rehinci, bir silah dükkânı ve iki içki dükkânı- ön camları sabunlanmış halde boş duran iki işyeri daha vardı. Her yerde satılık levhaları asılıydı.

"Starksville'in Jim Crow yasalarına *rağmen* yaşamak için fena bir yer olmadığı zamanları hatırlıyorum," dedi Nana Mama hüzünle.

"Karga kanunları nedir?" Ali burnunu kıvrırarak sordu.

"Bizim gibi insanlara karşı yasalar vardı" dedi ve sonra kemikli parmağıyla Lords adında feshedilmiş bir eczane ve gazoz çeşmesini işaret etti. "Tam orada, 'Zenciler Giremez' yazan tabelalar olduğunu hatırlıyorum."

"Dr. King bunları indirdi mi?" diye sordu oğlum.

"Nihayetinde o sorumluydu," dedim. "Ama bildiğim kadarıyla, aslında hiç gelmedi-"

Jannie, "Hey, işte Scootchie!" diye bağırdı.

Bölüm

3

Yeğenim ilçe adliyesinin önündeki kaldırımında, iyi kesimli gri bir takım elbise giymiş, ciddi görünümlü Afro-Amerikan bir adamla tartışıyordu. Naomi lacivert bir etek ve blazer ceket giymiş, göğsünde kahverengi, yasal boyutlarda bir akordeon dosya tutuyor ve başını sertçe sallıyordu.

Kenara çekip park ettim ve dedim ki, "Meşgul görünüyor. Neden herkes burada beklemiyor? Kalacağımız yeri tarif edeyim."

Washington DC standartlarına göre güzel bir yaz gününde dışarı çıktım. Nem oranı şaşırtıcı derecede düşüktü ve yeğenimin sesini taşıyan bir esinti vardı.

"Matt, her hareketime karşı çıkacak mısın?" Naomi talep etti.

"Elbette öyleyim," dedi. "Bu benim işim, unuttun mu?" "Senin işin gerçeği bulmak olmalı," diye karşılık verdi.

"Sanırım hepimiz gerçeği biliyoruz," diye cevap verdi ve sonra omzunun üzerinden bana baktı.

"Naomi?"

Dönüp beni gördü ve duruşu gevşedi. "Alex!"

Sırtarak yanıma geldi, kollarını bana doladı ve , "Tanrı'ya şükür buradasın. Bu kasaba beni delirtmeye yetiyor."

"geldiğince çabuk geldim," dedim. "Stefan nerede?"

"Hâlâ hapiste," dedi. "Yargıç herhangi bir kefalet belirlemeyi reddediyor." Matt bizi -daha doğrusu beni- dikkatle inceliyordu.

"Arkadaşın savcı mı?" Sessizce sordum.

"Seni tanıştırayım," dedi, "zincirini şingirdat."

"Çingirdat," dedim.

Naomi beni ona götürdü ve dedi ki, "Bölge savcı yardımcısı Matthew

Brady, bu benim amcam ve Stefan'ın kuzeni Dr. Alex Cross, daha önce FBI Davranış Bilimleri Birimi'nde çalışmış ve şu anda Washington DC Metro Polisi'nde özel dedektif olarak görev yapmaktadır."

Brady etkilendiyse bile bunu belli etmedi ve elimi pek de hevesli olmayan bir şekilde sıktı. "Tam olarak neden buradasın?"

"Ailem ve ben son zamanlarda zor bir dönemden geçiyoruz, bu yüzden köklerimi ziyaret etmek ve kuzenime biraz manevi destek sağlamak için küçük bir R ve R yapıyoruz" dedim.

"Pekala." Burnunu çekti ve Naomi'ye baktı. "Bence Bay Tate'e manevi destek vermek istiyorsan savunma pazarlığı yapmayı düşünmelisin."

Naomi gülümsedi. "Bu fikri güneş bir yere yapıştırabilirsin."

Brady hoş bir şekilde sırtıttı ve avuçlarını ellerini kaldırdı. "Karar senin, ama benim gördüğüm kadarıyla Naomi, sen savunmanı yaparsın ve müvekkilin parmaklıklar ardında bir hayat yaşar. Mahkemeye gidersen, kesinlikle idam cezası alır."

Koluma girerken tatlı bir sesle "Hoşça kal," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

"Tanıştığımıza oldum," dedim.

"Ben de öyle, Dr. Cross," dedi ve uzaklaştı.

"Biraz soğuk bir balık," dedim o uzaklaştığında ve arabama geri dönerken.

"Hukuk fakültesinden beri böyle," dedi. "Yani bir geçmişiniz var?"

"Sadece eski sınıf arkadaşları," dedi Naomi, sonra Jannie Explorer'ın kapısını açıp dışarı çıktığında sevinç çığlıkları attı.

Birkaç dakika içinde herkes kaldırıma çıkmış, Jannie'nin ne kadar uzun ve güçlü olduğunu anlayamayan ve büyükannem onu öptüğünde gözleri dolan Naomi'ye sarılıyordu.

"Sen yaşlanmıyorsun nine," dedi Naomi şaşkınlıkla. "Tavan arasında bir yerlerde senin gerçek yaşını gösteren bir tablo mu var?"

"The Picture of Regina Cross." Nana Mama kıkırdadı.

"Hepinizi görmek çok güzel," dedi Naomi ve sonra yüzü hafifçe düştü. "Keşke farklı koşullar altında olsaydı."

Eşim, "Gerçek hikâyeyi öğrenir, Stefan'ı serbest bırakır ve güzel bir tatil yaparız." dedi.

Naomi'nin yüzü biraz daha düştü. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, Bree. Ama teyzelerin bizi beklediğini biliyorum. Neden beni takip etmiyorsun?"

"Seninle gelebilir miyim, Scootchie?" Jannie sordu.

Naomi, "Tabii ki yapabilirsin," dedi ve caddenin karşısını işaret etti.

"Şuradaki küçük kırmızı Chevy benim."

Şehir merkezinden ayrıldık ve daha meskun mahallelere girdik.

keskin zıtlıklarla doluydu. Evler ya köhne ya da yeni boyanmıştı. Arabalar ya yepyeni ya da parçalanmak üzereydi. Ve sokaklarda gördüğümüz insanlar ya pejmürde kıyafetliydi ya da en yeni şehir kıyafetlerini giymişlerdi.

Stark Nehri Geçidi'ni boydan boya geçen eski kemerli köprüye doğru ilerledik. Geçidin granit duvarları altı kat yüksekliğindeydi ve devasa kayaların üzerinden hızla akan ve çalkalanan nehri çevreliyordu. Ali akarsuyun içinde kanocuları gördü.

"Bunu yapabilir miyim?" diye bağırdı.

"Hayatta olmaz," dedi Nana Mama kararlı bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü o geçit ölümcül bir yer," dedi. "Her türlü hayalet akıntı var ve o suyun altında raflar ve kütükler var. Sizi hapsederler ve asla çıkmanıza izin vermezler. Büyürken, küçük kardeşim de dahil olmak üzere orada ölen en az beş çocuk tanıyordum. Cesetleri asla bulunamadı."

"Gerçekten mi?" dedi Ali.

"Gerçekten," dedi Nana Mama.

Naomi köprüden düz bir şekilde geçmeye devam etti. Demiryolu raylarının üzerinden geri dönerek şehrin oldukça köhne bir bölgesi olan Birney'e vardık. Birney sokaklarındaki bungalovların büyük çoğunluğu umutsuzca bakıma ihtiyaç duyuyordu. Çocuklar kırmızı killi ön bahçelerde oynuyordu. Tazılar yanımızdan geçerken böğürüyordu. Tavuklar ve keçiler yollara dağılmıştı. Evlerin önünde oturan yetişkinler, sanki Starksville'in en ıssız bölgesine gelen herkesi tanıyorlarmış ve bizim yabancı olduğumuzu biliyorlarmış gibi bize şüpheyile bakıyorlardı.

Kasabanın tabelasını gördüğümde yaşadığım o bunaltıcı his geri döndü. Naomi, Loupe Sokağı'na döndüğünde, mahallede bakımlı görünen tek üç evin önündeki çıkmaz sokakta sona eren çatlak ve çukurlu bir yol neredeyse ezici hale geldi. Üç bungalov da birbirinin aynısıydı ve boyaları yeni yapılmış gibiydi. Her evde sulanan bir çimenliğin etrafında alçak yeşil bir çit ve perdeli bir ön verandanın yanındaki yataklarda büyüyen çiçekler vardı.

Naomi'nin arkasına park ettim ve karımla oğlum koltuğumda tereddüt ettim. Nana Mama'nın da acelesi yoktu ve aynada yüzündeki acımasız ifadeyi yakaladım.

"Alex?" Bree yolcu kapısına dönüp baktı. "Geliyorum," dedim.

Dışarı çıktım ve büyükannemin yardım ettim.

Arabanın etrafında yavaşça dolaştık ve sonra durduk, bungalovların en yakınına sanki hayalet barındırıyormuş gibi baktık, ki bizim için öyleydi.

"Buraya daha önce geldin mi baba?" Ali sordu.

Nefesimi yavaşça verdim, başımı salladım ve "Burası babanın büyüdüğü ev oğlum" dedim.

Bölüm

4

Ali ya da ailemden herhangi biri bir şey söyleyemeden bir kadın, "Tanrı aşkına, Regina Teyze sen mi geldin?" diye bağırdı.

Gözlerimi çocukken yaşadığım evden ayırdım ve kırmızı çiçek desenli bir muumuu ve parlak yeşil plaj sandaletleri giyen eski bir lokomotif kadının yan verandadan fırladığını gördüm. Dişlek bir gülümsemesi vardı ve sanki bir ayin çadırına ve o eski zaman dinine gidiyormuş gibi ellerini başının üzerinde sallıyordu.

"Connie Lou?" Nana Mama ağladı. "Genç bayan, geçen yaz beni görmeye geldiğinizden beri kilo verdiğinize inanıyorum!"

Connie Lou Parks annemin erkek kardeşinin dul eşi idi. Connie Teyze onu son gördüğümüzden beri kilo vermişti ama hâlâ bir defans oyuncusu gibi yapılıydı. Büyükanneimin övgülerini duyunca iri vücudu zevkten titredi ve anneannemi kollarının arasına alıp gürültüyle yanağından öptü.

"Tanrım, Connie," dedi Nana Mama. "Salya akıtmana gerek yok."

Teyzem bunun çok komik olduğunu düşündü ve onu tekrar öptü.

Büyükanne "Nasıl kilo verdin?" diye sorarak onu durdurdu. "Mağara kadını diyeti yaptım ve her gün yürümeye başladım," dedi Connie Teyze. gururla ilan etti ve tekrar güldü. "Kırk yedi kilo verdim ve diyabet değerlerim daha iyi. Alex Cross, hemen buraya gel! Bana biraz şeker ver."

Kollarını açtı ve bana sarıldı. Sonra buğulu gözlerle bana baktı. "Stefan'a yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu bizim için dünyalara bedel."

"Tabii ki. Bu konuda iki kere düşünmedim," dedim.

"Elbette öyle, bu anlaşılabilir bir şey," dedi ve sonra Bree ile çocukları kucaklamaya gitti, her birine sırayla sevgi gösterisinde bulundu. Anneannem her zaman Connie teyzemin hiç yabancıyla tanışmadığını söylerdi. Büyükanmem haklıydı. Onunla ilgili tüm anılarım gülümsemeler ve bulaşıcı kahkahalarla doluydu.

Selamlaşma faslı bittiğinde Connie Teyze bana baktı ve sonra başıyla bungalovu işaret etti. "Orada kalmak senin için sorun olur mu? Her şey yeniden yapıldı. Bir parçasını bile tanıyamayacaksın."

Şüphelenerek, "Artık burada kimse yaşamıyor mu?" diye sordum.

"Karen'im ve ailesi, ama yazın geri kalanında Körfez Kıyısı'ndalar, Pete'in annesine bakıyorlar, kendisi çok kötü durumda. Onlarla konuştum. Eğer kendini rahat hissedersen kalmanı istiyorlar."

Haftalarca sürecektir otel masrafları ile bedava kalacak bir yeri tarttığını anlayabildiğim Bree'ye baktım ve "Benim için sorun yok" dedim.

Connie Teyze gülümsedi ve bana sarıldı. "Güzel; karnını doyurduktan sonra seni hemen yerleştireceğiz. Kim aç?"

"Öyleyim," dedi Ali.

Connie Lou, "Hattie evine bir sofra hazırlıyor," dedi. "Hadi seni yıkanabileceğin bir yere, güzel vakit geçirelim ve uygun bir şekilde arayı kapatalım."

Teyzem o kadar doğal bir güçtü ki, Ali, Jannie Naomi o gürültüyle hemen arkasına düştüler. Bree, Nana Mama'ya yardım etmek için elini uzattı ve beklentiyle bana baktı.

"Hemen geliyorum," dedim. "Sanırım ilk seferinde oraya yalnız gitmem gerekiyor."

Karımın tam olarak anlamadığını söyleyebilirim. Elbette, ona çocukluğum hakkında çok az şey anlatmıştım, çünkü aslında hayatım Anneannemin beni ve kardeşlerimi yanına aldığı gün başlamıştı.

Bree, "Yapmanız gerekeni yaparsınız," dedi.

Büyükanmem bana eşit bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Bunlara sebep olacak hiçbir şey yapmadın. Duydun mu? Bu senin kontrolün dışındaydı, Alex Cross."

Nana Mama, onunla yaşamaya başladıktan sonraki ilk birkaç yıl boyunca benimle hep böyle konuşurdu, bana kendimi başkalarının kendini yok etmesinden kurtarmayı öğretir, ileriye doğru daha iyi bir yol olabileceğini gösterirdi.

"Biliyorum nine," dedim ve kapıyı iterek açtım.

Ancak verandaya çıkarken kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tuhaf ve kopuk hissettim. Sanki iki kişiydim: yetenekli bir dedektif, sevgi dolu bir koca ve sadık bir baba olan ve Güney'deki sessiz, küçük bir eve doğru giden bir adam ve sekiz yaşında emin olmayan ve korkan bir çocuk.

Müzik, aşk ve neşe ya da aynı kolaylıkla çılgılık, kargaşa ve delilik.

Bölüm

5

Connie Teyze haklıydı. Burayı tanıyamadım.

Geçtiğimiz on yıllar içinde bir noktada içi boşaltılmış ve bungalovun yapısı tamamen değiştirilmişti. Veranda tamamen tanıdığım tek kısımdı. Ayakkabılarımızı bıraktığımız giriş yolu gitmişti. Ben ve kardeşlerim Charlie, Blake ve Aaron'un oyun oynadığımız ve televizyonun gerçekten çalıştığı zamanlarda televizyon izlediğimiz, mutfakı oturma alanından ayıran yarım duvar da öyle.

Yeni mobilyalar güzeldi ve düz ekran televizyon büyüktü. Mutfakta yeni dolaplar, yeni bir ocak, buzdolabı ve bulaşık makinesi vardı. İçeride daha fazla pencere vardı ve yemeklerimizi kasvetli bir formika masada yediğimiz loş yer şimdi yerleşik bir kahvaltı köşesi ile aydınlık ve neşeli bir yerdi.

Orada dururken, annemi en iyi sabahlarından birinde, yırtık pırtık sabahlığını giymiş ama bir güzellik kraliçesi gibi parlarken, filtreli Kent sigarası içerken, bize yumurtalı waffle yaparken ve Winston-Salem'den WAAA 980 AM'de Sam Cooke'a eşlik ederken görebiliyordum.

...uzun zaman oldu, ama bir değişimin biliyorum...

Bu onun en sevdiği şarkıydı ve babasının Baptist kilisesinde geliştirdiği inanılmaz gür bir gospel sesi vardı. Bize şarkı söylediği mutfakta dururken annemin şarkısını kafamda duyduğumda önce tılandım sonra da ağlamaya başladım.

Bunu hiç beklemiyordum.

Sanırım annemi zihnimde kilitli tuttuğum o kutulardan birinde o kadar uzun süre saklamıştım ki, onun hayatının trajedisini çoktan geride bıraktığımı sanıyordum. Ama belli ki öyle değilmiş. Zeki, hassas ve çok komik biriymiş. O bir

Söz ve müzik konusunda yetenekliydi. Kafasından şarkılar uydurabilirdi ve kilisede şarkı söylediğine tanık olduğum nadir durumlarda, size yemin ederim, sanki bir melek onu ele geçirmiş gibiydi.

Ama şeytanların onu ele geçirdiği başka zamanlar da oldu, hem de çok fazla. On iki yaşındayken kendi babasının gözleri önünde intihar ettiğini gördü ve kısa yaşamı boyunca bu olay onu duygusal olarak sakat bıraktı. Rahatlamayı votka ve eroinde buldu ve hayatının son birkaç yılında onu nadiren ayık hatırlıyorum.

Onu şeytanların ele geçirdiğini söyledim, ama aslında, bazen gece geç saatlerde olduğu gibi bir canavara dönüşmesine neden olan şey, uyuşturucu ve alkolün etkisindeki zihninde biriken anılardı. Yataklarımızdan onun ölmüş babası için ağladığını ya da ona bağırdığını duyardık. O gecelerde şiddete başvurur, eşyaları kırar, Tanrı'ya ve hepimize lanet okurdu.

Bir bağımlının ailesindeki tüm çocuklar farklı roller oynar ve farklı başa çıkma yolları vardır. Annem madde kullandığında ve bizim için tehlike oluşturduğunda erkek kardeşlerim içlerine kapanırdı. Benim görevim onun kendine zarar vermesini engellemek ve daha sonra onu yerden kaldırıp yatağına yatırmaktı. İyileşme dilinde, kahraman ve bakıcı rollerini oynadım.

Orada durmuş, unutmaya çalıştığım tüm o zamanları hatırlarken, annemin beni fiziksel olandan çok daha fazla şekilde yarattığını aniden açıkça gördüm. Küçük yaşlardan itibaren kaos ve kaotik insanlarla uğraştım ve hayatta kalmak için korkularımı yutmak ve kendimi hasta zihinleri anlamaya ve onlarla başa çıkmaya zorlamak zorunda kaldım. Bu zor kazanılmış beceriler beni kaçınılmaz olarak hayata, Johns Hopkins'e psikoloji doktorası yapmaya ve ardından polislik mesleğine yönlendirdi. Bu ve diğer nedenlerle, tüm çılgınlıklara ve kayıplara rağmen anneme minnettar olduğumu ve onun oğlu olduğum için kutsanmış olduğumu fark ettim.

Gözyaşlarımı silerek mutfaktan çıktım ve yatak odalarına giden koridora girdim. Ben çocukken evde sadece iki yatak odası vardı ve banyo için de tek bir bahanemiz vardı. Yakın zamanda bir banyo daha eklenmişti. Kardeşlerimle benim uyuduğumuz büyük oda ikiye bölünmüştü. Artık ikisinde de ranza vardı.

Etrafımdaki evdeki seslerden habersiz, uzak geçmişime bakarken, babamın en iyi akşamlarından birinde, ayık ve komik bir şekilde, bana ve kardeşlerime New Orleans'taki Bourbon Caddesi'nde caz dinlemek için bizi götüreceği bir geziden bahsettiğini hatırladım.

Hayalleriniz olmalı çocuklar, derdi hep ışıkları söndürmeden önce.

Hayallerin olmalı ve sen-

"Kıpırdamayın!" diye bağırdı bir adam. "Ellerinizi görebileceğimiz yere kaldırın!"

İrkildim ama ellerimi kaldırdım, omzumun üzerinden koridordan mutfığa doğru baktım. Üzerinde polis rozeti olan sivil giyimli iki adam

Boyunlarındaki kordonlar tabancalarını bana doğrultmuşlardı.

Bölüm

6

"Dizlerinin üzerine çök," diye bağırdı

ikisinden daha uzun ve genç olanı, otuzlu yaşlarının başında, zayıf, çelimsiz bir Afrikalı Amerikalı.

Diğer sivil polis beyaz tenli, ellili yaşlarında, soluk benizli, bir tutam boyalı kahverengi saç ve asık suratı olan bir adamdı.

" oluyor?" söyledim. "Dedektifler mi?"

Afro-Amerikan polis, "İyi bir arkadaşımın evine zorla giriyorsunuz," dedi.

"Bu ev Connie Lou Parks'a ait, teyzem, beni içeri aldı ve kızına, kuzenim Karen'a ve sanırım arkadaşın Pete'e kiraladı," dedim. "Çocukken ben de burada yaşıyordum ve bu arada ben de bir polisim."

"Elbette öylesin," dedi yaşlı olan.

"Size kredilerimi gösterebilir miyim?" "Dikkatli ol," dedi.

Ceketimi geri itmek için uzandım ve omuz kılıfını ortaya çıkardım.

Afro-Amerikan subay "Silah!" diye bağırdı ve ortağıyla birlikte savaş çömelmesine geçti.

Kimliğimi almaya çalışırsam beni vuracaklarından emindim, bu yüzden elimi geri çektim ve "Elbette silahım var. Ben Washington DC polis departmanında cinayet masası dedektifiyim. Ve aslında üzerimde iki silah var. Glock kırklıya ek olarak, sağ ayak bileğimde dokuz milimetrelik küçük bir Ruger LC9 var."

"Adın?" diye sordu yaşlı polis.

"Alex Cross. Senin adın?"

"Dedektif Frost ve Carmichael. Ben Frost," dedi ortağıyla birlikte . "İşte yapacağın şey, Alex Cross. Soyun

ceket, sağ kol önce, ve buraya at."

Tartışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden istediği gibi yaptım ve hafif spor ceketimi koridordan aşığı attım.

"Koru beni Carmichael," dedi yaşı polisin ve ortağının beni tam olarak ateş alanında tutabilmesi için çömeldi.

uygun davranıyorlardı. Beni Adam'dan tanımıyorlardı ve ben de dahil olmak üzere DC'deki herhangi bir kıdemli polisin ele alacağı şekilde durumu ele alıyorlardı.

Frost ceketimi aldığında, "Sol göğüs cebi." dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı, birkaç adım geri çekildi, hâlâ melmış vaziyetteydi ve içinde rozetimin ve kimliğimin olduğu dosyayı çıkardı.

"Silahını bırak Lou," dedi Frost. "O söylediği . Dr. Alex Cross, DC Cinayet Masası."

Carmichael tereddüt etti, sonra silahını hafifçe indirdi ve "Kuzey Carolina eyaletinde gizli taşıma ruhsatınız var mı, Dr. Cross?" diye sordu.

"Federal taşıma ruhsatım var," dedim. "Eskiden FBI'daydım. Orada, kimliğin arkasında."

Frost onu buldu ve ortağına başını salladı.

Carmichael sinirlenmiş görünüyordu ama silahını kılıfına soktu. Frost da aynısını yaptı, sonra ceketimi aldı, tozunu aldı ve kimlik bilgilerimle bana uzattı.

"Bize burada ne aradığınızı söyler misiniz?" Carmichael sordu.

"Stefan Tate'in davasına bakıyorum. O benim kuzenim."

Carmichael taş kesildi. Frost boğazının arkasına acı bir şey kaçmış gibi görünüyordu.

Frost, "Starksville büyük bir şehir olmayabilir Dedektif Cross, ama biz iyi eğitilmiş profesyonelleriz. Kuzenin Stefan Tate? O orospu çocuğu en az onlar kadar suçlu."

Bölüm

7

Loupe Sokağı'ndaki çıkmaz sokağı **geçip** üçüncü bungalova doğru yürürken, arkamda duran plakasız polis aracını fark ettim ve genç kuzenime karşı açılan davanın gücünü merak ettim. Naomi'nin bana kanıtları göstermesini sağlamam gerekecekti ve-

Connie Teyze'nin hareketli sesi paravan kapıdan geliyor, ardından söylediği bir şey üzerine kıkırdayan kadınların ve anıran erkeklerin sesi geliyordu. Esinti değişti ve rahmetli annemin küçük kız kardeşi Hattie Parks Tate teyzemin mutfağından gelen gizemli ve harika kokuları taşıdı. Bu kokuları otuz beş yıldır almamıştım ama çocukluk anılarım canlandı: aynı merdivenleri tırmanmak, aynı kokuları koklamak ve içeride olmak için can atarak paravan kapıya uzanmak.

Bu ev benim sığınaklarımdan biriydi, diye düşündüm, sokağın karşısındaki rutin kaosla karşılaştırıldığında ne kadar huzurlu ve düzenli olduğunu hatırlayarak. Perdeden içeri bakıp ailemin Hattie'nin tertemiz evinin etrafında, onun olağanüstü yemekleriyle dolu tabaklarda oturduğunu ve hepsinin yüzünde memnuniyet olduğunu gördükten sonra bu konuda hiçbir şeyin değişmediğine karar verdim.

"Tak, ," dedim kapıyı açıp içeri girerken.

"Baba!" Ali hasır bir kanepeden bana kemik sallayarak bağırdı. "Hattie Teyze'nin kızarmış tavşanını denemelisin!"

"Ve patates salatası," dedi Jannie zevkle gözlerini devirerek.

Hattie Tate mutfağından telaşla çıktı, ellerini önlüğüne sildi ve kulaktan kulağa gülümsedi. "Tanrı aşkına, Alex, beni görmeye gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Annemin kız kardeşini neredeyse on yıldır görmemiştim ama Hattie Teyze bir gün bile yaşlanmamıştı. Altmışlı yaşlarının başında olmasına rağmen hâlâ ince ve uzun boyluydu, güzel oval bir yüzü ve badem şeklinde geniş gözleri vardı. Anneme ne kadar çok benzediğini unutmuştum.

Annem gibi. Uzun zamandır gömülü olan keder yeniden içimde dönmeye başladı. "Özür dilerim Hattie Teyze," dedim. "I..."

"Önemli değil," dedi gözyaşları içinde. Koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Burada olman bile bana umut verdi."

"Stefan için elimizden gelen her şeyi yapacağız," diye söz verdim.

Hattie gözyaşlarının arasından gülümseyerek, "Geleceğini biliyordum. Stefan da biliyordu."

"O nasıl?"

Teyzem cevap veremeden, yetmişli yaşlarının ortalarında bir adam elinde bir yürüteçle odaya girdi. Terlik, kahverengi eşofman altı ve bol beyaz bir tişört giymişti ve şaşkın bir şekilde etrafına bakındı, sonra telaşlandı.

"Hattie!" diye bağırdı. "Evde yabancılar var!"

Teyzem bir anda odanın öbür gitti ve yatıştırıcı bir sesle, "Sorun yok, Cliff. Bu sadece bir aile. Alex'in ailesi."

"Alex?" dedi.

"Benim, Cliff Amca," dedim giderek. "Alex Cross."

Hattie dirseğini tutup sırtını sıvazlarken amcam birkaç dakika boyunca bana boş boş baktı ve "Alex, Christina ve Jason'ın oğlu. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Cliff Amca, zayıflayan zihninin en derin girintilerinde parlak bir şey fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Hayır," dedi. "O Alex sadece korkmuş küçük bir çocuk."

Ona zayıfça gülümsedim ve "O çocuk " dedim.

Cliff Amca dudaklarını yaladı, beni biraz daha inceledi ve şöyle dedi: "Onun gibi uzunsun. Ama onun yüzüne sahipsin. Baban şimdi nerede?"

Hattie'nin yüz ifadesi acıyla gerildi. "Jason uzun zaman önce öldü, Cliff."

"Öldü mü?" Cliff gözleri yaşarak, "Öyle mi?" dedi.

Hattie yüzünü onun koluna yasladı ve "Cliff babanı severdi, Alex. Baban onun en iyi arkadaşıydı, öyle değil mi? Cliff mi?"

"Ne zaman ölecek? Jason mı?"

"Otuz beş yıl önce," dedim.

Amcam kaşlarını çattı, "Hayır, o... ah... Christina Brock'un yanında, ama Jason, o..." dedi.

Teyzem başını eğdi. "Cliff?"

Kocası tekrar şaşkınlığa kapıldı. "Dostum, Jason blues severdi." "Ve caz," dedi Nana Mama.

"O en çok blues sever," diye ısrar etti Cliff. "Sana göstereyim mi?" Hattie yumuşadı. "Gitarını mı istiyorsun, tatlım?"

"Altı telli," dedi ve yanında başka kimse yokmuş gibi davranarak tek başına bir sandalyeye doğru yürüdü.

Hattie Teyze ortadan kayboldu ve kısa süre sonra elinde altı telli çelik bir

Çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım bir gitar. Amcam gitarı alıp göğsüne yapıştırdığında ve eski bir blues melodisini ezbere çalmaya başladığında, sanki zaman tersine dönmüştü ve kendimi babamın kucağında oturup Clifford'un aynı gürültülü melodiyi çalmasını dinleyen beş ya da altı yaşında bir çocuk olarak gördüm.

Annem de o anının içindeydi. Elinde bir içki vardı ve kardeşlerimle birlikte oturmuş, Clifford'a tezahürat yapıyordu. Bu anı o kadar gerçekti ki, bir an için odada benimle birlikte olan anne ve babamın kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Amcam tüm şarkıyı çaldı ve bir zamanlar ne kadar iyi olduğunu gösteren bir gösteriyle bitirdi. Durduğunda herkes alkışladı. Bunun üzerine yüzü aydınlandı ve "Beğendiyseniz bu akşamki gösteriye gelin, duydunuz mu?" dedi.

"Ne dizisi?" Ali sordu.

"Cliff and the Midnights," dedi amcam, sanki Ali'nin bilmesi gerekiyormuş gibi. "Aşağıya doğru oynuyoruz..."

Sesi kesildi ve o şaşkınlık geri geldi. bakınıp karısını aradı, "Hattie? Bu akşamki konserim nerede? Geç kalamayacağımı biliyorsun."

"Olmayacaksın," dedi gitarı ondan alarak. "Emin olacağım." Amcam bunu biraz düşündükten sonra, "Artık herkes binsin Hattie," dedi.

"Herkes binsin Cliff," dedi gitarı bir kenara bırakarak. "Öğle yemeği yemek vagonunda servis ediliyor. Aç mısın, Cliff?"

"Vardiyam bitti mi?" diye sordu şaşırarak.

Teyzem bana baktı, "Sana bir mola geliyor canım. Sana bir tabak getireyim, yemek vagonuna götürürüm. Connie? Onu götürebilir misin?"

"Pinkie nerede?" Connie Lou telaşla yanına gelirken Cliff, "Pinkie nerede?" sordu.

"Florida'da olduğunu biliyorsun," dedi. "Hadi, şimdi. Yürütecini de kullan. Tren düşmek için berbat bir yer."

Cliff ayağa kalkarak, "Hah," dedi. "Bu trende yirmi beş yıl çalıştım ve henüz düşmedim."

"Aynen öyle," dedi Connie Teyze ve koridorda ayaklarını sürüyerek onu takip etti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Hattie Teyze herkese. "Özür dileyecek bir şey yok," dedi Nana Mama.

Hattie Teyze ellerini sıktı duygusal bir şekilde başını salladı, sonra da dönüp mutfağa gitti. Orada öylece durmuş, amcamı daha iyi zamanlarımda görmediğim kendimi suçlu hissediyordum.

Bree, "Alex, sen gidip yiyecek bir şeyler getir de Ali'yle ikimiz biraz daha yiyeelim," dedi. "Biraz da bana bırak," dedi Jannie.

Hattie Teyze'yi mutfağa kadar takip ettim. Lavabonun başında durmuş, eliyle ağzını kapatmış, yıkılmamak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu.

Ama sonra beni gördü ve cesur bir gülümseme takındı. ", Alex."

Mutfak masasından bir tabak aldım ve kızarmış tavşan, patates salatası, yeşil fasulye ve mantar yemeği ve kokladığım o lezzetli kokulardan birinin kaynağı olan kalın ev yapımı ekmek dilimleriyle doldurmaya başladım.

"Ne zamandan beri biliyorsun?" Ben sordum.

"Cliff'in demans hastası olduğunu mu?" Hattie sordu. "Teşhisten bu yana beş yıl geçti ama bir şeyleri unutmaya başladığından beri dokuz yıl oldu."

"Onun tek bakıcısı sen misin?"

"Connie Lou yardımcı oluyor," dedi. "Stefan da son bir yıldır evde."

"Nasıl ?"

"Cliff'in demiryolu emekli maaşı ve Sosyal Güvenlik."

"Yeterli mi?"

" ediyoruz."

"Senin için zor olsa da."

"Çok," dedi ve saçlarını geriye doğru itti. "Ve şimdi tüm bunlar Stefan'la..." Hattie durdu, ellerini havaya kaldırdı ve boğuk bir sesle, "O benim mucize bebeğim. Nasıl olur da benim mucize bebeğim..."

Anneannemin bana doktorların Hattie ve Cliff'in asla çocuk sahibi olamayacaklarını söylediğini ve sonra otuzlu yaşlarında aniden Stefan'a hamile kaldığını anlattığını hatırladım.

Tabağımı bıraktım ve onu teselli etmek için yanına gitmek üzereydim ki Ali koşarak içeri girdi ve "Baba! Yemin ederim dışarıda milyonlarca yıldırım böceği var!" dedi.

Bölüm

8

Ön verandaya çıktığımda hava kararalı çok olmuştu ve perdenin arkasından her yerde ateş böceklerini görebiliyordum, çocukluğumdan beri görmediğim kadar çok, binlerce. Clifford Amca'nın bana ve kardeşlerime cam kavanozlarla onları nasıl yakalayacağımızı öğrettiği görüntüler gözümün önüne geldi, iki ya da üç tanesinin ne kadar ıslık üretebildiğini görünce ne kadar şaşırdığımı hatırladım.

Hattie Teyze sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Ona bir kavanoz getirmemi ister misin Alex?" dedi.

"Bu iyi olur."

"Geri dönüşümde büyük bir Skippy kavanozu var," dedi ve onu almak için döndü.

Hep birlikte Hattie Teyze'nin bahçesine çıktık ve ateşböceklerinin uzaktaki yıldızlar gibi dans edip yanıp sönmelerini izledik. Ali'nin onları nasıl yakalayacağını öğrendiğini görmek içimi ısıttı, yıllar önce kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyle topraklandım.

Bree kolunu benimkine doladı ve "Neye gülüyorsun?" dedi. "Güzel anılar," dedim ve ateş böceklerini işaret ettim. "Onlar yazları hep buradadır. Bu... Bilmiyorum."

"Rahatlatıcı mı?" Anneanne sordu.

"Daha çok ebedi gibi," dedim.

Karım cevap veremedi sokaktan bağırışlar başladı. "Bizimle uğraşırsanız, başınıza gelecek olan budur!"

Beni sıkıcı kilitleyen yakıcı bir görüntüye döndüm.

Bloğun epey aşağısında, Loupe Sokağı'ndaki birkaç sokak lambasından birinin altında, ergenlik çağındaki iki Afro-Amerikan çocuk, hip-hop giyimli üç büyük çocuğun kontrol ettiği bir ip hattına giden bilek bağlarına karşı mücadele ediyordu. Öndeki ikisi beyazdı. Arkadaki siyahtı. Üçü de iki küçük çocuğu sadistçe bir zevk alıyor gibiydi, alay ediyorlardı

ve onlara kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa taşınmalarını söylüyorlardı. Zincirleme bir çeteyi andırıyordu ve bu beni dehşete düşürdü.

En az benim kadar haksızlığa uğramış görünen Bree'ye baktım.

"Sakın burnunu oraya sokma Alex," diye uyardı Connie Teyze. "Orası arı kovanına çomak sokmak gibi bir şey. Stefan'a sorman yeter."

İçgüdülerim onu görmezden gelmek, oraya koşmak ve bu barbarlığı durdurmak yönündeydi. "Onu dinle," dedi Hattie Teyze. "Onlar bir tür yerel çete ve

o genç çocuklar daha yeni ."

Dogwood Yolu'ndan sola dönmüşler ve o sırada gözden kaybolmuşlardı.

"Ama o çocukları ipe bağlamışlardı baba," diye yakındı Jannie. "Bu yasadışı değil mi?"

Ben de öyle gördüm. O çocuklar rıza gösterecek yaşta olamazlardı. Ama ağızımdaki asit tadını yuttum ve kendimi teyzemin ön bahçesinde, ateşböcekleri ve Kuzey Carolina'nın gece sesleri, ağaç kurbağaları, ağustosböcekleri ve baykuş sesleri arasında kalmaya zorladım, hepsi de garip bir şekilde tanıdık ve tehditkârdı.

"Stefan'a çeteyi sor demiştin," Bree.

Connie Teyze, Hattie Teyze'ye baktı, o da, "Ayrıntıları bilmiyorum ama sanırım onlarla okulda bazı sorunlar yaşadı. Patty de öyle."

"Patty kim?" Bree sordu.

"Stefan'ın nişanlısı," dedi Hattie Teyze. "Ve okuldaki bir başka beden eğitimi öğretmeni."

"Stefan'ın okulda ne tür sorunları vardı?" Naomi'ye sordum. Yeğenim esnedi ve "Bunu sabah ondan duymak isteyeceksin" dedi. Ali de esnemeye başlamıştı. Anneanne de uyumaya hazır görünüyordu. "Tamam, bu gecelik bu kadar yeter," dedim. "Taşınalım."

Connie Teyze'ye sarıldım ve aynı gergin görünen Hattie Teyze'ye yapmak için döndüm. Kısık bir sesle, "Dikkatli olmanı istiyorum, Alex," dedi.

Gülümsedim ve dedim ki, "Ben artık büyük bir çocuğum. Rozetim ve silahım bile var."

"Biliyorum," dedi. "Ama çok uzun zamandır uzaktaydın ve unutmaya çalışmış olabilirsin ama bu şehir acımasız bir yer olabilir."

Uzun süredir uykuda olan bir yanardağda kabarmaya başlayan lavlar gibi içimde kıpırdanan eski duyguların farkındaydım.

"Unutmadım," dedim ve yanağından öptüm. "Nasıl ki?"

Connie Teyze ve Naomi, Hattie Teyze'nin temizlik yapmasına yardım etmek için geride kaldılar. Ailemi çıkmaz sokağın karşısındaki bungalovumuza ve gönül yaramıza doğru götürdüm.

"Güzeller," dedi Bree. "Güzel."

"Öyledirler," diye izin verdi Nana Anne. "Tanrım, buranın havası serin değil mi?"

Hepimiz Starksville havasının başkent yazından çok farklı olduğu konusunda hemfikir olduk. "Amcan için üzıldüm," dedi Jannie. "Sanırım hiç kimseyi görmedim,

bilirsin, Nana gibi değil."

"Benim gibi değil mi?" dedi büyükannem. "Keskin, nine," dedi Jannie.

"Bilirsin işte."

"Hâlâ aklım başımda mı?" Nana Mama öyle dedi. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanet olabilir."

"Neden lanet?" Arabaya ulaştığımızda Ali sordu.

"Uzun bir hayatta bazı şeyleri bir kenara bırakmak en iyisidir genç adam, özellikle de geceleri," dedi usulca. "Şu anda bu yaşlı kadının bir yatağa ihtiyacı var."

Jannie onu eve götürdü ve ben de arabayı boşaltmaya başladım. Bree Ali'yi uyuturken kızım bana yardım etmek için geri geldi.

"Baba, birinin bir şekilde yaşlanırken diğerinin başka bir şekilde yaşlanmasına ne sebep olur?" diye sordu.

"Pek çok şey var," dedim. "Genetik, kesinlikle. Ve beslenme tarzınız. Fiziksel ve zihinsel olarak aktif olup olmadığınız."

"Nana öyle," dedi Jannie. "Her zaman bir şeyler okur ya da yardım etmek için bir şeyler yapar ve o uzun yürüyüşlere çıkar."

"Muhtemelen bu yüzden yüz yaşına kadar yaşayacak," dedim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onun üzerine bahse giriyorum," dedim son ağır çantayı bagajdan çıkarırken.

"O zaman ben de varım," dedi Jannie ve beni paravan kapıdan takip etti verandaya. "Baba?"

"Öyle mi?" Durup ona bakarak söyledim.

"Aşağı inerken kaltak gibi davrandığım için özür dilerim," dedi. "Sürtük değildin. Sadece biraz sinirliydin."

Güldü. "Çok nazıksın."

"Deniyorum," dedim.

"bir şey? Bilirsin, uzun zaman sonra buraya dönmek?"

Bavulu yere bıraktım ve verandanın perdesinden ateşböceklerine ve teyzelerimin evlerinin yanan pencerelerine baktım ve havadaki tatlı bir kokuyu içime çektim.

"Bazı açılardan sanki dün ayrılmışım gibi hiç değişmemiş gibi görünüyor" dedim. "Bazı açılardan ise sanki burada bambaşka bir hayat varmış ve benim anılarım hiç geçerli değilmiş, sanki başka birinin başına gelmiş gibi."

Bölüm

9

Yatağımızın üzerindeki tavan vantilatörünün uğultusuna rağmen, trenler Starksville'den geçerken her saat başı kıpırdandım. Şafak söktükten kısa bir süre sonra, bungalovun arkasındaki çam ağaçlarından gelen mavi ceylan sesleriyle uyandım.

Orada, Bree'nin yanında yatarken, o tiz sesleri dinlerken, çok küçükken, en fazla dört ya da beş yaşındayken kendime döndüm. Kardeşlerim uyurken ben yatakta yatıyordum, battaniyeler başımın üzerindeydi ama uyanıktım. Pencerenin açık olduğunu ve kuşların cıvıldaştığını hatırladım. Kuşlardan korktuğumu da hatırlıyordum, sanki beni yorganın altına saklanmaya iten şey kuşların sesiydi.

Bu his, Bree yuvarlanıp kolunu göğsüme attıktan ve inledikten sonra bile içimde kaldı. "Saat kaç?"

"Neredeyse yedi."

"Kulak tıkacı almalıyız."

"Benim de listemde en üst sıralarda. Jamaika'da olmadığın için hala hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Çok fazla," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ama teyzelerini seviyorum ve seni de çoktan daha fazla seviyorum. Ve bence Jannie ve Ali'ye bir süreliğine küçük bir kasabada olmak iyi gelecek."

"Damon okulunda bundan biraz alıyor," dedim.

Başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Büyük oğlum Damon, Berkshires'da okuduğu hazırlık okulu Kraft'ın yıllık yaz basketbol kampında genç danışman olarak işe başlamıştı. Aynı kamp onu okula yönlendirmiş ve burs kazanmasını sağlamıştı. Damon'ın programa geri dönmesi bu geziyi kaçırmaması için yeterli bir nedendi ama en azından bir hafta sonu ziyareti için geleceğini umuyordum.

"Duş zamanı," dedim çarşafı geriye atarak. Bree,

"Orada dur bakalım, ahbap," dedi.

"Buster?"

"Bilmiyorum, uygun göründü," dedi gülümseyerek. "Aklında ne var?" Ona sokularak söyledim. "Yok öyle bir şey," diye itiraz etti iyi huylu bir şekilde.

"Busted Buster."

Bree beni gıdıkladı, güldü. "Hayır, sadece benim için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanı istedim."

"Ne ?"

"Aile ağacı şeyleri. Anneannem Starksville'den mi geldi?"

Başımı salladım. "O burada büyüdü. Ve Hopes ailesi çok eskilere dayanıyor. Nana Mama'nın büyükannesi buralarda bir yerde köleymiş."

"Tamam, yani kocasıyla burada mı tanıştı?"

"Reggie Cross. Büyükbabam deniz piyadesiymiş. Genç yaşta evlenmişler ve babam dünyaya gelmiş. Nana'ya sormalısınız ama denizde geçirdiği onca zaman yüzünden pek de iyi bir evlilik olmamış. Babam yedi ya da sekiz yaşındayken Reggie'den boşanmış ve onu Washington'a götürmüş. Öğretmen olmak için Howard Üniversitesi'ne girmeye çalışmış ama bunun için gereken zaman oğluyla geçirdiği zamana mal olmuş. On beş yaşına geldiğinde isyan etti ve büyükbabamla yaşamak için Starksville'e geri döndü."

"Reggie."

"Doğru," dedim dönen tavan vantilatörüne bakarak. "Çok fazla gözetim olduğunu hayal edemiyorum, bu da babamın birçok aşırılığına yol açtı. Sanırım ondan sonra oğluyla hiç iyi bir ilişki kuramamış olması anneannemi öldürüyor. Öldüğünde, bana ve kardeşlerime bakarak bazı şeyleri düzeltmeye çalıştığını düşünüyorum."

"İyi iş çıkardı," dedi Bree.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Yardımcı olabileceğim başka soyağacı gizemleri mi?" "Sadece bir tane. Pinkie kim?"

Gülümsedim. "Pinkie Parks. Connie Teyze'nin tek oğlu. Florida'da yaşıyor ve açık deniz petrol kulelerinde çalışıyor. Belli ki bu işten çok da para kazanıyor."

"Gerçek adı bu mu? Pinkie mi?"

"Hayır, Brock. Brock Jr." dedim. "Pinkie sadece takma adı."

"Neden Pinkie?"

"Sağ elini çocukken bir araba kapısına kaptırdı."

Bree dirseğinin üzerinde ayağa kalktı ve bana baktı. "Yani ona Pinkie adını mı takmışlar?"

Güldüm. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Küçük kasabalarda işler böyle yürür. Barry adında bir adam vardı, babamın arkadaşıydı, büyük bir futbol maçında ters yöne koşmuştu, bu yüzden herkes ona

Bonehead."

"Kemik kafalı Barry mi?" Kadın .

"Bu korkunç değil mi?"

"Sana ne diyorlardı?" "Alex."

"Küçük bir kasaba lakabı için çok mu sıkıcı?" dedi.

"O benim," dedim yataktan kalkarken. "Sıkıcı Alex Cross." "O gün o gün olacak."

Banyo kapısında duraksayarak, "Teşekkürler, sanırım" dedim.

"Seni kendi özel yöntemimle sevdiğimi söylüyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum, Güzel Bree," dedim ve ona bir öpücük kondurdum.

"Bonehead Bree'den daha iyi," dedi gülerek ve hemen geri üfledi.

Tekrar böyle gülmek ve birbirimizle şakalaşmak iyi hissettirdi. İlkbaharda zor bir dönemden geçmiştik ve herhangi bir şeydeki mizahı görmemiz zaman almıştı.

Tıraş oldum ve duş aldım, Starksville'deki o ilk sabah neşeli hissediyordum, sanki hayat Cross ailesi için daha iyi bir hal alıyordu. Bulunduğunuz yeri değiştirmenin bakış açınızı değiştirmesi ne kadar komik değil mi? DC'de geçirdiğim son birkaç ay klostrofobikti ama Loupe Sokağı'na geri döndüğümde kendimi tanıdık ama keşfedilmemiş, uçsuz bucaksız bir ülkenin kıyısındaymışım gibi hissettim.

Sonra kuzenim Stefan Tate'i ve ona karşı yapılan suçlamaları düşündüm. Ve ileriye giden yol aniden tekrar karanlık göründü.

Bölüm

10

Bir saat sonra, Bree ve Nana Mama'yı bungalovdaki hayatlarımızı bir araya getirirken bıraktım ve Naomi ile birlikte Stefan Tate'in tutulduğu hapishaneye gittim. Arabayı sürerken kuzenim aleyhindeki on sekiz sayfalık büyük jüri iddianamesinin önemli noktalarını gözden geçirdim.

Stefan Tate tutuklanmasından yaklaşık bir buçuk yıl önce Starksville Okul Bölgesi'nde hem ortaokul hem de lisede beden eğitimi öğretmeni olarak çalışmaya başlamıştır. Başvurularında belirtmediği bir uyuşturucu ve alkol bağımlılığı geçmişi vardı. Rashawn Turnbull adında bir ortaokul öğrencisiyle tanıştı ve sonunda çocuğun akıl hocası oldu. Kuzenim, geçen yıl Noel'den önce iki aşırı dozdan sorumlu olduğuna inanılan eroin de dahil olmak üzere uyuşturucu satarak gizli bir yaşam sürdü.

Stefan'ın kişisel uyuşturucu kullanımını kontrolden çıktı. Kendisinden yaşça büyük bir kız öğrencisine tecavüz etti ve eğer birine söylerse onu öldürmekle tehdit etti. Sonra Rashawn Turnbull'a yaklaştı ve reddedildi. Bunun üzerine kuzenim çocuğa tecavüz etti, işkence etti ve öldürdü.

En azından iddianameye göre. Bir iddianamenin mahkûmiyet anlamına gelmediğini hatırlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu sadece devletin olaylara bakış açısıydı, hikayenin sadece bir tarafıydı.

Yine de okumayı bitirdiğimde Naomi'ye baktım ve "Ellerinde sağlam kanıtlar var" dedim.

"Biliyorum," dedi yeğenim.

"Stefan mı yaptı?"

"Yapmadığına yemin ediyor. Ve ben ona inanıyorum. Ona komplo kuruluyor." "Kim tarafından?"

"Bu noktada önerilere açığım," dedi ve belediye binası, ilçe adliyesi ve hapishanenin yakınındaki halka açık bir otoparka döndü.

tuğla yüzeyliydi ve umutsuzca yeniden derzlenmeye ihtiyacı vardı.

Caddenin karşısındaki polis ve itfaiye binaları çok daha yeni görünüyordu ve dışarı çıkarken bunu fark ettim.

Naomi, "Bunları birkaç yıl önce eyalet ve federal hibelerle inşa ettiler," dedi. "Caine ailesi araziyi bağışladı."

"Caine, gübre şirketindeki gibi mi?"

"Ve çocuğun annesinin kızlık soyadı, Cece Caine Turnbull."

Hapishaneye doğru yola çıktık. "Güvenilir biri mi? Annesi mi?"

Yeğenim, "Bu kadın tam bir baş belası," diye cevap verdi. "On yıl öncesine ait bir kayıt var. Gerçek bir vahşi çocuk ve kesinlikle Cainelerin yüz karası. Ama bu olayda inandırıcı olmaktan çok daha fazlası var. Cinayet onu harap etmiş. Bunu inkar etmek mümkün değil."

"Baba mı?"

Naomi, "Bir bir yok, son zamanlarda çoğunlukla ," dedi. "Ve olabildiğince güçlü bir mazereti var."

"Hapiste miydi?"

"Biloxi'de hapishanede. Saldırı suçundan sekiz hafta yatmış." "Yani çocuğun hayatında iyi bir rol model değilmiş." "Hayır. Bunun Stefan'ın işi olması gerekiyordu."

Hapishaneye vardık, içeri girdik. Bir şerif yardımcısı kurşun geçirmez bir pencerenin arkasından baktı.

"Avukat Naomi Cross ve Alex Cross, Stefan Tate ile görüşmek istiyor, lütfen" dedi yeğenim, kimliğini almak için cüzdanını karıştırırken. Benimki çoktan çıkmıştı.

"Korkarım bugün değil," dedi şerif yardımcısı.

"Bugün olmaz da ne demek?" Naomi talep etti.

"Bana söylendiğine göre, müvekkiliniz işbirliğine pek yanaşmayan bir mahkummuş, hatta düpedüz kavgacı. Bu yüzden ziyaret ayrıcalıkları kırk sekiz saatliğine iptal edildi."

"Kırk sekiz saat mi?" diye bağırdı yeğenim. "Üç gün içinde duruşmaya çıkacağız! Üç gün *sonra duruşmamız var*. müvekkilime erişmek için."

"Üzgünüm, Avukat Bey," dedi. "Ama kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum."

"Aramayı kim yaptı?" Ben sordum. "Polis şefi mi, bölge savcısı mı?" "İkisi de değil. Kararı Yargıç Varney verdi."

Bölüm

11

Starksville adliyesinin ikinci katında, Yargıç Erasmus P. Varney'in odasının dışındaki bir bankta **iki saat bekledikten** sonra katibi bizi görmeye hazır olduğunu söyledi.

Yargıç Varney birkaç dosya yığınının ve boynuz çerçeveli bir okuma gözlüğünün arkasından bize baktı. Çelik rengi saçları geriye doğru taranarak kabartılmıştı ve çelik rengi sakalları sık kesilmişti. Kolalı beyaz gömleğinin üzerine rep kravat ve ince deri pantolon askısı takmıştı ve keskin, zeki gözlerle sırayla her birimizi inceledi.

Naomi öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Yargıç Varney, bu Dr. Alex Cross, benim amcam ve Stefan Tate'in kuzeni," dedi. "Davada bana yardım ediyor."

"Gerçek bir aile meselesi," dedi Varney okuma gözlüğünü bırakıp elimi sıkmak için ayağa kalkmadan önce. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Cross. Ününüz sizden önce geliyor. Sizin ve ailenizin o manyak Marcus Sunday ile yaşadığınız korkunç çile hakkında *Washington Post*'ta bir haber okudum. Korkunç bir şey. Hayatta kalmanız bir mucize."

"Öyleydi efendim," dedim. "Ve bu mucize için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

"Eminim biliyordur," dedi Yargıç Varney bakışlarımı tutarak. Sonra Naomi'ye döndü. "Peki, *sizin* için ne yapabilirim Avukat Bey?"

"Müvekkilimi görmeme izin verin, efendim." "Korkarım bunu yapamam."

"Kusura bakmayın ama efendim," dedi Naomi, "duruşmaya yetmiş iki saatten az bir süre kaldı. Onun güçlü bir savunma yapma hakkını tehlikeye atmadan zamanımı bu şekilde kısıtlayamazsınız."

Kapı arkamızdan açıldı. Baktığımda dört kişinin içeri girdiğini gördüm: mavi Starksville Polis Departmanı üniforması giymiş iriyarı, altmışlı yaşlarda, açık tenli bir adam; yine altmışlı yaşlarda, Stark Polis Departmanı'nın haki üniformasını giymiş sırık gibi bir adam.

İlçe Şerif Ofisi; gri takım elbiseli, uzun boylu, kırbaç gibi ince bir kadın; ve bir gün önce Naomi ile tanıştığım savcı yardımcısı Matt Brady.

"Benim adamlarımın da hakları var, Yargıç Varney," dedi haki giysili adam. "Şerif Nathan Bean," diye fısıldadı Naomi.

Bölge savcısı Delilah Strong olduğu ortaya çıkan kadın, "Ve Bay Tate bu hakları ihlal etti," dedi. "İki gardiyana saldırmak ödüllendirmek istediğimiz bir şey değil."

"Yasal süreç ne zamandan beri bir ödül oldu?" diye sordu Naomi. "Bu, Dördüncü, Beşinci ve On Dördüncü Değişiklikler kapsamında her vatandaşa garanti edilen bir haktır."

Mavi üniformalı adam - "Polis şefi Randy Sherman," diye bilgilendirdi Naomi beni- "Müvekkiliniz iki yardımcıyı acil servise yatırdı," dedi.

"O zaman onu zincire vurun" dedim. "Onu hücreye koyun ama avukat tarafından görülmesine izin vermek zorundasınız."

"Kim olduğunuzu biliyoruz, Dr. Cross," dedi Strong. "Ama burada hiçbir yetkiniz yok."

"Hayır, bilmiyorum," dedim. "Buraya bir aile üyesine yardım etmek için özel bir vatandaş olarak geldim. Ama polis memurluğuna günden beri ve FBI'nın Davranış Bilimleri Birimi'nde geçirdiğim yıllar boyunca, birinin adil yargılanma hakkını elinden alamayacağınızı . Eğer bunu zorlarsanız, bu davayı doğrudan temyiz mahkemesine gönderebilirsiniz. Bu yüzden onu zincire vurun ya da deli gömleği giydirin ve onu görmemize izin verin ya da endişeli bir vatandaş olarak Büro'da sivil hak ihlallerini araştıran arkadaşlarımla temasa geçeceğim."

Şerif Bean sigortayı attırmaya hazır görünüyordu ve konuşmaya başladı ama Varney onun sözünü kesti.

"," dedi.

Şerif, "Sayın Yargıç," dedi. "Bu bir-"

Yargıç, "Doğru mesajı gönderiyor," dedi. "İlk başta bu şekilde düşünmemiş olsam da, Dr. ve Bayan Cross haklılar. Bay Tate'in adil yargılanma hakkı, sizin güvenli bir hapisane tutma hakkınızdan üstündür. Onu uygun gördüğünüz şekilde kısıtlayın, ancak bir saat içinde avukatıyla görüştürülmesini istiyorum."

"O orospu çocuğu o çocuğa ne yaptı?" Şef Sherman giderken bana hırladı. "Bana sorarsan, kuzenin o gece tüm haklarını kaybetti."

Bölüm

12

Altın rengi bukleleri olan dört yaşındaki **sevimli** kız pembe bir prenses kıyafeti giymiş ve alçak bir masanın bir kenarına diz çökmüştü. Bir tencere aldı.

"Kurabiyenin yanında çay ister misin?" diye sordu tatlı bir sesle karşısında bağdaş kurmuş oturan yaşlı adama.

"Böylesine sevimli bir genç hanımın nazik teklifine nasıl hayır diyebilirim ki?" diye gülümseyerek cevap verdi.

Kızın ona giydirdiği tacın içinde gülünç görüldüğünü biliyordu. Ama kızıdan o kadar etkilenmişti ki umurunda bile değildi. Teni taze krema rengindeydi ve gözleri parlatılmış safir gibi parlıyordu. Kızın çayı fincana o kadar özenle doldurmasını izledi ki ağlamak istedi.

"Şeker?" diye sordu, tencereyi yere bırakırken. "İki topak," dedi.

İki küpü onun bardağına, birini de kendi bardağına koydu.

"Süt?"

"Bugün olmaz, Lizzie," dedi fincanına uzanırken.

Lizzie pembe bir asa kaptı, uzandı ve asayla onun eline dokundu. "Bekle. Etrafta kötü ruhlar olmadığından emin olmalıyım."

Kaşları çatıldı ve elini geri çekti. Küçük kız gözlerini kapadı, gülümsedi ve asasını salladı. Onun ancak dört yaşındaki bir çocuğun kapılabileceği şekilde hayallere kapıldığını görünce kalbi eridi.

Lizzie ağzını açtı -şüphesiz bir büyü yapmak için. Ama bunu yapamadan arkasından bir kapı çalındı.

Sözünün kesilmesine sinirlenen adam döndü ve tacı başından düşerek onu daha da sinirlendirdi. Otuzlu yaşlarında, kaslı, kel ve beyaz bir adam kapıda durmuş, eğlendiğini belli etmemek için mücadele ediyordu.

"Bu bekleyebilir mi, Meeks?" diye sordu adam. "Lizzie ve ben çay içiyoruz."

Meeks, "Bunu görebiliyorum patron, ama sana bir telefon var," dedi. "Acil bir durum var." "Büyükbaba, çayını ve kurabiyeni yemedin," dedi küçük kız. protesto etti.

"Büyükbabam işi biter bitmez dönecek," dedi ayağa kalkarken inleyerek.

"Ne zaman bu?" diye sordu kollarını kavuşturup . "Elimden geldiğince çabuk," diye söz verdi.

Büyükbaba hâlâ sırttan Meeks'e doğru yürüdü ve "Benim yerime doldur" dedi.

Sırtış kayboldu. "Ne?"

"Otur, biraz çay iç ve torunumla birlikte çörek ye. Ama tacı takamazsın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi mi ?"

Başparmağına bir balık oltası geçirmeyi tercih ediyormuş gibi davranan Meeks başını salladı ve Lizzie'nin ılık ılık sırttığı masaya gitti.

"Oturun Bay Meeks," dedi nezaketle. "Büyükbabanın dönmesini beklerken biraz çay için."

Lizzie'nin büyükbabası uzun bir koridordan geçip zengin bir şekilde döşenmiş kütüphane ofisine girerken türlü nedenlerle sırtıyordu. Rafları dolduran kitapları görmezden geldi. Hepsisi karısının fikriydi. Onda bile okumamıştı ama misafirleri geldiğinde güzel görünüyorlardı.

Masanın üzerinde duran ucuz bir cep telefonunu aldı ve "Konuş" dedi. Derin ve boğuk sesli bir adam, "Sorunlarımız var," dedi.

"Anlat bana."

"Mantık dinlemiyor," dedi. "Konuşuyor." Lizzie'nin büyükbabası gözlerini kısarak hesap yaptı. "Emin misin?"

"Evet."

"Nasıl halledilmesini istersiniz?"

"Biz halledeceğiz."

Bu onu şaşırttı. "Emin misiniz? Başvurabileceğimiz başkaları da var."

"Bizim pisliğimiz. Biz hallederiz."

Büyükbaba kararı kabul etti, bir kenara koydu ve "Başka sorunlar mı var?" dedi. "Naomi Cross bir joker kart attı. Amcasını getirdi. Alex Cross.

Google'da ara. Eski FBI profilcisi, şimdi Washington DC'de cinayet masası dedektifi." "İtibar mı?"

"Müthiş."

Büyükbaba bunu da düşüncesine dahil etti. "Yoksa temiz miyiz?" "Bu haliyle, evet."

"O zaman başka seçeneğimiz yok. Bu durumla nasıl uygun görüyorsanız öyle ilgilenin."

Diğer uçtaki adam "Anlaştık" demeden önce bir an geçti. "Bittiğinde benimle konuş."

Büyükbaba telefonu kapattı ve imha etti. Sonra ofisten çıktı ve küçük Lizzie'yle çay içmek için sabırsızlanarak koridorda geri yürüdü.

İkinci Bölüm

Bir Moda İfadesi

Bölüm

13

Palm Beach, Florida

"Kendimi **güzel hissediyorum**, çok güzel," diye şarkı

söyledi Coco aynaya bakarken usulca, arkasındaki avizeden boynuna asılı siyah gecelikli ölü kadının farkındaydı ama daha çok yeni kıyafetini değerlendirmeye odaklanmıştı.

Mandalina rengi keten etek kalçalarını muhteşem bir şekilde sarıyordu. Eşleşen jokey ceket omuzlara doğru daralıyordu ama giyilebilirdi. Dries van Noten yüksek topuklu sling-back ayakkabılar ayak parmaklarını biraz sıkıyordu. Carolina Herrera ipek tafta bluz tek kelimeyle dikkat çekiciydi. İnci küpeler ve gerdanlık? Sadece doğru sofistike hava.

Şimdi tek ihtiyacı olan doğru şeyi yapmaktı.

Coco kutuya uzandı ve omuz hizasında, parlak kehribar rengi bir peruk çıkardı. Eğer doğru hatırlıyorsa, 1970'lerin başlarından kalmaydı. Annesi tam tarihi biliyordu elbette ama önemli değildi. Son saç tutamları da taranarak iki taraflı bant üzerine yerleştirildiğinde, peruk Coco'yu bambaşka biri gibi göstermişti.

Gizemli. Seksi. Çekici. Ulaşılmaz.

Coco, kendisine bakan kadına "Sana Mandalina Rüyası adını , Bahçe Partisi Kraliçesi," diye seslendi. "Bir hayal..."

Döndü ve avizeden bir perde ipiyle sarkan minyon ölü kadına baktı. "Ruth? Sen ne derdin? *Boogie Nights*'taki Julianne Moore ile *Gilligan's Island*'daki Ginger arasında bir şey düşünüyorum - en azından saç kesimi. Haklı mıyım, yoksa aptal küçük bir kız mıyım?"

Coco, Prada alışveriş çantasını ve Ruth'un koleksiyonundan aşırıldığı diğer eşyaları almadan önce usulca kıkırdadı. Ustanın odasından çıkmaya başladı.

sonra dinlemek için durdu. Personelin bugün izinli olduğunu ve Ruth'un kocası Dr. Stanley Abrams'ın, nam-ı diğer "West Palm'ın Meme Kralı"nın Zürih'te tıbbi bir sempozyuma katıldığını bilmesine rağmen, yine de dikkatli olmak gerekiyordu.

Artık kendinden emin olan Coco, sanat eserleriyle dolu bir galeriye doğru ilerledi, ancak durup baktığı tek parça merhumun yağlı boya tablosuydu. *İşte buradasın*, diye düşündü Ruth'un güzelliğini incelerken. *Olgunluk anında yakalanmışsın canım, evrene bir armağan.*

Ruth ve Stanley'nin evi muazzamdı ve Coco'nun zevkine göre fazla moderndi. Ama yine de, sahte memelerin inşa ettiği bir evden ne beklenirdi ki? Klasik abartısızlık için söylenecek çok şey olduğuna inanıyordu.

Annesinin söylemekten hoşlandığı gibi: *Sanatın söz konusu olduğunda Coco, ki moda bir sanattır, motifini sınıra kadar götür ve sonra birkaç derece geri çekil.*

Coco, *Iron Chef*'in bir bölümüne ev sahipliği yapabilecek kadar büyük bir mutfaktan geçti ve bir koridordan geçerek çelik bir kapıya ulaştı. Güvenlik sistemini kontrol etti, çantasından beyaz bir toz bezi çıkardı ve şifreyi girmeden önce parmaklarını bununla örttü. Beş saniye sonra garaj kapısını kapattı ve elektronik sesin ona sistemin devrede olduğunu söylemesini bekledi.

Garajda dört bölme vardı. En yakındaki boştu. İkincisinde Ruth'un Mercedes'i, üçüncüsünde ise kocasının Maserati'si duruyordu. Coco'nun sevgili Aston Martin'i ise dördüncü bölmedeydi. Ama oraya gitmeden önce Mercedes'in içine uzandı ve garaj kapısının uzaktan kumandasını çıkardı.

Aston'u renkli beton bir alana geri çekti, arabadan çıktı, uzaktan kumandaya bastı ve ardından sildi. Garaj kapısı inmeye başladığında, arabayı içeri fırlattı ve Mercedes'in birkaç metre ötesinde durduğunda memnun oldu.

İntihar etmeye niyetli biri bunu almaya zahmet etmezdi, değil mi? Coco böyle olduğundan emindi. Arabayı Ruth ve Stanley Abrams'ın devasa sahil malikânesinin güvenlik kapılarından dışarı sürdü. Sonra Palm Beach'in hanımlarının çoktan kokteyl için toplanmış olacağını fark etti. Belki de Oli's Fashion Cuisine'e uğramalıydı.

Oli'nin yerinde onu tanıyan olur muydu? Cüretkârlığı ve yüksek bahisli oyunlara olan düşkünlüğü onu heyecanlandırıyordu.

Hadi, kızım. Gerçekten sallayalım.

On dakika sonra Coco, Aston Martin'i hedef bölgesinden birkaç blok öteye park etti. Eski model spor arabanın bir risk olduğunu biliyordu. Ama ona bayılıyordu, bu yüzden sık sık düşüncesizce hareket etmesine neden oluyor, Lexus'un iyi yapacağı zamanlarda dikkatini talep ediyordu.

Bir *dahaki sefere evde* kalırsın, diye düşündü Coco ve bir çift retro beyaz-

ve oval çerçeveli güneş gözlükleri. Annesinin ona öğrettiği şekilde, omuzları geride, başı yukarıda ve kalçaları bir sarkaç gibi sallanarak kaldırımında yürümeye başladı.

Karşılaştığı ilk adam ellili yaşlarında bir koşucuydu. Coco onun dejenere gözlerinin Mandalina Rüyası'na baktığını hissedebiliyordu. İkinci adam, yatçı kıyafeti giymiş bir Euro, güneş gözlüklerini çıkarıp açık açık baktı.

bu, kızım, diye düşündü Coco, rüyanın ardından seyretmek için döndüğüne şüphe olmayan Euro için ganimetine biraz daha salınım koydu. İleride, Oli's'in dışındaki sarı masalar çoktan şık bir happy-hour kalabalığıyla dolmuştu.

Bir nefes aldı, düşündü: *Gizemli, şimdi. Seksi. Çekici. Elde edilemez. İşte bu, Coco. Sende her şey var.*

Şimdi hepsini göster.

Kalçalarını ileri geri sallayarak yürüyüşünü daha da kışkırtıcı hale getirdi.

Coco restoranın önünden geçerken çenesini bir derece kaldırdı, sahneyi görmezden geldi ama müşterilerin ona bakmak için döndüklerinin farkındaydı.

Neredeyse kahkahalarla gülecekti.

çok fazla yanlış şehvet ve kıskançlığa neden olur.

Bölüm

14

Starksville, Kuzey Carolina

Yargıcın emrini **herkes** yüksek sesle ve net bir şekilde **duymuş** olsa da, iki şerif kuzenimi bacak prangaları ve belindeki deri kemere bağlı kelepçelerle sorgu odasına getirmesi öğleden sonrayı buldu. Çürükler ve şişliklere rağmen Stefan Tate'in ailemizin anne tarafına çekmiş olduğunu görebiliyordum. Otuzlu yaşlarının başındaydı, benim ve Damon gibi uzun boylu ve iri kemikliydi. Ve hepimizin çene çizgisi aynıydı.

Hattie Teyze'nin Washington'a yaptığı seyrek gezilerden birinde, Mama Nine'nin bahçesinde koşturan küçük bir çocuk olarak gözümün önüne geldi. Bulaşıcı bir kahkahası vardı ve her şeyin bir gizem ve macera olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Alex," dedi Stefan kalın bir sesle. "Geldiğine sevindim."

Başımı salladım, hiçbir şey söylemedim.

Naomi, "Bilekleri kelepçeli kalsın ama kemeri çözün," dedi. "Ellerini kullanması gerekebilir. Ve tüm kamera ve mikrofonları kapatın."

Bir memur, "Kameralar ve mikrofonlar çoktan ayarlandı," dedi. "Ama ellerini kullanmasına izin verme şansımız sıfır."

Kadının itirazlarına aldırmadan Stefan'ın bacaklarını ve kemeri beton zemindeki sağlam bir cıvataya zincirlediler ve gittiler.

Stefan bize doğru eğilerek sessizce, "Ben olsam odayı böcekler için süpürürdüm," dedi.

Ciddi mi yoksa sadece melodram mı yapıyor diye merak ettim. Ama Naomi'nin aklına bu fikir geldi ve iPhone'unu çıkarıp yüksek seste bir beyaz gürültü uygulaması açtı.

"Bu işe yarar," dedi Stefan. "Geldiğin için tekrar teşekkür ederim Alex. Sen

Bunları yapmadığıma inanmanızın ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Öyle ya da böyle inanmıyorum," diye cevap verdim.

suçlandığı şeyleri yapabileceğine dair işaretler . "Bana komplo kuruluyor," dedi.

"Beni iyi dinle," dedim. "Ben senin kuzenim ama seni temsil etmiyorum. Nihayetinde burada Rashawn Turnbull'u temsil ediyorum. O çocuğu senin öldürdüğüne dair bir şey bulursam, savcılığın seni sandalyeye oturtmasına ya da burada ne kullanıyorlarsa ona yardım edeceğim."

"Öldürücü iğne," dedi Stefan. "Sana yalan söylemeyeceğim. Rashawn'ı ben öldürmedim."

"Neden muhafızlara saldırdın?" Naomi sordu. "Tam tersi, Danışman. Onlar bana saldırdı."

"Buna geri döneceğiz," dedim. "İddianameyi okudunuz mu?"

"Sayamayacağın kadar çok kez. Bak, sana söylüyorum. Bu dava mı? Bu koşullar? Bunlar uydurma, Alex."

"Hiçbirini mi?"

"Bir kısmı," diye itiraf etti. "Ama yasadışı bir şey yok. Bazı şeyleri çarpıttılar, tamamen bağlamından kopardılar."

"Naomi'yi ikna ettiğin gibi beni de ikna et," dedim kollarımı kavuşturarak. "En baştan başla."

"Başlamak için çok iyi bir yer," diye şarkı söyledi Stefan ve gülümsemeye çalıştı. İddianamenin ayrıntılarına göre, iki ay önce, Rashawn Turnbull, Starksville şehri tarafından ilhak edilmekte olan terk edilmiş bir kireçtaşı ocağında ölü bulunmuştu. Genç kız uyuşturulmuş, zorla oğlancılığa maruz ve boynu testereyle kesilmişti. Olay yerinde bulunan sperm ve diğer kanıtlar, Rashawn'ın sekizinci sınıf beden eğitimi öğretmeni Stefan Tate'in katil olduğunu gösterdi. DNA ayrıca Stefan'ı Starksville Lisesi öğrencisi on yedi yaşındaki Sharon Lawrence'a uyuşturucu verip tecavüz etmekle de ilişkilendirmiş ve Sharon Lawrence da Stefan'a karşı tanıklık etmeyi kabul etmişti.

Bu yüzden kuzenim "Do-Re-Mi" şarkısının o repliğini söylediğinde gülümsemedim.

Bunun yerine, sonraki bir buçuk saat boyunca, iddianamede anlatılan korkunç suçları onun ağzından dikkatle dinledim ve sadece doğrulanabilir gerçekleri, isimleri ve zamanları açıklığa kavuşturmak için araya girdim. Aksi takdirde, bir kişi hakkında gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, çenenizi kapatıp dinlemeniz gerektiği atasözünü takip ettim.

Bölüm

15

"Rashawn'ın bulunmasından bir gün sonra bana kelepçe taktılar Alex," dedi kuzenim olayları anlatırken. "O zamandan beri buradayım. Kefalet yok. Patty ve Naomi ile bile sınırlı ziyaret. Sana söylüyorum, Alex, korkutuluyorum."

Hiçbir şey söylemedim, hala iddianamede verilen bilgiler ışığında hikayesini özümsemeye çalışıyordum.

Öne doğru eğildi. "Bana , değil mi?" "Birçoğu kontrol edilmeli."

"Annemin İncil'i üzerine yemin ederim ki öyle olacak."

"Diyelim ki sizin anlattıklarınız doğru. Bunun arkasında kim var?"

Stefan tereddüt etti ve sonra, "Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağını umuyorum."

"Ama şüpheleriniz var?"

"Var, ama onları çıkarmamayı tercih ederim."

Naomi, "Stefan, burada hayatın söz konusu," dedi. "Hepsine ihtiyacımız var."

"İhtiyacınız olan şey varsayım değil," dedi Stefan. "Kelime bu, değil mi?"

"Öyle, ama-"

Kelepçeli elleriyle bana işaret etti. "Alex'in bu işe hiçbir önyargısı olmadan girmesini tercih ederim. Ona verdiğim gerçekler onu nereye götürürse götürsün. Bu şekilde bana inandığını söylediğinde doğruyu söylediğini bileceğim."

"Yeterince makul," dedim ve saatimi kontrol ettim. Saat altıyı geçiyordu.

Naomi kapıya gitti, iki kez çaldı. Gardiyanlar Stefan'ı almaya geldiler.

"Patty'ye, anneme ve babama onları sevdiğimi ve masum olduğumu söyle" dedi.

"Elbette," dedi Naomi.

"Sizi bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu gardiyanlar onu ayağa kaldırıp zincirlerini yerdeki halkadan çözerken.

"Yarın," diye yanıtladı yeğenim.

"Seninle bir şeyim olduğuunda," dedim. "Yeterince makul," dedi kuzenim ve onu dışarı çıkardılar.

Naomi, "Neye inanmıyorsun?" diye sormadan önce biz hapishanenin dışına çıkıp arabasına doğru ilerleyene kadar bekledi.

"Aksi kanıtlanana kadar hepsine inanıyorum," dedim. "Ama içeride şüpheci görünüyordun."

"Masum bir çocuğun tecavüze uğraması, işkence görmesi ve öldürülmesi söz konusu olduğuunda her şeye şüpheyle yaklaşırım" dedim.

Bu onu üzmüş gibi görünüyordu.

"düşünmekle hata mı ediyorum?" diye sordum.

Naomi, "Hayır, sadece Stefan'ın kendi köşesinde insanlara ihtiya ı var," dedi. "Benim de Stefan'ın köşesinde insanlara ihtiya ım var."

"Biliyorum ama dediğim gibi, sonuçta Rashawn Turnbull'un yanındayım. Çalışmamın tek yolu bu."

Bölüm

16

Loupe'un sadece üç sokak doğusunda, Birney'deki Dogwood Road'a park ettiğimizde **alacakaranlıktı**. Bloktan aşağıya, bakıma ihtiyacı olan, kesinlikle boyanmış ama çimleri yeni biçilmiş iki katlı bir dubleks eve doğru yürüdük. Her yer çimen kokuyordu.

Koşu şortu ve Charlotte Bobcats tişörtü giyen orta yaşlı, beyaz saçlı, sarışın, beyaz bir kadın sağ kapıdan çıktığında verandanın ışıklarından biri yanıp sönüyordu. Verandaya çıktığımızda bize şöyle bir baktı ve "Dost musunuz, düşman mı?" diye sordu.

"Arkadaşlar," dedi Naomi. "Ben Stefan'ın avukatıyım."

"Sydney Fox," dedi Naomi'nin elini sıkarak. "Komşu ve ev sahibi."

Kendimi tanıttım ve Stefan'a aile bağlantımızı açıkladım.

"Tanrım, korkunç değil mi?" dedi Sydney usulca, yüzü üzgünleşmişti. "O adamı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Stefan'da ruh ve tutku var, anlıyor musun? Söylediklerinin doğru olmaması için dua ediyorum. Eğer doğruysa kalbim kırılır ve bunun Patty'ye ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum. Ama koşuya çıksam iyi olacak. Böyle serin havaları seviyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, yardımcı olabileceğim bir şey olursa Sydney'i aramanız yeterli. Patty'de numarası var."

Yanıp sönen sundurma ışığı söndü ve yan tarafını gölgeler içinde bıraktı.

"Kahretsin," dedi Sydney ve içeri girmeden önce anahtarını kilide sokmak için uğraşmak zorunda kaldı. "Sanırım koşum birkaç dakika beklemek zorunda kalacak."

Yeğenim diğer zili çaldı. Birkaç dakika sonra perde geri çekildi. Naomi,

"Ben ve amcam Patty," dedi.

Kapı açıldı. Kanepe yerine bir şiltenin, sehpa yerine bir sandığın ve duvarda bir düz ekranın bulunduğu basit, düzenli bir yaşam alanına girdik. Kapı kapandı ve yirmili yaşlarının sonlarında, fit, çekici, sarışın, beyaz bir kadın ortaya çıktı. Yorgun görünüyordu.

Elini uzatmadan önce bir süre beni inceledi. "Patty Converse. Hakkınızda çok şey duydum, Dr. Cross."

Küçük elmas nişan yüzüğüne bakarak, "Ve Stefan'ın bana anlattıkları dışında senin hakkında çok az şey duydum," dedim.

Kaşları havaya kalktı ve sesi özleme dönüştü. "Stefan'ı gördün mü? Günlerdir onu görmeme izin vermiyorlar. O nasıl?"

"Şişmiş ve morarmış ama iyi," dedi Naomi. "Saldırıya uğramış, kışkırtılmamış."

-Önce mahkumlar, sonra da gardiyanlar tarafından."

Endişesi öfkeye dönüştü. "Güvenlik kameraları, kasetler olmalı." "Onların peşinden gideceğim," diye söz verdi Naomi.

Patty ve Stefan'ın melez bir çift olmasının davayla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek için kendime bir not aldım. Patty bize kahve ikram etti, Naomi reddetti ve ben kabul ettim. Onu mutfığa kadar takip ettik ve Patty sorularımı yanıtlarken bir yandan da Fransız presinde kahve yaptı.

"Stefan okulun ilk günü tanıştığınızı söyledi," dedim. "Tıpkı onun gibi yeni bir öğretmen."

"Doğru," dedi bir teneke kutudan kahve alırken. "İlk görüşte aşk mı?"

Patty kızardı. "Şey, benim içindi. Stefan'a sorman gerekir." "Onun için de öyleydi," dedi Naomi.

Patty'nin gözleri doldu ve dudaklarını kapatırken eli titredi. "Bunu o yapmadı. Rashawn'ı seviyordu. İkimiz de seviyorduk."

"Biliyorum," dedi yeğenim.

"Starksville'de nasıl iş buldun?" diye sordum.

Patty, Kansas'ta küçük bir kasabada büyüdüğünü ve Oklahoma State'te burslu olarak softbol oynadığını söyledi. Egzersiz bilimi alanında uzmanlaştı ve eğitim alanında yan dal yaptı. Mezun olduğunda, ablasının yerleştiği Raleigh bölgesine taşınmaya ve iş aramaya karar verdi.

"En yakın açıklar buradaydı," dedi. "Lise ve ortaokul için iki beden eğitimi öğretmene ihtiyaçları vardı."

"Sen ve Stefan'ın işleri almanız kaderde varmış gibi görünüyor" dedim.

Patty'nin gözleri tekrar doldu ve "Böyle düşünmek hoşuma gidiyor," diye inledi.

Bölüm

17

Sakinleşene **kadar bekledim** ve sonra "Bana Rashawn Turnbull ve Stefan'dan bahset" dedim.

Bana kahve doldururken, "En başından beri birbirlerine bağlıydılar," dedi. "Ve itiraf etmeliyim ki bu beni rahatsız etti çünkü ilişkimiz yeni yeni filizleniyordu ve Stefan Rashawn'a ve ilgilendiği diğer öğrencilere bana ayırdığı kadar zaman ayırıyor gibiydi."

Patty, okul yılının üçüncü ya da dördüncü gününde Stefan'ın Rashawn'ı soyunma odasında otururken bulduğunu ve beden eğitimi dersi için üstünü değiştirmeyi reddettiğini söyledi. Çocuk yaşına göre küçüktü ve içine kapanıktı. Hem siyah çocuklar hem de beyazlar ona sataşıyordu çünkü annesi beyaz ve iyileşmekte olan bir bağımlıydı, babası ise Afro-Amerikan ve bir dolandırıcıydı.

"Rashawn kendini yalnız hissediyordu, sanki hiçbir yere uyum sağlayamıyordu," dedi. "Stefan da gençken benzer şeyler hissettiğini söylemişti, biliyor musun?"

"Elbette," dedim. "Stefan senin hiç uyuşturucu kullandı mı?" "Asla. Buna izin vermeyeceğimi biliyordu."

"Ama onun geçmişini biliyordun?"

Başını salladı. "Asla uyuşturucu satmazdı. Uyuşturucunun kendisinden çaldıklarından nefret eder ve çocuklardan çalabileceklerinden korkardı."

"Evde hiç uyuşturucu buldunuz mu?"

"Asla."

"Stefan hiç nereye gittiğini size söylemeden saatlerce ortadan kayboldu mu?"

Kucağındaki bir şeye baktı ve "Birbirimizi seviyoruz ama birbirimize bağlı " dedi.

"Bu soruyu yanıtlamıyor," dedim.

"Bilmiyorum," dedi telaşla. "Evet. Bazen giderdi ve

yapacak işlerim vardı."

"Stefan geri döndüğünde nereye gittiğini söyledi?"

Bunu düşündü. "Genellikle yürüyüş ya da koşu için. Sevdği tren raylarına paralel bir yol var. Benim için çok gürültülü. Diğer zamanlarda da kasabada çocukların toplandığı yerleri gözetliyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

Patty, geçen yılın sonlarına doğru Starksville lisesinde eroin ve metamfetamin içeren bir dizi olay yaşandığını ve bunların arasında büyük jüri iddianamesinde bahsedilen iki aşırı doz vakasının da bulunduğunu söyledi.

"Uyuşturucunun kaynağını tespit etmek için müdür ve okul yönetim kurulundan gerçek bir baskı vardı," diye devam etti. "Hiçbir öğretmenin bunu Stefan kadar ciddiye aldığını sanmıyorum. Kaynağı bulmayı takıntı haline getirmişti."

"Öldürüldüğü gece Rashawn'ı aramaya çıktığını söylüyor."

Patty başıyla onayladı. "Rashawn'ın annesi Cece sekiz civarında bizi aradı, evde olmadığını söyledi ve burada olup olmadığını sordu."

Naomi, "Stefan o gece pek çok şeye üzüldüğünü, yıllar sonra ilk kez eline bir şişe aldığını, rayların yanına gidip içtiğini ve sızdığını söyledi" dedi.

Kuzenimin nişanlısı başını salladı ve şöyle dedi: "Uyuşturucunun kaynağını bulamadığı için hayal kırıklığına uğradığını ve Rashawn'ın günün erken saatlerinde onu artık arkadaşı olarak istemediğini söylemesine çok şaşırdığını söyledi. Bu yüzden sarhoş olmuş."

"Rashawn neden artık Stefan'ın arkadaşı olmak istemiyor?" Ben sordum. "Rashawn söylemedi ve Stefan da-"

Ön tarafta bir yerde bir kapının çarpıldığını ve ardından bir erkeğin bağırıldığını duydum, "Katil sevici kaltak! Zenci seven kaltak. Umarım cehennemde çürürsün!"

Yüksek güçlü bir tüfekten çıkan iki el ateş geceyi yırttı.

İlk atışta ayağa kalktım ve kılıfımdaki Glock'u çıkarıp hareket ettim. Üç hızlı atış daha oturma odasının camlarını patlattı ve beni cam yağmuruna tuttu.

Lastikler gıcırdarken ön kapıyı çekip açtım ve çömelererek ön verandaya çıktım. Arabanın ışıkları kapalıydı ama eski olduğu belliydi, beyaz, korkunç susturucuları olan bir Impala'ydı. Siyah kapüşonlu, ceketli ve eldivenli bir figür pencereden sarkmış, dürbünlü bir av tüfeğini bana doğrultmuştu. Ateş etti.

Altıncı mermi benden birkaç metre ötedeki sedir ağacından yapılmış dış cephe kaplamasına isabet etti. Ona yaklaşmaya çalıştım ama araba gitmişti.

Adrenalinin etkisiyle zorlukla nefes alarak çömeldiğim yerden doğrulmaya başlamıştım ki, koşu kıyafetleri içindeki sarışın bir figürün verandanın merdivenlerinin dibine yığıldığını ve kafasındaki yaradan kan aktığını gördüm. Gitmenin bile faydası yoktu.

nabzını kontrol etmek için. Aklımda hiç şüphe yoktu ki- "Sydney!" Patty
arkamdan bağırdı. "Hayır! Hayır!"
Yığılmaya başladı. Döndüm ve onu kollarımın arasına aldım.
"Neden?" Patty göğsüme doğru hıçkırdı. "Neden Sydney?"
O anda ona bunun bir yanlış kimlik vakası gibi göründüğünü söyleyecek
cesareti kendimde bulamadım.

Bölüm

18

On beş dakika içinde Dogwood Yolu trafik konileriyle kapatıldı ve dubleksin etrafı sarı bantla çevrildi. Olay yeri teknisyenleri Sydney Fox'un cesedinin fotoğrafını çekiyordu. Bir kalabalık toplanmıştı. İşaretsiz bir polis aracı çevreye yanaştı ve Dedektif Frost ile Carmichael dışarı çıktı.

"Harika," diye mırıldandı

Naomi. "Sen de mi onları tanıyorsun?"

"Frost ve Carmichael," dedi. "Rashawn Turnbull'un cinayetiyle ilgili soruşturmayı onlar yürüttü."

"İyi polisler mi?" Onlar hakkındaki ilk izlenimlerimi bir kenara bırakarak,

"İyi polisler mi?" dedim. "Makul derecede zeki, yeterli eğitim almış küçük kasaba dedektifleri," dedi.

"Kitaba uygun hareket ettiklerini söylüyorlar ama bazen işin kolayına kaçtıklarından, gerçeklerle hızlı ve gevşek oynadıklarından şüpheleniyorum. Ve hemen sonuca varma eğilimindeler."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve cesedi incelemelerini bekledim.

Frost sivilceli burnunu kaşıdı ve Naomi'ye başını salladı. "Avukat Bey."

"Dedektif Frost," dedi Naomi. "Bu Alex Cross, amcam."

"Tanıştık," dedi coşkusuzca. Bana döndü. "Bu benim davam."

"Tatildeyim," dedim.

Dedektif, "Bu cinayetle tanıklık dışında hiçbir ilginiz olmayacağını söylüyorum," diye ısrar etti. "En başından beri bu konuda anlaştık mı?"

"Sizin şehriniz, sizin oyununuz, Dedektif Frost."

Carmichael, "Ne oldu?" diye sordu.

Naomi, Patty ve ben, verandadaki ışığın sönmesi ve silah sesinden hemen önce duyduğumuz ırkçı hakaretler de dahil olmak üzere o akşamı anlattık.

Frost'un ifadesi bozuldu ve "Sydney de mi ırklar arası bir ilişki yaşıyor?" diye sordu.

Patty kaşlarını çatı ve "kadarıyla hayır" dedi.

"O zaman seni öldürmeye çalışıyorlardı ve yanlışlıkla Sydney'i vurdular," dedi Carmichael ve beni ona anlatma yükünden kurtardı. "İkiniz de sarışınısınız ve hepsi bu."

Stefan'ın nişanlısı haberi sert bir şekilde aldı ve midesinin bulandığını hissetti. "Aman Tanrım. Keşke bu kasabaya hiç gelmeseydim."

Frost bize "Sabahleyin yeminli ifade vermek üzere karakola gelmeniz gerekecek," dedi. "Bu arada, binayı terk etmeniz gerekiyor. Olay yeri ekibinin başka üyeleri de yolda."

Patty dedi ki, "Burada kalamaz mıyım? Evimde?"

Yaşlı dedektif, "Fazla uyuyamayacaksın." dedi.

Dedim ki, "Teyzem Connie'ye gel. Fazladan iki odası var." Stefan'ın nişanlısı tartışamayacak kadar yorgun görünüyordu. "Birkaç şey alayım." "Teyzemin evine nöbetçi mi koyacaksınız?" Dedektiflere Patty'nin ve Naomi içeri geri dönmüştü.

Frost, "İsteyebilirim ama bu anlamına gelmez," dedi.

Carmichael, "Bütçe kesintileri," diye açıkladı.

Bu da Bree ve benim çıkmaz sokağı nöbetleşe izlememiz gerektiği anlamına geliyordu. Patty bazı eşyaları küçük bir çantaya koyduktan sonra Sydney Fox'un cesedinin etrafından dolaştık. Bir adli tabip cesedin üzerinde parlak bir ışık tutuyordu ve bir teknisyen de fotoğraflarını çekiyordu. Alnından iki kez vurulduğunu ancak o zaman fark ettim, üçer santim arayla iki yara.

Çekimlerin hızını, ne kadar hızlı ve net olduklarını hatırladım-

Bir erkek sesi "Dr. Cross?" diye seslendi.

Naomi'nin arabasının yanında yavaşladım ve gri bir Dodge pikaptan inen kot pantolonlu ve siyah kapüşonlu, iri yarı, atletik bir adam gördüm. Boynundaki zincirde bir rozet vardı ve koşarak bize doğru geldi.

"Dedektif Guy Pedelini," dedi gülümseyerek ve elini uzatarak. "Stark İlçesi Şerif Ofisi. Sizinle tanışmak bir onur efendim."

"Siz de Dedektif Pedelini," dedim elini sıkarken.

Naomi soğukkanlılıkla, "Senin yetki alanının biraz dışında, değil mi Guy?" diye sordu. Pedelini ayıldı ve "Sadece ünlü amcana saygılarımı sunuyorum, Danışman. Ama artık burada olduğuma göre, bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Eski beyaz bir Impala'nın içindeki çok yetenekli bir tüfekçi yanlış kadını öldürdü," dedim ve ardından silah seslerinden hemen önce duyduğumuz bağırışları anlattım.

Şerifin dedektifi sertleşmişti, tüm dikkati bana odaklanmıştı. "Neden onun çok yetenekli olduğunu söylüyorsunuz?"

"Yarı otomatik ya da pompalı değil, bolt-action bir tüfek kullanıyordu ve Bayan Fox yere düşmeden önce alnına iki kurşun isabet başardı," dedim.

"Bir avcı," dedi Pedelini.

"Ya da askeri eğitilmiş," dedim. "Bu tanıma uyan ve bir Impala'sı olan ırkçı tanıyor musun?"

Dedektif başını sallamadan önce bunu düşündü. "Etrafta eski püskü beyaz arabalar kullanan birkaç açık ırkçı ve oldukça fazla sayıda iyi avcı ve eski asker var ama bu tür bir atış yapabilecek kimse yok. Yani, keskin nişancı eğitimi almış olması gerekir, değil mi?"

"Mantıklı," dedim.

"Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun Guy?" Naomi söyledi.

Pedelini, "Birisi benim yetki alanımda meydana gelen iğrenç bir cinayet davasında önemli bir tanığı öldürmeye çalışıyor, ilgileniyorum Avukat Bey," dedi.

"Vurulmamı neden umursuyorsun ki?" Patty Converse dedi ki. "Ben savunma için bir tanığım. Stefan'ın suçlu olduğunu düşünüyorsun."

Pedelini, "Bence de," diye onayladı. "Bence o günah kadar suçlu. Ama bu beni diğer herkesin güvenliği konusunda endişelenmekten alıkoymuyor. Bakın Bayan Converse, bu davayla ilgili hiçbir şüphe kalmasını istemiyorum. Yargıç ve jürinin her iki tarafı da tamamen dinlemesini, sonra da nişanlınızı mahkum etmesini, Raleigh'deki Merkez Hapishanesi'ne koymasını ve zehirli iğne için sıraya girmesini istiyorum."

Bölüm

19

Naomi arabayı durdurup Connie Teyze'nin bungalovunun önüne park ettiğinde **saat on biri geçiyordu**. Dışarı çıktım, eski evime ve aileme doğru gitmek istiyordum. Ama orada tüm ışıkların sönmük olduğunu gördüm. Bree teyzemin evinin ön kapısını açtı.

Sydney Fox'un ölümünden birkaç dakika sonra Bree'yi aramıştım ama ben polisle konuşurken onun olduğu yerde kalmasının daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık.

Bree bana sarıldı, beni öptü ve "Teyzen hepinizin açlıktan öleceğini düşündü, o yüzden yemek yapıyor ve teselli ediyor" dedi.

"Kimi teselli ediyor?"

"Ethel Fox," dedi Bree. "Sydney'nin annesi. O ve Connie arkadaşlar." "Annesi nasıl karşıladı?"

"İnançsızlık. Yıkım. Şok. Sydney onun tek kızıydı. Kocasını on yıl önce vefat etti ve oğlu Kaliforniya'da yaşıyor. Teyzeleriniz burada olmasaydı ne yapardı bilmiyorum."

Kolumu omzuna attım ve Naomi ile Patty'yi eve kadar takip ettik. Connie Teyze evini tertemiz tutuyordu ama kesinlikle soğuk ya da steril bir yer değildi. Mobilyalar sıcak ve rahattı ve her yerde onun, arkadaşlarının ve çocukları Pinkie ve Karen'ın resimleri vardı. Teyzemin gülümsemediği ya da birine sarılmadığı bir resim bulamadım.

Dediğim gibi, asla ama asla bir yabancıyla tanışmadı.

Connie Teyze'yi mutfakta, pembe tavşan terlikleri ve ona uygun pembe bornozuyla çelik bir kasede yumurta çırparken görebiliyordum. Hava pastırma, sarımsak, soğan ve kahve kokuyordu. Birdenbire açlıktan ölüyordum ve çok yorgundum. Yemek yemekten, sonra da yan odaya gidip uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Patty, Naomi, Bree ve ben mutfağa gittik. Hattie Teyze oradaydı.

O da masada oturuyor ve kır saçlı, yaşlı, beyaz bir kadının ellerini tutuyordu. Yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri vardı ve bizden habersiz, hiçlişe bakıyor gibiydi.

"Sydney çok tatlı bir şeydi Connie," dedi Ethel Fox zayıf bir sesle. "Küçük bir kızken çok sevimliydi."

Connie Teyze başıyla bizi işaret ederek, "Hatırlıyorum," dedi.

"Sanırım boşandıktan sonra kendini buluyordu," diye devam etti yaşlı kadın. "Çok mutluydu ve ileriye bakıyordu."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Hattie Teyze. "İyi gidiyordu. Gurur duyulacak bir kız."

Patty zorlukla yutkundu ve "Kaybınız için çok üzgünüm Bayan Fox. Sydney çok ama çok iyi bir insandı, ben..."

Ölü kadının annesi trans halinden çıkar gibi oldu. Başını yavaşça çevirerek Stefan'ın gözyaşlarını tutmaya çalışan nişanlısına baktı.

"Polis senin yüzünden vurulduğunu söyledi," dedi Ethel Fox düz, kederli bir ses tonuyla.

Patty'nin elleri ağzına gitti ve boğuk bir sesle, "Keşke ben olsaydım. Yemin ederim, ben asla... Ben kızınızı sevdim. O benim buradaki en iyi arkadaşım. Tek arkadaşım."

Ethel Fox yavaşça ayağa kalktı, Patty'ye sertçe baktı ve bir an için ona vurabileceğini düşündüm. Onun yerine kollarını açtı ve omzunda ağlayan Stefan'ın nişanlısını kucakladı.

"Onu senin de sevdiğini biliyorum," dedi Ethel Fox, Patty'nin sırtını sıvazlayarak. "Senin de onu sevdiğini biliyorum."

"Beni suçlamıyor musun? Ya Stefan?"

Yaşlı kadın Patty'den uzaklaştı ve başını salladı. "Sydney de onun masum olduğuna en az senin kadar . Daha geçen gün bunun hakkında konuştuk. Stefan'ın kimseye, hele de çok değer verdiği bir çocuğa böylesine karanlık bir şey yapabilecek bir kalbe sahip olmadığını söyledi."

Hattie Teyze için mücadele etti.

Connie Teyze kendi gözyaşlarını koluna sildi, "Ethel, şimdi beni duyuyorsun. Yeğenimiz Alex, Sydney'nin katilini bulacak, tıpkı Rashawn'ın katilini bulacağı gibi. Sözümü unutma, onlara bunu ödetecek. Öyle değil mi Alex?"

Odadaki bütün gözler üzerimdeydi. Starksville'de bulunduğum kısa süre içinde, kasaba hatırladığımdan daha uğursuz boyutlar ortaya çıkarmıştı. İçten içe, Turnbull'u ve şimdi de Sydney Fox'u kimin öldürdüğünü bulma görevini yerine getirip getiremeyeceğimi merak ediyordum. Ama hepsi bana öyle bir umutla bakıyordu ki, "Size söz veriyorum, biri bunun bedelini ödeyecek," dedim.

Connie Teyze dişlek sırtışını takındı ve sonra çırpılmış yumurtaları döktü

tıslayarak siyah bir tavaya attı. "Şimdi otur, ben bitiririm."

"Sydney haklıydı," dedi Hattie Teyze. "O çocuğu her kim öldürdüyse karanlık bir kalbi varmış, Stefan'ımın ise yok."

Bu yorumu bana yönelttiğini fark ettim. Naomi ona günün erken saatlerinde kurbanlara olan bağlılığımla ilgili söylediklerimi anlatmış mıydı?

Ben daha nazikçe cevap veremedim. Ethel Fox, "Bana sorarsan, buralarda böyle bir çocuğu öldürebilecek kadar kara bir kalp var. Bana sorarsanız, Marvin Bell bir şekilde bu işe bulaşmıştır."

İsim tanıdık geliyordu ama . Teyzelerim hatırlıyordu ama.

Hattie şaşkın bir ifadeyle ve başını çevirdi.

Connie tahta kaşıkla tavanın kenarına sertçe vurdu, bana baktı, şaşkınlığını gördü ve sonra Sydney'in annesine bakarak sessizce uyardı, "Ethel, arkada güpegündüz ve kendi gözleriyle gördüklerini söyleyen Tanrı'dan korkan elli Hristiyan olmadıkça Marvin Bell'i hiçbir şeyle suçlamak istemediğini biliyorsun."

"Marvin Bell kim?" Bree sordu.

Teyzelerim hiçbir şey söylemedi.

Ethel Fox, "O kaypak biri, hep gölgede kalıyor, kendini hiç göstermiyor," dedi. Sonra kemikli bir parmağıyla beni işaret etti. "Teyzelerin neden sana onun hakkında hiçbir şey söylemiyor biliyor musun?"

Teyzelerim bana bakmadı. Başımı salladım.

"Marvin Bell?" Ethel Fox söyledi. "Bir zamanlar, düzgün biri olmadan önce, babanın sahibiydi. Baban onun zencilerinden biriydi."

Bölüm

20

Bu kelime odayı ve Bree'nin yüzü sertleşti. Patty'ninki ve Naomi'ninki de öyle.

Bu kelimeyi başkent sokaklarında her gün bir beyaz olmayanın diğerine söylediğini duyardınız. Ama bu kelimeyi ölmüş babamla ilgili olarak yaşlı beyaz bir Güneyli kadının ağzından duyduğumda, sanki yüzüme ağza alınmayacak bir tokat atmış gibi hissettim.

Kızı ölmüştü. Perişan haldeydi. Ciddi değildi. Bunlar benim ilk tepkilerimdi. Sonra teyzelerimin bizim kadar şok olmadığını fark ettim.

"Hattie Teyze?" Dedim.

Hattie Teyze bana bakmadı ama şöyle dedi: "Ethel babanın ya da senin adını lekelemek istemedi Alex. Sadece olduğu gibi anlatıyor."

Connie Teyze acı içinde, "O zamanlar baban Marvin Bell'in kölesiydi. Bell ona sahipti. Annen de öyle. Onun istediği her şeyi yaparlardı."

"Uyuşturucu yüzünden," dedi Ethel Fox.

Birden çok acıktığımı hissettim, başım dönüyordu.

"Çocukken Bell'in annene ya da babana bir şeyler getirmek için evine geldiğini hatırlamıyor musun?" Connie Teyze yumurtaları kaşıkla tabağa koyarken sordu. "Uzun beyaz adam, keskin suratlı, kaygan, Ethel'in dediği gibi?"

Hattie ekledi, "Bir saniye önce çok iyi, bir saniye sonra çılgın bir köpekten daha mı kötü?"

Aklımdan bulanık, sıkıntılı ve uzun zaman öncesine ait bir şeyler geçti ama "Hayır, onu hatırlamıyorum" dedim.

"Ne hakkında-" diye başladı Hattie Teyze ve sonra durdu.

Connie Teyze ısınmakta olan fırından patatesli krep, çıtır akçaağaç pastırması ve kızarmış ekmek tabakları getirmiş, bunları ve yeni yapılmış çırpılmış yumurtaları masaya koymuştu. Naomi ve ben yemeklere saldırdık.

Stefan'ın nişanlısı yumurtasını ve pastırmasını itti ve bir parça kızarmış ekmek için endişelendi.

Yemek yerken sessiz kaldım. Ama Bree, Marvin Bell hakkında bir sürü soru sordu ve ben çatalımı tabağıma koyduğumda, tıka basa doymuş ve kendimi daha az sersem ve ağırlı hissediyordum, zihnimde yavaş yavaş onun küçük bir biyografisi geliyordu, bir kısmı gerçetti, ama çoğu fikir, söylenti, varsayım ve varsayımdı.

Slippery, Bell'i mükemmel tarif etmiş.

O masadaki hiç kimse Marvin Bell'in ailemin hayatını ne zaman kontrol altına aldığını tam olarak belirleyemiyordu. Annem yirmi yaşına geldiğinde sessiz bir kanser gibi Starksville'e girdiğini söylediler. Elinde eroin ve kokainle gelmiş ve bedava numune dağıtmış. Annemi ve onun gibi bir düzine genç kadını bağımlı ve çaresiz hale getirmiş. Babamı da bağladı ama sadece uyuşturucuya değil.

"Babanızın sizin için paraya ihtiyacı vardı," dedi Connie Teyze. "Bell için satış yapmak ve taşınmak ona para kazandırıyordu. Ve Ethel'in dediği gibi, Bell onlara öyle bir kancayı takmıştı ki, tıpkı köleleri gibiydiler."

Ethel Fox, "Hatta bir keresinde Bell babanı evden kovdu, arabasının arkasına iple bağladı ve sokakta sürükledi. Kimse onu durdurmak için harekete geçmedi."

Bir gün önce çocukların ipte sürüklendiği anı gözümün önüne gelince dehşete kapılarak ona bakakaldım.

"Hatırlamıyor musun, Alex?" Hattie Teyze usulca sordu. "Sen de oradaydın."

"Hayır," dedim hemen ve kesin bir ifadeyle. "Bunu hatırlamıyorum. Ben... Bunu unutma."

Bu fikir bile başımı ağrıtmaya başlamıştı ve ben sadece karanlıkta bir yere gidip uyumak istiyordum. Hem teyzelerim hem de Sydney Fox'un annesi endişeyle bana baktılar.

"Ne?" dedim. "Ne?" dedim. "Hiç bu kadar kötüye gittiğini hatırlamıyorum."

Connie Teyze üzüntüyle, "Alex, işler o kadar kötüye gitti ki, annenle babanın kaçabilmesinin tek yolu ölmektir," dedi.

Bu kadar uzun bir günün ardından bunu duyunca üzüntüyle başımı öne eğdim. Bree sırtımı ve boynumu ovdu, "Bell hala bir satıcı mı?" dedi.

Öyle olup olmadığı konusunda tartıştılar. Hattie Teyze, babam öldükten kısa bir süre sonra Bell'in kârını alıp yirmi mil kuzeye gittiğini ve Pleasant Gölü'nde büyük bir ev inşa ettiğini söyledi. Yerel işletmeleri satın almış ve hayatını düzene sokmuş bir adam görüntüsü vermiş.

"Buna bir an bile inanmıyorum," diye tersledi Ethel Fox. "Kolay para kazanmak varken öylece saf değiştirmezsin. Bana sorarsanız, bu kasabanın ve etrafımızdaki kasabaların yeraltı dünyasını yönetiyor. Belki Raleigh'e kadar bile."

Başımı kaldırdım. "Hiç soruşturulmadı mı?"

Connie, "Eminim birileri onu soruşturmuştur," dedi.

"Ama bildiğim kadarıyla Marvin Bell hiçbir şeyden dolayı tutuklanmadı," dedi Hattie. "Onu zaman zaman Starksville'de görüyorsunuz ve sanki i inize bakıyormuş gibi hissediyorsunuz."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Bree sordu.

Hattie sandalyesinde kaydı. "Sadece yakınında olmak bile seni rahatsız ediyor, sanki sana gülümsüyor olsa bile anında bir tehdit oluşturuyor."

"Yani senin kim olduğunu biliyor mu? Ne g rd ğ  n ?" Bree sordu.

"Bildiğini sanıyorum," dedi Connie. "Sadece umurunda değil. Bell'in krallığında biz bir hi iz. Tıpkı Alex'in ailesinin onun için bir hiç olduğu gibi."

"Bell'i Rashawn Turnbull'a bağlayan herhangi bir kanıt var mı?" Bree söyledi. Naomi başını salladı.

Patty Converse düşüncelere dalmış gibiydi. Ona "Stefan ondan hiç bahsetti mi?" diye sordum.

Kuzenimin nişanlısı onunla konuştuğumu fark edince irkildi ve "Yemin ederim, Marvin Bell'i hiç duymadım" dedi.

Bölüm

21

Ertesi sabah uyandığımda kızım Jannie'yi yatağımın kenarında omzumu sallarken buldum. Mavi eşofmanını giymişti ve elinde bir egzersiz çantası vardı.

"Sabah altıda," diye fısıldadı. "Gitmek zorundayız."

Başımı salladım ve Bree'yi uyandırmak istemediğim için yataktan kalktım. Şortumu, koşu ayakkabılarımı, Georgetown Hoyas tişörtümü ve Johns Hopkins kapüşonumu giyip banyoya girdim.

Yüzüme soğuk su çarpıp giyindim ve bir gün öncesini, Marvin Bell'i ve teyzelerimin onun aileme yaptığını söylediği şeyi düşünmemek için kendimi zor tuttum. Anneannem biliyor muydu? Bu soruyu ve daha fazlasını bir kenara ittim. En azından birkaç saatliğine kızıma ve onun hayallerine odaklanmak istedim.

Nana Mama çoktan kalkmıştı. "Hindibalı kahve," dedi ve bana bir fincan ile küçük bir soğutucu uzattı. "Muz, su ve protein karışımları da orada. Sevdiğin haşhaşlı keklerden de var."

"Beni mi?"

"Kemiklerine biraz et koyuyorum," dedi ve güldü. Ben de güldüm ve "Bunu hatırlıyorum" dedim.

Jannie'nin yaşlarında bir genç kızken boyum uzamıştı ama kilom yüz altmış civarındaydı ve sıırıslıklamdım. Üniversitede futbol ve basketbol oynama hayallerim vardı. Bu yüzden iki yıl boyunca Nana Mama benim için fazladan yemek pişirdi ve kemiklerime biraz et koydu. Liseden mezun olduğumda kilom 200'e yaklaşmıştı.

"Baba!" Jannie sızlandı.

"Bree'ye saat ondan önce dönmemiz gerektiğini söyle," dedim ve kızımla birlikte aceleyle evden çıktım.

Jannie, Starksville Lisesine giderken sessizdi. Öyle değildi.

beni şaşırttı. Konu koşu olduğunda inanılmaz derecede rekabetçi ve yoğun. Bazen pistte bir meydan okumayla karşılaşmadan önce sinirli oluyor. Diğer zamanlarda, o sabah olduğu gibi, sessiz ve kendi içinde.

"Bu koçun güçlü olması gerekiyor," dedim.

Başını salladı. "Duke asistanı."

Kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Duke Üniversitesi'nin yardımcı atletizm koçlarından biri yaz boyunca Raleigh'de AAU takımını çalıştırıyordu. Atletlerinden bazıları hiç şüphesiz pistte olacaktı. Jannie hepsini etkilemek istiyordu.

Lisenin yanındaki çoğunlukla boş bir otoparka girdim. Cumartesi sabahı saat altıyı çeyrek geçe, iki beyaz yolcu minibüsü de dahil olmak üzere orada sadece bir avuç araç vardı. Onların, tel örgülerin ve tribünlerin ötesinde insanlar koşuyor, ısınıyordu.

"Eğitim için buradasınız, değil mi?" Jannie emniyet kemerini çözerken

"Antrenman yapmaya geldin, değil mi?" diye sordum. Başını salladı, gülümsedi ve "Hayır baba, koşmak için buradayım" dedi.

Bir kapıdan geçtik, tribünlerin altından geçtik ve piste gittik. Orada zaten on beş, belki yirmi atlet vardı, bazıları serin havada geriniyor, bazıları ısınma turlarına yeni başlıyordu.

"Jannie Cross?" Şortlu, koşu ayakkabılı ve parlak turkuaz bir rüzgârlık giyen bir kadın koşarak yanımıza geldi. Elinde bir pano vardı ve elini uzatıp "Melanie Greene" dediğinde genişçe sırıttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Koç Greene," dedim elini sıkarken ve gerçek heyecanını hissederken.

Koç, "O zevk bana ait Dr. Cross," dedi.

Sonra cazibesini Jannie'ye çevirdi ve "Ve siz, genç bayan, oldukça heyecan yaratıyorsunuz" dedi.

Jannie gülümsedi ve başını eğdi. "Davetiyenin kasetini izledin mi?"

"Ülkedeki diğer tüm Birinci Lig koçlarıyla birlikte," dedi.

"Ve buradasınız, benim yolumda yürüyorsunuz." "Evet, hanımefendi," dedi

Jannie.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sonbaharda sadece ikinci sınıf öğrencisi mi olacaksın?" "Evet, efendim."

Koç Greene inanamayarak başını salladı ve sonra bana bir pano uzatarak şöyle dedi: "Burada birkaç form imzalamanız gerekiyor, bunu hiçbir şekilde, hiçbir şekilde bir işe alım toplantısı olarak görmüyoruz. Bu yaz çalışması ve tamamen eğitimle ilgili. En altta da Starksville okul sisteminin atletik izin formu var."

Belgeleri taradım, imzalamaya başladım.

Koç Greene, Jannie'ye, "Neden bir tur atıp ısınmıyorsun?" dedi. "Bu sabah iki yüzlük çalışacağız."

"Evet, Koç," dedi Jannie, çantasını alçak tribünlerden birine koyup koşarak piste çıkarken ciddi görünüyordu.

Son belgeleri de imzaladım ve panoyu geri verdim. "Ne kadar süredir buradasın?" Koç Greene sordu.

"Belli değil," dedim. "Ailevi bir sorunla karşı karşıyayız."

"Bunu duyduğuma hem üzüldüm hem de sevindim," dedi ve AAU ve Duke ısınma ceketleri giyen birkaç kadının yanına koşmadan önce elimi tekrar sıktı.

Şu anda pistte olan üniversiteli gruptan daha genç, bazıları Jannie'nin yaşlarında olan başka kızlar ve erkekler de geliyordu. Üçü Starksville Pisti kapüşonluları giyyordu. Tribünde oturdum, kahvemi yudumladım ve Jannie hazırlık rutinini uygularken haşhaşlı kek yedim: yavaş bir tur ve ardından yoğunluğu artan ve hızlı kasılan kaslarını ateşlemek için tasarlanmış bir dizi balistik esneme ve alıştırma.

Tüm süre boyunca diğer sporcular onu izledi, özellikle de lise çağındaki kızlar, özellikle de Starksville'den gelenler. Jannie fark ettiyse bile belli etmiyordu. Yüzünde büyük bir oyun ifadesi vardı.

Koç Greene sporcuları çağırdı ve onları antrenman gruplarına ayırdı. Jannie yerel kızların yanına konuldu. Umurunda olsa bile belli etmiyordu. Her şey saatle ilgiliydi.

Bölüm

22

Greene yüzde 60 efor **istedi** ve erkekler ilk olarak iki yüzlük etabın uzun sola dönüşünü koştı ve ardından yavaşlayarak geri döndü. Greene sonraki grupları dalgalar halinde gönderdi. Yedi üniversiteli kız ciddi atletlerdi, güçlü ve çeviktiler. Pistte dans ediyor gibiydiler, yüzeye neredeyse hiç dokunmuyorlardı, bacakları hızlı ve güçlü bir tempo içinde çalkalanıyordu.

Jannie onları dikkatle izledi ama hiçbir şey belli etmedi. Kendi grubunun, yani liseli kızların koşma zamanı geldiğinde, diğerlerinin tercihli kulvarlara sahip olmasına izin vererek dışarı çıktı. Greene ona yakalayamadığım bir şey söyledi. Jannie başıyla onayladı ve yerine oturdu.

Engel tanımadan koşullar ve Greene'in düdüğüyle kalkışa geçtiler. Diğer kızlardan bazıları, özellikle de Starksville'den gelen üç kız şaşırtıcı derecede cesurdu ve yavaşlama boyunca Jannie'yi takip ettiler. Ama onun doğal akıcılığına ve adımlarına sahip olmadıklarını görebiliyordunuz.

Greene iki aralık sonra yüzde 80 efor çağrısı yaptığında fark daha da belirginleşti. Düdükle birlikte Jannie yumuşak, kesik kesik bir hareketle havalandı ve dönüşü tamamladığında yerini hızla bir çeyrek koşucunun uzun, patlayıcı kulaçlarına bıraktı. On metre kala hızını kesti ve yine de liseli kızları üç vücut boyu farkla geçti.

"Hey!" dedi yerel kızlardan biri öfkeyle Jannie'ye, zor nefes alıyordu. "Yüzde seksen!"

Jannie gülümsedi ve "Bu yetmişti" dedi.

Ses tonu gerçekçiydi ama kız Jannie'nin küçümseyici davrandığını düşünüyor gibiydi. Yüzü sertleşti; arkasını döndü ve arkadaşlarının yanına gitti.

Koç Greene, Jannie'nin sadece yüzde 70'ini verdiğini söylediğini duymuş olmalı, çünkü koşarak yanına gitti ve ona bir şeyler söyledi. Jannie başını salladı ve koşarak

büyük kızlara yetişmek.

Greene , "Dörderli gruplara ayrılın hanımlar," diye bağırdı.

Üniversiteli kızlar Jannie koşarak geldiğinde ona başlarıyla selam verdiler ama bunlar 1. Lig sporcularıydı. Bu onay anından sonra, oyun yüzlerini takındılar.

Kızlar sendeleyerek ilerlerken Greene, "Şimdi seksen beşe doksan," diye seslendi.

Kızım on beş buçuk yaşında, çoğu kız kadar ya da onlardan daha uzundu ama onların gücüne ya da yapısına sahip değildi. Onların yanında zayıf görünüyordu.

Jannie yüz elli metre kalana kadar en güçlü iki kızla adım adım koştu. Sonra kondisyonları ve deneyimleri ortaya çıktı. Ondan uzaklaştılar ve yavaşlama işaretini bir metre önde geçtiler.

Greene, "Doksan," diye seslendi ve Jannie de dahil olmak üzere o sıcakta bulunan tüm kızlar göğüslerini kabartarak başlarını salladılar.

Bu şekilde iki kez daha koştular ve Jannie her ikisinde de üçüncü oldu. Ardından Greene ısınma ve esneme hareketleri için çağrıda bulundu. En hızlı iki üniversiteli kız Jannie'nin yanına gidip onunla konuştu; yerel kızlar ise onu görmezden gelmeye çalıştı.

Koç Greene çitlere geldi ve ben de onunla konuşmak için aşağı indim. "Yarışmada iki yüz metrede koştu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sadece çeyrek mil. Neden?" diye sordu.

"Onu yenen şu ikisi, Layla ve Nichole, onlar saf sprinterler. İki yüz onların yarışı. Layla Atlantik şampiyonasında ikinciydi, NCAA ulusal yarışlarında on ikinci oldu."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Sanırım dört yüzlük istiyor."

"Biliyorum," dedi Greene. "Ham ama çok etkileyici, Dr. Cross."

"Teşekkür ederim, sanırım."

Koç dedi ki, "Bu derin bir iltifat. I..." Durakladı. "Önümüzdeki Cumartesi sabahı onu Duke'a getirebilir misin?"

"Ne için?"

"Chapel Hill, Duke ve Auburn'den bir grup var, hepsi dört yüz kız; orada antrenman yapıyorlar. Ve diğer hayatımdaki patronumun Jannie'nin koştuğunu görmesini isterim."

"Bunun işe alımla ilgili olmadığını sanıyordum."

"Sadece dostça bir öneri. Bence Jannie burada kızlarla koşmaktan sıkılacak ve bir saat uzaklıkta daha uygun antrenman partnerleri var."

"Bunu konuşacağız," dedim. "Ve bu benim ailevi durumuma bağlı olacak."

Koç, "Sadece kapının ona açık olduğunu bil," dedi ve koşarak uzaklaştı. Üç Starksville kızı pistten geçiyordu ve Greene yüksek "Salı öğleden sonra" dedi.

Kızlar yanımdan geçerken bana düşmanca bakışlar fırlattılar ve sonra bir şeyler hakkında konuşmaya devam ettiler. Jannie'nin lastik sandaletlerini giyişini ve çantasını omuzlayışını izledim. Yaptığı her hareket etkili ve doğaldı; yürüyüşü bile akıcıydı, omuzları, kalçaları, dizleri ve ayak bilekleri mükemmel, gevşek bir senkronizasyon içindeydi.

Burada kendi kızıyla övündüğümün farkındayım, ancak gururlu babam bir yana, Jannie'nin sahip olduğu şeyi öğretemeyeceğinizi anlayacak kadar atletizm biliyordum. Bu genetikti, Tanrı'nın bir ltfuydu, benim kavrayışımın o kadar ötesinde bir fiziksel farkındalık seviyesiydi ki o anda gökyüzüne baktım ve rehberlik istedim.

Jannie yanıma geldi, gözlerini gölgeledi ve gökyüzünü de taradı. "Yukarıda ne var?"

Kolumu ona doladım ve "Her şey" dedim.

Bölüm

23

Eve saat sekizi yirmi geçe **vardık**. Ali ayaktaıdı ama üzerinde hâlâ pijamaları vardı, kanepede oturmuş, iyi yayın yapan birkaç kanaldan biri olan Outdoor Channel'da bir derin deniz balıkçılığı programı izliyordu.

"Bu harika bir şey baba," dedi Ali. "Bu devasa kılıç balıklarını yakalıyorlar ve etiketlenip takip edilebilmeleri için saatlerini harcıyorlar."

"Bu harika," dedim turkuaz sulara bakarak. "neresi?" "Kanarya Adaları.

Orası neresi?"

"Afrika dışında, sanırım."

Bree ve Nana Mama mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı.

"Beni neden uyandırmadın?" Odaya girdiğimde Bree sordu. "Gitmek istedim."

"Özür dilerim," dedim. "Dinlenmene izin vermeye çalışıyordum." "Jamaika'ya gittiğimde dinleneceğim," dedi kararlı bir şekilde. Onu selamladım ve "Dedektif Stone" dedim.

"Rahat," dedi Bree, yumuşak bir gülümsemeyle. "Yemeğinizi yedikten sonra arabayla dolaşabilir miyiz? Yani, her yeri?"

"Böylece sana arazinin düzenini verebilirim?" Dedim. "Elbette, bu mantıklı."

"Beni de götür," dedi Nana Mama. "Bu evde oturmaktan çıldıracağım.

Televizyonda sadece balıkçılık ve avcılık programları varken. Connie Lou'nun Starksville'in ne kadar değiştiğine dair söyledikleri umurumda değil. Gözlerimi kapattığımda orayı eskiden olduğu gibi görüyorum."

Garip bir şekilde, yapmadım. Şehirdeki o ilk geceden beri bungalovu çocukluk evim ya da ailemin evi olarak düşünmediğimi fark ettim. İçimdeki psikolog bunun nedenini merak etti. Peki ya halalarımın babamın bir iple sürüklendiğine tanık olduğum konusunda ısrar etmelerine ne demeli? Bunu engelliyor muydum? Eğer öyleyse, neden?

"İyi misin Alex?" Bree bana bir tabak uzatarak sordu.

"Ha?"

"Bir şey hakkında kara kara düşünüyorsun," dedi.

"Düşünceli bir gün gibi geliyor." Omuz silktim, masaya oturdum ve yemeye başladım.

Naomi geldi, "Burası yer değil mi?" dedi.

"Sekiz saat içinde iki kahvaltı yapmanın yanlış bir tarafı yok," dedi Nana Mama. "Bir şey ister misin canım?"

"Dün geceki kolesterol bombası yüzünden zar zor hareket edebiliyorum," dedi Naomi ve sonra bana baktı. "Nerede bulunduğunu görmek ister misin? Rashawn?"

"Yol boyunca görülecek yerleri gezebildiğimiz sürece," dedim.

Bir saat sonra sıcaklık seksenlere tırmanıyordu ve hava her geçen dakika daha da yapış yapış oluyordu. Explorer'ın klimasını açtım; Bree ön koltukta, Naomi ve Nana Mama da arkada oturuyordu.

Yavaşça kuzeye gittik, Birney'den zikzaklar çizerek geçtik, hala çoğunlukla hatırladığım gibiydi, perişan olmaktan birkaç derece uzaktı ve siyahlar ile az sayıda fakir beyaz yaşıyordu. Mahallenin doğu ucunda Naomi hüznü bir dubleks göstererek, "Rashawn orada yaşıyordu. Orası Cece Caine Turnbull'un evi."

"Annesi onu en son ne zaman canlı gördü?" Bree sordu.

"O sabah okula gittiğinde," dedi Naomi. "YMCA'daki bir okul sonrası programının parçasıydı, bu yüzden altıya kadar eve gelmediğinde telaşlanmadı. Ama saat yedide Cece cep telefonunu aramaya başladı. Cevap vermedi. Arkadaşları onu görmediklerini söylediler. Bunun üzerine Cece Stefan'ı ve polisi aramış."

"Polis onu arıyor mu?" Bree sordu.

"En iyi ihtimalle gönülsüzce. Cece'ye muhtemelen bir kızla bir yerlerde olduğunu ya da ot içtiğini söylediler."

"On üç yaşında mı?" Bree sordu.

"Buralarda olur böyle şeyler," dedi yeğenim. "Daha gençken bile."

Demiryolunu ve kemer köprüyü geçip mahallelerden şehir merkezine doğru kuzeye doğru sürdüm. Bir içki dükkânının önünden geçtik ve adını fark ettim: Bell Beverages. Buranın Marvin Bell'in uyuşturucudan elde ettiği gelirle satın aldığı sözde yasal işletmelerden biri olup olmadığını merak ettim.

Şehrin merkezinden geçip daha varlıklı mahallelere gittik. New York ya da Washington'daki anlamda varlıklı değildi ama Birney'deki bungalov ve dublekslerden daha büyük evleri, daha büyük ve bakımlı bahçeleri olan kesin bir orta sınıf vardı.

"Ben küçük bir kızken de böyleydi," dedi Nana Mama. "Birney'de fakir siyahlar, kuzeyde ise tüm işlere sahip beyazlar vardı."

"Şimdi büyük işveren kim?" Bree sordu.

Naomi ön camdan orta sınıf mahallelerle çevrili çimenli bir tepeyi ve geniş bir tuğla ve dövme demir duvarı işaret . Duvarın ötesinde, golf sahası gibi biçilmiş uzun, eğimli bir çimenlik vardı. Güneş altında çimenlerin nabızı yeşil atıyor gibiydi ve tepeye doğru Starksville'de yasal olarak malikane diyebileceğiniz tek yapıya kadar uzanıyordu. Antebellum tasarımının modern bir yorumu olan ev tuğla kaplıydı, çok sayıda beyaz kemerli penceresi ve bir revağı vardı. Tepenin tam tepesini kaplıyordu ve etrafı alçak, çiçek açan çalılar ve meyve ağaçlarıyla çevriliydi.

"Orası Caine'lerin yeri," dedi Naomi. "Gübre şirketinin sahibi olan aile."

"Rashawn'ın büyükanne ve büyükbabası mı?"

Bree sordu. "Harold ve Virginia Caine," diye doğruladı Naomi.

"Cece için büyük bir adım o zaman," dedim. "Onun yerde yaşamak."

Naomi, "Ailesi, uyuşturucu ve alkol sorunları nedeniyle sert sevgi uygulamak zorunda kaldıklarını söylüyor," dedi.

"Yani Rashawn ölmeden önce bile masum bir kurbandı," dedi Nana Mama endişeli bir ses tonuyla. "Elli yıl önce buraya katlanamazdım ve hiçbir şeyin değişmediğini hissediyorum. Bu yüzden Reggie'yi terk ettikten sonra buradan çıkmak zorunda kaldım. Başından beri Jason'ı buradan çıkarmak istememin nedeni de buydu."

Dikiz aynasına baktım ve büyükanneimin ellerini ovuşturarak camdan dışarı baktığını gördüm. *Reggie*. Büyükbabamın adını kullandığını duyduğum nadir anlardan biriydi. İlk yıllarından, başarısız evliliğinden ya da babamdan nadiren bahsederdi. Geçmişi her zaman Washington'a ve Howard'a gittiğinde başlıyor gibiydi. Ve babam hakkında konuşmaktan kaçınırdı, sanki o, deşmek istemediği bir kabukmuş gibi.

"Sağa dön," dedi Naomi.

Caines'lerin evinin altındaki tepenin etrafından dolaştık ve sonra daha az evin olduğu batıya doğru yöneldik. Yol, bir bekçinin çimleri biçtiği bir Katolik kilisesinin yanından geçiyordu.

"St. John's," dedi Nana Mama sevgiyle. "İlk komünyonumu orada yapmıştım."

Aynaya tekrar baktım ve onun Starksville'e dair daha iyi bir anıya dalmış olduğunu gördüm. Kilisenin ötesinde, yol ormana doğru kıvrılıyordu.

Naomi, "İleride, solda, mezarlığın ötesinde bir sapak var," dedi. "Kuşbakışı görebilirsiniz."

Bölüm

24

St. John Katolik Mezarlığı'nın **açık** kapısını **geçtik**. Tepenin yukarısında çekek yerini görebiliyordum.

"Çok güzel bir yer," dedi anneannem ve aynaya üçüncü kez baktığımda büyükannemi mezarlığa bakarken yakaladım. "Brock amcan orada gömülü. Arlington'da da olabilirdi ama Connie Lou onun burada, ailesinin yanında olmasını istedi."

"Körfez Savaşı'nda öldü, değil mi?" Bree sordu.

"Yeşil Bereli," Naomi onayladı. "Ölümünden sonra Felluce'deki kahramanlığı için Gümüş Yıldız. Ön odadaki rafta duruyor."

"Peki Connie hiç yeniden evlenmedi mi?" Bree sordu.

"Buna hiç gerek görmedi," dedi Nana Mama. "Brock onun ruh eşiydi ve erkek arkadaşlarının hepsi onun yanında solda sıfır kalırdı."

"Erkek arkadaş mı?"

Dedim. "Seni ."

Konuyu takip etmekten daha iyisini biliyordum. Bunun yerine, arabayı yukarı sürdüm ve kenara çektim. Yaklaşık üç yüz metre ileride, zemin yerini soluk beyaz ve düzensiz kayalıklara bıraktı. Akçaağaç ve ceviz gibi sert ağaçlar uçurumun uzak kenarında büyümüştü. Ancak yakın taraftaki daha büyük ağaçlar kereste için kesilmiş, geriye kalan kütükler ise ahududu çalıları ve fidan çalılıkları tarafından yutulmuştu.

Bree, Naomi ve ben dışarı çıktık, etraftaki sıcaklığın ve böcek vızıltılarının farkındaydık. Büyükannem camı indirdi ve olduğu yerde kaldı. "Burada bekleyeceğim, teşekkürler," dedi. "On üç yaşında çok fazla çocuğa öğretmenlik yaptım; dışarıda söyleyeceklerinizi dinleyemem."

Naomi, "Uzun sürmeyecek," diye söz verdi ve bana şöyle dedi: "Eğer varsa dürbün isteyebilirsin."

"Var," dedim ve Explorer'ın arkasındaki bir bölmeden, hâlâ FBI'dayken aldığım Leupold dürbünü çıkardım.

Naomi bizi yüksek bir korkuluğa doğru götürdü. Büyük, derin ve terk edilmiş bir kireçtaşı ocağına baktık ve kalbim hemen çarpmaya başladı. Bir kez daha kendimi gece yağmurda koşan bir çocuk olarak hayal ettim. Nerede ve neden olduğunu bilmiyordum. Ya da hatırlayamıyordum.

Ya da yapmazdım.

Her halükârda, Naomi konuşmadan önce kendimi sakinleşmeye ve taş ocağını gerçekten incelemeye zorladım. Seksen, belki de doksan metre derinliğindeydi. Bazı yerlerde dip çalılarla tıkanmıştı, bazı yerlerde ise yekpare taş vardı. Bir dere sol tarafımızdaki duvarı kesip bir boşlukta kayboluyordu.

Kireçtaşından yapılmış alt duvarlarda çete grafitileri vardı. Yukarıda, madencilerin devasa taş levhaları kestiği yerlerde uçurumlar düzensiz ve sendeleyerek uzanıyordu. Birkaç noktada, kaya yüzeyinde mağaraların girişleri olan açık, pürüzlü delikler vardı. Mağaralardan su damlıyor ve duvarlardan aşağı dereye akıyordu.

Naomi taş ocağının dibindeki en büyük çıplak bölümü işaret etti; bana Yunan harabelerinde gördüğüm resimleri hatırlatan soluk ve güneşten kavrulmuş bir moloz tarlası. Her yerde kireçtaşı parçaları vardı. Daha kare parçalar gelişigüzel istiflenmişti ve kırık parçalar etrafa saçılmıştı.

"En uzun yığını görüyor musun?" diye sordu yeğenim. "Uzakta, biraz sağda? Onun solundan ortaya doğru gel, bize en yakın olan şu alçak yığın."

"Görüyorum," dedim dürbünü beş kapı büyüklüğündeki çatlak taş parçasına doğrulturken. Bu yığının etrafındaki alan çoğunlukla enkazdan temizlenmişti. Oradan solumuzdaki duvar boşluğuna giden bir çeşit yol vardı.

"Rashawn orada bulundu," dedi Naomi. "Size olay yeri fotoğraflarını daha sonra göstereceğim, ama şu üstteki levhada yüzüstü yatıyordu, kot pantolonu sağ ayak bileğini sarıyordu, sol bacağı yan tarafa sarkıyordu. Buradan kayanın üzerindeki renk değişimini görebileceğinizi sanmıyorum ama Pedelini onu bulduğunda bir saatten az bir süredir yağmur yağıyordu ve bir-"

"Bekle," dedim dürbünü indirerek. "Pedelini mi? Şerifin dedektifi mi?"

"Doğru," dedi Naomi. "Pedelini cesedi buradan görmüş. Rashawn'a ulaştığında, yağmura rağmen cesedin etrafında pembe bir kan halesi olduğunu söyledi."

"İddianamede boynunun testereyle kesildiği yazıyordu," dedim. Naomi başını salladı. "Otopsi raporunun tamamını okuyabilirsiniz." "Silah ellerinde mi?" Bree sordu.

Yeğenim boğazını temizledi. "Stefan, Patty ve Sydney Fox'un yaşadığı dubleks dairenin ortak bodrumunda bulunan katlanabilir bir budama testeresi."

"Stefan'ın katlanabilir budama testeresi mi?"

"Evet," diye yanıtladı Naomi. "Bunu satın aldığını çünkü hindi avına çıkacağını ve okulda hindi avlayan başka bir öğretmenin ona bunun yanında bulundurmanın iyi olacağını söylediğini anlattı."

"parmak izleri mi var?" Bree sordu.

Naomi, "Ve Rashawn'ın DNA'sı," dedi.

Bree bize şüpheyile baktı. "Peki bunu nasıl açıklıyor?"

"Hayır," dedi Naomi. "Stefan testereyi satın aldığını, evde ambalajından çıkardığını ve ava gitmek için aldığı diğer malzemelerle birlikte bodruma koyduğunu söylüyor."

"O bodruma kaç yol var?" Bree sordu.

"Üç tane," diye yanıtladı Naomi. "Stefan'ın evinden, Sydney Fox'un evinden ve arkadaki bir bölme kapısından. Zorla girildiğine dair bir iz yok."

Dürbünü kaldırdım ve tekrar eski taş ocağına, kayaların üzerinde on üç yaşında bir çocuğun acı çekerek öldüğü noktaya doğrulttum.

"Oraya gitmek istiyorum," dedim. "Yakından görmek istiyorum."

Naomi, "Kilisenin karşısındaki eski yolu zincire vurmuşlar ve oraya yürüyerek gidebilirsiniz," dedi. "Ana yoldan en az yirmi dakika uzakta. Böcek spreyi, uzun pantolon ve uzun kollu giymelisin, zira böcekler var. Zehirli sumak da var."

Bree, "Bu sıcakta doksan yaşındaki birini arabada o kadar uzun süre bırakamayız," dedi. "Nana Mama'yı eve götüreceğiz, ihtiyacımız olanı alıp geri geleceğiz."

O sabah ikinci kez karımı selamladım.

Bölüm

25

On beş dakika sonra **Loupe Sokağı'na vardık**. Ali hâlâ televizyon izliyordu, siyah kovboy şapkalı, iri yarı bir adamın oynadığı bir macera-av programı.

"Jim Shockey'i hiç duydun mu?" diye sordu

Ali. "Duyduğumu söyleyemem."

"Tüm bu keşfedilmemiş yerlere gidiyor ve Türkiye'de dağ keçisi, Dış Moğolistan'da koyun avlıyor."

"Dış Moğolistan mı?" Ekranı daha yakından baktım ve siyah kovboy şapkalı iri adam Shockey ile birlikte uzak bir dağa tırmanan, çantalı Moğollar olduğunu tahmin ettiğim bir sıra gördüm.

"Evet, harika," dedi Ali, gözleri ekrana sabitlenmiş bir halde. "Böyle şeyler yapabildiğini bilmiyordum."

"Dış Moğolistan çekiyor mu?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Doğru, neden olmasın?" Dedim ve üstümü değiştirmek için yukarı çıktım.

Naomi geride kalıp açılış konuşması üzerinde çalışmaya karar verdi. Bree ve ben ayrıldığımızda Nana Mama kendine ve Ali'ye ızgara peynirli ve yeşil domatesli sandviç yapıyordu.

Kiliseye tekrar yaklaştığımızda yanımızda olay yeri dosyaları ve fotoğrafları vardı. Bahçe görevlisi işini bitirmiş ve çim biçme makinesini bir römorka yüklüyordu. Naomi'nin çıkarken bize gösterdiği ve aşırı büyümüş yolu aradım.

"Anneannem haklı," dedi Bree. "Bu çok güzel bir mezarlık."

Kilisenin ötesindeki tepeye baktım, sıra sıra dizilmiş mezar taşlarını ve anıtları gördüm. Clifford amcamın iki gece önce söylediği bir şeyi ve büyükannemin bu sabah erken saatlerde söylediği başka bir şeyi hatırladım.

Kenara çektim, Explorer'ı park ettim ve "Bir saniye burada bekle" dedim.

Bekçinin yanına gittim, kendimi tanıttım ve ona birkaç soru sordum. Verdiği cevaplar tüylerimi diken diken etti.

Arabaya döndüğümüzde, "Taş ocağına gitmeden önce kısa bir yolumuz var." dedim. "Nereye gidiyoruz?"

"Mezarlık," dedim duygularımı bastırarak ve arabayı vitesle takarak. "Sanırım ailem orada gömülü."

Bree bunu birkaç kez sessizce düşündü ve sonra, "Sence?" dedi. "Geçen gece Hattie'nin kocası 'Christina Brock'un yanında' dedi.

Brock annemin erkek kardeşi, Connie Teyze'nin rahmetli kocası ve Anneannem onun orada gömülü olduğunu söyledi. Annem kardeşinin yanına gömülmüş olmalı. Ve bekçi orada bir de Cross ailesinin mezarlığı olduğunu söyledi."

Kapıdan geçtim ve bahçe bekçisinin tarif ettiği anıtları aramak için hafifçe inen tepeye çıktım.

"Alex," dedi Bree usulca. "Anne babanın mezarına hiç gitmedin mi?"

Başımı salladım. "İnsanlar annemin cenazesine gitmek için çok küçük olduğumu düşündüler ve babam öldükten hemen sonra Nana Mama'ya gönderildik. Yaşadığımız onca şey göz önüne alındığında, bizi cenaze acısından kurtarmak istedi."

Bree bunu düşündü ve "Yani annenle baban birbirine yakın mı öldü?" dedi.

"Birer yıl arayla," dedim. "Annem öldükten sonra, babam kalbi çok kırılmıştı, daha çok içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başladı."

"Bu korkunç bir şey Alex," dedi, kaşları çatılmıştı. "Nasıl olur da bunu bana hiç anlatmazsın?"

Omuz silktilim. "Seninle tanıştığımda geçmişim... geçmişimdi."

"Peki tüm bunlar olurken sana ve kardeşlerine kim baktı?"

Bunu düşündüm, yavaş sürüyordum, hâlâ yamacı tarıyordum. "Hatırlamıyorum," dedim. "Muhtemelen Hattie Teyze'dir. İşler sarpa sardığında hep onun evine giderdik."

Anıt gri granittendi ve benzer mezar taşlarından oluşan bir sıranın çok aşağısındaydı.

Yüzüne boydan boya ismi kazınmıştı.

Arabayı durdurdum, klimayı çalıştırmak için bıraktım ve karıma baktım. Yüz hatları acı ve sempati doluydu.

"Sen git bak," dedi usulca. "Bana ihtiyacın olursa ben burada olacağım."

Sıcağa ve ormandan gelen böcek seslerine doğru tırmanmadan önce onu öptüm. Explorer'ın önünden dolaştım ve mezar sırasının aşağısına indim, dikkatimi üzerinde Cross yazan mezara verdim.

Neredeyse hiç bakım yapılmamış olan anıta ulaştığımda içime genel bir uyuşukluk çöktü. Tabanında otlar büyümüşü. Baş harflerle oyulmuş üç küçük granit taşı bulmak için çömelip otları yaymam gerekti. Soldan sağa doğru okunuyordu:

A.C. G.C. R.C.

R.C.'nin sağındaki otları kazdım ve saz ve topraktan başka bir şey bulamadım. Dördüncü taş yoktu. J.C. yoktu.

Ayağa kalktım ve anıtın arka tarafına geçerek orada gömülü olan kişiler hakkında daha fazla bilgi edindim. İlk isim ve ayrıntılar beni ürküttü.

ALEXANDER CROSS DEMIRCI

DOĞUM 12 OCAK 1890

ÖLÜMÜ 8 EYLÜL 1947

İkinci ve üçüncü yazıtlar okunmaktadır:

GLORIA HAÇI

ANNE VE EŞ

DOĞUM 23 HAZİRAN 1897

ÖLÜM TARİHİ 12 EKİM 1967

REGINALD CROSS

TÜCCAR DENİZCI

DOĞUM 6 KASIM 1919

ÖLÜM TARİHİ 12 MART 1993

Şaşkınlıkla arabaya geri döndüm.

"Sorun nedir?" Bree sordu.

"Babam orada değil. Anneannemin eski kocası, büyükbabam ve onun ailesi var. Adımı demirci olan büyük büyükbabam Alexander'dan almış olmalıyım."

"Bunu hiç bilmiyor

muydun?" Başımı

salladım.

"Belki burada başka bir Cross komplosu daha vardır," dedi

Bree. "Belki," dedim ve arabayı vitesle taktım.

Dokuz sıra yukarıda, oyulmuş bir Amerikan bayrağının altında PARKLAR yazan soluk beyaz anıtı gördüm. Mezarlık yoluna daha yakındı, dört mezar vardı ve vazoda taze çiçeklerle iyi bakılmıştı. Tepenin aşağısındaki Haç arsasında olduğu gibi, birkaç metrelik bir boşlukla ayrılmış iki tane daha küçük taş vardı. Üzerlerinde B.W.P. ve C.P.C. yazılıydı.

Brock William Parks ve Christina Parks Cross.

Keder, pişmanlık ve kayıpla dolu soğuk bir sis gibi üzerime çöktü. Fısıldarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı, "Daha önce buraya hiç gelmediğim için özür dilerim anne. Her şey için özür dilerim."

Orada durup annemi en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Evde ölüyordu. Bundan emindim çünkü teyzelerim sık sık orada ona bakıyorlardı. Ama onu gözümün önüne getiremiyordum.

Bundan rahatsız olarak gözyaşlarımı sildim, arka tarafa doğru yürüdüm ve yazılara baktım.

BROCK WILLIAM PARKS

YEŞİL BERELİ

ULUSUNUN KAHRAMANI

CHRISTINA PARKS CROSS

SEVGİ DOLU ANNE

Annemin sevgi dolu, şefkatli ve yanında olmanın çok eğlenceli olduğu en iyi günlerine dair duygu ve görüntülerle dolup taştım. O sırada şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim ve arabaya geri için her şeyimi harcadım.

Bree gözyaşlarıyla dolu gözlerle beni izledi. "O orada mı?"

Başımı salladım ve sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. "Bunca yıldır oradaydı, Bree. Ve ben... hiç... buraya gelmedim. Bir kere bile. Bunca zaman nereye gömüldüğünü merak bile etmedim. Yani, Tanrım, bunu kim yapar? Ben nasıl bir oğlum?"

Bölüm

26

Palm Beach, Florida

Aynı Cumartesi günü öğle saatlerinde Palm Beach County Şerif Ofisi Dedektifleri Peter Drummond ve Richard S. Johnson Kuzey Okyanus Bulvarı'ndaki bir malikaneye sevk edildi.

Dedektif Johnson otuzlu yaşlarının başındaydı, iri yarı, atletik bir adamdı, eski bir deniz piyadesiydi ve Dade County'den yeni işe alınmıştı. Dedektif Çavuş Drummond altmışlı yaşlarında, sağ gözünün altından başlayıp yanağının büyük bir kısmından çenesine kadar yayılan büyük bir yanık izine bağlı sinir hasarı nedeniyle neredeyse ifadesiz bir yüze sahip, iri yarı, sağlam yapılı bir siyah adamdı.

Johnson ortağı Drummond olduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Çavuş departmanda bir efsaneydi, suçluların, özellikle de katillerin nasıl düşündüğünü anlamakta usta olan adamlardan biriydi.

Çavuş Drummond Kuzey Okyanus Bulvarı'ndan sola döndü ve açık kapılardan geçerek iki ekip otosu, bir adli tabip minibüsü ve gece mavisini bir Rolls-Royce'un park ettiği İtalyan tarzı bir malikânenin avlusuna girdi.

"Kim yaşamayı göze alabilir ki?" Johnson sordu.

"Buralarda," dedi Drummond, "bir sürü insan var. Ve kesinlikle Dr. Stanley Abrams. Büyük bir plastik cerrahi kliniği var. Ona Meme Kralı diyorlar."

Plakasız kruvazörden, okyanusa yakın olmasına rağmen cehennemi andıran bir sıcaklığın içine çıktılar.

Genç dedektif, "Ocean Boulevard'daki süper zenginlerin çoğunun yaz için kuzeye gittiğini sanıyordum," dedi.

"Çoğu öyle," diye yanıtladı çavuş. "Ama Abrams gibi adamlar ne kadar sıcak olursa olsun etrafta kalırlar."

Üniformalı polis memurlarından biri onlara bir kale olan evi gösterdi,

Gerçekten de o kadar çok koridor ve oda vardı ki Dedektif Johnson kısa sürede kayboldu. Büyük bir merdivenden çıktılar, balo elbisesi giymiş güzel bir kadının yağlı boya tablosunun önünden geçtiler ve bir adamın ağlama sesini duydular.

Bir yatak odası süitine girdiler ve yatak odasının dışındaki koridorda, yastıklı bir bankta oturan, başı öne eğik, zayıf bir adam buldular.

"Dr. Abrams?" Drummond söyledi.

Plastik cerrah başını kaldırdığında pürüzsüz bir yüz ve Johnson'a saç ekimi de dahil olmak üzere birçok prosedürden bahseden dolgun bir saç ortaya çıktı.

Drummond kendini tanıttı ve Abrams'a kaybı için üzgün olduğunu söyledi.

Abrams kendini toparlayarak, "Anlamıyorum," dedi. "Ruth tanıdığım en mutlu insandı. Bunu kendine neden yapsın ki?"

"İntihar etmeyi düşünmüş olabileceğine dair bir ipucu yok mu?" Drummond sordu.

"Yok," dedi doktor.

"Son zamanlarda onu üzen bir şey olmadı mı?" Johnson sordu.

Plastik cerrah başını sallamaya başladı ama sonra durdu. "Lisa Martin'in geçen haftaki ölümü. Yakındılar, aynı çevrelerde koşturuyorlardı."

İki dedektif de başını salladı. O davayı da yakalamışlardı. Ama bir başka Ocean Boulevard sakini olan Lisa Martin'in ölümünün kaza olduğuna karar verilmişti. Banyo yaparken fişe takılı bir Bose radyoyu küvete düşürmüştü.

"Yani eşiniz Bayan Martin'in ölümüne üzüldü mü?" Drummond söyledi.

"Evet, üzgün ve kederli," dedi Abrams. "Ama o kadar da değil... Ruth'un yaşamak için her şeyi vardı ve hayatı severdi. Tanrım, ben de dahil olmak üzere bu kasabada hiç antidepresan kullanmamış tek kişi o!"

"Onu buldunuz mu, efendim?" Johnson sordu.

Cerrahın gözleri yaşardı ve başını salladı. "Ruth personele hafta sonu için izin vermişti. Zürih'ten bir gece uçarak geldim."

Drummond, "Bir göz atacağız," dedi. "Bir şeye dokundunuz mu?"

Abrams ellerinin içine bakarak, "Onu kesmek istedim," dedi. "Ama yapmadım. Ben sadece... seni aradım."

Sesi kaybolmuş ve yalnız geliyordu. Johnson, "Aileniz var mı efendim?" dedi.

Abrams başını salladı. "Kızlarım. Sara Londra'da, Judy de New York'ta. Onlar..." İç çekti ve tekrar ağlamaya başladı.

Drummond yatak odasına girdi, Johnson da onu takip ediyordu. Dedektif çavuş durdu ve cesedi yerinde inceledi.

Ruth Abrams, yatağın üzerindeki avizeden sarkan ve boynuna sıkıca dolanmış bir perde kordonuna asılmıştı. Yüz on kilodan fazla olmayan küçük çerçeveli bir kadındı ve siyah bir gecelik giymişti. Yüzü şişmiş ve benek benek morarmıştı. Bacakları ve ayakları

Yerleşen kan nedeniyle daha koyu kestane rengi.

"Ölüm saatini biliyor musunuz?" Drummond, notlar alan Asyalı genç bir kadın olan adli tabibe sordu.

"Şimdilik yapabileceğimin en iyisi on sekiz ila yirmi saat," dedi ME. "Klima işleri biraz karıştırıyor ama bana basit görünüyor. Kendini asmış."

Drummond yorum yapmadan başını salladı, gözlerini cesetten ayırmıyordu. Yatağa doğru yürüdü ve ondan bir adım kadar uzakta durdu. Johnson da aynısını karşı tarafta yaptı.

Johnson'a da basit görünmüştü. Görünüşe göre boynuna ilmeği geçirirken üzerinde durması için yatağın üzerine ters çevrilmiş bir çöp sepeti koymuş, sonra onu tekmeleyip atmıştı. İşte yatağın sağındaki halının üzerinde. Kendini asmıştı. Hikayenin sonu.

Ancak çavuş okuma gözlüklerini takmış ve yatağın sol tarafına serilmiş yatak örtüsünü inceliyordu. Kadının kordon yüzünden morarmış ve aşınmış boynuna baktı ve sonra kordonu avizeye bağlayan düğümleri incelemek için gözlüğünü çıkardı.

Drummond sonunda, "Evi mühürle, Johnson," dedi. "Bu bir intihar değil."

"Ne?" dedi genç dedektif. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Çavuş yatak örtüsünü ve yatağın etrafını işaret etti. "Bu bana bir mücadele gibi görünüyor."

"İnsanlar kendilerini astıklarında mücadele ederler."

Drummond, "Doğru, ama çarşafların hepsi sola doğru sürüklenmiş, yani ceset sağ tarafa sürüklenmiş ve çöp sepeti de intiharı düşündürmek için sağ tarafa konmuş," dedi.

Johnson çavuşun neden bahsettiğini anladı ama ikna olmadı. Drummond ellerini işaret etti.

"Kırık ve yırtık tırnaklar," dedi. "Perde kordonunun örgülerinde ciladan bir parça var. Bu ve boynun üstündeki dikey çizikler, yer seviyesinde gerçekleşen ilk boğuşma sırasında kordonu yırttığını gösteriyor. Ve kordonun üstünde ve altında nasıl çapraz çizgiler olduğunu görüyor musunuz?"

Johnson kaşlarını çatı. "Evet."

"Orada olmamaları gerekirdi," dedi çavuş. "Çöp sepetine tekme atmış olsaydı, kordon neredeyse anında tüm ağırlığını alırdı. Kordonun arkasında ve boyunca bir çizgi olurdu ve kordonun yerine kayarken deriyi aşındırdığına dair bazı kanıtlar görebilirdik."

"Ancak bu iki net çizgi, katilin kordonu Bayan Abrams'ın kafasına arkadan geçirdiğini ve boğazını sıktığını gösteriyor. Mücadele etti, parmaklarıyla boğazını yırttı ve belki de katilini tekmeledi. Her , ipin gevşemesine neden olmuş."

ilmikte. İp kaymış ve katil onu burada tekrar sıkmak zorunda kalmış. Oraya asılmadan önce ölmüştü. Kordonun avizeye bağlandığı yerdeki oyukları görüyor musun? Bu, katilin cesedi yukarı çekmesinden kaynaklanıyor."

Genç dedektif hayranlıkla başını salladı. Drummond'un efsanesi gerçektir ve onu dinlediğinizde kanıtlar çok açıktır.

"Tam bir adli tıp ekibi çağırmamı mı istiyorsunuz?" Johnson sordu. "Bence bu çok iyi bir fikir olur."

Bölüm

27

Starksville, Kuzey Carolina

Kilisenin **karşısındaki orman** sivrisinekler ve ısırın sineklerle doluydu ve eski taş ocağına doğru yürürken ben ve Bree'nin etrafını sarmışlardı. Hava bunaltıcı ve sıcak olmasına rağmen, Naomi'nin tavsiyesine uyup uzun pantolonlar ve uzun kollu gömlekler giydiğimiz ve kendimizi böcek kovucuyla ıslattığımız için memnunduk.

İkimiz de birer sırt çantası taşıyorduk ve ikimizin arasında birkaç su şişesi, bir ölçüm bandı, bir kamera, kilitli poşetler, olay yerinin resimlerini içeren dosyalar, polis şemaları ve Dedektif Frost ve Carmichael'ın Rashawn Turnbull'un cesedi bulunduğu aldıkları notların kopyaları vardı.

Aşırı büyümüş patika, ısırgan otları ve kudzu ile boğulmuş çalılarının arasından geçiyordu. Hiç rüzgar yoktu. Hava bunaltıcı derecede nemliydi ve dereyi geçtiğimizde böceklerin vızıltısı bizi çıldırtmaya yetti. Patika, kireçtaşı duvardaki gölgeli, insan yapımı, on, belki on beş metre genişliğinde ve kırk metre yüksekliğinde bir boşluktan geçerek su yolunu takip etti. Dere, boşluktan geçerken kıyılarından taşarak zeminin büyük bir bölümünü yosunlu ve kaygan hale getirdi ve diğer taraftan çıkıp güneşin kavurduğu taş ocağına girene kadar birbirimize destek olmak zorunda kaldık.

Bree boşluktan geriye doğru baktı. "Katilin Rashawn'ı oraya getirdiği söyleniyor ama çocuğu sürüklediğini göremiyorum."

Başımı salladım. "O da düşerdi. İkisi de düşerdi." "Oradaki yosun ve balçığın dair bir not var mı?" "Benim gördüğüm kadarıyla yok.

Ayrıca o gece geç saatlerde yağmur yağdı. Hem de çok."

"Fark etmez," diye ısrar etti Bree. "Rashawn'ın bu işe sürüklendiğini sanmıyorum. Onunla birlikte gitti, yani katili tanıyordu."

Polis de öyle düşünüyordu. İddianamede yazıyordu.

"Bunu satın alacağım," dedim. "Başka ne var?"

Bree gülümsedi. "Gördüğümde sana haber veririm."

Kaya yığınınına yaklaştık, perspektifimizin olduğu yerde durduk. Olay yeri fotoğraflarını çıkardım, güç almak için gökyüzüne baktım ve sonra kendimi bir baba, bir koca, bir insan olmaktan soyutladım. Tanık olmak zorunda olduğum şeylerin ötesine geçebilmemin ve işimi yapabilmemin tek yolu bu.

Ama ilk resmi gördüğümde içimden bir ürperti geçti. Küçük, neredeyse çıplak beden yüzükoyun yatmış, en üstteki taş a yaslanmış, bilekleri arkadan kanvas bir kemerle bağlanmıştı. Kolları yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Kot pantolonu sağ ayak bileğini sarmıştı ve sol bacağının alt kısmındaki deriden sivri kemikler dışarı çıkmıştı. Kafası o kadar hırpalanmış ve şişmişti ki bir erkek çocuğuna ait olduğu anlaşılmıyordu.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Bree ve gözlerini kaçırdı. "Kim böyle zavallı küçük bir adama böyle bir şey yapar?"

"Bastırılmış öfkesi olan biri," dedim taş yığınınına doğru bakarak.

Bree, "Savcılığın söylediğine göre Stefan'ın Rashawn'ın kendisini reddetmesine verdiği tepkiydi," dedi.

"Buna inanmıyorum," dedim. "Bu düzeyde bir vahşet patolojik bir nefreti ya da sadist bir deliliği akla getirir, intikam duygusunu değil."

Yığından kırk adım uzakta durduk ve kendimizi fotoğrafları incelemeye zorladık. Bulundukları sıraya göre çeşitli kanıt parçalarının yakın çekimlerinden, Rashawn'ın kesilmiş boynu da dahil olmak üzere vahşice öldürülmüş bedeninin bir düzine fotoğrafına kadar her şey vardı.

Fotoğraflarda, Rashawn'ın etrafındaki levhanın yüzeyi soluk pembeydi, yağmurla seyreleşmiş kan. Diğer levhaların üzerine dökülmüş ve parmaklar halinde taş zemine akmıştı. Yığından yedi adım ötede kan, kırk iki adım ötedeki derede son bulan, beyzbol topu ile futbol topu büyüklüğündeki kireçtaşı parçalarından oluşan bir enkaz alanında kaybolmuştu.

Rashawn'ın spor ayakkabıları, yırtık Duke Blue Devils tişörtü ve iç çamaşırları yığının yirmi beş adımlık çevresinde bulundu. Savcılığın en can yakıcı kanıtı da öyle. Bir fotoğrafta, cesedin on üç metre doğusundaki kireçtaşı parçalarının arasına yatırılmış, çamura bulanmış beyaz bir kart görülüyordu; bir sonraki fotoğrafta ise aynı parça ters çevrilmiş ve kuzenim Stefan Tate'in resminin bulunduğu kanlı bir Starksville Okul Bölgesi kimliği ortaya çıkmıştı.

Bölüm

28

Bir gün önce hapishanede **yaptığımız konuşmada** Stefan bana kimliğinin en son cinayetten üç gün önce yanında olduğunu net bir şekilde hatırladığını söylemişti. Onuncu sınıftaki bir beden eğitimi dersine dışarıda koçluk , kimliği bir rüzgarlığın cebine koyduğunu ve daha sonra bir tribünün üzerine yerleştirdiğini söylemişti. Ertesi güne kadar kimliği oraya koyduğunu unutmuş. Baktığında bulamamış.

Nişanlısı Patty Converse de aynı saatlerde aynı bölgede ders veriyordu, dolayısıyla rüzgarlığın ve kimlik kartının çevresinde altmış kadar çocuk vardı. Ancak kimlikteki tanımlanabilir tek parmak izi, kartın kaybolduğunu bildirmeyen Stefan'a aitti.

Kuzenimin parmak izleri ayrıca kimliğin on yedi metre doğusundaki taş ocağında bulunan plastik bir sandviç poşetinin üzerinde de vardı. Sandviç poşeti rulo haline getirilmiş ve daha büyük bir kilitli poşetin içine kapatılmıştı. Aynı sandviç poşetinde selofan ambalajlarda satılmak üzere paketlenmiş uyuşturucular vardı: altı gram siyah katran eroin, üç gram kokain ve dokuz gram ezilmiş kristal metamfetamin.

Kuzenimin çantadaki parmak izleri için bir açıklaması yoktu; birisinin okulda çöp kutusuna girip bir gün öğle yemeğinden sonra attığı çantayı almış olabileceğini tahmin ediyordu.

Bu tamamen mümkündü ama zayıf bir savunmaydı. Kanıtların üstünlüğü Stefan'ın o gece orada olduğunu söylüyordu.

"Yaklaşalım ve her şeyi tekrar kontrol edelim," dedim. "Kanıtların konumu, ölçümler, fotoğraf açısı, aklımıza gelebilecek her şey."

Rashawn Turnbull'un işkence edilerek öldürüldüğü kaya yığınının doğru yürürken Bree şüpheyle, "İki ayda çok şey değişebilir, Alex," dedi. "Burada kana uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yok. Hatta neredeyse temizlenmiş gibi."

Neden bahsettiğini görebiliyordum. Üst levhanın yüzeyinde ve yan taraflarında girdaplar ve sığ oyuklar vardı, sanki birisi alanı aşındırıcı bir temizleyici ve çelik bir fırçayla ovmuş gibiydi. Etrafıma bakarak, polis kanıtlarını topladıktan sonra başka nelerin sterilize edilmiş olabileceğini merak ettim.

İşleri daha da karıştırmak için, alan kırık bira ve viski şişeleri, av tüfeği kovanları ve .22 tüfek kovanları, fast-food ambalajları, kırık plastik mutfak eşyaları ve birkaç boş Mountain Dew kutusuyla doluydu.

"Bütün bu eşyalar Rashawn'ın ölümünden sonra mı buraya atıldı?" Bree sordu. Omuz silktim. "Fotoğrafları şu anda orada olanlarla karşılaştırmamız gerekecek." "Ama yirmi beş metrenin ötesindeki her santimi fotoğraflamadılar.

Perimetre, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa öyle değil," dedim. "Bize verilenle elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek."

Ölçüleri kontrol etmeye ve resimleri mevcut durumla karşılaştırmaya başladım. Olay yeri şemaları giriş boşluğunu bacadan altmış altı buçuk fit olarak gösteriyordu. Küçük bir lazer mesafe ölçer kullandım ve yetmiş yakın olduğunu fark ettim. Bu kendi başına önemsizdi ama adli tıp çalışmalarının geri kalanının da kalitesiz olabileceğini düşündürüyordu.

Kimlik kartının ve uyuşturucunun nerede bulunduğunu söylemek için yine mesafe bulucuyu kullandım. Fotoğrafik kanıtlarla karşılaştırıldığında, bu konumlar da bir ayak ya da daha fazla sapmıştı. Ve kayaların çoğu devrilmiş ya da resimlerde gösterilen konumlarından hafifçe kaydırılmıştı.

Yine de kaya yığını, kimlik ve uyuşturucunun oluşturduğu eğilim çizgisini fark ettim. Üçünün konumu, birinin yığından ayrıldığını ve doğruya, dereye doğru gittiğini gösteriyordu. Bu da polisin, katilin kayaların üzerinden kaçtığı, suya girdiği ve sonra da taş ocağından çıktığı teorisiyle uyuşuyordu. Uyuşturucu ile su arasındaki yirmi dört metrelik alanda taş üstünde taş bırakılmadığını resimlerden fark ederek eğilim çizgisi boyunca devam ettim. Dosyaya göre, polis güzergah boyunca başka kanıt bulamamıştı, ancak

Yine de dereye kadar gittim.

Kaya tabanlı ve yosunlarla kaplı derenin derinliği en fazla on beş santim, genişliği ise on altı santimdi. Solumdan sağıma doğru tembel tembel akıyor ve sabahın erken saatlerinde gözetleme yerinden gördüğüm çalılıkların altından geçiyordu.

Suya indim ve dereye yürüdüm, söğütlerin dereyi nasıl kapladığını gördüm. Son aylarda işler çok değişmemiş olsaydı, bir erkek oradan sürünerek geçmek zorunda kalırdı. Bir kadın da.

Bunu neden yapalım? Neden akışı kullanalım ki? Gecenin köründe. Neden geldiğin yoldan gitmiyorsun?

Birisi Stefan'ın izini kokusuz tutmak için su aradığını iddia edebilirdi. Ama katil ayrıldığında yağmur yağıyordu. Peki kaçan katilin kimliği ve uyuşturucuyu düşürmesine ne sebep olmuştu? Boğuşma sırasında yırtılan bir cep mi?

Dalların ve sarmaşıkların arasından bakmak için çömeldim ve derenin kırk metre ileride, taş ocağı duvarındaki boşluğun yakınında serbest kaldığı yeri gördüm. Kıyılarda, köklerin arasına sıkışmış bir sürü çöp vardı: bira kutuları, pompalı tüfekte vurulmuş gibi görünen plastik bir süt sürahesi ve köklerin arasından kedi beşiği oyunu oynar gibi bükülmüş soluk turuncu bir sicim.

Uzak uca doğru paslanmış bir bisiklet gidonuna benzeyen bir şey vardı ve-

Arkamda, Bree'nin yakınında, yüksek güçlü bir tüfeğin uzaktan gelen namlu patlamasını duymadan bir saniye önce bir mermi taştan sekti.

Bölüm

29

Kendimi geriye ve dereye **attım**, silahımı arıyor ve "Bree!" diye bağıırıyordum.

Rapordan önce ikinci merminin kireçtaşını tokatladığını duydum ve sonra bağırdı, "Ben iyiyim Alex! Kuzeydoğu kenarında, manzaranın solunda ateş eden var!"

Yedek tabancam elimde, başımı kaldırdım, ormanlık kuzeydoğu kenarını buldum ve üçüncü atıştan bir saniye önce ağaçların arasında parıldayan bir şey yakaladım. Bu seferki beni hedef almıştı.

Kurşun, bulunduğum yerin bir metre önündeki küçük bir kayayı havaya uçurdu ve ben eğilmeme fırsat vermeden yüzüme taş ve kum fırlattı.

Bree dokuz milimetrelik silahıyla ateş açtı, üç hızlı atış ve ardından iki tane daha, hepsi de iki yüz metreden daha iyi bir mesafeden Hail Marys. Ama karşı saldırı, keskin nişancının bize ateş etmeye devam etmeyi daha iyi düşünmesini sağlamış gibi görünüyordu.

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Yüzümü suya , yıkamak için gözlerimi açtım. Başımı kaldırıp gözlerimi kırptıktan sonra bir motor sesi duydum ve lastik tekerleklerden çakıl taşları fişkırıyordu.

Ayağa kalktım, bulanık bir şekilde yukarı baktım ve ateş eden kişi geçip giderken beyaz bir parıltı gördüm. "O bir Impala mıydı?" diye bağırdım.

"Anlayamadım!" Bree bağırarak karşılık verdi. "İyi misin?"

"Olabileceğimden daha iyiyim," dedim, gözlerimi kırptıştırıp silerek makul ölçüde iyi görebildim.

Bree kaya yığınının karşı tarafında durmuş, ateş etmek için bekleyen başkaları olma ihtimaline karşı kenarı tarıyordu.

"İlk iki mermi nereye isabet etti?" Yanına vardığımda sordum.

"İlk atışta beni belden yukarısı açıktı bıraktı ve şuraya isabet ettirdi," dedi ve sağındaki kireçtaşında üç metre ilerideki yeni bir çukuru işaret etti. Sonra üst levhanın yüzeyinde, on sekiz santimlik ikinci bir çukuru işaret etti.

onun önünde. "O vurduğunda ben çoktan yığının arkasına düşmüştüm."

Elimle gözlerimi gölgeledim ve bir tüfeğin dürbününde güneşin parıltısını gördüğüm noktaya doğru baktım. "İki yüz elli metreden daha iyi olmalı," dedim. "Ama rüzgâr yok."

"Ne sen?"

"Sydney Fox'u vuran adam yakın mesafede deneyimli bir tüfekçiydi," dedim. "Eğer bu aynı adamsa, askeri eğitim almış ya da deneyimli bir avcıdır, bu yüzden doğru türden bir dinlenmeyle bizi kolayca vurmuş olmalı."

Bree, "Belki de buralarda sık siperlerde iyi olan yerel bir avcıdır, uzak mesafelerde parçalara ayrılan hızlı bir nişancıdır," dedi.

"Ya da görüş alanı dışındaydı," dedim. "Ya da bizi bilerek ıskaladı." "Bizi korkutmak için mi?"

"Ve bize izlendiğimizi ve muhtemelen takip edildiğimizi bildirin."

Bree etrafına bakındı ve "Burada kendimi kolay hedef gibi hissediyorum" dedi.

Ben de öyle hissettim ve bu hissi üzerimden atamadım. Oradan ayrılmaya, şerifin ofisini aramaya ve ateş edenin nerede bulmaya karar verdik. Ama duvardaki kaygan boşluktan geçerken o taş ocağında başka şeyler de bulunabileceğini hissettim. Ertesi gün geri dönmeye yemin ettim.

Cep telefonum çekmeye başlayınca, Starksville'e geldiğimden beri tanıştığım ve sadece işinin ehli gibi görünmeyen tek polisi aradım. Dedektif Pedelini ikinci çalışta cevap verdi. Ona olanları anlattım. Pedelini en fazla yirmi dakika uzaklıkta olduğunu ve bizimle gözetleme yerinde buluşacağını söyledi.

Pedelini, "O ormana bensiz girmeyin," dedi.

Biz yapmadık. Bizden beş dakika sonra plakasız beyaz bir Jeep Cherokee ile geldi. Çatışma başladığında pozisyonları göstererek ve keskin nişancının nerede olduğuna dair kabaca tahminimizi söyleyerek ona yol gösterdik.

Pedelini başını salladı, "geçme," dedi.

Dedektif Cherokee'nin arkasındaki bir kutudan aldığı palayla kudzuları kesmeye başladı. Bizim açımızdan keskin nişancı çembere çok yakın görünüyordu ama çok geçmeden kenarın altı ya da yedi metre gerisinde zeminin kimsenin güvenle yürüyemeyeceği kadar dik olduğunu fark ettik.

Pedelini, zeminin tehlikeli olduğu yerde durdu ve hepimiz destek için ağaçlara tutunmak zorunda kaldık.

"İşte " dedi, palayla yapraklardaki sürtünme izlerini göstererek. "İşte bipodunun bacakları ısıyor."

Ayağa kalktım, çamurdaki iki deliği gördüm ve Bree'ye eğrelti otlarının keçelediği yeri gösterdim. "Oturuyordu, ayaklarını ağaç köklerine dayamıştı ve sabit bir şekilde dinleniyordu."

Pedelini, sabit bir yerde iyi bir atışın açık alanda bizi neden ıskaladığına dair teorilerimizi dinledi ve hepsinin makul olduğunu ama hiçbirinin kesin olmadığını söyledi. Bölgeyi araştırdık ve hiç boş fişek bulamadık, bu da atıcının temizlemek için zaman ayırdığı anlamına geliyordu, bu da onun akıllı olduğunu ve başka bir şey olmadığını gösteriyordu.

Pedelini bizi ormandan çıkardı. Hepimiz terden sıırılsıklam olmuştuk ve dedektifin klimalı arabasına bindik.

"Orada ne yapıyordunuz?" Pedelini sordu.

"Durum ," dedim. "suç mahallerinde dolaşmayı severim." "Bir şey buldun mu?"

"Diyagramlardaki bazı ölçümler yanlış," dedim.

Dedektif tiksiniş görünüyordu. "Ölçümler. Bu Frost ve Carmichael'ın işi. Başka kusur var mı?"

Bunu söylerken sesinde savunmacı bir ifade yoktu, sanki sadece daha deneyimli araştırmacılardan yol göstermelerini bekliyormuş gibiydi.

Bree, "Görünüşe göre biri o kaya yığınının içine girmiş ve çelik bir fırça ve aşındırıcı bir temizleyiciyle levhaları temizlemiş" dedi.

Pedelini acı çekmiş görünüyordu. "Cece Turnbull bunu Rashawn öldükten yaklaşık altı hafta sonra yaptı. Yerel çocuklardan bazılarının oğlunun tecavüze uğrayıp öldürüldüğü yeri görmeye gittiğini duymuş. Lanet bir tapınak gibi. Düşünebiliyor musunuz?"

Pedelini'nin yanağı seğirdi ve çenesi ortanın soluna kaydı, "Her neyse, Cece o zamana kadar içki ve uyuşturucuya geri dönmüştü ve çıldırdı. Beşte bir Jack Daniel's ve biraz meth getirdi ve barbekü fırçası ve grafiti sökücü ile levhaya saldırdı. Zavallı kadını ertesi sabah orada sarhoş ve ağlarken buldum."

Bölüm

30

Pedelini ifade vermek için onu şerifin ofisine kadar takip etmemizi istedi. Oraya vardığımızda, o Cumartesi öğleden sonra saat üçü geçmişti ve üniformalı memurlar vardiya değiştiriyordu.

Dedektif bize dedektiflerin çalışma odasını gösterdi ve masasının yanındaki sandalyelere oturmamızı işaret etti; masanın üzerinde, son zamanlarda çekilmiş, süslü bir levrek teknesinde, sırtarak iki sevimli küçük kızla balık tutarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Kızlarınız mı?" Bree sordu.

Dedektif gülümsedi ve "Hayatımın iki mutluluğu" dedi. "Çok güzeller," dedim. "Karınız ne zaman etti?"

Karım bana kaşlarını çattı ama Pedelini başını eğdi ve "Nereden biliyorsun?" dedi.

"Tam o sırada sol elinin yüzük parmağını ovuşturuyordun. İlk karım öldükten sonra kendimi bunu yaparken yakalardım."

Pedelini eline baktı ve "Hatırlatın da sizinle poker oynamayayım, Dr. Cross. Ellen'im yedi yıl önce bu Eylül'de öldü. Doğum sırasında."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Dedektif," dedim. "Bu çok zor."

Pedelini, "Bunu takdir ediyorum," dedi. "Gerçekten minnettarım. Ama kızlar ve işim beni ayakta tutuyor. Sana içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Çay? Coca-Cola? Bay Pibb?"

"Ben bir kahve alacağım," dedi Bree. "Kremalı, şekersiz."

"Bir Bay Pibb," dedim. "Yıllardır onlardan bir tane içmemiştim."

Pedelini, "Ben de onlardan hoşlanıyorum," dedi ve bir koridorda gözden kayboldu.

"Ondan hoşlandım," dedi karım.

"Ben de öyle," dedim. "O sağlam biri."

Bir kucak dolusu dosya ve posta taşıyan bir kadın yardımcısı odaya girdi

çeşitli masalara dağıttı. Pedelini'nin masasına geldiğinde, "Buradaki adam mı?" diye sordu.

"Bize içecek bir şeyler getir," dedi Bree.

Başını salladı, birkaç tozlu eski dosyayı masasına koydu, "Bunların katipten geldiğini söyle. Onları sorup duruyordu."

"Bunu yapacağız," diye söz verdim ve şerif yardımcısı yoluna devam etti.

Birden belime bir ağrı girdi ve esnemek için ayağa kalktım. Bunu yaparken dosyalara baktım; sekmelerin üzerindeki soluk etiketleri gördüm ve başımın birkaç derece geri çekildiğini hissettim.

Dosyanın üstündeki etikette *Cross, Christina* yazıyordu.

Altında *Cross, Jason* yazıyordu.

Annemle ilgili dosyayı elime aldım ve tam açmak üzereydim ki Bree telaşla, "Alex, öylece gitmeye başlayamazsın-" dedi.

"Tanrım," dedi Pedelini.

Kafamı dedektifin elinde bir kahve fincanı ve iki kutu Mr. Küçük bir tepside Pibb. Cildi üç ton renk kaybetmişti.

"Çok özür dilerim, Dr. Cross," dedi . "Ben... isminizi veri tabanlarımızda arattım ve o dosyalar karşıma çıktı. Ben de... onları talep ettim."

"Benim adım mı?" Dedim. "Bunlar ne?"

Pedelini yutkundu, tepsiyi yere bıraktı ve "Eski soruşturma dosyaları" dedi.

"Ne hakkında?" Bree bakmak için ayağa kalktı.

Dedektif tereddüt etti ve sonra, "Anneniz öldürüldü, Dr. Cross" dedi.

Önce onu yanlış duyduğumu sandım. kısıtım ve "Annemin ölümünü mü kastediyorsun?" dedim.

Pedelini, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Cinayet olarak dosyalanmışlar." "Annem kanserden öldü," dedim.

Dedektif şaşkın görünüyordu. "Hayır, bu doğru değil. Veri tabanında boğulma sonucu cinayet yazıyor, polisten kaçmaya çalışırken vurulan ve vadiye düşen baş şüphelinin ölümü nedeniyle dosya sonunda kapatıldı."

Tam bir şok içinde, "Baş şüpheli kimdi?" diye sordum. "Baban, Dr. Cross. Bilmiyor muydunuz?"

Üçüncü Bölüm

Yeraltı Dünyası

Bölüm

31

Üç saat sonra Bree bizi Birney sokaklarına geri götürdü. O dosyaları okumanın acısı hâlâ taze, hâlâ yakıcıydı.

Bree elini benimkinin üzerine koydu ve "Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum Alex. Ama ben senin için buradayım, şekerim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, yanımdayım."

"Teşekkür . Ben... bu her şeyi değiştiriyor, biliyor musun?"

"Biliyorum bebeğim," dedi Bree ve dosyalarda babamın annemi yastıkla boğduğunun yazıldığı bungalovun önünde durdu.

Arabadan indiğimde kendimi hayati tehlikesi olan bir hastalıktan sonra hastaneden yeni taburcu olmuş gibi hissediyordum, halsizdim ve dengemden emin değildim. Zihnim bana oyunlar oynarken ön verandaya doğru ilerlemeye başladım, paramparça, birbirinden kopuk anılar görüyordum: yağmurda tren raylarında koşan çocukluğum; babamın bir iple sürüklenişini izlemek; ve son olarak, annemin yatağındaki ölü bedenine bakmak, çok zayıf, küçük ve boş görünüyordu.

Düştüğümü hatırlamıyorum, sadece rüzgârımı kesecek ve dünyanın dönmesine neden olacak kadar sert bir şekilde yere çarptığımı hatırlıyorum.

"Alex?" Bree yanıma koşarak ağladı.

"Ben iyiyim." Nefes nefese kaldım. "Ayağım takılmış olmalı ya da...

Nana nerede?" "Muhtemelen içeridedir," dedi Bree.

"Onunla konuşmam gerek,"

dedim. "İstedğini biliyorum ama-"

"Baba!" Ali ağladı, kapıyı iterek açtı ve sahanlıktan atladı. "Ben iyiyim oğlum," dedim ayağa kalkarak. "Sadece yeterince yemek yemedim." Kapı tekrar çarpıldı. Naomi dışarı çıktı, endişeli görünüyordu.

"Biraz başı döndü," diye açıkladı Bree.

"Nana nerede?" Ben sordum.

"Hattie Teyze'lerde," dedi. "Akşam yemeği hazırlıyorlar."

Bree, "Sanırım içeri girip gerekiyor, Alex," dedi.

"Şimdi olmaz," dedim ve teyzemin evini gecenin karanlığında bir fener gibi gözümde kestirdim.

İlk adımlarımı hâlâ şaşkın ve büyükannemden teselli arayarak atıyordum. Ama Hattie'nin verandasına vardığımda hızlı hareket ediyordum, öfkeliydim ve cevaplar arıyordum.

Hışımınla içeri girdim. Hattie Teyze, Connie Teyze ve Cliff Amca mutfaktaydı. Teyzelerim tilapia filetoalarını una bulayıp kızartmaya hazırlıyorlardı ki ben içeri girip "Nana nerede?" diye sordum.

"Tam burada," dedi.

Büyükannem sol tarafımdaki sandalyeye oturmuş kitap okuyordu.

Yanına gittim, ellerim yumruk olmuş bir şekilde ona doğru yaklaştım ve "Neden bana yalan söyledin?" dedim.

Nana Mama dedi ki, "Bir adım geri git, genç adam. Sana ne hakkında yalan söyledim?"

"Annem!" Bağırđım. "Babam! !"

Büyükannem benden çekindi ve sanki ona vuracağını düşünmüş gibi kolunu savunurcasına kaldırdı. Gerçek şu ki, tam da bunu yapmanın eşiğindeydim. Bu beni sarstı. Geri çekildim ve odaya göz gezdirdim. Teyzelerim korku içinde bana bakıyorlardı ve Bree, Jannie, Ali ve Naomi içeri girip bana delirmişim gibi bakıyorlardı.

"Cliff Amca kükreyerek yürüteçle ayağa kalktı ve parmağını bana doğru salladı. "Benim trenimde yaşlı kadınları soymak yok. Otur yerde, bana biletini göster, yoksa seni bir sonraki durakta atarım. Duydun mu?"

Cliff Amca şiddetle titredi ve ben aniden yeniden çocuk oldum, halsiz ve başım dönüyordu. Bir sandalye kaptım ve oturdum, başımı ellerimin arasına aldım.

"Alex, ne oldu?" Nana Mama talep etti.

"Sadece bana neden yalan söylediğinizi söyleyin," dedim inleyerek. "Tek bilmek istediğim bu."

Bölüm

32

"**Yemin ederim**, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum!" Bree ona dosyalarda okuduklarımızı anlattıktan sonra Nana Mama ağladı. Teyzelerime baktı ve "Bu doğru mu? Biliyor muydunuz?" diye sordu.

Hattie Teyze ve Connie Teyze birbirlerine öyle bir sarılmışlardı ki tek kelime etmelerine gerek kalmamıştı.

"Neden?" Bree sordu.

"Çünkü," dedi Hattie Teyze, sesi titreyerek. "Yaşanan o korkunç şeyler o kadar travmatik, o kadar korkunçtu ki, sen, Alex, her şeyi görmezden . Sanki babana ne olduğunu hiç görmemiş gibiydin. Bunun doğanın senin bununla başa çıkmaya yardım etme şekli olduğunu ve annenin kanserden, babanın da içki ve uyuşturucudan öldüğüne inanmanın senin için daha iyi olacağını düşündük."

"Ama neden *bana* yalan söyledin?" diye sordu büyükannem, en az benim kadar sarsılmış bir halde. "Zaten çok şey yaşadın ve hayatında çok ileri gittin, Regina,"

Connie Teyze boğulurcasına konuştu. "Sana çekmen gerekenden daha fazla acı çektirmek istemedik. Alkol ve uyuşturucu, anlayabilirsin. Jason zaten o erken mezara doğru gidiyordu. Ama Christina'yı öldürmesi ve ölüm şekli. Sana söyleyemedik. Alex ve kardeşleri için güçlü olman gerekirken bunun kalbini kıracağını düşündük."

Anneanne uzaklara baktı, alt dudağı titriyordu, sonra bana baktı ve ağlamaya başladı.

Yanına gittim, dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı minik kucağına koydum, onun acısını kendi acım gibi hissettim, "Sana yalancı dediğim için özür dilerim" derken gözyaşlarının yüzüme sıçradığını hissettim.

"Her şey için üzgünüm Alex," dedi, onunla ilk yaşamaya başladığımda yaptığı gibi başımı okşayarak. "Her şey için özür dilerim."

Nihayet yemeğe oturduğumuzda havada bir ağırlık vardı. Gecenin geri kalanında kimse pek konuşmadı. Ya da en azından ben tatlıdan sonra teyzemlere gidip onları affedene kadar özel bir şey hatırlamıyorum. Sarıldığımızda tekrar tekrar ağladılar.

Connie Teyze, "Bütün bunların ortaya çıkmasını istememiştik," dedi. "Biliyorum," dedim. "Sorun değil."

"Emin misin?" Hattie Teyze sordu.

"Beni korumaya çalışıyordun," dedim. "Bunu anlıyorum."

Connie Teyze, "Ama hala hiçbir şey hatırlamıyorsun?" dedi.

"Gözlerim parlıyordu," diye itiraf ettim. "Ama bundan fazlası değil." Hattie Teyze, "Belki de Tanrı'nın hatırlamanı istediği tek şey budur," dedi.

Başımı salladım, ikisini de öptüm ve ailemin peşinden kapıdan çıktım. Jannie çoktan verandadan bungalovumuza doğru ilerliyordu. Bree, Ali ve Naomi ile birlikte yürüyordu. Ali beni gördü, döndü ve geri koştu.

Kolumu oğlumun omzuna doladım ve "Yıldırım böceklerini görüyor musun?" dedim. "Evet," dedi Ali, sanki umursamıyormuş gibi.

"Hey," dedim. "Sorun nedir?"

"Baba?" dedi, bana bakmadan. "Eve gidebilir miyiz?" "Ne?

Hayır."

"Ama ben burayı sevmiyorum," dedi. "Hiç arkadaşım yok ve burada olmanın seni incitmesinden hoşlanmıyorum. Nana'yı da incitiyor."

En küçük çocuğumu kucağıma aldım ve ona sıkıca sarıldım, "Ben de acımasından hoşlanmıyorum oğlum. Ama Stefan'a yardım edeceğime söz verdim. Ve bu hayatta, bir adam sadece verdiği söz kadar iyidir."

Bölüm

33

O Pazar sabahı **ayinden sonra** Nana Mama ve ben Bree ve çocukları bungalova geri bıraktık. Arabayı kemerli köprünün yakınına sürdüm ve park ettim. Büyükanнем koluma girdi ve vadinin üzerindeki açıklığa doğru yavaşça yürüdük.

Stark Nehri aşağıda kükrüyor, beyaz saman yığınları oluşturuyor, karanlık girdaplara dönüşüyor ve aşağıya doğru göz alabildiğine duvarlara çarpıyordu. Annemle babamın bana ve kardeşlerime köprüye ya da nehre yaklaşmamamızı söylediklerini hatırladım.

"Babam boğulmaktan daha kötü bir ölüm şekli olmadığını söylerdi," dedim Nana Mama'ya. "Gerçekten de vadiden korktuğunu düşünüyorum."

"Çünkü ona oradan korkmayı ben öğrettim," dedi büyükanнем sessizce. "Küçük kardeşim Wayne altı yaşındayken orada öldü. Cesedini hiç bulamadılar."

Birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki korkunç sırlar barındırıyormuş gibi dört kat altımızda kaynayan suya baktı.

Sonra Nana Mama başını salladı. "Babanızın düşerken ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Rapora göre, muhtemelen suya düşmeden önce ölmüş." "Ve sen bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Dün gece bir kabus gördüm. Yağmur yağıyordu, şimşekler çakıyordu ve ben raylardan aşağıya, sonra da köprüye doğru koşuyordum. Silah sesleri duymadan önce yanıp sönen ışıklar gördüm. Sonra köprünün üzerinde adamlar vardı, tıpkı şu anda bizim olduğumuz gibi bakıyorlardı."

"Ne büyük kayıp," dedi büyükanнем. "Boşa harcanmış, trajik bir hayat." Tekrar ağlamaya başladı ve sakinleşene kadar ona sarıldım. Gözlerini bir mendille silerek, "Sence hepsi bu kadar mı?" dedi.

ne hakkında bir şey var mı? O rapor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bu konuda konuşmak birkaç kişi var."

"Bana haber verecek misin?"

"Bir şey bulursam haberin olacak," diye söz verdim.

Bungalov eve dönerken Birney'in doğu ucundan geçtim, böylece Nana Mama Wayne öldüğünde yaşadığı evi görebilecekti. Yıkık dökük binanın yanında durdum. Nehirden sadece iki blok ötedeydi.

"O günü asla unutmayacağım," dedi evi işaret ederek. "Sekiz yaşındaydım ve verandada arkadaşlarımdan biriyle oynarken annem evden çıktı ve Wayne'in nereye gittiğini sordu. Arkadaşı Leon'u görmek için sokağın aşağısına gittiğini söyledim.

"Onun peşinden Leon'un evine gitti, orası South Street'in köşesinde, vadinin karşısındaydı," diye devam etti. "Annem Wayne ve Leon'u nehrin yukarısındaki kayalıklarda görmüş. Onun düştüğünü görmüş. Çığlıklarını buraya kadar duyabilirdiniz. Bunu asla atlatamadı. Cesedinin hiç bulunamamış olması onu yiyip bitirdi. Her bahar babamla birlikte nehrin aşağısına, vadinin düzlüğe yere giderdi, böylece sellerin Wayne'in cesedini sürükleyip sürüklediğini görebilirlerdi. Yirmi yıl boyunca aradılar."

"neden ayrılmak istediğini anlamaya başlıyorum," dedim. "Oh, büyükbaban bunu gördü," dedi.

"biriydi?" Ben sordum. "Reggie."

"Huh," dedi Nana Mama, sanki onun hakkında konuşmak istemiyormuş gibi, ama sonra . "Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Çekici biriydi, vermeliyim. Sanki ikinci diliymiş gibi tatlı tatlı konuşabiliyordu ve denizdeki maceralarını anlatış şekli sonsuza dek dinlemek istemenize neden oluyordu. O hikayelerle ayaklarımı yerden keserdi. Yakışıklıydı, iyi bir dansçıydı ve Starksville standartlarına göre çok para kazanıyordu."

"Ama?"

Anneanne iç çekti. "Ama yılda beş, altı ay uzakta olurdu. Yabancı limanlardayken evliliğimizin dışında alemler yaptığından eminim çünkü eve döndüğünde bunu yapmaktan çekinmiyordu. Öyle bir noktaya geldik ki tek yaptığımız kavga etmektir. Kavga ederken içki içmekten çekinmiyordu ve yumruklarını kullanmaktan da çekinmiyordu. Bir gün, evlilik yeminlerime rağmen, istediğim ya da hak ettiğim hayatın bu olmadığına karar verdim. Böylece Reggie'den boşandım ve Washington'a gidip her şeye yeniden başlamak için yeterli parayı kazandım. Sonuç olarak, hayatımda yaptığım en iyi hamleydi."

Sonra birkaç dakika sessiz kaldı. "Reggie'nin mezarını gördün mü?"

"Ailesiyle birlikte," dedim.

"Alexander ve Gloria'yı hep sevmişimdir. Bana nazik davrandılar ve babanı sevdiler, özellikle de Alexander'ı."

"Bana onun adını vermişler,"

dedim. "Öyleymişsin."

"O bir demirciydi."

"Buraların en iyisi. İş için asla aranmaz." Tekrar iç çekti ve "Biraz kestirmem lazım" dedi.

"O duyguyu bilirim," dedim arabayı vitesle takarken.

Arabanın camlarını indirerek Loupe Sokağı'na ve bungalova doğru geri döndük. Yol boyunca Rashawn Turnbull'un evinin önünden geçtik. Önünde pırıl pırıl, krem rengi bir Cadillac Escalade park etmişti.

Verandada üç kişi gördüm. Mavi takım elbiseli, demir grisi saçlı, uzun boylu bir adam ve ellili yaşlarında, sarışın, keskin giyimli bir kadın, kısa şortlu ve kırmızı tişörtlü, kumral, genç kadınla öfkeli bir tartışmaya girmişlerdi.

Genç kadın çılgın atarken sarhoş gibiydi: "Bu saçmalık! Onun hayatta olması hiç umurunda olmadı! Evimi terk et ve hayatımdan uzak dur!"

Bölüm

34

Bree ve ben neredeyse bir saat **bekledik**, öğle yemeği yedik ve Rashawn Turnbull'un evine dönmeden önce Nana Mama'nın kestirmeye gittiğinden emin olduk.

"Yani bu kesinlikle Cece miydi?" Escalade'in park edildiği yere yanaştığımda Bree sordu.

"Tarife kesinlikle uyuyor," dedim ve dışarı çıktım.

Verandaya çıktık. Bir çöp tenekesi ters çevrilmişti ve etrafı kırık bira şişeleri ve eski pizza kutularıyla çevriliydi. İçeride bir televizyon, Star Wars filmlerinden birinin müziğini, Darth Vader'ın temasını çalıyordu.

Kapıyı çaldım, cevap alamadım. Kapıyı tekrar çaldım, daha sert bir şekilde.

"git!" diye bağırdı bir kadın. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

"Bayan Turnbull?" diye bağırdım. Kapıya gelebilir misiniz lütfen?"

Televizyonun sesi kesilmeden önce içeride camlar kırıldı. Sonra yakın penceredeki yırtık sarı perde kenara çekildi. Rashawn'ın annesi perdenin arkasından bize baktı. Bir zamanlar çok güzel olduğu bir bakışta anlaşıyordu ama şimdi saçları saman renginde ve kıvamındaydı, sararmış dişleri dökülmüştü ve cildi solgundu.

"Sen kimsin?" diye sorduğunda çökmüş, romatizmalı ela gözleri kayıyordu. "Adım Alex Cross," dedim. "Bu da karım Bree."

Cece sigarasını kaldırdı, küçümseyerek bir nefes çekti ve "Yehova'nın saçmalıklarının hiçbirini etmiyorum, o yüzden kışını verendamdan çek" dedi.

Bree, "Biz polis dedektifleriyiz." dedi.

Rashawn Turnbull'un annesi gözlerini kısarak bize baktı ve "Starksville'deki ve civardaki üç kasabadaki tüm polisleri tanıyorum ama ikinizi de tanımıyorum" dedi.

"Washington DC'den geliyoruz," dedim. "Orada cinayet masasında çalışıyoruz ve ben de eskiden FBI'daydım."

"O zaman burada ne işin var?"

Tereddüt ettim, sonra ona söyledim. "Oğlunuzun davasını araştırıyoruz." "Ne için?"

"Çünkü kuzenim Stefan Tate."

Ona yumruk attığımı sanırdınız. Başını geriye attı ve sonra öfkeyle öne doğru fırladı. Tısladı, "O kötü orospu çocuğu yaptığı şey için ölecek. Ve ben de bunu görmek için orada . Şimdi büyükbabamın tüfeğini bulmadan önce verandamdan defol."

Perde kanat çırparak kapandı.

"Bayan Turnbull!" Bağırdım. "Biz Stefan için çalışmıyoruz. Eğer kuzenim oğlunuzu öldürdüyse, onu idam ettiklerinde yanınızda oturuyor olacağım. Stefan'a da aynı şeyi söyledim. Biz sadece bir kişi için çalışıyoruz. Oğlunuz için. Nokta."

Cevap gelmedi ve bir an için gerçekten de büyükbabasının av tüfeğini aramaya gitmiş olabileceğini düşündüm.

Bree seslendi, "Cece, lütfen bizimle konuşur musun? Sana söz veriyorum, bir amacımız yok. Sadece yardım etmek istiyoruz."

Birkaç vuruş boyunca cevap gelmedi.

Sonra acınası bir ses, "Bunun ne bana, ne Rashawn'a, ne de Stefan'a bir faydası yok. Hiç kimse bunu değiştiremez."

"Hayır, olanları değiştiremeyiz," dedim. "Ama oğlunuza yapılan korkunç şeylerin cezasını doğru kişinin çekmesini sağlayabiliriz. Lütfen, söz veriyorum fazla vaktinizi almayacağız."

Birkaç dakika sonra bir sürgü fırlatıldı ve kapı içeriye doğru gıcırdadı.

Bölüm

35

Kariyerim boyunca birçok kederli annenin evine girdim ve kaybedilen bir çocuğun yasını tutmak için dikilen mabetlerden payıma düşeni gördüm. Ama böylesini hiç görmemiştim.

Kırık mobilyalar. Kırık içki şişeleri. Parçalanmış tabaklar ve fincanlar. Küçük oturma alanı, Rashawn'ın bebeklikten itibaren çerçevelenmiş fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonla çevrili yeşil mermer bir vazo içeren oval bir sehpa dışında tam bir harabeydi.

Eski resimlerin hepsi yıllık okul portrelerine benziyordu. Hepsinde Rashawn mıknaş gibi sırtıyordu. Cidden, gözlerinizi o çocuğun gülümsemesinden ayırmak istemezsiniz.

Masanın tüm kenarlarını ve resimleri bir ilaç tekerleğinin parmaklıkları gibi çevreleyen oyuncaklar, havalı tabancadan aksiyon figürlerine, doldurulmuş hayvanlara ve Matchbox arabalarına kadar her şey vardı. Masada Rashawn'a ait değilmiş gibi görünen tek şey yarısı boş bir Smirnoff votka şişesi, iki kararmış cam pipo, küçük bir bütan meşalesi ve bir torba dolusu beyaz maddeydi.

Duvarda altmış inçlik bir düz ekran asılıydı. Yatay olarak iki yayına bölünmüştü. Alttaki, sesi kısık bir şekilde *The Empire Strikes Back*'i oynatıyordu. Üstteki ise Rashawn'ın dört, belki beş yaşlarında küçük bir çocukken çekilmiş ev videolarını gösteriyordu. Bir pelerin giyiyor ve oyuncak bir ışın kılıcını sallayarak etrafta zıplıyordu.

"Star Wars'u çok severdi," dedi Bree sempatik bir şekilde.

Cece burnunu ovuşturdu, burnunu çekti ve dudaklarının kenarlarını gülümsemek için yukarı doğru kıvrırdı. "O filmleri tekrar tekrar izlerdi. Sanki her seferinde yeniymiş gibi. Bazen birlikte izledik. Bütün replikleri bilirdi. Yani, hepsini. Bunu kim yapabilir ki?"

"Çok akıllı bir çocuk," dedim.

"O öyleydi," dedi sigarasını söndürürken. Kolunu kaşıdı ve özlemle pipolara ve uyuşturuculara baktı.

"Bize Stefan Tate'ten bahset," dedim.

Cece sertleşti, "O bir sadist ve soğukkanlı bir katil," dedi.

"Rashawn ölmeden önce onun sadist olduğunu mu düşünüyordun?"

"Kim sadist olduğunu yayınlar ki?" diye sordu. "İyi bir nokta," dedim. "Ama hiç uyarılmadınız mı?"

Cece kanepenin etrafından dolaşp neredeyse pipolardan birine uzanarak, "Eğer bir uyarım olsaydı, oğlumla bir saniye bile geçirmezdi," dedi. Sonra uyuşturucunun orada açıkta durduğunu fark eder gibi oldu ve poşeti oyuncak ayının altına itti.

Bir sigara daha yaktı. Ona Rashawn ve Stefan hakkında sorular ve kuzenimin bize anlattıklarını doğruladı: okulda tanıştıklarını ve birbirlerinden hemen hoşlandıklarını, Stefan'ın çocuk için bir ağabey/baba figürü haline geldiğini ve Rashawn'ın ölümünden önceki günlerde kuzenimle ilişkisini kesmek istemesine neden olan bir şey olduğunu söyledi.

"Stefan bunun arkasında ne olduğunu bilmediğini söylüyor," dedim.

Cece bir nefes çekti, vazoyu başıyla işaret etti ve acı bir sesle, "Rashawn'a asıldı ve Rashawn onu reddetti," dedi.

"Bunu sana Rashawn mı söyledi?" Ben sordum.

"Ben sadece Rashawn'ın onu son gördüğümdeki davranışlarını okuyorum." "Ne gibiydi?" Bree sordu.

"Sanki korkacak bir şey görmüş gibi," dedi Cece, Luke Skywalker'ın babasıyla dövüşmeye hazırlandığı ekrana bakarak. "O sabah Rashawn'ı bana söylemesi için neden zorlamadığımı o zamandan beri kendime milyonlarca kez sordum. Ama alkolikler toplantısına geç kalmıştım. Ve ayık kalmaya çalışıyordum. Ve doğru şeyi yapmaya çalışıyordum."

Durakladı ve sonra içinden bir ürperti geçti, boğazı düğümlendi ve ağladı. "Küçük oğlumla ilgili son hatırladığım şey, sanki sütün içinde bir şeyler görüyormuş gibi mısır gevreği kasesine bakmasıydı. Oh Tanrım!"

Cece pipoyu kaptı, poşeti çıkardı ve titreyen elleriyle içmek istediği şeyi doldurmaya çalıştı. Bree yanına geldi ve elini koluna koydu. Sakinleştirici bir ses tonuyla, "Bunun bir faydası olmayacak," dedi.

Rashawn'ın annesi kolunu çekti, Bree'ye sırtını dönerek boruyu korudu ve "İşe yarayan tek şey bu," diye alay etti.

"Yarın adliyeye gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

Cece küçük bütan meşalesini kaptı ve bize ters ters bakarak masanın diğer tarafına doğru geri çekildi.

"Bu konuya girmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Bugün bu konuda çok şey duydum zaten."

Meşaleyi yaktı ve alevi emip yerleştirirken açgözlülükle pipo kâsesine baktı. Bir ciğer dolusu aldı, tuttu, sonra başını geriye doğru salladı ve uzun ve yavaş bir nefes verdi. Bayılacak sandım ama bize birkaç kez aptalca göz kırptı ve sonra pipoyu yere bıraktı.

"Biri sana yarın mahkemede olacağından mı bahsetti?" Sessizce sordum.

Öfke onu terk etmiş, yerini küçümseme almıştı.

"Harold ve Virginia, sevgili annemler ve babamlar," dedi ve koltuğu kırık bir sandalyeye oturdu. Güneyli bir dilberin ve kalın sesli bir adamın taklitlerini yapmaya başladı. "'Duruşma için toparlan, Cece. Bu şekilde görünmek istemezsin.' 'Bunu sevgili Rashawn'ın şerefine yapmalısın, Cynthia Claire.'"

Eğildi, votka şişesini kaptı, bir kemer aldı ve bir tırat atmaya başladı. "Kahrolası ikiyüzlüler. O öldü diye her şeyi umursuyorlar. Yaşarken, onun kanından utanıyorlardı!"

Cece dizlerine sarıldı ve başını şiddetle salladı. "Hâlâ umurlarında değil. Bu ikisinin ilgilendiği tek şey paraları ve toplumdaki değerli imajları."

Sesini kalınlaştırarak, "'Cece'nin zaten verilmiş olan zarardan daha fazlasını vermesini istemiyorum. Küçük ölü melezle olan ilişkimizi en aza indirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Tanrı'nın izniyle Hilton Head'deki sosyetik dostlarımızdan hiçbiri bu konuda tek kelime bile duymayacak.'"

Votkadan bir yudum daha aldı ve neredeyse bir dakika boyunca yalnızmış gibi düşündükten sonra başını öne eğerek, "Yarın mahkemeye gitmiyorum, sanki ondan utanıyorum, annesi olmaktan utanıyorum, değil mi?" dedi.

Bree, "Eğer gitmezsen, ondan vazgeçtiğini, artık senin için önemli olmadığını söylemiş olursun" dedi.

"Ama o önemli." Cece hıçkırarak ağladı. "Rashawn benim her şeyimdi. Hayatım boyunca yaptığım tek iyi ve düzgün şeydi. Ve bakın ona ne oldu! Tanrım, bak ona ne oldu!"

Bree yanına gitti ve kollarını kadının ağırlaşan omuzlarına doladı. "İmkânsız görüldüğünü biliyorum ama şimdi güçlü olmalısın."

"Benim o kadar gücüm yok." Cece inledi. "Hiç sahip olmadım. Bu benim hayat hikayem."

"Bugüne kadar," dedi Bree onun sırtını sıvazlayarak. "Hayatının yeni hikayesi bugün dibe vurmuş olman, Cece. Dibe vurdunuz ve umutsuzluğunuzun derinliklerinden yardım istediniz. Ve bunu yaptığında, Rashawn'ın ruhu uzandı, elini tuttu ve sana yarın sabah o mahkeme salonuna gözün açık ve ayık gitmen için güç verdi, çünkü sadece sen olabilirsin

duruşmadaki temsilcisi. Sadece annesi onun için orada durabilir ve adaletin yerini bulmasını sağlayabilir."

Başı hâla aşağıda, saman saçları hâla sallanırken, Cece yeniden savaşacakmış gibi gerildi. Sonra uzun ve yavaş bir şekilde ürperdi. Sesi kesildiğinde, ölü çocuğun annesinin içinde bir şeyler kopup gitmiş gibiydi. Cece Bree'ye yaslandı ve uyudu.

Bree şöyle baktı ve fısıldadı, "Onunla kalacağım. bütün gece." Ham duygular boğazımda düğümlendi.

"Senin sorun olur mu?" diye sordu.

Gölümsedim ve kısık sesle "İyiden de öte" dedim. "O zaman neden üzgünsün?"

"Ben . Orada onunla yaptığın ... sadece..." "Ne?"

"Sana karım demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım, Bree Stone."

Bölüm

36

Palm Beach, Florida

Konak, Amalfi Sahili'ndeki bir villadan esinlenerek inşa edilmişti ve bir zamanlar görkemli bir yerdi. Şimdi ise yaşını

gösteriyordu. Bahçeye eskisi kadar iyi bakılmıyordu. Ön kapının ve girişin boyanması gerekiyordu. Tuğla işçiliğinin çoğunun düzeltilmesi gerekiyordu. Pencerelerin en son ne zaman düzgün bir şekilde temizlendiğini kim bilebilirdi?

Coco evin pek çok eksikliğini ve ihtiyacını biliyordu. Üzülmesi için içinde bulunduğu yatak odasına bakması yeterliydi. İpek duvar kâğıdı birçok yerde dikiş yerlerinden ayrılmış ve sarıya doğru kıvrılmıştı. Neredeyse tüm mobilyaların üzerinde çizikler ve çentikler vardı. Doğu halıları da eskimeye başlamıştı.

Coco bunların hiçbirini üzerinde durmayı reddetti. Tıpkı *Palm Beach Post*'un Ruth Abrams'ın ölümüyle ilgili haberini görmezden geldiği gibi, eve yapılması gerekenleri de görmezden gelmeyi seçti.

Bunun yerine, kral boy yatağın üzerine serdiği üç kıyafeti aksesuarlarla süsledi. Aksesuar takmayı severdi. Bu onu çapraz giyinmek kadar sakinleştirirdi.

Son bir saattir, polisin Ruth'un ölümünü bir cinayet olarak nitelendirdiğini okuduğundan beri Coco, büyük bir mücevher kutusundaki parçaları kullanarak her bir takımın görünümünü ayarlıyordu.

Bu kadar küçük değişikliklerle etkinin bu kadar radikal bir şekilde değişmesi büyüleyici değil miydi? *Annem her zaman görüntü ayrıntıda gizlidir derdi ve haklıydı.*

Ev telefonu çaldı.

Coco bunu görmezden geldi. İnsanlar sürekli arıyor, sürekli peşinde koşuyor, şunu bunu istiyordu ve onun sadece gerçeklikten bir süre daha uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Bunu istemek çok mu fazla? Hayır. Hiç de değil.

Kapı çaldığında Coco üç kıyafeti ikiye indirmişti.

Şimdi de ön kapıma mı geliyorlar?

Öfkesini yutmak için kendini zorladı. Hiçbir şey ara vermesini engelleyemeyecekti. Bugün olmaz. Bırakın hepsi beklesin. Hayatın kendisi gelene kadar bir parti, parti değildir. *Haksız mıyım anne?*

Coco, Arjantin'den gelen siyah tafta bir etek, cüretkâr yakalı lavanta rengi şifon bir bluz, şeffaf siyah bir hortum ve siyah ayakkabılardan oluşan bir takım giymeye karar verdi. Bir dolap kapısına gitti, pervazın üstünden bir anahtar çıkardı ve sürgüyü çevirdi.

Kapıyı çekti ve açtı. İç taraftaki kancalarda asılı birkaç bornoz ve kimono dalgalanıp yerleşti. Gömme dolap çok büyüktü ve şeffaf plastik örtülerin altında her türden kadın modasıyla doluydu. Çoğu onlarca yıl öncesine aitti ve bu yeni eklemelere yer bulmak için makyaj masası ve makyaj aynasının ötesine geçmek zorunda kaldı.

Önce Tangerine Dream kıyafetini, sonra da çivit rengi Elie Saab elbisesini astı. Her ikisinin de yolun bir noktasında kesin olarak tekrarlanacağından emindi. Gladyatör bantlı stiletto'ları ve turuncu askılı topuklu ayakkabıları kıyafetlerin altındaki zemine yerleştirdi ve ardından mücevher kutusunu aldı.

Coco onu makyaj masasının yanındaki rafa yerleştirdi ve işe koyuldu. Cinsiyetini geriye doğru bantladı, Lancôme fondötenini sürdü ve takma kirpiklerini yerine yapıştırdı. Dönüşüm tamamen gerçekleştiğinde her zaman olduğu gibi biraz nefessiz kaldığını hissederek makyajını şimdilik bir kenara bıraktı.

Birkaç yıl önce Paris'e yaptığı bir geziden kalan bir çift yaramaz siyah tanga külot buldu ve onları giydi. Sonra jartiyer kemerini ve hortumunu taktı, arkasındaki kalın siyah şeride bayıldı.

Ne kadar yumuşak!

Coco artık bu akşam kim olacağını biliyordu ve eski peruk kutularıyla dolu daha yüksek bir rafa baktı. Dikkati mavi olana gitti ve onu aldı. Neredeyse tamamen giyinik olana kadar peruğu yerine bantlamayacaktı, ama denemekten kendini alamadı.

Saçları simsiyahtı ve sıkı bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Coco onu pürüzsüz kafasına yerleştirdi, ayarladı ve ardından siyah ayakkabılarını giydi.

Aynanın karşısına geçti ve memnuniyetle dudaklarını büzdü.

Bu gece Kara Dahlia olacaksın, diye düşündü Coco. *Bir parça dominatrix ile boğucu bir Latina ve-*

Bir nefes sesi duydu. Peruklu kafası sola savruldu.

Kot pantolon, koyu renk kapüşonlu bir tişört ve sarı lastik bulaşık eldivenleri giymiş tıknaz, orta yaşlı siyah bir kadın dolabın kapısında durmuş, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Ah, , hayır!" diye fısıldadı kalın bir aksanla.

Sonra döndü ve koşmaya başladı.

Bölüm

37

Coco tekmeledi, peruğunu yırttı ve onun peşinden fırladı.

Kadın formda ya da atletik değildi ve Coco onu yatak odasının kapısına varmadan yakaladı. Coco kadını omzundan yakaladı, etrafında döndürdü ve duvara doğru itti.

"Evimde ne halt ediyorsun Francie?" diye sordu.

"Ben... Ben önemli bir şeyi unuttum Bay Mize," dedi dehşet içinde. "Burada olduğunuzu bilmiyorum."

"Belli ki," dedi Mize. "Evime lastik eldiven giyerek girmeni gerektirecek kadar önemli ne olabilir Francie?"

Ağlamaya başladı. "Ben... banka kartımı . ATM'yi."

"Banka kartının kayıp olduğunu seni kovduktan üç ay sonra mı anladın?"

Francie çılgınca başını salladı. "Evet. Daha dün. Her yere baktım. Dedim ki, bu Jeffrey Mize'ın evinde olmalı. Sonra geldim. Dışarıdan seni aradım. Kapı zilini çaldım."

"Evde olmadığımından emin olmak için,"

dedi Mize. "Hayır! Cevap vermiyorsun.

Duymadın mı?"

"Meşguldüm."

Eski hizmetçisinin bakışları siyah külotuna, jartiyer kemerine ve hortumuna kaydı, sonra tekrar kirpiklerine ve makyajına döndü.

"Çok özür dilerim," diye hıçkırdı. "Bunu şimdi anlıyorum." "Gizli hayatım mı?" dedi. "Dolabım mı?"

"Öyle bir niyetim yok! Ben sadece-"

"Çalacak bir şey arıyorum, değil mi?"

"Hayır, Bay Mize," dedi hizmetçi kız ve haç işareti yaptı.

Mize'in aklı tekrar Coco'nun eşsiz bakış açısına döndü ve "Annemin daha küçük mücevherlerinden bazılarını neden kaçırdığımı merak ediyordum. Senden hiç şüphelenmedim Francie, ama bu benim doğuştan güvenen kişiliğim."

Hizmetçi daha da korktu. "Hayır, öyle değil-"

"Elbette öyle," dedi Mize. "Sen fakirsin Francie. Bu yüzden çalışıyorsun. Yaptığın şey bu. Senin yerinde olsaydım ben de böyle yapardım."

Çenesini karşı koymaya çalıştı ama adam onu duvara yasladı. "Lütfen, Bay Mize," diye inledi. "Polis çağırmayın. Her şeyi yaparım ama bunu değil!"

Mize düşündü ve "Sır , değil mi Francie?" dedi.

Bir an anlamamış gibi göründü ama sonra başı bir oyuncak gibi sallandı. "Elbette, kimseye sizin bir hanımefendi gibi giyindiğinizi söylemem, Bay Mize."

Güldü. "Bayan çocuk mu? Haiti'de bana böyle mi derlerdi?"

Francie'nin gözleri etrafı taradı ama başı yine sallanmaya başladı. "Özür dilerim Bay Mize. Kötü bir şey mi? Hanımefendi?"

"Sen söyle."

"Hayır, Bay Mize," diye mırıldandı, "sizin hanımefendi sırlarınız umurumda değil." "O zaman hırsız olman da umurumda değil, Francie."

Ne diyeceğini bilemedi ama boyun eğerek başını salladı. "*Merci*, Mr. Mize. Lütfen, çok özür dilerim."

"İçeri nasıl girdin?" Mize sordu. Francie yere baktı.

"Eğer sırlarımızı paylaşacaksak, dürüst olmakla başlasak iyi olur, öyle değil mi?" Mize daha hoş bir tonda konuştu.

Gözyaşları yanaklarından süzülen Francie başını salladı. "Geçen yıl anahtar yapmıştım." "Bana göstermek mi?"

Hizmetçi lastik eldivenlerinden birini çıkardı, arka cebini karıştırdı ve anahtarı buldu.

Aldı ve "Alarm kodu mu?" dedi.

Francie gözlerini kırıştırdı. "Onu bana siz verdiniz, Bay Mize. Hatırlamıyor musunuz?"

Bu doğrudur. Benim aptallığım.

"Hatırlıyorum," dedi Mize.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Evi yine mi temizleyeyim? Uzun zamandır temizlenmemiş gibi görünüyor, Bay Mize."

"Belki bunu kabul ederim."

"Evet, evet," dedi Francie. "Ne isterseniz, Bay Mize." "Buraya hırsızlık yapmaya geldiğinizi başka kim biliyordu?" "Hiç kimse! Ruhlar üzerine yemin ederim."

"Bu şekilde çalışmak daha iyi sanırım."

Tekrar başını salladı. "Kimsenin bilmemesi daha iyi, sanırım."

"Mantıklı," dedi Mize. "Daha önce benden ne çaldın?"

Francie tekrar yere baktı. "Yemek odasındaki gümüş bir şey ve belki diğer odadaki bilezik ve kolye."

"İnce altın bilezikler mi? Küçük mi?"

"Çok özür dilerim."

"Çaresizdin," dedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Francie onun elini tuttu ve öptü. "Tanrı sizi korusun, Bay Mize."

Mize gülümsedi. "Peki, o zaman, sırlarınızı biliyorum; benimkileri de görmek ister misiniz?"

Hizmetçi yırtılmış görünüyordu.

"Hadi ama, eğer sırlarımızı paylaşıyorsak, artık arkadaşız demektir," dedi. "Sana dolabı ve tüm güzelliğini göstereyim."

Francie dudaklarını yaladı ve sonra omuz silkti. "Tamam."

"Önce gerçek hanımlar," dedi Mize ve açık dolap kapısına doğru eliyle bir işaret yaptı.

Emin olamadan onun yanından geçti, odayı geçti ve dolabın kapısında durdu. Etrafına bakındı ve gözleri büyüdü.

"Muhteşem, değil mi?" Mize sordu.

Francie'nin sesi gerçek bir hayretle doluydu. "Daha önce hiç böyle şeyler görmemiştim. Belki filmlerde."

"Koleksiyonu annem başlattı," dedi Mize, kapının kancasından beyaz bir kimono çıkarıp omuzlarına atarken. "Kıyafetlerini çok severdi ve bana da onları sevmeyi öğretti."

Hizmetçinin yüzü gerildi. "İyi. Sanırım."

"Bizi birbirimize bağladı," dedi. "Makyaj masasının üzerindeki mücevher kutusunu görüyor musun? Annemindi. Mücevher konusunda mükemmel bir zevke sahip, savurgan biriydi. Bir göz atın. Görmeyi isterdi."

Francie cüppesini bağlayan adama baktı. Adam gülümseyerek durdu. "et."

Hizmetçi makyaj masasına gitti. Aynanın etrafındaki ışıklar parlıyordu. Kapağı açtı. Çenesi düştü.

"Bulmayı şey , değil mi?" Mize sordu.

Francie'nin arkasına kaymıştı. Aynada Mize'yi değil Coco'yu gördü, gülümsemesi soğumuş, gözleri donuklaşmıştı.

Hizmetçi cevap veremeden ya da yüz ifadesini değiştiremeden Coco cübbenin kuşağını Francie'nin kafasına geçirdi.

Boynuna güzel, sıkı ve acımasız bir şekilde doladı.

Bölüm

38

Starksville, Kuzey Carolina

O Pazar akşamı cenazesine **katılanlara bakılırsa** Sydney Fox Starksville'de sevilen biriydi. Naomi açılış konuşması üzerinde çalışmayı bitirip çocuklara göz kulak olurken, Bree de Cece Turnbull'u ayık kalma yolunda destekledi.

"Korkunç bir şey," dedi Nana Mama kolumu sıkıca tutarken. " bir kadın, hayatının baharında, kendi verandasında vurularak öldürüldü. Benim burada büyüdüğüm zamanlar ne kadar kötüyse, hiçbir zaman böyle bir şiddet yaşanmadı."

"Döneminiz için sözünüze güveniyorum," dedim. "Ve evet, bu kötü, bu şehirle ilgili genel kötülüğün bir parçası. Bunu hissediyor musunuz?"

"Buraya geldiğimizden beri her gün," dedi Nana Mama. "Zamanı geldiğinde eve dönmekten mutluluk duyacağım."

"Ben de sizinle," dedim. "Ve sadece Perşembe gününden beri buradayız."

Kederli bir çiftin peşinden morga girdik. Başsağlığı dilemek için gelen kırk, belki de elli kişi arasında çok az kuru göz vardı. Kocasını öldüğünde aldığı eski ama bakımlı siyah elbisesini giyen Ethel Fox'a başsağlığı dilemek için sırada bekledik.

Ethel, "Onu ancak ölüp gittiğimde tekrar giyebileceğimi düşünmüştüm," dedi. "Ve şimdi, işte buradayım ve küçük kızım orada, bir kutunun içinde mühürlenmiş."

Başını eğdi ve ağladı. "Bu hiç adil değil."

Anneanne onun omzunu ve "Bir şeye ihtiyacın olursa Hattie'yi, Connie'yi ya da beni ara. Yarın kilisede görüşürüz."

Ethel mendiliyle gözyaşlarını sildi ve başıyla onayladı. "Sabah onda."

Büyükanneme, Sydney Fox'un cesedinin yattığı şapele girmesine yardım ettim.

kapalı basit bir tabut. Merhumun bir şekilde derinden etkilediği, toplum içine çıkıp kederlerini özgürce ifade edebilecek kadar gerçek yas tutan insanlardan oluşan bir kalabalık vardı.

Anneannem, Hattie Teyze'nin eline yapışmış ve belli belirsiz korkmuş görünen teyzelerimin ve Cliff Amca'nın yanında kendisi için ayrılan yere oturdu. Kapının hemen dışında bir yer bulup birkaç kişinin tabutun yanına gidip saygılarını sunmalarını izledim. Sonra diğerlerinin peşinden kahve ve Hattie Teyze'nin kurabiye ve keklerinin ikram edildiği bir odaya girdim.

Yas tutanlardan birkaçıyla konuşurken Sydney Fox hakkında daha çok şey öğrendim. Kasabada nasıl büyüdüğünü. Çocuk sahibi olamayacağını öğrendikten sonra devasa bir pisliğe dönüşen lise aşkıyla nasıl evlendiğini. Ve yerel ilkokulda sevilen bir birinci ve ikinci sınıf öğretmeni olarak çalışırken yıllarca onun tacizine nasıl katlandığını. Konuştuğum insanların çoğu, Sydney'i okulun ilk yıllarında görme şansına erişmiş çocukların ebeveynleriydi.

Bir süre sonra sinirlendim. Sydney Fox ile sadece birkaç kelime paylaşmıştım ve şimdi bu başka bir suç, onu tanıma şansımın silahlı bir soygunu gibi görünüyordu.

Bir fincan kahve aldım, olması gerekenden daha fazla fıstık ezmeli kurabiye yedim ve Nana Mama'nın gitmeye hazır olup olmadığını görmek için geri döndüm. İçeri daha fazla insan akın ediyordu. Yüzlerini taradım, tanıdık bir şeyler aradım. İçlerinden herhangi biriyle birlikte büyümüş müydüm? Bunca yıldan sonra onları tanıyabilecek miydim?

Nana Mama'yı şapelden alıp kurabiye alması için geri götürüne kadar cevap hayırdı. Odanın öbür ucunda, koyu renk takım elbiseli, kahve içen ve brownie yiyen heybetli bir Afro-Amerikan adam gördüm. Onu incelediğim için yeterince tanıdıkta.

En iyi arkadaşım John Sampson gibi iri bir adam. Benden uzun. Benden daha kilolu. On, belki on beş yaş daha genç. Takım elbisesi pahalıydı ama altındaki vücut ağır işçiliği çağırıyordu. Sonra sert bir elini kahve fincanını tutan diğeriyle değiştirdi ve onu bir kalp atışında tanıdım.

Büyükannemin iyi olduğundan emin oldum, ona doğru yürüdüm ve "Nasılsın Pinkie? Uzun zaman oldu."

Bölüm

39

Connie Teyzemin tek oğlu Brock "Pinkie" Parks Jr'ın **yüzü**, takma adını kullandığım için biraz bulutlandı ama sonra kim olduğumu anladı ve sıırtmaya başladı.

"Alex," dedi elimi tutup pompalarken. "Seni son gördüğümde Nana Mama'nın evinin önündeki kaldırımında beni sırtına almıştın."

Bunu hayal meyal gördüm ve dedim ki, "Uzun zaman önceydi. Şimdi bunu yapmaya çalışsam belimi kırarsın. Hayatın senin için iyi geçtiğini duydum."

"Sydney'nin öldüğünü duyana kadar öyleydi," dedi Pinkie, gözleri sulanarak. "Doğrudan mı? Sydney'i severdim. Ben sekiz, o on yaşından beri onu severdim. Onunla ilgili bir şey vardı, bilirsiniz, sanki o yanımdayken her şey yörüngeye giriyordu."

"Ona hiç söyledin mi?" Ben sordum.

"Hayır, arkadaştık ve Finn Davis'le evlendikten sonra pek fazla görüşmedik," dedi. "O böyle olmasını tercih etti."

"Finn'in ona zor anlar yaşattığını duydum," dedim.

"Onu bir kez yola getirdim ama ne yapabilirdim ki? Açık denizde çalışarak iyi bir hayatım vardı ve onu korumak için yanında olamıyordum, özellikle de bir süre kendini korumak istemediğinde."

"Ondan boşandı."

"Bana söyledi," dedi pişmanlık dolu bir ifadeyle. "Facebook'ta falan mesajlaşıyorduk ve ben de onu görmeye gelmek istiyordum."

"Özür dilerim."

"Ben de," dedi. "Kimin dair bir bilgi var mı?"

"Bana bir yanlış kimlik vakası gibi göründü," dedim ve Stefan'ın nişanlısının da sarışın olduğunu açıkladım.

Pinkie şüpheli görünüyordu. "Finn Davis'e kimse bakmadı mı?"

"Vurulmadan önce ırkçı hakaretler duyduk," dedim. "Patty'ye bağıryorlardı."

"Belki," dedi Pinkie. "Ama Finn Davis bunu bir kılıf olarak kullanacak kadar zeki. Üstelik en iyiler tarafından eğitildi."

"Peki bu kim ?"

"Babanın eski bir arkadaşı," dedi Pinkie acımasızca. "Marvin Bell."

Ben daha bir şey diyemeden Hattie Teyze, bugün tekerlekli sandalyede olan Cliff Amca'yla birlikte içeri girdi. Bizi görünce neşelendi ve yanımıza geldi. Yeğenini selamladıktan sonra, Mama Nine ve Connie Teyze ile konuşmak için izin istedi.

Pinkie amcamızın yanına diz çöktü ve "Nasılsın Cliff Amca?" diye sordu.

"Tatil iyi geçti," dedi Cliff Amca. "Bir dahaki sefere işe dönüyorum. hafta. Önümüzdeki ay boyunca New Orleans'ta olacağım. Gelecek hafta Jason'la Quarter'da buluşacağız, biraz blues dinleyeceğiz ve eski günlerden konuşacağız."

"Babam öldü, Cliff." dedim.

Amcam kaşlarını çatı ama sonra kuzenime baktı ve endişelendi. "Bu doğru mu Pinkie? Jason ne zaman öldü? Neden kimse bana bunu söylemedi?"

"Uzun zaman önce öldü, Cliff," dedim. "Ben çocukken. Vuruldu ve köprüden vadiye düştü."

Clifford daha da endişelendi. "Pinkie, bu doğru değil. Jason öldü mü?"

Kuzenim dudaklarını yaladı, bana baktı ve sonra Cliff'in kolunu okşayarak, "Tıpkı Alex'in dediği gibi. Bunu biliyorsun. Hepimiz biliyoruz-"

Dışarıdan bağırışlar geliyordu. Ethel Fox'un sesine benziyordu.

Pinkie ve ben Cliff Amca'yı bırakıp cenaze evinin ön verandasına çıktık. Sydney Fox'un ufak tefek annesi, kendisinden bir karış uzun bir adamla ayak ayak üstüne atmış tartışıyordu. İri yarı, yontulmuş, sert bir yüzü olan adam Sydney'in yaşlarındaydı ve koyu gri bir takım elbise giymişti.

Ethel Fox, "Oraya benim cesedimi çiğneyerek gireceksin," dedi.

Adam gülümsedi. "O benim yıllarca karımdı Ethel. En azından saygılarımı sunmama izin verebilirsin."

"Hayatta ona hiç saygı duymadın, Finn Davis!" Ethel Fox bağırdı. "Ölüyken neden saygı duyasın ki?"

Davis eski kayınvalidesinin üzerine eğildi, parmağını göğsüne koydu ve alçak, tehditkâr bir sesle, "Çünkü yapılacak doğru şey bu, Ethel," dedi.

Pinkie bir atışta verandadan çıktı, ben de hemen arkasındaydım.

"Geri çekil, Finn," diye havladı Pinkie. "Geri çekil yoksa seni fena pataklarım!"

Birdenbire, gölgelerin arasından ve arabaların arasından dört adam belirdi. Her birinin sert ve keskin bir yüzü vardı.

"Pinkie Parks," dedi Davis yavaşça, eğlenen bir ifadeyle Ethel Fox'tan bir adım geri çekilerek. "Burada olabileceğini düşündüm, bu yüzden birkaç arkadaşımı getirdim."

Her ihtimale karşı. Yardımcın kim?"

"Kuzenim," dedi Pinkie. "O büyük bir polis, FBI'da çalışıyor."

Davis etkilendiyse ya da gözünü korkuttuysa bile bunu belli etmedi. "Duyduğuma göre, o küçük çocuğu öldürdüğü için senin hasta kuzenin Stefan'ı kurtarmaya çalışıyormuş. Loupe Sokağı'ndaki siz akraba evliliği yapmamış kuzenlerin kanı bu mu? Hasta kanı mı?"

"Böyle devam edersen öğrenirsin," dedim alçak ve düz bir sesle.

Davis'in gülümsemesi soğudu. "Böyle devam ederseniz, hepiniz bu kasabadan sürülüp gideceksiniz."

"Gidin," dedi Pinkie. "Burada olmaya yasal olarak hakkınız yok ve kesinlikle ahlaki olarak da hakkınız yok. O yüzden gidin."

Davis tereddüt etti ve sonra bir adım geri çekildi, elleri iki yanında, avuç içleri açıktaydı. Eski kayınvalidesine, "Nasıl istersen öyle olsun, Ethel," dedi. "Sevgili Sydney'in yasını tut. Sevgili Sydney'i gömüyorsun. Gelecek hafta mezarlığa gideceğim, saygılarımı sunacağım ve sevgili Sydney'in mezarına işeyeceğim."

Bölüm

40

Stefan Tate'in duruşması ertesi sabah saat tam sekizde ciddiyetle **başladı**. Sekiz kadın ve dört erkekten oluşan jüri bir hafta önce belirlenmişti ve Yargıç Erasmus P. Varney, mahkeme salonunu hızlı bir tempoda hareket ettirme konusundaki ününe yakışır şekilde davrandı.

Açılış konuşmaları için salon tıklım tıklımdı. Ailemiz tam kadro gelmişti. Pinkie annesiyle oradaydı. Ben Hattie Teyze ve Patty Converse ile birlikte, mahkemeye sarsılmış gibi gelen Naomi ve Stefan'ın hemen arkasında oturuyordum.

Özellikle savcılığın arkasında oturan insanlar yüzünden üzgün görünüyordu. Cece Turnbull oradaydı, çekilmişti, zayıftı ve Bree'nin elini tutuyordu. Bree bütün geceyi onunla geçirmiş ve ayık gelmesini sağlamıştı.

Polis şefi Randy Sherman, Cece'nin diğer tarafında oturuyor ve sanki Bree'nin denklemdeki yerini anlamaya çalışıyormuş gibi sürekli ona bakıyordu. Arkalarında Raleigh ve Winston-Salem'den birkaç muhabir ve Associated Press'ten bir başka muhabir vardı.

Bir önceki gün Cece'nin verandasında gördüğüm Harry ve Virginia Caine çifti üçüncü sıradaydı. Anne ve babası iş için giyinmişlerdi ve kızlarının ayık halini görünce rahatlamış görünüyorlardı.

Stark County Şerif Ofisi dedektifi Guy Pedelini, açılış konuşmaları başlarken içeri girdi ve arka tarafta, şehir cinayet masası dedektifleri Joe Frost ve Lou Carmichael'in yanında oturdu.

Bölge savcısı Delilah Strong, Matt Brady ile birlikte savcılığın açılış konuşmasını yaptı. Strong'un kuzenime karşı davayı sunuşu açık, net ve lanetleyiciydi.

Stefan Tate'i madde bağımlılığı nedeniyle birçok okuldan ve işten atılmış sorunlu bir birey olarak, ardından da geçmişini saklayan bir yalancı olarak tasvir etti

Starksville okul sisteminde öğretmenlik için yaptığı başvuruda, genç çocuğun kendisini reddetmesinin ardından Rashawn Turnbull'a cinsel saldırıda bulunup onu doğramadan önce nükseden, öğrencilerine uyuşturucu dağıtan ve bir öğrenciye tecavüz eden bir öğretmen olarak.

Strong'un işi bittiğinde, jüri üyeleri kuzenime ölümcül bakışlar atıyordu. Cece Turnbull çılgına döndü ve "Oğlum Stefan Tate'e yaptıkların için cehenneme gideceksin!" diye bağırdı.

Kurbanın annesini mahkeme salonundan çıkarmak için Bree ve bir mübaşir gerekti. Cece'yi ailesinin yanına getirdiklerinde, Cece eğilmiş ağlıyordu ve Harry ile Virginia Caine işkence görmüş ve kaybolmuş görünüyorlardı.

Naomi, Yargıç Varney'den ara vermesini ve jüriye Cece'nin patlamasını görmezden gelmelerini söylemesini istedi. Yargıç talimatları verdi ancak ara vermeyi reddetti ve davasını savunmasını istedi.

Yeğenim kararsız bir şekilde ayağa kalktı ve "Bölge savcısı Stefan Tate'i uyuşturucuyla beslenen, cinayete meyilli bir manyak olarak resmediyor. Hiçbir şey gerçeklerden daha olamaz."

Naomi güven kazanarak, genç kuzenimi yoldan çıkmış, şeytanlarla savaşmış ve bağımlılıklarının koşullarını okul başvurusunda gizli tutmuş bir adam olarak tasvir etti çünkü yasalara göre bu onun hakkıydı. Starksville'deki evine dönmüş ve öğretmenlik tutkusunu bulmuştu ve öğrencilerini çok önemsiyordu. Okuldaki aşırı dozda uyuşturucu vakalarını ve Stefan'ın uyuşturucu satıcılarıyla mücadele etme ve onları ifşa etme çabalarını anlattı.

"Sayın jüri üyeleri, savunmanın iddiasına göre Stefan Tate, Starksville ve çevresinde faaliyet gösteren büyük bir uyuşturucu şebekesinin varlığını ortaya çıkarmaya çok yaklaşmıştı," diye etti Naomi. "Bu nedenle müvekkilim, kendisi de bir uyuşturucu satıcısı, bir tecavüzcü ve oğlu gibi sevdiği bir çocuğun vahşi katili olarak suçlandı.

"Somut kanıtları dinlediğinizde, yakından incelediğinizde her şeyin nasıl uydurma olduğunu , Stefan Tate'in uyuşturucu satıcısı, tecavüzcü ve kesinlikle katil olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlayacaksınız."

Bölüm

41

Yargıç Varney öğlen için ara verdi.

Zavallı teyzelerim ve anneannem çok yorulmuşlardı. Patty Converse onları evlerine bıraktı. Cece Turnbull'u eve bıraktıktan sonra Bree, Pinkie ve benimle birlikte adliye kalabalığına hizmet veren bir barbekü mekânı olan Bench'te öğle yemeği yedi.

"Finn Davis hakkında daha fazla düşündün mü?" Pinkie bir masaya oturup siparişlerimizi verdikten sonra sordu.

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Peki ya Finn Davis?" Bree sordu.

Pinkie, önceki akşam bana yaptığı gibi, Bree'ye Sydney Fox'un eski sevgilisi hakkında bilgi verdi. Starksville'de doğup büyüyen Finn Davis, anne ve babası bir araba kazasında öldüğünde yetim kalmıştı. Annemle babamı uyuşturucuya alıştıran Marvin Bell, Finn Davis'i yanına almış ve ona oğlu gibi davranmıştı.

"Marvin Finn'i şımarttı, Finn'i eğitti, muhtemelen Finn'e kötü davrandı," dedi Pinkie. "Bana sorarsan Finn tıpkı üvey babası gibi oldu. İkisi de karizmayı yükseltip, içlerinde ne olduklarını unutturabiliyor."

"Peki bu ne?" Bree sordu.

Pinkie konuşmaya başladı ama sonra durdu ve omzumun üzerinden bana baktı. "Az önce şeytanın kendisi içeri girdi" diye mırıldandı.

Zayıf, köşeli bir adam olan Marvin Bell, standımıza doğru yürürken aklıma aktör Bruce Dern geldi. Uzun çelik grisi saçlar. Zayıf, dar bir yüz. Keskin bir burun. Ve Bree'nin dediği gibi, her tarafınızda dolaşan donuk yeşil gözler.

Marvin Bell o tuhaf donuk gözlerini önce benim üzerimde, sonra da Bree'nin üzerinde gezdirdi ve hiçbir tepki göstermedi. Sonra bakışlarını Pinkie'ye dikti.

"Benim iki sentim, Parks?" dedi. "Cenazelerde tüm kinler ortadan kalkar. Oğlumun Sydney için yas tutmaya ve saygılarını sunmaya hakkı vardı."

"Tabii senin oğlan onu vurmadıysa," dedi kuzenim. "Bu da göre

Mezarına işeme tehdidiyle birlikte."

Bell'in yanaklarındaki kaslar gerginlikle titriyordu ama sesi sakinliğini koruyordu: "Finn boşanma belgelerini imzaladı. Hayatına devam etmişti. Eski karısına böyle bir şey yapması için hiçbir sebep yok."

Pinkie, "Ah, sanırım saplantı için bir dava açılabilir," dedi. "Ama ben kin düşünüyorum. Sen ve oğlun itibar kaybetmeyi hiç sevmediniz."

Bell bir an öylece durdu, sanki kuzenimin yüzüne vurmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Finn katil değil."

Sonra odanın diğer ucundaki başka bir kabine doğru yürüdü. "Sanırım gidip kendimi tanıtacağım," dedim.

Bree, "Bu iyi bir fikir mi?" dedi.

"Bazen bir şeyi sallarsın, tıkırdar," dedim ayağa kalkarken.

Garson kız Bell'in önüne bir fincan kahve koydu ve uzaklaştı. Ben de onun karşısına geçtim. Eğer onu biraz olsun sinirlendirdiysem bile bunu belli etmedi. Pinkie'nin suçlamalarından sarsıldıysa da belli etmedi.

"Seni davet ettiğimi bilmiyordum yabancı," dedi Bell, bir şeker paketini yırtarak açtı ve kahveye attı.

"Tanışmıştık Bay Bell," dedim. "Uzun zaman önce."

"Öyle mi?" dedi kahveyi karıştırıp tuhaf yeşil gözlerini bana çevirerek. "Seni hatırlamıyorum."

"Alex Cross," dedim. "Jason Cross benim babamdı."

Bell yeniden değerlendirmek için başını eğdi, kaşığı bardağın kenarına vurdu ve usulca gülümsedi. "İşte şimdi benzerliği görüyorum."

"Washington DC'de cinayet masası dedektifiyim."

"Evden çok uzaktasınız Dedektif Cross," diye yanıtladı kaşığı yere bırakırken. "Ve ne tuhaf, sizinle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Gençtim," dedim. "Annemin ölümünden yaklaşık bir yıl sonraydı."

"Öldürüldükten sonrasını kastediyorsun, değil mi?" dedi hiçbir şey belli etmeyen bir ifadeyle düz bir tonda.

"O geceyi hatırlıyorum," dedim. "Babamı bir iple arabana bağlamış, sokaklarda sürüklemiştin."

Bell gözlerini benden ayırmadan kahvesini yudumladı. "Başka bir zamandı. Kendi karısını soğukkanlılıkla öldüren ve buna iyi diyen bir adama yaptığın şeydi."

Bunu beklemiyordum ve Bell konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemedim.

"Babanıza hak ettiği cezanın bir kısmını verdim. Sonra da doğru olanı yaptım ve onu hemen polise teslim ettim. Sonrasında olanlar üzücüydü ama muhtemelen herkesin iyiliği içindi. Senin bile. Kardeşlerinin bile."

Ben de bunu beklemiyordum ve cevap verebilmem için birkaç vuruş geçmesi gerekti.

"Anneme ve babama uyuşturucu sattın," dedim. "Onları bağımlı yaptın."

Gözleri sabit, Bell hassasiyetle gülümsedi. Fincanının tabağıın üzerindeki konumunu çeyrek tur değıştirdi.

"Bu ifade doğru değil" dedi. "Ben hiçbir zaman uyuşturucu satmadım ya da uyuşturucuya bulaşmadım. Annen ve baban, aslında onları temizlemeye çalıştım ve aksini söyleyen herkes yalan söylüyordur."

"Hiç uyuşturucuya bulaşmadın mı?" Dedim.

Bell kahvesini yudumlarken, "İş hayatının içindeyim," dedi. "Hepsi de başarılı olan birkaç girişimim var. Neden uyuşturucu gibi riskli bir şeyin peşine düşeyim ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama ne zaman adın geçse, insanlar bana sana bakmam gerektiğini söylüyor."

Bell eğlenmiş görünüyordu. "Bana ne bakıyor?" "Bir tür suç dehası olarak," dedim.

Bell güldü, bir şeker daha aldı ve "Burası senin için bir sürü fakir insanın yaşadığı küçük bir kasaba" dedi.

"Fakirliğin bununla ne alakası var?"

"Her şey," dedi Bell. "Çoğu yoksul insan, başarılı olan herhangi birinin bunu meşru bir şekilde, inisiyatif alarak, çok çalışarak yapamayacağını düşünüyor. Bu, çoğu yoksul insanın inanmak istediği efsanenin bir parçası değil. Bu yüzden oturup birileri dünyada başarılı olduğunda bunu açıklamak için saçma sapan hikayeler uyduruyorlar."

"Yani suçlanacak bir şey yok mu?"

"Suçlama sıfır," dedi Bell, bakışlarını tutarak. "Şehre nasıl geri döndünüz Dedektif Cross?"

Bunu bildiği hissine kapıldım ama Stefan Tate'in kuzenim olduğunu söyleyerek oyuna devam ettim.

"Kasap," dedi Bell, sertleşerek. "Kuzenin olduğu için üzgünüm ama okuduklarıma bakılırsa, umarım o çocuk kızarır."

"Bu popüler bir duygu." "İşte böyle."

"Savunmanın görüşünü mu?"

Bell, dilinin ucundaki kahve çekirdeğini almak için uzanırken, "Yaptığımı söyleyemem," dedi.

"Stefan, Starksville'de faaliyet gösteren büyük ve karmaşık bir suç örgütü olduğuna inanmaya başladı," dedim.

Bell, "Eğer bile, bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi.

"Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyorlar," dedim. "Belki daha fazlası."

"Belki daha fazla?" dedi Bell. "Bana daha çok saçmalık gibi geliyor. Anladığım kadarıyla gerçekleri bulandırmak için tasarlanmış fantezi gibi geliyor

makul bir şüphenin ötesinde kesin. Kuzenin o zavallı çocuğu öldürdü ve bunun bedelini ödeyecek. Benim mi? Biri onu iple bağlar ve idam odasına giderken sokaklarda sürüklerdi."

"Eğer bir suç örgütü yönetiyor olsaydınız, sanırım öyle yapardınız," dedim.

Bell elindeki kahve telvesini savurdu, yeşil gözlerini bana dikti ve şöyle dedi,

"Sizin yerinizde olsaydım, Dedektif Cross, asılsız suçlamalarda bulunmazdım. Kötü görünüyor. Çaresiz görünüyorsunuz. Yerinizde , kuzeninizle ilgili gerçeklerle yüzleşir, bavulunuzu toplar ve o orospu çocuğunu kaderine terk ederdim."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim ayağa kalkarak. "Zamanınızı aldığım için özür dilerim." Bell, "Eski bir dostun oğlu için her şeyi yaparım," dedi. "Ama yeğenine söyle

Eğer bu davada adımı herhangi bir şekilde gündeme getirmeye çalışırsa, onu buradan Raleigh'e kadar dava edeceğimden emin olabilirsiniz."

Bölüm

42

Yargıç Varney, kuzenimin canavar gibi konuşmasına neden olan dört saatlik ifadenin ardından o Pazartesi günü saat beş buçukta mahkeme oturumunu

bitirirken **Bell'in sözlerini hatırladım.**

İlk olarak Dedektif Guy Pedelini kürsüye çıkmıştı. Cesedin bulunmasıyla ilgili ifade vermiş ve bölge savcısının kabul edilmesini istediği kanıtları tanımlamıştı. Bunların başında Rashawn Turnbull'un cesedinden alınan meni örneği geliyordu. Stefan'ın DNA'sıyla eşleşti. Savcılık ayrıca kuzenimin bodrumunda bulunan budama testeresinde bulunan ve Rashawn'ınkiyle eşleşen kanı da mahkemeye sundu.

Naomi şerifin dedektifine bu şeylerin yerleştirilmiş olabileceğini söyletmek için elinden geleni yaptı ama dedektif son derece şüpheciydi ve jüri de bunu dikkate aldı. Stefan'ın davasına daha da zarar veren şey, Jannie'nin bir önceki

Cumartesi birlikte antrenman yaptığı Starksville kızlarından biri olarak tanıdığım Sharon Lawrence'ın verdiği ifadeydi. Kürsüde güzeldi, konuşkandı ve Yıkıcı.

Strong, Sharon Lawrence'ı sorgulamaya, orada bulunmaktan utandığını ama "Rashawn'ın iyiliği için" gerçeği söylemeye kararlı olduğunu itiraf ettirerek başladı.

Jüri sempatik tepki verdi. Ben de sempati duydum.

Sharon Lawrence, Stefan'ın on ikinci sınıf beden eğitimi derslerinden birine girmişti. En başından beri kuzenimle aralarında bir şeyler olduğunu söylemişti.

"Koç Tate hep bana bakıyordu," dedi. "Bu hoşuna gitti mi?" Strong sordu.

Lawrence kucağına baktı ve başını salladı.

"Koç Tate sana yaklaştı mı?"

Kız tekrar başını salladı, yüzü kızarmıştı ve ellerini yoğuruyordu. "Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama o... Bilmiyorum."

"Zeki mi? Yakışıklı?"

"Evet," dedi. "Ve herkesi önemsiyor gibi görünüyordu."

Stefan tüm bu konuşma boyunca bir hukuk defterine baktı, kalemle bir şeyler karaladı ve başını salladı.

"Herkesi önemsiyor gibiydi," diye tekrarladı Strong.

"Evet."

"Ama özellikle sen?"

Lawrence, "Sanırım öyle. "Evet."

"Ne oldu?"

"Bir süre hiçbir şey. Sadece birbirimizle flört ediyorduk." "Peki ya sonra?"

"Daha da ileri gitti," dedi sessizce. "Bu ne zaman oldu?"

"Billy Jameson ve Tyler Marin aşırı doz alıp öldükten birkaç ay sonra ve Stefan Rashawn'ı öldürmeden bir hafta önce."

"İtiraz ediyorum!" Naomi bağırdı.

Yargıç Varney, "Kabul edildi," dedi. "Jüri bunu görmezden gelecektir." Strong, "Öyleyse bize neler olduğunu anlatın," dedi.

Sharon Lawrence'ın mahkeme salonundan başka bir yerde olmak istemediği enerjisini toparlamasından ve iki aşırı dozdan sonra kuzenimin uyuşturucu satıcılarının kim olduğunu bulmayı takıntı haline getirdiğini söylemesinden anlaşılıyordu.

"Sınıfta bundan bahsetti," dedi. "Bir şeyler bilen herkesin ortaya çıkmasını istiyordu."

"mi?"

"Bilmiyorum. Zaten bir önemi de yoktu, hepsi bir sürü yalandı." Naomi,

"İtiraz ediyorum," dedi.

"Reddedildi," dedi Yargıç Varney.

Strong, "Neden yalan olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

diye sordu. Lawrence, "Çünkü uyuşturucuyu satan kişi Koç Tate'ti,"

dedi. "İtiraz ediyorum!"

"Sayın Yargıç, mahkemenin hoşgörüsüyle, Bayan Lawrence iddiasının temelini açıklayacaktır."

"Devam edin, ama tasmanız kısa, Avukat Bey." "Koç

Tate'in uyuşturucu sattığını size düşündüren nedir?"

"Bana söyledi," dedi Lawrence. "Bana gösterdi."

"Bu olay olduğunda neredeydin?" "Onun evinde."

"Onun evine nasıl geldin?"

"O sabah okuldayken uğramamı istemişti," dedi Lawrence. "Bayan Converse'in Raleigh'de bir doktor randevusunda olacağını söyledi."

Şaşkın görünen Patty Converse'e baktım. Strong, "Ve Koç

Tate sana uyuşturucu mu gösterdi?" dedi. "Evet."

"Koç Tate ile uyuşturucu kullandınız mı?"

"Evet."

"Ne tür uyuşturucular?" Strong sordu.

Lawrence titreyen alt dudağını ısırdı. "Hepsini bilmiyorum. Kokain olduğu kesin. Ve belki biraz da meth. Ona speedball dedi. Ama sanırım sodamın içine de bir şey koydu."

"Neden düşünüyorsun?"

"Birkaç saat sonra onun yatağında uyandım," dedi tekrar kucağına bakarak. "Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Ama çıplaktım ve... ağrım vardı."

"Neresi ağrıyor?"

"Biliyorsun," dedi ve ağlamaya başladı.

Strong kutuya yaklaştı, ona bir mendil verdi ve "İyi gidiyorsun" dedi.

Lawrence başını salladı ama başını kaldırıp bakmadı.

"sanık orada mıydı?" "Odaya geldi."

"Seninle seks yaptığını kabul etti mi?" "Sayılır."

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Artık küçük bir sırrı paylaştığımızı söyledi. Eğer bu sırrı saklamazsak, sonumun Billy ve Tyler gibi olabileceğini söyledi."

"Aşırı doz alan çocuklar mı?"

Lawrence başını salladı ve tekrar yıkıldı.

Sonra Sharon vardı oluşan kendisi, Güçlü sordu, "miydi ve seks rızaya dayalı mı?"

"Hayır," dedi zorla.

"Ama Koç Tate'in evine gitmiştin. Onunla uyuşturucu kullandın. Onunla flört ettiniz. Kesinlikle seksin gerçekleşebileceğini düşünmüş olmalısınız."

"Belki de yaptım. Ama bana geri çekilme ya da hayır deme şansı hiç verilmedi." "Sana ilaç verdi."

"Evet," dedi Lawrence, omuzları titriyordu. "Ve sana tecavüz mü etti?"

"Evet."

"Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?" "On yedi."

"Rapor mi?"

Başını eğdi, "İlk başta değil, hayır" dedi.

"Tecavüzü bildirmek için ne kadar beklediniz?" "Stefan'ı tutukladıkları günün ertesinde mi?"

"Yedi gün," dedi Strong.

Sharon Lawrence, "Keşke hemen ortaya çıksaydım," dedi acı ve içtenlikle. "Eğer yapsaydım, belki de o çocuk hayatta olurdu, anlıyor musunuz? Ama Koç Tate'in gerçekte nasıl biri olduğunu görmüştüm ve kendi hayatım için korkuyordum."

Bölüm

43

O akşam evimizdeki akşam yemeği kasvetli ve durgundu. Çapraz sorgusu üzerinde çalışan Naomi ve ifadeden dolayı çok üzgün olduğu için eve tek başına giden Patty Converse dışında hepimiz oradaydık.

Hattie Teyze de aynı şekilde yıkılmış görünüyordu. Cliff Amca ve kızının cenazesini planlamakla geçen bir günün yorgunluğu içinde olan ama arkadaşına moral vermek için ısrarla gelmek isteyen Ethel Fox'la birlikte sessizce oturuyordu. Hattie Teyze'nin buna ihtiyacı vardı. Raleigh kanalları Sharon Lawrence'ın oğluna karşı verdiği ifadeyi haberleştirirken, Lawrence'ın hikayesi kadar tecavüz iddiasının yaşandığı günkü külotuna da odaklandı. Lawrence, oğluna tecavüz etmediğini iddia ediyordu.

onları yıkadı çünkü Stefan'ı edip etmemeyi tartışıyordu.

Naomi, külotun delil olarak sunulmasına itiraz etmiş ve "en iyi ihtimalle lekeli" demişti, ancak Strong'un mahkemeye, eyalet DNA analistinin iç çamaşırında bulunan kurumuş sperm ve vajinal sıvıların kuzenim ve Sharon Lawrence'a ait olduğuna dair ifade vereceğini bildirmesinin ardından Varney onu reddetti.

Ev sahibi takım için işler kötü görünüyordu.

"Baba?" Onu yatağa yatırmak için içeri girdiğimde Ali sordu. "Hazır buradayken bir ara balığa çıkabilir miyiz?"

"Balık tutmak mı?" Çok küçükken babam ve amcam Cliff ile balık tuttuğumuz belli belirsiz anılar gözümün önüne geldi.

Ali başını salladı. "Outdoor Channel'daki o programları izliyordum. Bugün Tommy adında bir çocukla tanıştım. Babasıyla birlikte Stark Gölü'ne balık tutmaya gittiğini söylüyor. Eğlenceli olduğunu söylüyor. Bir sürü balık varmış."

"Pekala," dedim. "Balıkçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama yapmak istediğin buysa, bir yolunu buluruz."

Ali parladı. "Yarın mı?"

"Yarın zor olabilir," diye itiraf ettim. "Ama neye ihtiyacımız olacağını ve nereye gideceğimizi öğreneyim."

"Tom'un babasına sorabilirsin," dedi esneyerek.

"Tom'un babasını görürsem, bunu yapacağım," dedim ve çarşafı çenesinin etrafına sıkıştırdım. "Seni seviyorum, dostum. İyi uykular."

"Ben de seni seviyorum baba," dedi. Gözleri çoktan kapanmıştı.

Yatak odasından çıktığımda Hattie Teyze bana ve "Cliff'i eve götürebilir misin? Hemen geliyorum."

"Elbette," dedim. "Hazır mısın Cliff Amca?"

Amcam hiçbir şey söylemedi, sadece boşluğa baktı. Bree kapıyı benim için açık tuttu ve ben de onu kısa rampadan aşağı, kaldırıma doğru ittim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bree sordu.

"Ben ," dedim. "Yakında döneceğim."

Bree bana bir öpücük verdi ve içeri girdi. "Hâlâ balık tutmayı seviyor musun Cliff Amca?" diyerek onu sokağa doğru yuvarladım.

Bir ampulün yanması gibiydi. Amcam iki saniye içinde şaşkınlıktan aklı başına gelmişti. "Balık tutmayı seviyorum," dedi.

"Göle kadar iyi olduğunu duydum," dedim.

"Sabah erkenden," dedi Cliff Amca başını sallayarak. "Batı kıyısındaki dere girişinin yanında olmak . Kulübemden çok uzakta değil. Orayı biliyor musun?"

"Hatırlıyor gibiyim," dedim. "Gölden başka nerede iyi balık tutuluyor?"

"Vadinin altındaki büyük havuzlar erken ve geç saatlerde alabalık için her zaman iyidir." "Hangi büyük havuzlar?" Ben sordum.

"Bilirsin işte. Babanın yüzdüğü yer."

Durdum ve sandalyenin önüne geldim. "Ne demek istiyorsun? Babam nerede yüzdü?"

Amcam bana şaşkınlıkla baktı ve şöyle dedi: "O havuzlarda. Biz çocukken zaman. Nerede o? Jason mı?"

Hattie Teyze ve Pinkie bize yetişti. Kuzenim bir turtanın kalıntılarını taşıyordu ve Hattie'nin elinde iki torba tavuk budu vardı.

"Jason öldü, Clifford," dedi Hattie.

Amcamın yüz ifadesi şoka dönüştü. "Ne zaman öldü?" Hattie, "Jason uzun zaman önce öldü. Geçitte."

Cliff Amca ağlamaya başladı. "O benim kardeşim gibiydi, Hattie."

"Biliyorum, Cliff," dedi Hattie, onun kolunu okşadıktan sonra bana ve her şeye üzülen Pinkie'ye bakarak. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bazen kafası karışıyor ve üzülüyor. Çok üzgünüm."

"Özür dileyecek şey yok," dedim.

Tekerlekli sandalyenin arkasına geldi ve "Ben alsam daha iyi olur."

onu buradan. Pinkie, artıkları getirebilir misin?"

Kuzenim başıyla onayladı ve onlar içeri girip ışıklar yanana kadar sokakta durup arkalarından baktım.

Kafamı boşaltmak ve güne bir bakış açısı kazandırmak umuduyla Bree'ye yürüyüşe çıkacağımı mesaj attım. Loupe Caddesi'nde dolaşırken Stefan aleyhindeki kanıtların çok ağır geldiğini itiraf ettim. Yeğenim de öyle düşünmüş olmalı. Duruşma ertelendikten sonra doğruca Stefan'la görüşmeye gitmişti. Naomi spermi nasıl açıklayacaktı? Sharon Lawrence'ı nasıl çapraz sorguya çekecekti?

Marvin Bell haklı mıydı? Bu kaybedilmiş bir dava mıydı? Yoksa halalarım ve Ethel Fox haklı mıydı? Bell ve evlatlık oğlu Finn Davis bu işin içinde miydi? Sydney Fox'u onlardan biri mi öldürmüştü? Stefan'ın Starksville'de devam ettiğinden şüphelendiği suç girişiminin arkasında onlar mı vardı? Bu sorulara nasıl cevap verebilirdim ki?

Stark Nehri'nin üzerindeki karanlık, kemerli köprüye kadar yürüdüğümü fark ettiğimde hâlâ net bir fikrim yoktu. Orada dururken, vadide gürül gürül akan suyun duyarken, babamın öldüğü gece gördüğüm rüya gözümün önüne geldi: yağmur altında raylar boyunca koşmak, ışıkları yanıp sönen polis arabalarını görmek ve anneanneme anlatmadığım, yakın zamana kadar hatırlamadığım şey - babamın köprü korkuluğuna çıkması, silah sesi ve babamın düşmesi.

Rüyamda babamın bulunduğu köprüye doğru yürüdüm ve karanlığa baktım, vadinin dibindeki nehrin sesini duyuyor ama onu göremiyordum.

Köprüye bir araba yanaştı. Farlar yanımdan geçip gitti. Onları görmezden geldim, boşluğa baktım ve-

Araba kayarak tam arkamda durdu. Eski beyaz bir Impala'dan üç adamın atladığını görmek için tam zamanında döndüm.

Kukuleta takıyorlardı ve levye ile Louisville Slugger taşıyorlardı.

Bölüm

44

Ayak bileğimdeki kılıfta duran yedek tabancamı almaya **vaktim** **olmadı**. O kadar hızlıydılar ki.

Böyle bir durumda yapabileceğiniz en önemli şey, saldırganlar veya silahlardan ziyade açık alana dikkat etmektir. Ne kadar çok alanınız varsa ya da yaratabiliyorsanız o kadar güvendesiniz demektir.

Arkamda köprü korkulukları vardı ve üç adam bana doğru yaklaşarak alanımı daraltmaya çalışıyordu. Sağıma doğru sertçe hareket ettim, korkuluk boyunca ve elinde levye olan adamlardan birine doğru bir açıyla.

Kahkahalarla homurdandı, silahını kaldırdı ve beni yere sermek için hamle yaptı. Sağ ayağımla kaldırımdan öne doğru adım attım ve sol ayağımı arkaya doğru döndürdüm, böylece levye artık sırtıma değil yüzüme yöneldi.

Levyeye oraya ulaşmadan ellerimi havaya kaldırdım ve silahın yayının altına uzanarak adamı bileğinden yakaladım. Sol elimle bileği bükтім ve levyeyi kendimden uzaklaştırdım. Sağ elimin topuğuyla çenesinin sol tarafının altına vurdum.

Sersemledi.

Ona tekrar vurdum, bu sefer yumruğumla, bu sefer boğazına. Çıtırdayan bir ses duyuldu ve öğürerek yere düştü. Levyeyi elinden aldım ve geriye doğru dört adım atarak tekrar boşluk yaratmaya çalıştım.

Diğer ikisinden biri, beyzbol sopalı olan, ne yapmaya çalıştığımı anladı. Baktım ve arabada, Impala'nın direksiyonunun arkasında başka bir adam olduğunu gördüm. Sürücü arabayı vitese taktı. Lastikler bana doğru gıcırdadı, aynı anda beyzbol sopalı adam öne atladı, sopayı bir balta gibi başının üzerine kaldırdı.

Impala beni . Karşıdan gelen arabanın üzerine atladım,

kaputun üzerine yuvarlandı. Sürücü frene bastı. Ön camdan fırladım ve diğer tarafa doğru savruldu.

Sopa sırtımın ortasına sertçe vurdu ve kaputtan kaldırıma fırladım. Rüzgar beni savurdu. Farlar beni kör etti.

Ama levye hâlâ elimdeydi ve derinlerdeki bir içgüdü bana farlardan uzaklaşıp kaldırıma bakmamı söylüyordu.

"Şerefsiz," diye homurdandı bir adam. Çizme beni kaburgalarımın yakalamadan bir saniye önce yolda bir gölge parıltısı yakaladım.

Bir çatırtı hissettim ve acıyla nefesim kesildi.

Farların arkasından ikinci bir erkek sesi, "Lanet kafatasını oy ve işini bitir," diye hırladı.

Başımı eğdim, kendimi acının ötesine zorlayarak sokağın yüzeyine baktım. Gölgelelerde bir parıltı yakaladığım anda levyeyi geriye ve yukarı doğru savurdum.

Dizimin siluet halinde büküldüğünü görmeden önce bağlandığını hissettim. Sopanın başımın yanından geçtiğini hissettim. Doğrudan bir vuruş değildi ama başımı döndürmeye ve neyin yukarı neyin aşağı olduğundan emin olamama yetti.

Çarptığım adam bağılıyor ve dizini tutuyordu. Tökezledi ve arabanın kaputuna doğru düştü, çığlık atıyor ve dizini pençeliyordu.

Acı içinde homurdanıyor, hala nefes almak için savaşıyor, diye düşündüm: *İki tane kaldı. Diğeri levyeli. Ve şoför.*

"Vurun onu!"

Başımı çevirdim, sürücünün arabadan indiğini ve elinde dürbünlü bir av tüfeği olduğunu gördüm. Silahı bana doğru çevirdiğinde levyeyi ona doğru fırlattım. Levye yana doğru savruldu, uç uca geldi ve sürücü tarafındaki camı kırarak silahlı adamın üzerine cam püskürttü.

Tüfek ateş aldı; mermi köprü çeliğinden sekti.

Uzaktan lastik sesleri duydum. Impala'nın altından farların köprüye doğru geldiğini gördüm.

"Buradan çıkıyoruz!" diye bağırdı şoför ve arabanın içine atladı.

Kaçarken beni ezeceğinden korkarak kaldırıma doğru koştum. Dizi patlamış olan arabanın etrafında zıpladı ve ön koltuğa atladı. Diğer levyeli adam da benim düşürdüğüm adamı arka koltuğa çekti. Kaldırıma ulaştım, acıyı yuttum ve Ruger'ı ayak bileğimdeki kılıftan almak için vücudumu eğdim.

Kapılar çarptı. Lastikler . Pencereden bir tabanca çıktı.

Benimkini çektim ve Impala'ya çılgınca ateş ettim, araba hızlanmaya başladığında arka yolcu camını örümcek ağı gibi sardı. Dizi patlamış olan adam beni geçerken ateş etti. Kurşun kafamın hemen yanındaki çeliğe çarptı.

"Kasabamızdan defol git, Cross!" diye bağırdı içlerinden biri hızla giderken.

uzakta. "Yoksa onun tıpkı ahmak kuzenin gibi olur."

Bölüm

45

Florida plakalı **mavi bir Dodge Ram** pikap kayarak yanımda durdu.

"Alex!" Pinkie taksiden atlarken bağırdı. "Kalkmama yardım et," dedim nefes nefese. "Beni buradan çıkar."

"Silah sesleri vardı!" dedi.

"İşte bu yüzden beni buradan çıkarmanız gerekiyor," dedim ayağa kalkmak için mücadele ederek. "Starksville polisiyle konuşmak istemiyorum."

Güçlü eller beni kollarımın altından yakaladı. Kaburgalarımındaki acıya karşı dişlerimi sıktım ve topallayarak yolcu kapısına doğru yürüdüm. Pinkie beni kamyonete bindirdi ve ben polis sirenlerini duymadan önce köprüden çıkmamızı sağladı.

Kuzenim farlarını söndürdü ve vadiye paralel bir yola saptı. Çeyrek mil kadar uzaklaşmıştık ki, uzaktaki mavi ışıkların vızıldayarak köprüye doğru ilerlediğini gördüm.

"Nereye?" Pinkie sordu.

"Onları bir süre bekleyebileceğimiz bir yer," dedim. "Sonra Sekizinci Cadde köprüsünden Birney'e geri döneceğiz."

Cep telefonum çaldı. Bree.

"?" diye sordu. "Pinkie ile birlikteyim."

"Silah seslerini duydun mu?"

"Evet," dedim ve ona olanları anlattım.

"Hastaneye gitmen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu. "Hayır," dedim. "Bu konuda radarın altında kalmak istiyorum." "Neden?"

"Eve gittiğimde açıklarım," dedim. "Bana kırk beş dakika ver." "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim ve seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Alex."

Telefonu kapattım.

Pinkie sonunda farlarını şehrin doğu yakasından ayrılmış, rüzgârlı bir kırsal yolda uzun, kademeli bir yokuştan aşağı iniyorduk.

"ne halt ediyordun ki sen?" diye sordu.

Ona rüyamı anlatmaya başladım ama oraya gitme nedenimin bu olmadığını fark edince durdum.

"Cliff'in babam hakkında söylediği bir şeydi."

Pinkie bana hızlı bir bakış attı. "Peki ya baban?"

"Vadinin altında derin havuzlar olduğunu söyledi ve ben oraları bilmediğimi söyleyince babamın eskiden oralarda yüzdüğünü söyledi."

"Tamam..."

"Bilmiyorum. konuşma bende köprüye gidip nehre bakma isteği uyandırdı, anlıyor musun?"

Pinkie, "Sanırım bunu görebiliyorum," dedi.

O sırada neredeyse tepenin dibine varmıştık ve derin bir ormanın içinden geçiyorduk.

"Şu havuzların nerede olduğunu biliyor musun?" Yan pencereden dışarı bakarak sordum.

Gökyüzünde asılı duran neredeyse dolunay, ormanı koyu mavi bir ışığa boğuyordu.

Pinkie sessizdi ama kamyonu yavaşlattı ve "Elbette" dedi.

Bir dakika sonra durdu ve kaldırımdan ayrılan çamurlu bir işaret etti. "Bu sizi oraya götürecekt."

"Kamyonun geldi mi?" Ben sordum.

Pinkie tereddüt etti ama sonra bizi ağaçlık bir çam düzlüğünü kesen iki patikalı bir yola soktu. Çukurlardan yolun iyi kullanıldığını görebiliyordum ama orman her iki taraftan da bastırıyordu ve dikenli sarmaşıklar ve dallar kamyonun yan tarafını tırmalıyordu.

On dakika sonra bir dönüş yoluna girdik. Pinkie kamyonu durdurdu, farları kapattı. Burada, ağaçların açıldığı yerde, ay daha da parlak bir ışık saçıyordu.

"Havuzlar nerede?" Ben sordum.

Kuzenim çakıllı bir patikayı işaret etti. "Çok uzak değiller. Bir sürü insan burada yüzmeye gidiyor."

"El fenerin var mı?" Ben sordum.

"Ne sanıyorsun, Alex?" "Bilmiyorum. Sadece havuzları görmek istiyorum."

Pinkie duraksadıktan sonra, "Bunu yapabileceğine emin misin?" diye sordu. "Sert bir şey olursa bana yardım edersin, sanırım."

çekti ve "Sen bilirsin" dedi.

Kuzenim yanıma geldi, kapıyı açtı ve bana yardım etti. Kamyonetin kasasındaki alet çantasını karıştırdı ve portatif bir spot ışığı buldu. Fenerini yaktı. Gölgeler kaçıştı.

Yavaşça hareket ederek ve kaburgalarımı koruyarak onu çakıllı patikadan Stark Nehri kıyısındaki çimenli düzlük alana kadar takip ettim. Ay ışığı, yan yatmış bir satranç filine benzeyen granit bir çıkıntıyla neredeyse ikiye bölünmüş iki büyük havuzun bulunduğu yeri yıkıyordu.

Biz doğru yürüdükten sonra Pinkie spot ışığını kapattı. Kanalin daraldığı ve çıkıntının yuvarlak topuzunun etrafından aktığı yerde akıntı hızlıydı. Ama havuzlarda çok daha durgundu ve ay bu havuzlardan parlak bir şekilde yansıyor. Nehrin çeyrek mil yukarısında sırtın duvarını seçebiliyor ve vadinin ağzından dökülen suyun gürültüsünü duyabiliyordunuz.

"Hiç vadiye düşüp de birini duydunuz mu?" Ben sordum.

Pinkie birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden, "Bugünlerde oraya sürekli kanocular giriyor," diye cevap verdi.

"Bir yüzücüyü kastetmiştim. Kemerli köprüden düştükten sonra vadiden yüzerek çıkan birini hiç duydunuz mu?"

Pinkie birkaç uzun an boyunca cevap vermedi. Döndüm ve ay ışığında ona baktım. Suya bakıyordu.

"Sadece bir tane, Alex," dedi sessizce. "Baban."

Bölüm

46

Kaburgalarımıdaki **ağrı** ve gecenin erken saatlerinde kafama aldığım darbe yüzünden onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Babam mı dedin?"

Pinkie hâlâ bana bakmıyordu ama başını salladı.

Midem bulandı. Safra tadı aldım. Gözlerimin önünde parlayan noktalar gördüm ve bayılacakmışım gibi hissettim. Sonra mantıksız bir öfke kontrolümü ele geçirdi. Kuzenimi gömleğinin yakasından yakaladım.

"Sen neden ?"

"Özür dilerim Alex," dedi Pinkie, sesi suçlu gibi çıkıyordu. "Cliff Amca yıllar önce bu konuda sır saklamam için bana yemin ettirdi."

İnançsızlıkla kuzenime baktım. "Babamın o gece ölmediğini mi söylüyorsun? Geçitten geçebildi mi?"

"Buralarda bir yerde sürünerek çıkmış," dedi Pinkie. "Cliff onu şafak sökmeden ve polis cesedini aramaya gelmeden çok önce bu çıkıntıda baygın halde buldu. Baban cidden mahvolmuştu."

"Cliff onu buradan çıkarıp göldeki balıkçı kulübesine götürdü," diye devam etti kuzenim. "Onu sağlığına kavuşturdu."

"Ve kimseye söylemedin mi?"

İnanamayarak sordum. "Sadece bana," dedi Pinkie.

"Neden sen?"

"Yıllar sonra, onun kulübesindeydik. Muhtemelen on sekiz yaşımdaydım. Cliff, Hattie Teyze'den uzaktaydı ve ekşi püre içiyordu. Hem de çok. Üzülmeye başladı. Sonra ağlamaya başladı, sonra da konuşmaya başladı. Konuşmaya başladığında sanki bir baraj patlamış gibiydi. Her şey ortaya çıktı."

Cliff Amca Pinkie'ye babamı bulup kulübeye getirdiğini anlatmış. Babamın, Cliff'ten başka hiç kimsenin babamı bulmamasının en iyisi olduğuna karar verdiğini anlatmış.

hayatta olduğunu biliyordu. Nana Mama bilmemeliydi. Ben ve kardeşlerim bilmemeliydik.

"Neden?" Hâlâ şaşkın ve her yerde dalgalanmaya devam eden duygularımdan emin olamayarak sordum.

"Sanırım anneni öldürdüğü için," dedi Pinkie. "Bu bir merhamet eylemiydi ama onu öldürdü, boğdu. Nereden bakarsan bak, yıllar önce Kuzey Carolina kırsalında baban bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıyaydı. İyileştikten sonra güneye gitmeye, bambaşka bir hayatın içinde kaybolmaya karar verdi."

"Öyle mi yaptı?" Ben

sordum. "Evet," diye

yanıtladı Pinkie.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Babam mı? Yaşıyor muydu? "Cliff Amca nereye gittiğini söyledi?"

"Florida."

"Florida'nın neresinde?"

Pinkie, "Cliff'in tek bildiği Belle Glade civarında bir yerde yaşadığı, tarımla uğraştığı ve bir süre bir kiliseye üye olduğuydu," dedi.

"Yani hayatta olduğunu söylüyorsun?" diye sordum.

Pinkie içini çekti ve başını salladı. "Hiç de öyle demiyorum. Üzgünüm Alex. Anladığım kadarıyla Starksville'den ayrıldıktan iki yıl sonra intihar etmiş."

Bu bana akşam yediğim tekmeden daha sert vurdu. Bir an babamı gerçekten bulma hayalinin kalbimde garip bir umut yaratmasına izin veriyordum ve bir an sonra yeniden kederli bir çocuk olmuştum.

İntihar mı?

"Otuz üç yıl önce mi?" Sesimdeki acının farkında olarak söyledim. Pinkie

başını salladı. "Cliff Amca bir gece bir kadından telefon aldığını söyledi.

Cliff Amca'nın telefon numarasını kilisenin arkasında intihar eden Paul Brown adında bir adamın eşyaları arasında bulduğunu söyledi. Cliff Amca ona nerede olduğunu sormuş ve o da Belle Glade demiş."

"Adı neydi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi Pinkie. "Cliff Amca'nın haberi var mıydı, onu bile bilmiyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra baban kendini öldürdüğü için çok üzgündü."

Birden kendimi güçsüz hissettim ve Pinkie'ye doğru uzandım. Beni kolumdan tuttu ve "İyi misin?" dedi.

"Pek sayılmaz."

"Özümsenmesi gereken çok şey var," dedi Pinkie.

"Öyle," dedim.

"Seni eve götürelim, şu kaburgalara bir bakalım." "Muhtemelen iyi bir fikir."

Ama onu çıkıntıdan aşağıya kadar takip ederken, durup akıntı yönündeki havuzun yüzeyinde parlayan aya baktım ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir şeyden mahrum kalmış gibi hissettim.

Bölüm

47

"**Banyo** ve yatma **zamanı** balkabağım," dedi küçük kızın ağzının kenarlarındaki çikolatalı kremayı silerken.

"Bana bir hikâye anlatır mısın büyükbaba?" diye sordu.

"İyi bir tane, Lizzie," diye söz verdi. "Büyükbabam git ve banyonu yap. Pijamalarını giydikten sonra Büyükbaba seni yatırarak ve sana duyduğun en güzel hikâyeyi anlatacak."

"Sihirli prensesler hakkında mı?" Ellerini kavuşturarak gülümsedi. "Peki ya periler?"

"Başka ne var?"

Büyükbabasını yanağından öptü ve ofisinden çıkıp koridora doğru koşmaya başladı. Bu anlardan daha güzel bir şey var mıydı? Daha güçlü bir bağ olabilir miydi? O öyle düşünmüyordu. Onlar dede ve torundan çok baba ve kız gibiydiler. Sanki bazen onu şoke eden bir şekilde duygusal olarak birbirlerine bağlanmışlardı.

Çekmecelerden birinde çalan bir telefon düşüncelerini böldü.

Telefonu aldı, cevap verdi ve "Bekle" dedi.

Kapı aralığına gitti ve koridorun sonundaki banyodan gelen kıkırdama seslerini ve akan suyu duydu. Kapıyı kapatarak, "Konuş." dedi.

"Cross'u öldürmüşlerdi ve kaçmasına izin verdiler." Lizzie'nin büyükbabası kaşlarını ovuşturdu, bir şeyleri kırmak istiyordu.

"Aptallar," dedi. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"O sert biri."

"Cross inşa ettiğimiz her şey için lanet olası bir tehdit."

"Katılıyorum."

Birkaç dakika düşündü ve "Profesyonel olmalıyız" dedi. "Aklında bir oyuncu var mı?"

"Geçen yıl kullandığımız kadınla temasa geçin. İşi doğru yapacaktır." "O pahalı."

"Bir sebebi var. Bana da söyle."

Lizzie'nin büyükbabası yanan telefonu kırdı ve çöpe attı. Sonra ofisten çıktı ve koridorda banyoya doğru ilerledi. Her adımda düşüncelerini sihirli prenseslere ve perilere yöneltti.

Bölüm

48

Belle Glade, Florida

Ertesi sabah erkenden, Dedektif Çavuş Pete Drummond plakasız bir araçla ilçenin batı yakasına, megamansionlardan ve masmavi denizden uzak bir yere gitti.

Dedektif Richard S. Johnson, eskiden hastane olan, eskiden bakkal olan ve eskiden giysi satan tahtalı bir dükkânın önünden geçerken pencereden dışarı baktı. Bazı bloklarda kurşun delikleriyle dolu, terk edilmiş, penceresiz o kadar çok bina vardı ki, Johnson'ın Deniz Piyadeleri'nde görev yaparken gördüğü Afganistan'ın bazı bölgelerine benziyordu.

Bir kanalı geçtiler ve Torry Adası Yolu'ndan Okeechobee Gölü'ndeki Pelican Körfezi'nin güneyindeki tarım alanlarına, çoğunlukla kamış, mısır ve kereviz tarlalarına gittiler. Johnson cehennem sıcaklığında tarla toplayan insanları görebiliyordu.

Drummond sola dönerek bir ara yola saptı. İlerideki dönemeçte ışıkları yanıp sönen bir şerif aracı park etmişti. İlçe adli tabibinin minibüsü de onun ötesine park etmişti. Çavuş araçtan indi ve Johnson da onu takip etti.

Yardımcısı Gabrielle Holland aracından inerek, "Onu sizin için , Çavuş. Benden önce timsah gelmediği için şanslıyız."

"Onu teşhis ettiniz mi?" Drummond sordu.

"Francie Letourneau. Belle Glade'den. Haitili bir göçmen. Onu tanıyor musun?"

Drummond başını salladı. "Glade'i eskisi gibi tanımıyorum."

"Çoğunlukla iyi bir kadındır. Palm'da çalışıyordu, şatoları temizliyordu."

Johnson, "Merhumla profesyonel bir tanışıklığınız var mıydı?" diye sordu.

"Francie'yi birkaç kez sarhoş ve düzensiz bulduk, ama gerçekten

sadece atıyorum."

"Bayan Francie'nin adresi var mı?" Drummond sordu.

"Bulabilirim," dedi Holland.

"Lütfen," dedi çavuş. "Aşağı inip bir göz atacağız."

Şerif yardımcısı araca binerken, "Çizmelerinizi isteyebilirsiniz," dedi.

Drummond plakasız aracın arkasına gitti ve bir çift diz üstü yeşil lastik çizme çıkardı. Çavuş Johnson'ın parlak siyah ayakkabılarına baktı ve "İlçenin batı yakasında çalışmak için bunlardan bir çiftine ihtiyacın olacak" dedi.

"Onları nereden buluyorsunuz?" Johnson sordu.

"En iyi fiyat Cabela's kataloğunda," dedi çavuş onları giyerken. "Ama Dania Beach'teki Bass Pro Shops'tan yerel bir şeyler alabilirsiniz." Drummond kruvazörün etrafından, adli tabibin minibüsünün arkasından ve bir sulama hendeğinin kıyısından geçerek yolu açtı. Holland çamurlu bir patikayı bantla kapatmıştı.

suya kadar uzanıyordu.

Johnson, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kara çamur," dedi.

"Dünyanın en zengin topraklarından bazıları," dedi Drummond ona, uyluk yüksekliğindeki bataklık otlarının arasından geçerken.

Johnson takip etti. Üç adım sonra çamura battı ve ayakkabısını kaybetti.

Drummond omzunun üzerinden, "Cabela's," diye seslendi.

Genç dedektif küfrederek ayakkabısını çıkardı ve çimenlere sildikten sonra çavuşa hendeğin yanında katıldı. Francie Letourneau'nun cesedi çamurun içinde yüzüstü yatıyordu, başı suyun kenarında, ayakları yokuş yukarı dönüktü. Gözleri açık ve şişkindi. Yüzü özellikle şişmiş görünüyordu. Ayakları çıplak ve çamurluydu.

"Ölüm nedeni? Ölüm zamanı?" Drummond, Kraft adında, yeşil lastik çizme giyen ve cesedin yanındaki katlanmış mavi plastik muşambanın üzerinde duran genç bir adam olan adli tabip yardımcısına seslendi.

Kraft güneş gözlüklerini geri iterek, "Otuz altı ila kırk saat önce boğulmuş. Bağlar derin ve yaranın içinde lifler var gibi görünüyor."

"Bunca zamandır bu sıcakta burada mıydı?" Johnson söyledi.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Kraft. "Başka bir yerde öldürüldü ve muhtemelen dün gece buraya bırakıldı. Bir balıkçı onu şafak vakti bulmuş."

Çavuş başıyla onayladı. "telefon var mı?" Adli tabip "Hayır," dedi.

Drummond çömelip cesedi bir metre geriden incelemeyi önce etrafına bakındı. Sonra bant boyunca kıyıya doğru yürüdü ve patikaya, çamurdaki izlere ve çoğu bulanık suyla dolu olan ayak izlerine baktı.

Çavuş çamurdaki sığ olukları işaret etti.

"Bu izleri topukları yaptı," dedi. "Onu koltuk altlarından tutarak yokuş aşağı sürüklüyor. Tam orada, olukların küçüldüğü yerde, ayakkabıları . Katil cesedi atıyor ve ayakkabılar için geri dönüyor. Peki neden cesedi suya itmiyor?"

Johnson, "Belki de öyle yapmak istedi ama bir şey onu korkuttu. Ana yolda bir araba. Ama neden ayakkabılarını aldı? Fetiş falan mı?"

Drummond hendek boyunca eliyle işaret ederek, "Onları almadı," dedi. "Onları fırlattı. Bir tanesi şurada bir dalda asılı duruyor."

Johnson kaşlarını çattı, ayakkabıyı gördü ve "Bunu nasıl gördün?" dedi.

Çavuş dedi ki, "Baktım, Dedektif. Dade'de size bunu nasıl yapacağınızı öğretiler, değil mi?"

Bölüm

49

Bir saat sonra Drummond ve Johnson Belle Glade'e geri döndüler ve Milletvekili Holland'a göre Francie Letourneau'nun parti yapmayı sevdiği Big O barının önüne park ettiler.

Big O zor zamanlar geçiren bir batakhaneydi. Çimento zemin çatlak ve düzensizdi. Mavi boyası soyulmuş ve yontulmuştu. Sandalyelerin, bar taburelerinin ve masaların çoğunun üzeri oyulmuştu. Mekânın bakımlı görünen tek kısmı barın arkasıydı. Büyük ağızlı levrekleri tutan mutlu balıkçıların yüzlerce fotoğrafı, balık tutmak için giyinmiş dört müşteriye ve barmene bakıyordu.

"Cecil," dedi çavuş.

Büyük göbekli, yaşlı bir adam olan barmen gülmeye başladı. "Drummond. Bir içki ister misin?"

"Sanırım benim baştan çıkarıcım olmaktan hoşlanıyorsun."

"Tabii ki," dedi Cecil, çavuşun elini sıkmak için yanına gelerek. "Herkesin bir işi var, değil mi?"

"Amin, kardeşim," dedi Drummond. "Cecil Jones, ortağım Dedektif Richard Johnson'la tanış. Miami çocuğu."

Barmen Johnson'ın elini sıktı ve "Dünyada yükseliyorsun" dedi. Genç dedektif gülümsedi ve "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." dedi. Jones Drummond'a baktı ve "Onu getirecek misin?" dedi. "Deniyorum," dedi çavuş.

"Adada bir ceset bulduklarını duydum," dedi barmen. "Neden buradayım," dedi Drummond. "Francie Letourneau." Jones'un yüzü düştü. "Kahretsin. Bu doğru mu? Kahretsin."

"Düzenli müşterimiz o zaman?"

"Tam zamanlı bir abone değil ama yeterince sık."

"Son zamanlarda burada mıydı?"

"Pazar günü, öğlen civarı," dedi saate bakarak. "Kendine bir göz açıcı, Bloody Mary, duble votka ve sonra cesaret için bir tane daha içti."

"Cesaret mi?"

"Palm'a gidiyordu," dedi Jones. "Eski işinin dört katı maaş vereceği yeni bir iş için görüşmeye gittiğini söyledi. Ona bir ay içinde iki kez Loto oynadıktan sonra neden işe ihtiyacı olduğunu sordum."

"Bu doğru mu?" Drummond sordu.

Jones, "Bir kazı kazan için beş bin, haftalık oyunu için yedi bin," dedi. "On iki bin çok para," dedi Johnson.

"Öyle," dedi barmen. "Ama hâlâ işe ihtiyacı olduğunu söyledi. Son zamanlarda düzenli müşterilerinden iki ya da üçünü kaybetmiş. Kendi hatası değil. Birini küvetinde elektrik çarpmış."

Drummond, "Dur tahmin edeyim: Biri daha öldürüldü," dedi.

"Evet, doğru," dedi Jones. "Televizyonda sürekli reklamını gördüğünüz estetik cerrahın karısı. Bilirsiniz, Meme Kralı."

Yirmi dakika sonra, Francie Letourneau'nun küçük dairesinin önünde yeni bir amaçla durdular. Şimdi ölmüş olan hizmetçi, Ocean Boulevard'da yaşayan ve şimdi ölmüş olan iki zengin kadın için çalışıyordu. Ruth Abrams'ın ölümü açıkça boğularak öldürülmüştü. Şimdi Drummond ve Johnson, Lisa Martin'in Bose radyoyu gerçekten yanlışlıkla küvetine düşürüp düşürmediğini sorguluyorlardı. O da mı öldürülmüştü?

Ev sahibine hizmetçinin dairesini açtırdılar ve içeri girdiler.

Johnson köşedeki derme çatma sunaktan gelen koku karşısında öğürdü.

Bir horozun kesik başı, teneke bir pasta tabağının tam ortasına dik bir şekilde yerleştirilmişti. Kafanın etrafında iki tavuk kanı birikmiş ve çürümüştü. Kuşun ayakları da oradaydı, pençeleri bağlı sazlardan, doldurulmuş çuval bezlerinden ve mısır koçanlarından yapılmış bir bebeğe bakıyordu.

Bebeğin kasığından bir çeşit uzun diken çıkmıştı. Kalbinde iki diken daha vardı. Dördüncüsü başının tepesine saplanmıştı.

"Santeria." Drummond homurdandı. "Onu Port- au-Prince'te bırakmamış olmalı."

"Bebeğin kim olması gerekiyor?" dedi Johnson.

"Hadi bulalım," dedi çavuş.

Neredeyse bir saat boyunca aradılar.

Johnson küçük masanın üzerindeki bir zarfın içinde bir önceki aya ait yeni kanepe, televizyon ve Cuisinart mutfak robotu faturalarını buldu. Üst çekmecede, dosya dolabının yanında, yerde kutunun içinde duran Apple MacBook Pro'nun faturasını buldu. Her şey nakit parayla alınmıştı.

Dosya dolabının alt çekmecesini kısmen açtı. Bir dosya aceleyle içeri itilmişti ve diğerlerinin üzerine çıkmıştı. Johnson dosyayı çekti ve Letourneau'nun ölmeden bir gün önce yepyeni bir telefon aldığını ve Verizon üzerinden tarifesini yükselttiğini gördü.

Johnson numarayı aradı ve sesli mesaja yönlendirildiğini duydu. Telefon kayıtlarını almak için not aldı.

Drummond yatak odasını aradıktan sonra döndü.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Geçen ay çok para harcadı," dedi Johnson. "Hepsi nakit. Dört bine yakın olduğunu tahmin ediyorum. Banka hesaplarına baktım. Ne sekiz bin dolar ne de kiralık kasa kaydı var."

Drummond, "Şey, yatağının altında saklamıyordu," dedi. "Buranın her santimetrekaresine baktım, iki yatak odasına, mutfığa, her yere ve-"

Johnson çavuşa baktı. Konuşmayı bırakmış, sunağa ve bebeğe odaklanmıştı.

Drummond, "Belki Bayan Francie düşündüğümüzden daha kurnazdı," dedi. "Belki de o tavuk kanını kokacağını bilerek ve voodoo malzemelerini de evine para aramak için girebilecekleri korkutacağını bilerek oraya bıraktı."

Bordo örtüyü kaldırdı, katlanır bir iskambil masasının ayakları, halı ve başka bir şey görünmüyordu.

"Yine de iyi düşünmüşsün," dedi Johnson.

Drummond dizlerinin üzerine çöktü, iskambil masasının altına uzandı ve "Çok kolay pes ediyorsun Miami," dedi.

Çavuş parmaklarını halıda gezdirdi ve cırt cırtlı şeritlerle tutturulmuş bire iki metrelik bir bölümü söktü. Bir çakı çıkardı ve zeminin bir kenarını kaldırdı.

Drummond içeri uzandı, siyah deri bir çanta çıkardı ve vudu sunağının altından çıktı. Ayağa kalktı, çantayı masanın üzerine getirdi ve açtı.

Çavuş ıslık çaldı, başını salladı ve "Francie, Francie, kendini neyin içine soktun?" dedi.

Johnson çantanın içine baktı. "Eğer bunlar gerçekse, Çavuş, içinde sekiz binden çok daha fazlası var."

Bölüm

50

Starksville, Kuzey Carolina

Sharon Lawrence Naomi'nin ilk çapraz sorgusunda iyi dayandı. Stefan'ın kendisine ilaç verip tecavüz ettiği ve ondan o kadar korktuğu için Rashawn Turnbull'un cinayetinden tutuklanana kadar bunu bildirmediği hikayesine sadık kaldı.

"Çok kız arkadaşın var mı, Sharon?" Naomi sordu. Kız başını salladı. "Yeterince var."

"Sonsuza dek en iyi arkadaş mı?" "Bir çift. Tabii ki."

"Size tecavüz ettiğini söylediğiniz öğleden sonra Koç Tate'in evine gittiğinizi onlardan herhangi birine söylediniz mi?"

"Hayır. Bunun bir sır olması gerekiyordu."

"Seni onun evinde gören oldu mu?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Lawrence. "Beni bodrumdan, ara sokaktaki bölme kapısından gizlice içeri soktu."

Naomi'nin arkasında otururken Bree elimi tuttu, ifadeye odaklanmaya ve çelişkileri dinlemeye çalıştım ama kaburgalarım ağrıyordu ve aklım sürekli önceki akşama gidiyordu. Pinkie beni bıraktığında Jannie ve büyükannem çoktan yatmışlardı.

Bree ve ben çok yakındık. Birkaç kırık kaburganın ötesinde bir olduğunu hemen anladım. Pinkie'nin hikayesini tekrarladım ve o da benim kadar şok oldu.

"Anneanneme söyleyecek misin?" Bree sordu.

Bu soru beni gece boyunca uyutmamıştı. Ertesi sabah mahkemede hâlâ canımı sıkıyordu. Patty Converse'in mahkemeye gelmemesi de öyle.

ve sanırım jüri üyelerinden birkaçı fark etmişti.

Sonra Naomi, "Bayan Lawrence, o öğleden sonra Koç Tate'in evinde Rashawn Turnbull'u gördünüz mü?" diye sordu.

Önceki geceyi ve Stefan'ın nişanlısını unuttum ve odaklandım. Kurbanın iddia edilen tecavüz mahallinde olduğunu ilk kez duyuyordum. Otuzlu yaşlarının sonlarında sarışın, güzel bir kadının yanında oturan Cece'ye baktım. Cece'nin iki sıra arkasında anne babası ve tanımadığım genç bir kadın oturuyordu. Ama hepsi de en az benim kadar ilgili görünüyordu.

Lawrence, "Hayır, Rashawn'ı orada görmedim. Neden?" diye sordu.

"Çünkü Koç Tate o gün okuldan sonra evine gelen tek kişinin Rashawn Turnbull olduğunu söylüyor."

Lise son sınıf öğrencisi kuşkulu görünüyordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne zaman ayrıldınız?"

Lawrence omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Dört mü? Belki beş? Hâlâ biraz sersem gibiydim."

"Bodrumdan sokağa mı çıktı?" "Doğru."

Naomi birkaç kâğıt parçasına bakarak, "Tuhaf," dedi. "Burada Sydney Fox'un yeminli ifadesi var, Rashawn Turnbull'un o öğleden sonra saat dört civarında Koç Tate'in kapısını çaldığını hatırladığını söylüyor. Rashawn'ın içeri girdiğini hatırlıyor."

Delilah Strong ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Sydney Fox öldü ve sorgulanamaz. İfadesinin kabul edilmemesini talep ediyorum."

Naomi, "Bu, tanığın güvenilirliğiyle ilgili, Yargıç," dedi.

Varney bunu bir an düşündü ve sonra "Reddedildi" dedi. "Sayın Yargıç!" Strong bağırdı.

"Reddedildi dedim. Bayan Cross, soru olarak tekrar ifade edebilir misiniz?" Naomi başını salladı ve "Rashawn'ı görmediğinize emin misiniz?" dedi.

Lawrence kaşlarını çattı, etrafına bakındı, mahkeme salonunda birini arıyor gibiydi ve "Hatırlamıyorum. Sersemlemiştim. Belki de oradaydı."

"Belki de hiç orada değildin," dedi Naomi.

"Bu doğru değil! Neden bir konuda yalan söyleyeyim ki?"

"Ben de bunu çalışıyordum," dedi Naomi. "Ailen bugün burada mı Sharon?"

Lawrence tekrar mahkeme salonuna baktı ve "Annem. Babam artık buralarda değil."

Cece Turnbull'un yanında oturan güzel sarışın kadın daha iyi görebilmek için başını .

"Peki annen kim?" "Ann
Lawrence."

"Kızlık soyadı neydi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Strong. "Alaka nerede?" Naomi,
"İlgiyi göstermek üzereyim, Sayın Yargıç" dedi.

Varney başını salladı ama mahkeme salonuna girdiğinden beri renginin
solduğunu fark ettim.

"Annenizin kızlık soyadı?" "King,"
dedi. "Ann King." "Bir kız kardeşi
var mıydı?"

Lawrence rahatsız görünüyordu, "Anlamıyorum..." dedi.

"Evet ya da hayır."

"Evet, Louise onun kız kardeşiydi. O öldü."

"Peki Louise öldüğünde kiminle evliydi?"

"Marvin Bell" demeden önce kızın çenesi biraz gerilmiş gibiydi. Bu
benim dikkatimi çekti ve daha dik oturdum. Bree de öyle.

"Yani Marvin Bell senin amcan mı?" Naomi sordu.

"Evet."

"Baban gittiğinden beri amcan sana ve annene maddi destek sağladı mı?"
Naomi sordu.

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı savcı. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Bay
Bell'in bu davayla hiçbir bağlantısı yok."

Naomi, "Mahkemenin hoşgörüsüyle bu bağlantıyı kurmaya çalışıyorum," dedi.

Mahkeme salonunun oldukça serin olmasına rağmen terleyen Varney,

"Tasmanız çok kısa, Avukat Bey," dedi.

Naomi, "Marvin Bell ailenize para veriyordu, doğru mu?" dedi. Çenesini
kaldırdı ve "Evet" dedi.

"para olmadan zor olurdu, değil mi?"

Sharon'ın annesinin çok gerginleştğini fark ettim; öne doğru oturmuş,
önündeki bankın arkasına tutunuyordu.

Lawrence sessizce, "Evet," dedi.

"Sana sorarsa tecavüz hakkında yalan söyleyecek kadar sert ?"

"Hayır," dedi ve sonra sol eliyle omzunu kaşımak için uzandı, aslında kalbini
koruyordu.

"Yemin altında olduğunuzun farkındasınız," dedi Naomi. "Ve bir idam
davasında yalancı şahitlik yapmanın cezasını anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır... Yani, evet."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi Strong. "Savunma tanığın başının etini
yiyor."

Varney bir mendille alnını sıvazlayarak, "Devam ediyor," dedi.

Naomi durakladı ve sonra, "Koç Tate sana hiç gelip amcanı mu? Marvin Bell?"

Lawrence aşkın görünüyordu. "Yaptıysa bile hatırlamıyorum."

Naomi savunma masasına dönerek, "Komik," dedi. "İyi bir arkadaşınız olan Lacey Dahl ile konuştuk, doğru mu?"

"Evet."

Naomi, "Bayan Dahl, Koç Tate'in tecavüz iddianızdan birkaç gün önce size Marvin Bell hakkında soru sorduğunu duyduğuna tanıklık edecek," dedi. "Bunu lisenin kadınlar soyunma odasının dışında duymuş. Şimdi hatırlıyor musun?"

Lawrence kıpırdandı. "Bilmiyorum. Belki."

"Ne hakkında sordu?"

"Hatırlamıyorum."

"Amcanızın Starksville'de uyuşturucu ticaretine karışıp karışmadığını sordu mu?"

"Ne?" Lawrence , "Hayır," dedi. "Hayır, o asla-"

Daha sözünü bitiremeden Yargıç Varney bıçaklanmış gibi bir çığlık attı. arpık yüzü kıpkırmızı oldu ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Sonra yaralı bir hayvan gibi inledi ve kürsünün üzerine yığıldı.

Bölüm

51

"Üç gün mü?" O öğleden sonra Bree ile birlikte Starksville Lisesi'nin atletizm stadyumunun önünde dururken **söyledim**. Cep telefonumun hoparlörü açıkken Naomi ile konuşuyorduk.

"Belki beş," diye yanıtladı yeğenim. "Yargıç Varney'nin böbreklerinde taş var ve ikisini düşürüyor. Strong, duruşmanın en iyi ihtimalle Cuma günü yeniden başlayabileceğini söylüyor ama Pazartesi günü daha olası."

"Bu muhtemelen bir ," dedi Bree.

"Nedenmiş o?" Naomi sordu.

"Sen ve Stefan bize bir şey söylemiyorsanız, Bree ve ben kanıtlara baktık ve Stefan'ın Marvin Bell hakkındaki şüpheleri dışında, onu uyuşturucu kaçakçılığıyla ilişkilendiren bir şey görmüyoruz" dedim.

Naomi, "İkinci dereceden kanıtlar var," dedi.

"Bu yeterince iyi değil," dedi Bree. "Bunu kanıtlamamız gerekiyor."

Dedim ki, "Bell'i ifşa olma tehdidi altındaki bir uyuşturucu baronu olarak gösterebilirsek, yeğeni Sharon'ın hikayesi birden şüpheli hale gelir ve Stefan'a komplo kurmak için güçlü bir nedenimiz olur."

Bree, "Geriye hâlâ DNA kanıtı kalıyor," dedi.

Naomi, "Sanırım bu konuyu hallettim," dedi. "Stefan ve Patty prezervatif kullanmışlar. Rashawn'ın üzerinde ve o külotta bulunan meninin çöpten çalınıp yerleştirilmiş olmasının tamamen mümkün olduğuna dair ifade vermeye hazır bir uzman tanığım var."

"Bu iki şeyi bir araya getirdiğinizde makul şüpheniz ortaya çıkıyor," dedim.

"Ama bizim Bell'imiz yok," dedi Bree. "Ve Patty Converse de Bugünkü mahkeme de yardımcı olmadı."

"Dairesine gidiyorum," dedi Naomi. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Bize haber verin," dedim ve kapattım.

Stadyuma girdik ve tribünlere tırmandık. Geçen günkü sporcuların çoğu oradaydı; Sharon Lawrence da oradaydı ve birkaç arkadaşıyla birlikte koşarak yanımızdan geçerken Bree'yle bana ters ters baktı.

Bree, "Geçen gece Cece Turnbull, Rashawn'ın ölmeden önceki günlerde bir şeye çok üzüldüğünü söyledi," dedi.

"Bunu hatırlıyorum," dedim.

"Bir tecavüzü görmek yeterince üzücü olur mu?" diye sordu sessizce. Ona baktım ve ciddi olduğunu gördüm.

"Bu yeterince üzücü olurdu," dedim.

Stefan'ın anlattıklarının hepsi yalan mıydı? Rashawn onu Lawrence ile görmüş müydü? Kuzenim onu susturmak için çocuğa saldırmış mıydı?

Jannie yine büyük kızlarla koşuyordu. Koç Greene onları iki yüz metrelik aralıklarla koşturuyordu. Jannie'nin bunu bir antrenman seansında yaptığını hiç hatırlamıyordum ve üniversiteli atletlerin arasında kalmakta zorlandığını fark ettim.

Bittiğinde Jannie çantasına gitti, üzerine bir kapüşon geçirdi ve sonra mutsuz bir ifadeyle çitin yanına geldi.

"Atlama konusunda berbatım," dedi. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." "Sordun mu?" "Sordun mu?" dedim.

Jannie omuz silkti ve "Patlayıcılığınıza yardımcı olması gerekiyor," dedi. "İşte böyle," dedi Bree.

Jannie, "zaman çok patlayıcıyım," dedi.

"Daha fazlasını almaktan zarar gelmez," dedim ve Koç Greene'in pisti geçerek bize doğru geldiğini, Jannie'nin spor çantasını taşıdığını ve ciddi göründüğünü fark ettim.

"Dr. Cross," dedi Jannie'ye bakmadan. "Bir sorunumuz var." "Nasıl yani?" Ayağa kalkarak söyledim.

Jannie'nin çantasını saplarından tuttu. Açıktı.

Jannie kaşlarını çattı, ben aşağı inerken koçun ne hakkında konuştuğunu görmeye çalıştı. Ama Greene onu uzak tuttu ve "Önce babanın görmesini istiyorum" dedi.

Ayağa kalktım ve çantaya baktım. Orada, Jannie'nin eşofmanının bir kırımlında, beyaz tozla dolu küçük bir cam şişe vardı.

Bölüm

52

"O benim değil!" Jannie görür görmez itiraz etti. "Baba, onun benim olma ihtimali yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Biri bunu çantasına koymuş."

"Bunu kim yapar ki?" Koç Greene sordu. "Ve neden?"

Sharon Lawrence'a baktım, geriniyor ve arkadaşlarıyla konuşuyordu, görünüşe göre pistin karşısında olanlardan habersizdi.

"Aklıma biri geliyor ama bu işi polise bırakayım," dedim. "Polisi aramamı mı istiyorsun?"

"Dokundun mu?"

Greene başını salladı.

"O zaman evet, polisi arayın. Kızıma ait olup olmadığı kolayca kanıtlanabilir," dedim. "Üzerinde ya onun parmak izleri vardır ya da yoktur."

Koç Jannie'ye baktı. "mi?" "Asla," dedi

Jannie.

"Çanta açık mıydı?" Ben sordum.

"Çantanın ağzı açıktı," dedi Jannie. "Kapüşonumu çıkardım ve geldim."

"Sen de böyle mi gördün, Koç?" diye sordum.

"Duke'taki atletlerimden biri olan Eliza Foster bunu fark etti ve beni çağırdı."

"Yani ya antrenmandan önce ya da Jannie'nin kıyafetini giymesinden hemen sonra oraya konmuş."

Kapüşonlu tişörtünü giydi ve benimle konuşmak için yanıma geldi," dedim.

Greene, "Eliza'nın bir şey yapması için hiçbir neden yok," dedi.

"Bunun kesinlikle kızıma ait olmadığına dair somut kanıtlar olmasını istiyorum. Jannie uyuşturucu testi yapabilmeniz için kan örneği bile verecek. Tamam mı?"

Jannie başını salladı. "Ne istersen, baba."

Cüzdanımı çıkardım, bir kartvizit çıkardım ve koça uzattım.

"Bu adamı ara. Şerif Dedektifi Guy Pedelini. Durumu doğru bir şekilde ele alacaktır."

Greene tereddüt etti ama sonra başını salladı. Jannie'nin çantasını alarak uzaklaştı ve cep telefonundaki numarayı tuşladı.

Jannie benim ve Bree'nin yanına oturduğunda ağlamak üzereydi.

"İyi olacaksın," dedim ve ona sarıldım.

"Neden biri onu oraya koysun ki?" diye sordu, üzgün görünüyordu.

"Senin üzerinden bana ve Bree'ye ulaşmak için," dedim. "Ama işe yaramayacak."

Dedektif Pedelini on dakika sonra geldi. Önce Greene ile konuşmasına izin verdim, Jannie ve Bree ile sabırla bekledim. Eldivenlerini giydi ve şişeyi poşete koydu. Bana başıyla selam verdi ve sonra Eliza Foster'la konuşmaya gitti.

İşi bittiğinde yanıma geldi ve alacakaranlıkta elimi sıktı. "Koç test edilmesini istediğini söyledi."

""

Jannie'ye baktı. "İstekli misin?" "Evet,"

dedi Jannie. "Kesinlikle."

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Pedelini sordu.

"Ben olsam Marvin Bell'in yeğeniyle başlardım," dedi Bree. "Sharon Lawrence onun için bir tecavüz hakkında yalan söylediye, o da onun için uyuşturucu yerleştirir."

Şerifin dedektifi dudaklarını büzdü, "Onunla konuşacağım. Bu arada, Jannie'yi ofise götür. Parmak izlerini ve kanı alması için birini çağıracağım."

Pedelini, gitmelerine izin verilmediği için sinirli davranan diğer kızlara doğru yürüdü.

"Baba?" Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken Jannie "Baba" dedi. "Cumartesi günü Duke'a gidip dört yüz için antrenman yapabileceğimden emin olabilir misin?"

"Arabada buluşuruz," dedim.

Koç Greene'yanına gidip sordum. Tereddüt etti.

"Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, Koç."

"Haklısınız ve üzgünüm Dr. Cross," dedi. "Bunca yıllık koçluk hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım. Testler farklı bir şey göstermediği sürece Jannie Cumartesi günü ve istediği herhangi bir gün bizimle koşmaya gelebilir."

Ayrılmak için döndüm, tribünlerin altındaki tünele doğru ilerledim.

Ancak Marvin Bell ve evlatlık oğlu Finn Davis yolu kapattı. Marvin

Bell, "Böyle büyük bir polise göre pek de iyi dinlemiyorsun," dedi.

"Öyle mi?" "Öyle mi?" dedim. "Ne kaçırdım?"

Bell, "Yeğenin bugün mahkemede benim adımı gündeme

getirdi," dedi. "Yeğenin bugün mahkemede tanıklık

yapıyordu," dedim.

"Bu saçmalık," dedi Finn Davis.

"Tanıklık etmesi mi yoksa Bay Bell'in yeğeni olması mı saçmalık?"

Bell ekşi ekşi gülümsedi. "Mahkemede adımı lekelememen konusunda seni uyarmıştım." "Karalamak mı?"

"İftira, ne dersiniz deyin," dedi Bell. "sadece doğru değilse iftira ya da karalamadır," dedim.

Davis dedi ki, "Dinle, Dedektif Pislik. O zavallı kız o hasta herif Stefan Tate tarafından tecavüze uğradı. O kürsüye çıkıp tecavüzcüsüyle yüzleşmesi cesaret ister."

"Buna itirazım yok," dedim.

"O zaman onu yıkmaya çalışmaktan vazgeç," dedi Bell. "Devam edin ve benim hakkımda istediğinizi düşünün ama Sharon'ı bunun dışında tutun. O tüm bunların kurbanı ve onun kum torbası haline getirilmesine izin vermeyeceğim."

"Ve birinin misilleme olarak kızımı suçlamaya çalışmasına izin vermeyeceğim." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birisi spor çantasına bir şişe beyaz toz koymuş," dedim. "Dışarıda bir şerif dedektifi soruşturuyor. Sharon'ın bu iş için uygun olduğunu düşünüyorum."

"Saçmalık," dedi Bell.

Bir adım attım, yüzlerine baktım ve şöyle dedim: "Hayır beyler, bu saçmalık beni öldürmeye ve aileme baskı yapmaya çalışmanızdır. Haberiniz olsun. İkinize resmen savaş ilan ediyorum."

Bölüm

53

Bree, Jannie'yi analiz için kan ve idrar verdiği şerifin ofisine götürdükten sonra eve dönüş yolunda **pek konuşmadı**. Önlem olarak aynı numunelerden istedim ve aldım.

Eve varıp içeri girdiğimizde, örnekleri kahverengi bir torbaya koyup buzdolabına kaldırdım. Jannie olan biten her şeyi Nana Mama'ya anlatmaya başladı. Ali kanepeye uzanmış, Jim Shockey ile *Uncharted*'ın bir bölümünü daha izliyordu.

"O şimdi nerede?" diye sordum. Shockey kovboy şapkasını bir bandanayla değiştirmişti ve bir ormanda bulanık suda yüzüyordu.

"Kongo gibi mi?"

"Şu Jim Shockey ortalıkta dolaşıyor," dedim. "Bree mi?"

"Dışarıdayım," diye seslendi verandadan.

Dışarı çıktım, onu sallanan bir koltukta oturmuş, perdeden dışarı bakarken buldum.

Mutlu değildi.

"İyi miyiz?" Ben sordum.

"Pek sayılmaz," dedi sessizce.

"Neden?"

"Bunu Bell ve Davis'e söylemek zorunda mıydın? Onlara savaş ilan ettiğinizi?"

"geldiği gibi konuşuyordum."

"Bunu anlıyorum Alex. Ama şimdi eskisinden daha büyük bir hedef haline geldin." "İyi," dedim. "Onları dışarı çekeriz ve kapatırız."

Öfkeyle başını kaldırdı. "Neden hep kendini tehlikeye atıyorsun?" Çenem geri çekildi. "Bree, herkesten çok senin bunun bir parçası olduğunu bilmen gerekir-

" "İş mi?" diye sordu. " sanmıyorum. Kendimi tehlikeye atmam

Bilerek ve her zaman yapıyorsun. Bir an durup bunun ne kadar bencilce bir alışkanlık olduğunu düşündün mü hiç?"

"Bencilce mi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Evet, bencilce," dedi Bree. "Sana ihtiyacı olan bir ailen var. Sana ihtiyacı olan bir karın var. Ve yine de, bir çırpıda mutluluğumuzu ve refahımızı riske atmaya hazırsın."

Birkaç dakika boyunca nutkum tutuldu. Bree'nin daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Rahmetli karım ve Ali'nin annesi, evet. Ama Bree, hayır.

Başımı öne eğdim ve "Ne yapmalıydım?" diye sordum.

"Durumu etkisiz hale getir," dedi. "kesin kanıtlar elde edene kadar tehdit olmadığınızı düşünmelerini sağlayın. Ama çok geç, tehdidi tırmandırdın Alex ve-"

"Bree," dedim ellerimi kaldırarak. "Anlıyorum ve özür dilerim. Kendimi savunmam gerekirse, Jannie kullanıldığı için biraz sinirlendim. Bir daha olmayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve koltuktan kalkıp içeri girdi. "Ama hedef olmaya devam ediyorsun."

On dakika önce olmayan bir ağırlık hissederek bir an öylece durdum. O haklıydı. Daha akıllıca davranıp geri çekilmem gerekirken zorlamıştım.

Mutfakta Jannie, Nana Mama ile birlikte köy usulü pırzola yemeğini bitiriyordu.

Büyükannem beni inceledi, "Sıcak suda mısınız?" dedi.

"Dışarı çıkmaya çalışıyorum," dedim, tabağıma pilavı yığdım ve sonra kemikten dökülen ve inanılmaz kokan kaburgalara yardım ettim.

Jannie tabağını temizlerken, "Teşekkür ederim nine," dedi. "Harikaydı."

"Kolay tarif," dedi ve iltifatı elinin tersiyle itti. "Portakal suyu ve barbekü sosu. Sonra da dört saat boyunca iki buçuk derecede yavaşça pişirin." Bir ısırik aldıktan sonra "Hâlâ harika," dedim.

Oturup yemeğimi yedim ve Jannie'nin son birkaç saat içinde olanlardan dolayı endişeli olduğuna dair bir işaret var mı diye onu izledim. Ama mutfaktan çıktığında kendinden emin görünüyordu.

"Jannie bana söyledi," dedi Nana

Mama. "Biz icabına baktık," dedim.

"Bu sabah *seni* rahatsız eden neydi?"

Bir yanıma ona kuzenimin söylediklerini, oğlunun köprüden düştükten ve vadiden geçtikten sonra hayatta ve intihar etmeden önce iki yıl kaçak yaşadığını söylemek istedi.

Onun yerine, "Sadece zor bir gece." dedim.

"Hı-hı," dedi büyükannem ikna olmamış bir şekilde ve beni yemeğimle baş başa bıraktı,

Nana Mama'nın yüksek standartlarına göre bile oldukça iyiydi.

Tabağımı temizlemeyi bitirdiğimde yatak odamıza gittim ve kapıyı kapalı buldum. Kapıyı çaldım ve Bree "Açık" dedi.

İçeri girdim, kapıyı kapattım. Bree yatakta oturmuş, dizüstü bilgisayarını inceliyordu. Kısık bir sesle, "Özür dilerim." dedim.

Başını kaldırdı ve bana gönülsüz bir gülümseme verdi. "Öyle olduğunu biliyorum." "Akşam yemeği seni bekliyor. Harika pirzola."

"Bir dakika içinde yemeğe gideceğim," dedi.

"Pinkie'nin bana anlattıklarını anneanneme söyleyemem," dedim sessizce. "Neden?" diye sordu.

"Ben..." Başladım ve sonra şakaklarımı ovuşturdum. "Sanırım tüm bunların doğru olduğunu kanıtlayamadığım sürece hiçbirini duymasını istemiyorum."

Bree, "Cliff amcan hikâyeyi doğrulayacak durumda değil," dedi.

"Biliyorum," dedim ve sonra aynı anda iki sorunu nasıl çözeceğimi gördüm. "O yüzden erkenden kalkıp Raleigh'e gideceğim ve Palm Beach'e giden bir uçağa bineceğim."

"Tamam," dedi, kafası karışmıştı. "Neden?"

"Babamın kendini öldürdüğü yere en yakın havaalanı," diye açıkladım. "Ve beni bir ya da iki günlüğüne Starksville'den uzaklaştırıyor, bu da beni hedef olmaktan çıkarıyor."

"Peki Stefan? Pist antrenmanında söylediklerime rağmen, ona komplo kurulmuş olabilir. Belki Bell tarafından."

"Ya da Finn Davis," dedim. "İşte bu yüzden ben yokken dikkatli olacaksın, dışarıda takılacaksın ve ikisi hakkında kamuya açık kayıtlardan öğrenebileceğin her şeyi öğreneceksin."

Bree bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Bunu ."

Bölüm

54

Palm Beach, Florida

Sıcak rüzgârın sürüklediği alevler kükrüyor ve sabahın geç saatlerinde gökyüzüne siyah dumanlar püskürtüyordu. Beyaz ak balıkçılar dumanın içinde daireler çizerek yangından kaçan böcek bulutlarıyla ziyafet çekiyorlardı.

Batiya, Okeechobee Gölü'ne doğru ilerlerken Florida Route 441'in her iki tarafında şeker kamışı topluyor ve yakıyorlardı; duman çok yoğun olduğu için iki kez yavaşlamak zorunda kaldım.

Sonunda yangının rüzgârını arkama aldım ve duman kayboldu. Beni Belle Glade'e davet eden tabelayı gördüm. Burası babamın kendini öldürdüğü yerd i ve şimdiye kadar gördüğüm en şanssız yerd i. Şehir hakkında bir şeyler duymuştum elbette. Kolluk kuvvetlerinde kim duymamıştı ki? Bir belediye olarak Belle Glade, DC veya Chicago gibi büyük bir metro bölgesine eşdeğer bir cinayet oranına sahipti. Belle Glade'de geçirdiğim beş dakikadan sonra bunun nedenlerinden bazılarını görebiliyordum.

Ancak sosyal hastalıkları teşhis etmek ve çözmek için orada değildim, bu yüzden boş binaları ve kurşun delikleriyle dolu vitrinleri görmezden geldim ve beni kasabadaki çeşitli kiliselere götürmesi için Google Haritalar'a güvendim. Babamın bunlardan birinin arkasında kendini nasıl öldürdüğünü öğrenmek istiyordum.

Belle Glade'de çok sayıda kilise vardı. Biri Baptistler, diğeri Adventistler için olan ilk ikisinde hiçbir yararlı bilgi alamadım. Aziz Christopher Katolik Kilisesi'nde, papaz odasının kapısını boyayan bir rahiple konuştum. Peder Richard Lane ellili yaşlarındaydı ve Belle Glade'e yeni tayin olmuştu.

"Otuz üç yıl önce mi?" dedi gözlerini kısarak. "Sadece bir isimden yola çıkarak birini nasıl bulacaksın bilmiyorum."

"Ben mucizelere inanırım, Peder," dedim.

"Bay Brown için burada bir cenaze ayini yapıp yapılmadığını kontrol edebilirim, ancak eski kayıtlar da yenileri kadar kötü korunuyorsa, size fazla umut veremem, Dedektif Cross."

Rahibe verdim ve bir şey bulursa aramasını söyledim.

Sonraki iki saat boyunca şehirdeki diğer tüm ibadet yerlerinin kapılarını çaldım. Her kilisede birileri cevap veriyordu ama kimse yıllar önce orada intihar eden bir Paul Brown'dan haberdar değildi.

Evanjelik bir papaz kuzeydeki yakın kasabalardaki kiliseleri denememi tavsiye etti. Bir diğeri ise ölüm belgeleri için ilçe kayıtlarını araştırmamı tavsiye etti. Her ikisi de iyi fikirlerdi ve ikinci bakanın yanından ayrılırken bir sonraki adımda ne yapacağımı ve bunu en iyi nasıl yapacağımı bulmaya çalıştım.

Hava korkunç derecede sıcak ve nemliydi ve kiralık arabama binip klimada serinlemek için sabırsızlanıyordum. Ama sonra Palm Beach County Şerif Ofisi'ne ait bir minibüsün caddenin karşısına, iki katlı ve dış merdivenleri olan salaş apartman komplekslerinden birinin yanına park ettiğini fark ettim.

Kompleksin içine baktım ve üst kattaki dairelerden birinin kapısının etrafına sarı suç bandı gerilmiş küçük bir insan kalabalığının etrafı izlediğini gördüm. Bir kriminalist, genç bir adam, merdivenlerden indi ve yanımdan geçmeye başladı.

Rozetimi gösterdim ve kendimi tanıttıktan sonra profesyonel bir nezaket gereği şerif departmanından birinin benim için bazı belgeleri alması için nereye gitmem gerektiğini sordum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi teknisyen. "Çavuş Drummond biliyor olabilir." "Çavuş Drummond nerede?" diye sordum.

"Bu o," dedi kriminalist, apartmandan çıkan takım elbiseli iki adamı işaret ederek. "Yüzünde yara izi olan."

Adamlardan biri iri yarı, Afro-Amerikan, yaşlı ve altmışlı yaşlarındaydı. Diğeri otuzlu yaşlarında, esmer, yakışıklı ve fiziğine bakılırsa güç kaldırıcısıydı. Yüzündeki yara izi için bahse girmiştim ama nedenini söyleyemem. Ama yaşlı dedektif merdivenlerden inmek için döndüğünde, sağ gözünün altından başlayıp yedi inç aşağıya inen ve sonra çenesinin üstünden kulağına doğru kıvrılan büyük yırtık deri parçasını gördüm.

"Çavuş Drummond," dedim rozetimi kaldırarak. "Dedektif Alex Cross, Washington DC Büyükşehir Polisi, Cinayet Masası'ndan."

Kimlik bilgilerimi incelerken Drummond'un yüzü düzdü. "Tamam mı?"

Genç dedektif sırtı ve elini uzattı. "Dedektif Richard S. Johnson. Kim olduğunuzu biliyorum, Dr. Cross. Eskiden FBI'daydınız, değil mi? Quantico'daki derslerinizden birini kasette görmüştüm. Çavuş mu? Alex Cross'u duymadınız mı?"

Drummond bana rozetimi geri verdi ve şöyle dedi: "Umarım ezilmez

egonu tatmin edemem."

"Pek olası değil, Çavuş," dedim gülümseyerek. "Oldukça sağlam bir egom var."

"Peki nasıl yardımcı olabiliriz?" Dedektif Johnson söyledi. "Burada bir seri katilin izini falan mı sürüyorsunuz?"

"Hayır, bir şey değil," dedim ve yıllar önce Belle Glade'de öldüğü varsayılan uzun süredir kayıp olan bir akrabamı aradığımı açıkladım.

Johnson, "Ofiste sizin için bir arama yapabiliriz," diye teklif etti.

"Artık yapabilir miyiz?" Çavuş Drummond sordu. "Yoksa Francie Letourneau ve iki Palm Beach sosyetesini kimin öldürdüğünü bulmamız mı gerekiyor?"

"Soruşturmanızı mahvetmek istemiyorum," dedim. "Sadece bana doğru yönü göster. Ayak işlerini ben yaparım."

Drummond omuz silkti. "Bizi ofise kadar takip edin; ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Belki bizim davamıza da bir göz atmak istersiniz?" dedi Johnson.

Drummond, "Dedektif," diye homurdandı.

"Ne var Çavuş?" diye karşılık verdi küçük ortağı. "Bu adam uzmanın . Tanrı aşkına, FBI ajanlarını eğitiyor."

"Eskiden öyleydi," dedim. "Ve yardım etmekten memnuniyet duyarım. Ama bu egonu ezecekse..."

Çavuş gülümseyerek, "Ne olacak ki, Dr. Cross. Belki yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretebilirsiniz."

Bölüm

55

Onları West Palm'daki ofislerine **takip ettim**, etrafı pencerele ve kapılı başka kabinlerle çevrili tipik bir çalışma odasıydı. Bunlar Drummond da dahil olmak üzere komuta subayları içindi.

Drummond, "Johnson, aradığını bulmasına yardım et," dedi. "Sana hak ettiğin kraliyet muamelesini yapamadığım için üzgünüm Cross, ama görev çağırıyor. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım, sonra da şu cinayet kitaplarını getiririm."

"Teşekkür ederim, Çavuş," dedim. Ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Johnson bize kahve getirmeye giderken ben de oturmuş cinayet masasının tanıdık seslerini dinliyordum; dedektifler telefonda konuşuyor, diğerleri tartışıyordu. Gideli bir hafta olmamıştı ama şimdiden özlemiştim.

Johnson elinde iki fincan iyi kahve ile döndü. "Alex Cross'un masamda oturduğuna inanamıyorum."

kalktım. "Özür dilerim."

"Ne var? Hayır, oturun. Bu bir onurdur. Şimdi, neyi ya da kimi arıyoruz?"

"Erkek. Afro-Amerikan. Yaklaşık otuz üç yıl önce öldü."

Johnson işine döndü, başka bir sandalyeye oturdu ve dizüstü bilgisayarını aldı. "İsim?"

"Paul Brown. Belle Glade'de bir kilisenin arkasında intihar ettiği söyleniyor." "İlçe ölüm kayıtlarına bakacağım ve bizde bir sayfası olup olmadığına bakacağım."

"Dijitaliniz o kadar geriye mi gitti?"

"Tüm Florida için," dedi Johnson yazarken. "Parasını devlet ödedi. Bana sorarsanız ileri görüşlü."

Genç dedektifi sevdim. Zeki ve enerji doluydu. Drummond hakkında ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyordum, kuru bir zekâsı vardı.

"Peki Drummond'un yara izi ne?" diye sordum.

Johnson başını kaldırdı. "Birinci Körfez Savaşı. Güvenliğini sağladığı bir petrol kuyusu patladı. İki adamı öldü. Şarapnel yanağını bir kapak gibi açmış, yakmış ve çiğnemiş. Geniş sinir hasarı. Bu yüzden yüzünde neredeyse hiç ifade yok. Yüzü öylece asılı duruyor, değil mi?"

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Johnson gülümsedi. "Nasıl? Henüz bilmiyorum. Ama ona hayranım. Drummond benim kitabımda gerçek bir anlaşma."

"Benim için yeterince iyi," dedim.

"Paul Brown?"

"Doğru."

"Ve otuz üç yıl önce," dedi Johnson, ekranını inceleyerek ve yazarak.

"Güvende olmak için artı ya da eksi bir yıl alacağız. Doğum tarihi var mı?"

Ona babamın doğum gününü söyledim.

Johnson Enter'a bastı. Hemen ardından başını salladı. "Eşleşme yok." "Doğum gününü boş bırak," dedim, babamın doğum gününün Eski kimliğiyle ilgili her şeyi geride bırakacak kadar akıllı.

Dedektif onunla oynadı ve tekrar Enter tuşuna bastı. "İşte oldu. Üç tane."

"Üç mü?" Sandalyemden kalkıp ekrana bakarak söyledim.

Elbette, Paul Brown adında üç adam yaklaşık otuz üç yıl önce Florida'da ölmüştü.

"Ölüm belgelerini çıkarabilir misin?" Ben sordum.

Tam o sırada Çavuş Drummond elinde birkaç büyük siyah klasörle ofisinden çıktı. "Şansınız var mı?"

"Üç tane Paul Brown var," dedi Johnson. "Hayati istatistiklerden ölüm belgelerine ulaşmanın bir yolu var mı, Çavuş?"

"Miami, nesin sen, benden otuz yaş genç mi? Senin takımın teknolojik olarak gelişmiş parçası olman gerekiyordu."

Dedektif başını salladı. "Bilmiyorum-" "İsmin üzerine tıklamayı dene," dedi Drummond.

"Oh," dedi Johnson ve tıkladı.

Ekran, yirmi iki yaşındaki Pensacola'lı Paul L. Brown'a ait ölüm belgesinin PDF görüntüsüne atladı. Ölüm nedeni: Künt cisim travması.

"Çok genç," dedim. "sonrakini dene."

Johnson üzerine . Fort Lauderdale'den yetmiş dokuz yaşındaki Paul Brown için yeni bir ölüm belgesi çıktı. Ölüm nedeni: felç.

"Çok yaşlı," dedim, şimdi umutsuzca üç numaralı kapının ardındaki cevabı bulmak istiyordum.

Üçüncü sertifika profile uyuyordu. Paul Brown, Pahokee, Florida'dan, yaş

Otuz iki yaşında, yoksul. Ölüm nedeni: kendi kendini vurduğu silah yarası. "Bu o," dedim burkularak. "Pahokee nerede?" Drummond, "Belle Glade'in on beş mil kuzeyinde." dedi.

"O olmalı o zaman," dedim, garip bir şekilde ilgisiz bir şekilde sertifikayı inceleyerek. "Bu da kilisenin muhtemelen orada olduğu anlamına geliyor. Burada cesedin defnedilmek üzere Belcher Kardeşler Cenaze Evi'ne teslim edildiği yazıyor."

"Defin mi?" Johnson söyledi. "Yoksulların çoğu Florida'da yakılır."

"Görünüşe göre bu sefer değil," dedim.

Çavuş dedi ki, "O cenaze evinin sahiplerini tanıyorum. Belcherlar. Orada bir ambulans servisi de işletiyorlar. İlçenin batısında devriye gezerken, tüm ölümlü vakalara gelirlerdi. Bir arama yapacağım."

"Buna minnettar olurum, Çavuş Drummond."

Drummond başıyla kitapları işaret etti. "Üzerinde çalıştığımız cinayetler var. Vaktiniz varsa üçüncü göz için minnettar oluruz."

Çavuş ofisine döndü. Sosyetik Lisa Martin ve Ruth Abrams ile hizmetçileri Francie Letourneau'nun ölümleriyle ilgili dosyaları taramaya başladım. İki saat sonra, Drummond döndüğünde neredeyse bitirmiştim ve temizlikçi kadınla ilgili raporların eklerini gözden geçiriyordum.

Çavuş, "Ona ulaşmak biraz zaman aldı ama Ramon Belcher gece nöbetinde ve sizin için dosyaları inceleyeceğini söyledi," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

Johnson elinde daha fazla kahveyle odaya döndü. Elimi salladım ve "Bir şey yemeden biraz daha içersem ülser olacağım" dedim.

Drummond, "Orada bir şey buldun mu?" diye sordu. "Birkaç şey gördüm."

"Ne yemekten hoşlanırsın?" "Her şeyi. Deniz ürünleri."

Çavuş başıyla onayladı. "Lake Worth'da bir yer buldum. Johnson, var mısın? Yemekte davamız hakkında konuşabiliriz."

"Kesinlikle," dedi Johnson. "Karım hamile. Onu aramama izin verin." "Hamile mi?" dedi Drummond. "Bunu bana söylememiştin."

"Henüz erken, Çavuş," dedi Johnson, telefonunu çıkarıp uzaklaşırken. "İlk üç aylık dönemin sonu. İkizler."

Çavuş kaşlarını çattı ve bana baktı. "Bunu daha önce öğrenmek isterdim."

"Fark eder mi?" Ben sordum.

Drummond, "Elbette önemli," diye homurdandı. "Şu anda olduğu gibi, Dedektif Johnson'ın kendini tehlikeye atmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

ve o bebekleri babalarından mahrum bırakmak." "Siz gizli erdemleri olan bir adamsınız, Çavuş," dedim.

O gevşek, yaralı yüzüyle bana baktı ve "Bu erdem değil, sadece sağduyu. Sadece ben ve karım varız ve karımın benimkinden daha iyi para kazandıran iyi bir işi var. Ama Johnson'ın şu anda ona bağlı üç kişi var. Hesabı siz yapın. İşler sarpa sardığında önceliklerimin nerede olması gerektiğini söyle."

Her ne kadar huysuz da, Çavuş Drummond bana ısınmaya başlamıştı.

Bölüm

56

Pleasant Lake, Kuzey Carolina

Pinkie Parks ön camdan ileride otoyolu kesen ve göle dik bir şekilde inen çakıllı bir yolu **işaret etti.** "İşte orada."

Bree o sabah kiraladığı mavi Ford Taurus'u bankete çekti ve park etti.

"Buradan görececek pek bir şey yok," dedi Pinkie. "Ormanda olmak istersiniz."

Bree bir dürbün aldı ve "O zaman ormana gidelim" dedi.

Pinkie, Alex'in Florida'ya gittiğini ve Bree'nin Marvin Bell ve Finn Davis'e odaklandığını öğrendiğinde ona yardım etmekte ısrar etmişti. Ama şimdi kaşlarını kaldırdı ve "Arı kovanına çomak sokmak mı istiyorsun?" dedi.

Kaşlarını çattı. "Bu orman eşek arılarıyla mı meşhur?"

"Bu ormanlar Marvin Bell ve Finn Davis ile tanınıyor, benim gördüğüm kadarıyla aynı şey."

Bree kapıyı açarak, "bilir," dedi. "Geri geleceğim."

Pinkie inledi ama dışarı çıktı. Hava puslu, sıcak ve nemliydi. Trafik durana kadar beklediler ve sonra dik bir setten aşağı inip dikenli bir ahududu çalılığına girdiler. Pinkie önden gitti, cırcır böceklerinin öttüğü çam ormanına çıkana kadar tırmanarak ilerledi.

Altlarında ve birkaç yüz metre ötede, Bree Pleasant Gölü'nün temiz sularını görebiliyordu. Dıştan takmalı motorların ve çocukların gülüşmelerinin sesini duydu.

Pinkie gölün doğu kıyısının yukarısındaki yamaçta büyüyen ağaçların arasından geçen bir oyun yoluna girdi. Bree de onu takip etti, beyni

Marvin Bell ve Finn Davis hakkında o sabah öğrendikleri her şeyi.

Arabayı kiraladıktan sonra Pinkie'yle birlikte Stark İlçe Nüfus Müdürlüğü'ne gitmiş ve Kuzey Carolina Eyalet Sekreterliği'nin internet sitesine girerek iki adamın ticari çıkarlarını araştırmışlardı. Bell ve Davis'in birlikte ve ayrı ayrı Starksville ve çevresinde beş işletmesi vardı: bir içki dükkânı, bir kuru temizleme dükkânı, iki otomatik araba yıkama ve bir rehin ve kredi operasyonu.

Pinkie akıllıca bir şekilde beş işin de çok fazla nakit üretilip getireceğini belirtti. Eğer siz de bir tür yasadışı nakit yoğun işle uğraşıyorsanız çok uygun.

Ama Bree'nin burada hiçbir yetkisi yoktu. İşletmelerin banka hesaplarına bakmasını sağlayacak veri tabanlarına ulaşamıyordu.

Bree bir hevesle Nevada ve Delaware'deki kamuya açık veri tabanlarına erişti çünkü her iki eyalet de paravan şirketler kurmakla ilgilenen insanlar için onları cazip kılan kuruluş ve vergi yasalarına sahipti. Nevada'da hiçbir şey olmamasına rağmen, Marvin Bell ve Finn Davis'in üçer tane olmak üzere altı Delaware şirketinin kayıtlı temsilcileri olarak listelendiğini görünce memnun oldu. Altı şirketin hepsi de "gayrimenkul edinme ve geliştirme" amacıyla kurulmuştu.

Bu da Bree'yi dolambaçlı bir yoldan Stark County'deki emlak varlıklarını araştırmaya yöneltti. O ve Pinkie'yi şaşırtacak şekilde, iki adamın da bölgede herhangi bir mülkü görünmüyordu.

Pinkie bunun doğru olmadığını, Bell'in Pleasant Gölü'ndeki bir mülk başta olmak üzere Stark County'de her türlü mülke sahip olduğunu söyledi. Göl kıyısındaki mülkü araştırdıklarında, Marvin Bell'in Delaware şirketlerinden birine ait olduğunu ve 3,1 milyon dolar değer biçildiğini gördüler, bu da Bree'nin orayı görmek istemesine neden oldu.

Alex ona geride durmasını, dışarıda kalmasını söylemişti ama Bree, Marvin Bell'in yerleşkesinin etrafındaki çitlere tırmanmayı planlamıyordu. Sadece çitin üzerinden bakmak, adamın nasıl yaşadığını anlamak istiyordu.

Pinkie Bree'ye durmasını işaret etti. O durdu, özsu kokan ve gölü görmesini engelleyen genç, şişman bir çam ağacının yanında.

Pinkie omzunun üzerinden bakarak fısıldadı, "Eğer , önümde kayar ve gölgede kalırsan, görünmeden ona iyi bir bakış atabilirsin."

Bree ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Pinkie oradaki çam duvarına yaslandı ve geçmesine izin verdi. Oturur pozisyona geçti ve ayaklarını kullanarak kendini ağaçların arasındaki gölgeli bir yarığa doğru yanlamasına itti.

Bree'nin yüz dikey metre aşağısında ve göle yüz metre daha yakın bir yerde çakıllı yol ve kapı vardı.

Zincir bağlantı çiti yeşil vinil ile büzüştürülmüştü. Bree dürbününü çitin tepesinde gezdirerek, yine yeşil renkte büzüştürülmüş sarmal jiletli telleri seçti.

Küçük kameralar kapının her iki yanındaki direklere monte edilmişti. Çit yoğun bitki örtüsü tarafından yutulmadan önce her kırk metrede bir direkler üzerinde başka kameralar da vardı. Kameraların altı dönümlük alanın çevresinde devam ettiğini düşündü ve dikkatini yerleşkeye çevirdi.

Çitin iç tarafına orman gülleri dikilmişti, şüphesiz çakıllı yoldan manzarayı engellemek için. Ancak çitin ve çalıların bu kadar yukarısında Bree, Marvin Bell'in solunda küçük bir lagün ve ana göle doğru çıkıntı yapan düz bir araziden oluşan alanını neredeyse kuşbakışı görebiliyordu. Gölün sağındaki bir tümsekte yer alan ve göle bakan ana ev, kırmızı çelik çatısı ve uyumlu panjurları olan on bin metrekarelik bir kütük konaktı.

Lagünün üzerinde bahçelerin yer güzel bir taş teras evi tamamlıyordu. Köşkün önündeki ikinci bir terastan üç taş yürüyüş yolu uzanıyordu; biri noktaya, biri noktanın solundaki kayıkhaneye, diğeri de sağda Sea Doos, motorlu tekneler, kanolar ve yelkenlilerden oluşan bir filoyu barındıran asansörlü altı bölmeli bir rıhtım sistemine gidiyordu. İskelede bir bar ve büyük bir yanı sıra şezlonglar ve şemsiyeler bulunuyordu.

Bree, ana evin minyatür bir versiyonunun bu noktada durduğunu ve manzaranın inanılmaz olduğunu hayal etti. Büyük ve dramatik pencerelerin birkaçından ana binayı görebiliyordu ve iç mekanda hiçbir masraftan kaçınılmadığını anlayabiliyordu. Ve her yerde sanat eserleri vardı.

-Resimler, heykeller ve cep telefonları.

Evin değerinin 3,1 milyon dolar şüphe yoktu ve bu da şüphelerini daha da artırıyordu. Bree'ye göre Kuzey Carolina, Starksville'de birkaç küçük işletme sahibi olmak insana üç milyon dolar değerinde bir ev kazandırmazdı. Bell'in borsada başarılı olabileceğini ya da Delaware'deki emlak yatırım şirketlerinden birinin büyümüş olabileceğini düşündü.

Ama öyleyse, Marvin Bell neden burada kalıyordu? Mülkün küçük bir cennet parçası gibi göründüğünü kabul ediyordu ama büyük paralar kazanan insanlar bunu daha gözde yerlerde göstermeyi sevmezler miydi?

Belki de Marvin Bell, Warren Buffett gibi evcimen biriydi. Belki de zenginliğine rağmen burada kalmak için bir nedeni vardı. Belki de ilgilenmesi gereken çok önemli bir işi vardı.

Bu seçenekleri değerlendiremeden, Bree bir hareket yakaladı ve Finn Davis'in malikânenen çıktığını görmek için dürbünü salladı. Arazinin geri kalanı sessiz ve boştu. Tek ses -çocuk kahkahaları, uzaktan gelen bir dıştan takma motor-

kıyının aşağısından geldi.

Koyu renk güneş gözlükleri, kirli bir kasket, yeşil bir iş gömleği, kot pantolon ve ağır botlar giyen Finn Davis, dairesel araba yolundan beş bölmeli ahşap garaja doğru rahat bir yürüyüşle ilerledi. Bir uzaktan kumandaya bastı. Bir kapı kalktı ve turuncu-beyaz eski bir Ford Bronco ortaya çıktı.

O yığının içinde nereye gidiyordu? Tamamen görünüyordu...

Bree oturduğu yerden yuvarlandı, çamların arkasına geçti ve ayağa fırladı.

"Arabaya geri dönmeliyiz," diye fısıldadı Pinkie'ye. "Çabuk!"

Bölüm

57

Lake Worth, Florida

Dedektif Çavuş Drummond park etti.

Kersmon Karayip Restoranı'nın önünde idik ve üçümüz içeri girdik. Restoranın sahibi ve aşçısı Althea Drummond'u gördü ve gülerek tezgahın arkasından çıkıp ona sarıldı.

"Yaşlı karını benim için terk ettin mi Drummond?" Althea Jamaika aksanıyla sordu.

"Biliyorsun o milyonda bir bulunur," diye cevap verdi çavuş.

"Biliyorum," dedi Althea. "Sadece seni son gördüğümde beri aklını yitirip yitirmedini kontrol ediyordum."

Drummond bizi tanıştırdı ve küçük restoranda bize oturacak bir yer buldu.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Althea sordu. "Red Stripe?"

Johnson Drummond'a baktı, o da "Görevde değilsin. Bana aldırma."

"Red Stripe," dedi Johnson.

"İki olsun," dedim.

Drummond, "Menülerle uğraşma, Althea. Bize sadece ne yememiz gerektiğini düşünüyorsan onu getir. Bir kısmı balık olmalı."

Bu onu mutlu etmiş gibi görünüyordu ve .

Drummond, "Jamaika yemeklerinden ömür boyu mahrum kalacaksınız," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Müşterilerin yarısı Karayipler'den."

"Karıma söyleyemeyeceğim," dedim. "Jamaika'yı çok sever. Ben de öyle."

"Öyle mi?" Drummond söyledi. "Ben de çok severim."

Johnson'a baktım, onu da dahil etmek istiyordum. "Baba olmaya hazır mısınız, Dedektif?"

"Bilmiyorum."

"Öyle ?" Drummond bana sordu. "Hazır mıydın?"

"Hayır," dedim. "Tek bildiğim babam gibi olmak istemediğimdi."

"Bu işe yaradı mı?"

"Hemen hemen," dedim ve Johnson'a döndüm. "Merak etme. Günden güne bu işe alışıyorsun."

Biralar geldi. Althea'nın balık çayı dediği ve çok lezzetli olan küçük kâseler ve yine çok lezzetli olan bir sepet taze kabak ekmeği de geldi. Bree'ye burayı anlatmamın imkânı yoktu.

"Gözden kaçırdığımız bir şey gördünüz mü Dr. Cross?" Johnson sordu.

"Bana Alex de," dedim. "Bir şey kaçırdığını düşünmüyorum ama anlamadığım ve senin de dikkate alman gereken birkaç şey var."

"Tamam..." Drummond dedi ki.

"Sadece hepimizin aynı sayfada olduğundan emin olmak için," dedim. "Elinizde Lisa Martin ve Ruth Abrams var, zengin sosyetikler bir hafta arayla öldürüldü ve intihar süsü verildi."

"Doğru," dedi Johnson. "Arkadaş mı?"

"Görünüşe göre öyle," dedi çavuş.

"Bunun ötesinde, aynı hizmetçiyi paylaşıyorlardı: Francie Letourneau, kendisi öldürülmeden önce her iki kadının da mücevherlerini çalmıştı."

"Doğru," dedi Johnson. "Kocalarından, Francie'nin dairesinde bulunan birkaç mücevher parçasının kendilerine gösterdiğimiz resimlerini teyit aldık."

"Francie Belle Glade'deki bar sahibine söylemiş-"

Althea bir tepsiyle döndü. Kızarmış muz. Pirinç ve siyah fasulye. Öküz kuyruğu yahnisi. Ve buharda pişirilmiş ve baharatlanmış bütün bir orfoz. Kesinlikle Bree'ye söylemem.

Dalmıştık. Öküz kuyruğu tek kelimeyle inanılmazdı. Orfoz da öyleydi. İkinci ve üçüncü Red Stripes da öyleydi. Ne kadar kolay yenildiklerini unutmuşum.

İkinci porsiyona geçtiğimizde, "Francie Glade'deki bar sahibine öldüğü gün Palm Beach'e bir iş görüşmesi için geleceğini söylemiş" dedim.

Drummond, "Bu doğru," dedi. "Ama Palm'a gittiğini gösteren tek bir şey bile bulamadık. Öylece ortadan kayboldu."

"Telefon yok mu?"

Johnson, "Cep telefonu kayıp ama hesabını bulduk," dedi. "Dün son üç aydaki tüm aramalar için bir talepte bulundum. Muhtemelen yarın bir ara haber alırsınız."

"Başka düşünceleriniz var mı?" Drummond sordu.

"Evet. Bence kurbanlar arasındaki bağlantılara ve zincirlere odaklanmalısınız,

ve oradan yola çıkarak tahminlerde bulunun."

Johnson'ın kafası karışmış görünüyordu, ben de dedim ki, "Onları birbirine bağlayan her bir şeyi izole etmek istiyorsunuz. Diyelim ki önce Francie'ye, sosyete zinciri olarak adlandıracağımız halkanın ortak paydası olarak . Bu senaryoya göre hizmetçi, mücevherlerini almak için ikisini de öldürmüş ve sonra da elindeki mücevherleri öğrenen üçüncü bir kişi tarafından öldürülmüş olabilir."

Drummond tabağına üçüncü bir porsiyon öküz kuyruğu koyarken, "Bunu anlayabiliyorum," dedi.

"İkinci bağlantı nedir?" Johnson sordu. "Ya da zincir?"

"Sosyete arkadaşlığı," dedim. "Belki Francie üçüncü bir sosyete için çalışıyordu, onu soyma aşamasındaydı ve biri onu yakaladı, öldürdü, terk etti."

Johnson başını salladı. "Dairesinde incelediğim dosyalara göre Francie zor zamanlar geçirmiş, tüm temizlik işlerini kaybetmiş."

"Lotoyu tutturmadan önce mi?" "Doğru."

"Belki de Loto'dan bir şey çıkmamıştır," dedim. "Belki de mücevherler yeni bulduğu paranın arkasındaki açıklamaydı. Ve belki de öldüğü gün Palm Beach'e bir röportaj için gitmiyordu; belki de birini öldürüp daha fazla mücevher çalacaktı."

Bölüm

58

Çavuş Drummond bunu **düşündü** ve "Loto'yu ararız" dedi.

"Ben olsam eski müşterilerimi de arardım," dedim. "Bakalım içlerinde kayıp mücevher olan var mı? Yani, Abramses ve Martin'lerin fotoğraflarınızda tanımlayamadıkları mücevher parçaları vardı, değil mi?"

"Doğru," dedi Johnson arasında.

Drummond'un cep telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, baktı ve "Üzgünüm beyler ama buna cevap vermem gerekiyor" dedi.

Beni Johnson'la baş başa bırakarak kalktı ve "Başka bir olasılık daha var, biliyorsun" dedi.

"Devam et," dedim.

Genç dedektif, "Belki mücevher hırsız Francis'ydı ama katil o değildi," dedi. "Belki de birini soymaya gitti ve katili şaşırttı."

"Yani üçüncü bir sosyete öldürmeye çalışırken mi?" "Neden olmasın?"

"Sosyetenin saldırıya uğradığına dair herhangi bir rapor var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok," dedi Johnson. "Tatlı?"

Althea yanıma geldi ve "Tatlı?" dedi. "Tıka basa doydum," dedim.

Bana kaşlarını çattı ve "Sıfırdan yapıyorum." dedi.

Ellerimi kaldırdım. "Ben yer açarım."

"Tatlı patates pudingi," dedi gülümseyerek. "Kahve? Çay?"

"Kahve alacağım," dedim.

"Ben de, Althea," dedi Drummond, sandalyesine geri kayarak.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Johnson. "Hesabı alabilir miyiz?"

"Merak etmeyin," dedi Drummond. "Ben ikinizi de korurum."

"Kendi payıma düşeni almama izin verin," dedim.

Çavuş burnunu çekerek, "Misafir devlet görevlisi, hiç sanmıyorum," dedi. Johnson ayağa kalktı ve "Tekrar söylüyorum, seninle tanışmak harikaydı Alex," dedi. "Ben de öyle," dedim, ayağa kalktım ve elini sıktım. "Sabah görüşürüz, Çavuş."

Drummond, "Sabahın köründe," diye homurdandı.

Kahvemiz ve pudingimiz geldi. Tatlı patates pudinginin çökmekte olduğunu bilmiyordum, ama öyleydi.

Çavuş kahvesinden bir yudum aldı ve "Demek tek yaptığımız davamız hakkında konuşmaktı. Senin gibi biri bugünlerde ne üzerinde çalışıyor?"

Tereddüt ettim, sonra ona kuzenim Stefan'ı, Starksville'i ve orada bulunduğumuz birkaç gün içinde davanın aldığı tüm garip yönleri anlatmaya başladım. Drummond tüm bunları dikkatle ve sessizce dinledi, kahvesini yudumladı ve pudingini yedi.

Her şeyi anlatmam bir saatten fazla sürdü ve içimdeki biralarla muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Ama Drummond iyi bir dinleyiciydi ve her şey doğal görünüyordu.

"Ve işte ," dedim.

Birkaç vuruştan sonra çavuş, "Marvin Bell denen adamı o çocuğu öldürdüğü için seviyorsunuz ama onu bu işe bulaştırdığınıza dair bir şey duymadım" dedi.

"Çünkü onun bu işe karışmasını istemiyoruz," dedim. "Starksville'deki herkesin söylediği gibi, o kaypak bir adam."

Drummond çenesini sola kaydırdı ve düşüncelere dalmış bir halde başını salladı. Sonra dedi ki, "Ben de kaypak adamlar tanıdım. İşin püf noktası, o kadar kaypak olmalarına izin vermektir ki, kendilerine aşırı güvenirler ve-"

Cep telefonu çaldı. Telefona baktı, başını salladı ve "Tekrar özür dilerim." dedi.

Çavuş kalkıp uzaklaştı ve ben de akşam kalacak bir yer bulsam iyi olur diye düşünerek kahvemi bitirdim. Althea hesabı getirdi, yemeğin kalitesi düşünüldüğünde inanılmaz derecede makuldü.

Drummond döndüğünde, "Bahşişi ben hallederim," dedim.

Çavuş gülümsedi. "Sanırım sana son iki telefon görüşmesini anlattıktan sonra tüm faturayı sen ödemek isteyeceksin."

"Bu nasıl?" Dedim ki.

"İlk telefon Belcher'ların cenaze evinden geldi," dedi. "Paul Brown'un mumyalama işlemlerini onlar yapmış ve cesedini bir fakir tabutu içinde artık Pahoake'de olmayan bir kiliseye teslim etmişler. On beş yıl önce kapanmış."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya ikinci arama?"

Drummond, "Eskiden o kiliseyi yöneten papazdan," dedi. "Belcher'lar onu aramış. Belli Paul Brown'ı tanıyormuş ve yarın akşam altı gibi Pahoake'de buluşup size ondan bahsetmek istediğini söyledi."

Sırttım ve masadaki çeki kaptım.

Bölüm

59

Starksville, Kuzey Carolina

Bree farları **söndürdü** ve Taurus'u Bell Beverages'ın karşısındaki kasaba meydanının çaprazında durdurdu. Bronco ön tarafa park edilmişti. Finn Davis içeri girmişti. İçgüdülerinden şüphe etmeye başlamıştı.

Finn Davis'i Marvin Bell'in evinden hımbıl kıyafetler içinde, dört çeker arabayı sürerken gördüğünde, bunun bir tür kılık değiştirme ya da en azından radarın altında hareket etmenin bir yolu olduğunu düşünmüştü. O ve Pinkie, Finn yerleşkeden çıkmadan iki dakika önce kiralık arabaya ulaşmışlardı.

Finn Davis bildiği kadarıyla Bree'yi hiç görmemişti. Pinkie yere eğilirken, Davis yanından geçip güneşe kasabaya doğru gidene kadar cep telefonu ile konuşuyormuş gibi yapmıştı. Davis bir virajı döndükten sonra U dönüşü yapmış ve o zamandan beri onu belli bir mesafeden takip etmişti.

Pinkie, "İşle ilgilenen bir adama benziyor, muhtemelen günlük topluyor, bu da işçi kıyafetini açıklıyor," dedi. "Dikkat çekmek istemiyor."

Gerçekten de öyle görünüyordu. Finn içki dükkânına gitmeden önce rehinciye, kuru temizlemeciye ve iki araba yıkayıcısına uğramıştı. Belki de içgüduları yanlıştı.

Bree saatini kontrol etti. Sekiz buçuk. Neredeyse bir saat önce gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için Alex'e mesaj atmıştı ama şu ana kadar hiçbir cevap alamamıştı. Ve acıkmaya başlamıştı. Anneanesi akşam yemeğini bekleteceğini söylemişti-

"Sence Alex aşağıda aradığını bulabilecek mi?" Pinkie sordu.

Bree, içtenlikle endişelenmiş görünen iri adama baktı.

"Umarım öyledir," dedi. "Ama dürüst olmak gerekirse Pinkie, Alex'in tam olarak ne aradığını bildiğini sanmıyorum. Kapanış, sanırım."

"Böyle şeyler olur mu?" Pinkie sordu. "Yani, babamı gerçekten hiç tanımadım. Ben çok küçükken öldü. Yine de onu düşünüyorum ve bu konuda kapalı bir şey yok."

Sydney Fox'un eski sevgilisi içki dükkanından çıktı. Bree Taurus'u çalıştırdı. Hafif trafikte Davis'in önüne geçmesine izin verdi, sonra kenara çekti ve Starksville'den güneye doğru ilerlerken onu takip etti. Kasaba sınırının iki mil ötesinde, Bronco sağa dönerek ormana doğru kıvrılan toprak bir yola girdi.

"Seni Stark Gölü'ne götürür," dedi Pinkie. "Orada saklanacak fazla trafik olmaz."

"Ama yukarıda insanlar olacak, mi?" diye sordu.

"Tabii, yaz tatilcileri . Eyalet parkındaki kampçılar." "Zenciler mi?"

"O da var."

"O zaman şansımızı deneyeceğiz," dedi Bree. Finn'in arkasından dönmeden önce onun stop lambalarının ağaçların arasında kaybolmasını bekledi.

Stark Gölü adına hiç benzemiyordu. Etrafı yemyeşil bir ormanla kaplıydı. Kıyı boyunca kulübeler sıralanmıştı; Marvin Bell'in evine hiç benzemiyorlardı ama güzel ve bakımlıydılar. Bree, sanki yönleri takip ediyormuş gibi yavaşça ilerledi ve Bronco'yu aramak için her araba yoluna baktı.

İlerideki yol sağa dönerek dar bir koyağın etrafından dolanıyordu.

"Dur," dedi Pinkie. "Geri çekilin ve kaybolmuş gibi arkanızı dönün."

"Onu görüyor musun?" Bree arabayı frenleyerek durdurdu.

Pinkie arabayı geri vitese takıp U dönüşü yaparak virajdan uzaklaşırken, "Şu koyun diğer tarafındaki bir kulübeye dönüyoruz," dedi. "İleride dur ve ışıklarını söndür."

Bree karanlık bir kulübenin araba yoluna geri geri girdi. Arabadan indiler ve dar koyun etrafındaki kıvrımın karşısındaki ağaçlığa doğru koştular. Su kırk metreden fazla değildi ve Bree kulübeye ve Bronco'ya iyice baktı. Hareket yoktu. Ses de yoktu.

Kulübe güzeldi, gölde şimdiye kadar gördüğü diğer yerlerden daha yeni ve moderndi. Marvin Bell'inki kadar güzel değildi ama yine de çoğu insanın standartlarına göre, özellikle de Bree'ninkine göre bir ganimet eviydi.

Dokuz, belki de on yaşlarında bir kız çocuğu suya bakan çıktı. Finn Davis onun ardından verandaya çıktı. Onu Bree'nin iyi göremediği ikinci bir adam takip ediyordu. Adam Davis'in elini sıkmak için döndüğünde dürbününü kaldırdı ve onu tanıdı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı

Bree. "Ne?" Pinkie söyledi.

"Bekle," dedi Bree, verandadaki ışığın bir oyunu olmadığından emin olmak için dürbünden bakarak.

Numara yok. Dedektif Guy Pedelini gülümseyerek Finn Davis'ten bir zarf aldı. Bree'nin Pedelini'nin kızlarından biri olduğunu düşündüğü kıza kolunu dolamadan önce zarfı kayıtsızca pantolonunun cebine . Davis Bronco'ya doğru yöneldi.

Bree dikkatini Dedektif Pedelini'den ayırmadı ve Finn Davis aracına bindiği anda gülümsemesinin buharlaştığını gördü. Dedektif ve kızı kulübeye geri döndüler.

"Tanrım," dedi Bree ve arabalarına doğru koşmaya başladı.

" oluyor?" Pinkie onun yanında oflaya puflaya ilerleyerek sordu.

Bree, "O pahalı yazlık Guy Pedelini'ye ait, Starksville'de Alex ve benim dürüst olduğunu düşündüğümüz tek adam, ama şimdi Finn Davis ve muhtemelen Marvin Bell'den rüşvet alıyor gibi görünüyor," dedi. "Aynı zamanda Rashawn Turnbull'u bulan polis ve Marvin Bell'in yeğeninin Jannie'ye yerleştirdiği uyuşturucuyu araştıran dedektif."

"Lanet olsun. Starksville'de bazı şeyler hiç değişmiyor." Farlar koy boyunca parlarken Pinkie nefes nefese kaldı. "Ailenden başka kimseye güvenemezsin."

Davis'in farları yaklaşıyordu. Bree ve Pinkie kiraladıkları arabadan elli metre ötedeki büyük bir çam ağacının arkasında durdular. Finn Davis yanlarından geçti.

Taurus'a koştular ve atladılar. Bree arabayı çalıştırdı, farları kapalı tuttu ve garaj yolundan çıkıp Davis'in peşinden gitti.

Bronco'yu neredeyse eyalet otoyoluna geri dönene kadar kaybettiler. Aşağıda, düzlükte, kasabaya doğru dönen arka lambaları gördüler. Bree farları yaktı ve hızlandı. Yolda daha fazla araba vardı. Alex'in annesinin çarşaf ve yastık kılıfı diktiği yıkık dökük tuğla fabrikasının önünden geçerken Bronco'dan üç araba geride durdu. Neredeyse eski Piggly Wiggly mağazasına kadar bu pozisyonda kaldı.

Demiryolu geçidinden hemen önce Finn Davis raylar boyunca sola döndü ve gözden kayboldu.

"Nereye gidiyor bu?" diye sordu.

"Sanırım bir bakım yolu."

Tren rayları. Stefan Tate tren rayları boyunca ne olduğunu anlayamadığı garip şeyler olduğunu söylememiş miydi?

Bree anlık bir karar verdi, Piggly Wiggly otoparkına girdi ve arabadan atladı. Kaldırım boyunca tren raylarına doğru koştu. Yaya geçidinin ışıkları yanıp sönmeye başladı. Ziller çaldı. Kapılar alçaldı ve yaklaşan trenin gürültüsünü duyabildi.

Tren kornası Bree etrafı taradı. Solunda terk edilmiş bir bina vardı. Uzak tarafında ağaçların sıralandığı boş bir arsa, arsayı tren yolundan ayırıyordu.

raylar. Boş araziden ağaçların arasına doğru bir açıyla koştu ve kendini rayların üzerindeki küçük bir kayalıkta buldu. Sarmaşıkları kenara itti.

Trenin ve Bronco'nun farları, raylardan on adım bile uzakta olmayan, yüz metre ötedeki bakım yolunda duran Finn Davis'i aydınlatıyordu. Bree dürbünü ona doğrulttu. Motorla hiç ilgileniyor gibi görünmüyordu. Arkasındaki, virajın etrafından görünmeye başlayan arabalara bakıyordu.

Bree dürbünü yük vagonlarına doğru çevirdi ve bir tanesinin üstünde iki adamın, dört vagon geride iki adamın ve onun altı vagon ötesinde de bir çift adamın siluetlerini gördü. Davis'in yanından geçerlerken, gölgeler yüzünden seçemediği bir tür selamlama için ellerini kaldırmışlardı.

Ancak Marvin Bell'in evlatlık oğlu, onların selamına karşılık olarak sağ elini kaldırıp üç parmağını havaya kaldırdığında net bir şekilde görülebiliyordu.

Bölüm

60

West Palm Beach, Florida

Bir saat sonra Hampton Inn'deki yatağımda uyandım, doğruldum ve cep telefonuma şunları söyledim: "O ilk gün Starksville'e giderken trene binen adamlar da aynı selamı verdiler."

"Kesinlikle," dedi Bree, Kuzey Carolina'ya döndüğünde.

Zihnimdeki örümcek ağlarını silkeledim. "Kaç tane gördün?"

"Toplam altı tane."

"Belirli araçlarda mıydı yoksa rastgele miydi?"

"Hepsi yük vagonlarındaydı, tankerlerin arasına

karışmışlardı." "Davis tren gittikten sonra ne yaptı?"

Bree, "Bronco'ya geri bindim, geri döndüm ve kuzeye, muhtemelen Pleasant Gölü'ne doğru yola çıktım," dedi. "O noktada gözetlemeyi bıraktım."

"Guy Pedelini konusunda hâlâ şaşkınım. Onu iyi bir adam olarak

düşünmüştüm." "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bree. "Ama Pinkie'nin

bakış açısına yaklaşıyorum." "Hangisi?"

"Starksville'de aileden olmayan kimseye güvenme." "Alaycı

ama an için muhtemelen iyi bir fikir."

"Burada sohbeti ben bölüyorum. Orada şansın yaver gitti mi?"

"Şanstan başka bir şey yok," dedim ve sonra ona günümü anlattım.

İşim bittiğinde Bree, "Vay canına, çok hızlıydı," dedi. "Göreceğin bakan kim?"

"Adı Rahip Maya ve Paul Brown'ı tanıyormuş. Cenaze görevlileri onu hatırladı."

"Bu iyi bir şey. Babanı tanıyan biriyle konuşabileceksin." "Sanırım öyle,"

dedim. "O zaman tüm bunları arkamda bırakıp geri dönebilir ve

Sana sarılacağım ve birlikte şu üç parmakla selamlama olayını çözeceğiz." "Yarın gece mi?"

"Daha çok ertesi sabah ilk iş gibi." "İyi misin?" demeden önce aramızda bir sessizlik oldu.

"Sadece nereye gideceğimi bulmaya çalışıyorum. Tavsiyen var mı?"

"Stefan'ı görmeye çalışın. Tren raylarının etrafındaki bölgeden özellikle neden şüphelendiğini öğren. Bundan bahsettiğini sanmıyorum."

"Naomi'yle çoktan konuştum," dedi Bree. "Sabah onunla görüşecek. Yarın bakanla görüşene kadar ne yapacaksın?"

"Drummond ve Johnson'a onlara yardım etmekte özgür olduğumu söyledim," dedim. "Bana ne kadar yardım ettiklerini düşünürsek, en azından bunu ."

"Seni özlüyorum Alex," dedi usulca.

"Ben de seni özledim," dedim. "Ve teşekkürler." "Ne için?"

"Ailen için kendini tehlikeye atıyorsun."

"Ben Alex Cross'un karısıyım," dedi alaycı bir tavırla. "Başka ne ki?" "Çok komik," dedim sırtarak. "Seni seviyorum, Bree."

"Ben de seni seviyorum Alex," dedi. "İyi uykular." "Sana da," dedim ve kapattım.

Saat neredeyse on bir olmuştu ve ben beşten beri ayaktaydım. Işığı kapatıp tekrar uyumaya çalışmalıydım. Ama kendimi bir fincan espresso gibi , gergin ve bir şeyler yapmak istiyordum. Sonunda dikkatim, sosyetenin ve hizmetçinin soruşturmalarını kapsayan cinayet kitabının bir kopyasının bulunduğu üç klasörlük yığına odaklandı.

Onlara yaptığım ilk yolculukta bir şey mi kaçırmıştım?

Karanlıkta uyanık yatıp Rahip Maya'nın babam hakkında bana ne söyleyebileceğini merak etmek yerine bu sorunun cevabını aramanın daha iyi olacağını düşünerek ilk klasörü açtım ve kayıtları baştan okumaya başladım.

Gece yarısından bir süre sonra yorgunluk beni ele geçirdi ve Starksville ve Palm Beach'te gördüğüm şeylerin bir karışımı olan karanlığa ve rüyalara daldım: Sydney Fox kapısının eşiğinde ölü yatıyordu; şeker kamışı yanıyor, gökyüzüne duman ve böcekler saçıyordu; olay yeri fotoğraflarında Rashawn Turnbull'un cesedi; ve Belle Glade'de bir sokakta sırtı bana dönük duran koyu renk şapkalı ve bir adam.

Eldivenli sağ elini kaldırdı ve üç parmağını yukarıda tuttu.

Bölüm

61

Starksville, Kuzey Carolina

Sevgili, tatlı Lizzie, diye düşündü büyükbabası bir küreği durgun suya daldırırken. Hâlâ beyaz geceliğini ve bornozunu giymiş olan biricik küçük kızı, sandalın zemininde, baş taraftaki koltuğun önünde diz çökmüş, kollarını küpeştenin üzerine sarkıtmış ve uykulu gözlerini doğan güneşte parlayan zambak yapraklarına dikmişti.

Yavaşça çekti ve kürek kolunu ustalıklı döndürerek düz tabanlı kayığın nilüfer yastıklarının üzerinde yavaş bir daire çizmesine neden oldu. Lizzie teknenin kenarlarına sıkıca tutunup kıkırdadı ve ardından bir "Whee!" sesi çıkardı.

"Sana eğlenceli olduğunu söylemiştim," dedi.

"Onları gerçekten böyle mi yakalıyorsun büyükbaba? Perileri mi?" Lizzie, masum ve her zaman mavi olan gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını kenara iterek sordu.

Yaşlı adam yeniden aşık oldu ve şöyle dedi: "Peri prenseslerini yakalamanın en iyi yolunun, üzerinde güneşlenecekleri sıcak bir şafak vaktini beklemek olduğunu duydum. Üzerlerinde döner, kafalarını karıştırır ve sonra onları kaparsınız."

Lizzie gözlerini kocaman açtı. "Ama neden?"

"Çünkü bir peri prensesi yakalarsan, sana üç dilek hakkı vermeli." "Üç mü?" dedi küçük kız şaşkınlıkla, suya ve zambak yapraklarına bakarak sürükleniyordu. "Adı ne? Ona ne diyeceğim?" "Prenses mi?" Hızlıca düşündü ve "Guinevere" dedi.

"Prenses Guinevere," dedi, bu hoşuna gitmişti. Başını kaldırdı ve korku ve şaşkınlığa dönüşen bir gülümsemeyle ona baktı.

"Kim onlar, büyükbaba?" Lizzie sordu.

Kadının onun ötesine, kıyıya doğru baktığını fark etti. Omzunun üzerinden baktı ve üç adamın evin tepesinden aşağıya, çimenlikten suya doğru geldiğini gördü.

"Kim bu adamlar?" diye tekrar sordu, tedirgin bir şekilde.

"Dostlar, Lizzie," diye yanıtladı tekneyi iskeleye doğru çevirirken. "Eski dostlar. Endişelenecek kimse yok."

"Peki ya Prenses Guinevere?" diye yakındı. "O yarın burada olacak," dedi adam.

İskeleye yanaştı ve Starksville polis şefi Randy Sherman'a bir ip attı. Ardından torununu Stark County şerifi Nathan Bean'e teslim etti ve onun ardından iskeleye tırmandı.

"Lizzie, koş eve git, sana kahvaltı getireyim," dedi.

Lizzie büyükbabasını öptü ve çimenlerin üzerinde yalınayak koşarak onu büyülemek için birkaç değerli dönüş yaptı.

"Bu küçük kızı seviyorum," dedi ve sonra rıhtımdaki üçüncü adama baktı. "Böbrek taşları sizi nasıl tedavi ediyor, Yargıç?"

Erasmus Varney buruşturarak, "Berbat," dedi. "Ama hayatta kalacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi, "çünkü sizi bu sabah buraya getirmemin nedeni hayatta kalmaktı."

Şef Sherman ve Şerif Bean yaşlı adamı incelediler. Varney çabalıyordu ama yargıç sanki acıya karşı adım atmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Hepiniz için iyi bir hayat oldu, değil mi?" Lizzie'nin büyükbabası sordu. Üç adam tereddüt etmeden başlarını salladı.

"O halde iyi hayatımızın devam etmesi sizin için önemli, değil mi?" Başlarını kuvvetle salladılar.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve sonra ayıldı. "Güzel hayatımızın devamının tehdit altında olmasından korkmaya başladım."

"Kim tarafından?" Yargıç Varney sordu.

"Bu Alex Cross ve ailesi. Hepsi. Karısı. Avukat olan yeğeni. Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri de."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Şef Sherman söyledi.

"Üçüncü bir taraf aracılığıyla hiçbirimizin izini süremeyeceği bir dantel yapımcısını getirmek için düzenlemeler yaptım," dedi. "Starksville'den geçerken başarılı olması için ona her türlü fırsat verilecek."

"Kız mı?" Şerif Bean söyledi.

"Doğru."

"Kasabaya daha önce gelmiş miydi?" Şef Sherman sordu. "Bir kez."

"Seyahati ne zaman planlandı?" Şerif Bean sordu.

"Bugün geliyor. Herhangi sorun var mı?"

Yargıç Varney, "Cross gibi biriyle hassas bir şekilde yapılması gerekiyor. Bir ünü var. Yüksek dostları var."

"Bu inceliğin farkındayız, Erasmus," dedi Lizzie'nin büyükbabası. "Bu yüzden bir dantelci çağırdım. Her şeyi birbirine dikecek, böylece ölümleri kaderin trajik bir cilvesi gibi görünecek."

Dördüncü Bölüm

Altın Kıyısı

Bölüm

62

Palm Beach, Florida

"Ölmek için ne kadar trajik bir yol Maggie," dedi Coco. "Ama gerçekten, sosyal tabakalarımızda artık kabul edilebilir, değil mi? Ya da en azından bir zamanlar olduğu kadar utanç verici değil."

Bir çift Stéphanie Coudert beyaz keten pantolon, soluk ten rengi bir jarse ve bale terlikleri giymiş olan Jeffrey Mize yatağın ayak ucunda peruksuz bir şekilde oturuyordu. Kendini alter egosu Coco'ya kaptırmış, Maggie'nin cenin pozisyonundaki bedenini inceliyor, çarşafların çenesinin altına nasıl da mükemmel bir şekilde sıkıştığına dikkat ediyordu, sanki zavalılık son nefesini vermek için rahat bir yer arıyormuş gibi.

Komodinin üzerindeki kullanılmış Patrón şişesi aşırı doz tablosuna yardımcı oldu. Bir zamanlar merhumun ağrı, anksiyete ve uyku için kötüye kullandığı reçetelerin bulunduğu boş şişeler de öyle.

Coco yataktan kalkarken memnuniyetle bir kokteylin yeterli olduğunu düşündü. Maggie ona neyin çarptığını asla bilemedi. Radyo banyo suyuna değdiğinde Frankenstein'ın gelini kesilen, gözleri faltaşı gibi açılan ve çığlık atan Lisa Martin gibi değildi. Ve ilmikle şaşırtıcı bir güçle mücadele eden Ruth Abrams'ın aksine.

Coco, Maggie'nin aynasının önünde durdu ve kırmızı kutuya dönmeden önce yeni kıyafetlere, makyaja, aslında tüm yeni görünüme hayran kaldı. Kutuyu açtı ve peruğu çıkardı. Bakır sarısı ve omuz hizasındaki saçları omuzlarına kolayca dökülüyordu.

Birkaç ayarlamayla istediği etkiyi yarattı: *The Thomas Crown Affair*'deki Faye Dunaway, Steve McQueen'le olan satranç sahnelerinde Faye'in katıksız bir zarafet ve ihtişam içinde olduğu değil, rahat bir görünüm.

En azından annem bu peruğu hep böyle tarif etmişti. Rahat ama ilgi çekici, sportif ve güçlü. McQueen'e uygun bir kadın.

Coco güldü çünkü filmi izlemişti ve Annem tam isabet kaydetmişti. Dunaway etkisini tamamlamak için kaplumbağa kabuğu güneş gözlüklerini taktı, aynada somurttuğunda kendini maceracı, yaramaz ve çok seksi hissetti. Coco sonunda aynayı bıraktı, kanvas çantasını aldı ve yatak odasından çıkıp kütüphaneye doğru yürüdü. Bir portrenin asılı olduğu yerde durakladı.

Maggie gün batımında bir kum tepesinde yalınayak otururken resmedilmişti. Kot pantolon ve yakalı pembe bir bluz giymişti ve rüzgârda savrulan saçları ve solmakta olan güzelliğinin farkında olduğunu gösteren ifadesiyle üç çeyrek profilden denize bakıyordu. *İşte sen hep böyle olacaksın*, diye düşündü. *Altından bir kıyıda oturup kaybetmeyi düşünmek.*

Coco döndü, Maggie'yi geride bıraktı ama o tablonun anısı sonsuza dek onunla birlikte kaldı. Mutfağın ötesinde, garajın yanındaki küçük odada bulunan güvenlik sistemini kontrol etti ve hâlâ çalışmadığını görünce memnun oldu.

Maggie ne demişti? On beş dakikalık bir sıfırlamayla ilgili bir şey mi?

İhtiyacım olandan çok daha fazlası, diye düşündü Coco ve sistemi yeniden başlatan bir düğmeyi çevirdi. Daha hızlı hareket ederek garaja gitti ve sevgili Aston Martin'inin arkasındaki kapıyı açtı.

Coco arabaya bindi ve tıpkı Faye'in *The Thomas Crown Affair* filminde McQueen'in kullandığı ünlü kum arabası sahnesinde yaptığı gibi peruğunun üzerine gevşekçe mavi bir eşarp bağladı. Aston'u vites taktı ve günün ilk ışıklarına doğru geri geri gitti.

Kapı açıldı. Coco arabayı Güney Okyanus Bulvarı'na sürdü ve Aston'un üstü açık bir şekilde kuzeye yöneldi. Havaya tuz serpilmişti. Rüzgâr, atkının çevresel görüşünde titremesine neden oldu. Toplanan gün. Isınan ışık.

Sanki Coco'nun başrolde olduğu bir filmde gibiydi, yükselen güneşle yıkanan malikânelerin yanından geçerken Faye Dunaway'i canlandırıyordu. *"Bir gün hepiniz benim olacaksınız"* diye düşündü. *Annem hep öyle derdi. Tek yapman gereken hayal etmek Coco, böylece tüm dünya senin olabilir.*

Kasabada kahvaltı için durdu ve Coco rolünü sonuna kadar oynadı, ilgiden beslendi, kendisini ve izleyicilerini nasıl parlattığının tadını çıkardı. Annem, gerçek cazibenin her zaman böyle olduğunu söylerdi. Güzellik paylaşılan bir deneyimdi.

Aston Martin'e geri dönen Coco'nun bir an için kafası karışmış, nereye gideceğinden emin olamamıştı. Sonra, tıpkı bir posta güvercini gibi, içgüdülerinin ona yol göstermesine güvendi. Bir süre arabayı sürdü, park etti ve sonra Mize Güzel Sanatlar'ın kapısına doğru yürüdü.

Bütün bir geceyi Coco'nun transında geçirmişti ve Mize ancak galerinin önünde kim ve nerede olduğunu fark etti. Hissetmek

Aniden güçsüz düşerek kilidi kurcaladı ve sonunda dükkânın kapısını açmayı başardı.

İçeride sürgüyü çevirdi ve alarmı kapattı. Galeriden ofisine doğru ilerlemeye başladı ama o kadar sersemlemişti ki durmak zorunda kaldı ve oyuklardan birindeki bir yığın ince Doğu halısının üzerine oturdu. En son ne zaman uyumuştı? Bir gün mü? Bir buçuk gün mü? Coco bütün bu zamanı almış mıydı?

Mize , yavaşça yan tarafına yuvarlandı ve kendinden .

Kapının keskin sesi onu uyandırdığında orada ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Mize sersemlemiş bir halde etrafına bakındı, sonra dükkânın duvarındaki aynaya baktı ve Dunaway'in saçının bir telinin bile yerinde olmadığını gördü.

Daha fazla vuruş.

Mize'nin başı dönmeye başladı ama ayağa kalktı ve köşeyi dönerek ön kapıya doğru yürüdü; beyaz düğmeli gömlekli ve kravatlı kaslı bir adam içeri bakıyor ve polis rozetini cama bastırıyordu.

Bölüm

63

Palm Beach County Şerif Ofisi

Dedektif Richard S. Johnson kadının Mize Güzel Sanatlar'ın kapısına doğru geldiğini gördü ve geri çekildi.

Kilit fırlatıldı. Kapı açıldı ve bakır, çilek ve sarıya çalan kusursuz saçlarıyla şaşırtıcı derecede çekici bir kadın ortaya çıktı.

Gülümsedi ve yumuşak bir Güneyli aksanıyla "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Dedektif Johnson hayatı boyunca hiçbir kavgadan geri adım atmamıştı. Afganistan'da altı kez çatışmaya girmiş ve hiç korkmamıştı. Ama bu güzellikteki kadınlarla da arası hiç iyi olmamıştı.

"Ben Dedektif Johnson, Palm Beach İlçesi Şerif Ofisi'nden." "Evet?" diye sordu, onun üzerindeki etkisini hissetmiş gibiydi, Elini bir film yıldızı gibi kapı pervazından yukarı kaydırды. "Jeffrey Mize'ı arıyorum," dedi Johnson.

"O burada değil. Genelde bir saatten önce gelmez." "Oh," dedi Johnson. "Evine gittim ve o da orada değildi."

"Kahvaltı için dışarı çıkıyor. Bir saat sonra gelin, eminim sizi görecektir. Ona ne hakkında olduğunu söyleyebilir miyim, Dedektif?"

"Rutin işler, üzerinde çalıştığım bir davanın takibi. sen?"

"Coco," dedi. "Bay Mize için danışmanlık ve değerlendirme yapıyorum."

"İçeri gelip bekleyebilir miyim Coco?"

Coco ona rahatsız edici bir iç çekiş verdi. "Dedektif, ben bir çalışan değilim. Bay Mize için sözleşmeli olarak çalışıyorum ve işimi sessiz bir ortamda yapabilmek için erken geliyorum. Bana bir saat verebilir misiniz? Sokağın aşağısında güzel bir kahve dükkânı var."

Johnson, "Bir saat sonra görüşürüz," dedi.

"Ne yazık ki o zamana kadar çıkmış olacağım," Coco. "Ama teşekkürler, Dedektif."

"Rica ederim Coco," dedi ve kadın tarafından hafifçe hipnotize edilmiş gibi hissederek kaldırımından aşağı yürüdü.

Johnson kafeye giderken başını iki yana salladı. Miami'nin zorlu bir bölgesinde büyümüştü. Deniz Piyadeleri'ne katılmış, Afganistan'da iki sefer yapmıştı ama yine de bazı kadınların yanında dağılıyordu. Karısı Angela'yla ilk tanıştığı günü, dilinin nasıl tutulduğunu düşündükçe gülüyordu.

Telefonu çaldı. Dedektif Çavuş Drummond. "Bir şey var mı?" Drummond sordu.

Johnson, "Bir saat içinde Mize ile konuşmam gerekiyor," dedi. "Sen mi?"

"Marie Purcell'in özel kalem müdürüyle konuştum," dedi çavuş. "Francie'yi dört ay önce kovmuş. Nadir paraları çaldığı şüphesiyle."

"Bize haber verildi mi?"

"Hayır," dedi Drummond. "Purcell'ler gibi insanlar polisin işe karışmasını istemezler. Kendi güvenlik görevlileri var ve işleri sessizce hallediyorlar."

"Burada çok var mı?" Johnson, hoş bir havası olan bir dükkânda kahve almak için sırada beklerken sordu.

"Öyle diyebilirim."

"Cross'tan haber aldın mı?"

Drummond, "Onu gidiyordum," dedi.

Johnson biraz sinirlenmişti. Dr. Johnson ile daha fazla zaman geçirmeyi umuyordu.

Alex Cross, bir şeyler hakkında onun fikrini al.

"Listende sırada kim var?" diye sordu çavuş.

Johnson cebinden bir kağıt parçası çıkardı, isimleri inceledi ve "Crawford" dedi.

"Ben Schultz'u alacağım."

Johnson kabul etti ve kapattı. Bir espresso shot ve bir fincan koyu Kenya kahvesi aldı ve buzun üzerine döktü. *Palm Beach Post*'u baştan sona okudu ve Crawford malikânesini ve listedeki birkaç kişiyi daha aradı ama mesaj bırakma fırsatından başka bir şey elde edemedi.

Johnson galeriye on beş dakika erken gitti ve kapıyı çaldı. Kısa süre sonra bir adam görüldü. Uzun boylu, kambur omuzlu ve tamamen kel olan adam beyaz terlikler, bol siyah bir pantolon, bol siyah bir gömlek ve beyaz pamuklu eldivenler giymişti.

"Dedektif Johnson?" dedi derin bir sesle. "Coco uğrayacağınızı söyledi. Lütfen, içeri gelin. Daha önce gelemediğim için ve eldivenler için özür dilerim, geçen gün denediğim cila sökücüye karşı kötü bir alerjik reaksiyon geçirdim."

Johnson dükkâna girdi, etrafına bakındı ve şöyle dedi: "Burada çok güzel şeyler var. Ne iş yapıyorsunuz, efendim?"

"Güzel şeyler alıp satıyorum," diyor Mize. "Güzel sanatlar, mücevherler, halılar ve mobilyalar. Sizin için ne yapabilirim?"

"Francie Letourneau için geldim."

Kaşlarını çattı ve Johnson kaşlarının olmadığını fark etti. şekilde saçı yoktu. Bu duruma ne diyorlardı?

"Peki ya Francie?" Mize sordu. "O

öldü," dedi Johnson.

Mize doğruldu, beyaz eldivenli elini gevşek ağzına doğru götürdü ve "Öldü mü?" dedi.

"Öldürülmüş," dedi Johnson. "Cesedi Belle Glade'in dışında bulundu."

"Tanrım, bu korkunç," dedi Mize. "Ondan hep hoşlandım. Şey, en azından Onu kovmak zorunda

kaldım." "Bitti mi?"

"Zamanında gelmiyordu ve yarım yamalak bir iş yapıyordu," diye yanıtladı Mize. "Ve bunu asla kanıtlayamasam da, sanırım bir şeyler çalıyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Mize eliyle etrafı işaret etti. "Envanterimi takip etmek bilimden çok bir sanat. Örneğin her mücevher parçasını hatırlamaya başlayamam."

"Sence bunu mu çaldı?" Johnson söyledi. "Mücevher mi?"

"Evet," dedi Mize. "Anneme ait olan ve bir gün hiçbir yerde bulunmayan birkaç parça."

"Francie'yi nasıl işe aldınız?"

"Bir servis aracılığıyla," diye burnunu çekti. "Bana çok tavsiye edildiği söylendi."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Gördün mü? Bilmiyorum, beş ay önce, ama birkaç gün önce ondan haber aldım. Evdeki telesekreterime bir mesaj bırakmış. Ne kadar küstah olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Mesaj neydi?"

"Yaşadığımız yanlış anlaşılma için üzgün olduğunu ve işini geri istediğini söyledi."

"Aramasına cevap verdin mi?"

"Kesinlikle hayır ve mesajı sildim." "Hangi gündü o?"

"Cumartesi mi? Pazar mı?" "

neredeydin?"

Mize bunu düşündü. "Bütün öğleden sonra burada çalıştım. Coco ve kız kardeşiyle erkenden suşi yedik, sekiz gibi eve gittik, eski filmleri izledik.

Netflix'te biraz. *The Thomas Crown Affair*, mi?" "Hayır."

"Almalısın. Çok iyi bir film. Orijinali, yeniden çevrimi değil. Ama her neyse, Faye Dunaway ve Steve McQueen'e ağzımın suyu akarak baktıktan sonra saat on gibi uyumaya gittim. Erken yatıp erken kalkmayı severim. Ya sen?"

"Aynı," dedi Johnson. "Ruth Abrams ya da Lisa Martin'i tanıyor musun?"

"Gazetedeki haberleri gördükten sonra beynimi yokladım. Eminim tanışmışımdır.

İkisi de bir sosyal etkinlikte ya da başka bir yerde. Yine de korkunç." "Francie Letourneau iki kadın için de çalıştı."

"Gerçekten mi? Onların ölümüne bir şekilde karıştığını mı düşünüyorsunuz? Ve sonra, ne, kendisi mi öldürüldü?"

"Bu mümkün," dedi Johnson ve cep telefonunun çaldığını hissetti. Arayan yine Drummond'du.

"Kaldır kıcını da Crawford'a git," diye çavuş. "Hanımefendi öldü."

Bölüm

64

Dedektif Johnson arabasından inerken Çavuş Drummond bizi yanına çekti ve Ocean Bulvarı'nda mavi ışıklarını yakıp söndüren iki devriye arabasının arasına park etti.

Drummond'a West Palm'daki Hampton Inn'in otoparkında katıldığımda sıcak insanı sersemletiyordu ama burada, sahile ve suya bu kadar yakinken güzel bir kıyı esintisi vardı. Buranın bir asırdan fazla bir süredir süper zenginlerin kışlık mekânı olmasına şaşmamalı. Dün gece çavuş da öyle dememiş miydi?

Üç biranın hafızamı yanıltmadığından emin olamadan Johnson, Drummond'a Mize Güzel Sanatlar'a yaptığı geziyi anlatmaya başladı. Kapının içindeki bahçeler büyüleyiciydi ve Zen benzeri bir ortamda bir şelaleye yol açıyordu.

Ev... daha önce hiç bir evde bulunmamıştım. Yine de Palm Beach'teki malikanelerde çok fazla dolaşma fırsatım olmadı. Diyelim ki her oda *Architectural Digest* için tasarlanmıştı.

Mutfak, bir gün önce monte edilmiş gibi parıldayan İsveç ve Fin aletleri ve muhteşem İtalyan fayans işçiliği ile en üst seviyedeydi. Kütüphane Güney Fransa'daki bir manastırdan çalınmış gibiydi. Maggie Crawford'un yattığı yatak odası ise bir Florida günü kadar aydınlıktı.

Odayı taradım, hapları, Patrón şişesini ve yatağın üzerinde, yorganın altına sıkışmış şişko kadının yanında duran bardağı gördüm. Bir zamanlar çok çekici .

Teni mavi olmasaydı orada uyuyor olabilirdi. Drummond, "Hiçbir şeye dokunmayalım," dedi. "Bu bir

Adli tıp davası baştan sona."

Onunla tartışamazdım. Mücadele belirtisi yoktu. Her şey

Laboratuvardakiler bize nasıl öldüğünü söyleyecek.

Kapıda bir milletvekili belirdi, "Merhumun kişisel asistanı aşağıda. O aradı." dedi.

Candace Layne'i o güzel kütüphanede perişan bir halde bulduk. Layne, "Herkesin olmasından korktuğu şey buydu," dedi. "İşte bu yüzden John, yakında eski sevgilisi olacak olan, onu terk etti. Onun kendi kendini yok etmesini daha fazla izleyemedi." "Uyuşturucu ve alkol sorunları mı?" Ben sordum.

Layne üzüntüyle başını salladı. "Tüm parasına, güzelliğine ve iyi talihine rağmen içten içe güvensiz, kaygı dolu bir insandı."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu

Johnson. "Dün beş buçuk civarı," dedi.

"Onu canlı gören son kişi siz olur muydunuz?"

"Sanırım öyle," dedi Layne. "Akşam için hiçbir planı yoktu. Kitap okuyacak ve film izleyecekti."

Drummond Layne'e diğer üç ölü kadını, iki sosyeteyi ve Francie Letourneau'yu tanıyıp tanımadığını sordu. Layne, çavuşa Maggie Crawford'un öldürüldüğünü düşünüp düşünmediğini sorarak yanıt verdiğinde, çavuş ona sadece her şeyi araştırdığını söyledi. Layne, Maggie onu gümüş çalarken yakaladıktan sonra Letourneau'yu kovduğunu söyledi. Ruth Abrams ve Lisa Martin'in kişisel asistanlarına e-posta göndermiş ama onlarla hiç tanışmamış.

"Bayan Crawford onların çevresinde mi koşuyordu?"

Drummond sordu. Layne başını sallayarak, "Aynı bağış kampanyaları, o tür şeyler," dedi.

Maggie Crawford'un öldürüldüğüne dair elimizde kesin bir kanıt olmamasına rağmen, aklımda dört cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğu vardı. Üç sosyetik, hepsi de bir noktada aynı Haitili hizmetçiyi kullanıyordu. Üç sosyetik ve hizmetçi şimdi ölü. Bu bir tesadüf değildi, bu da kayıp bir halka, hepsini birbirine bağlayan bir faktör olduğu anlamına geliyordu.

"Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" diye

sordum. "Gelecek ay beş yıl olacak," dedi

Layne üzüntüyle.

"Eşyalarından bazılarının kayıp olup olmadığını biliyor musunuz?" Johnson söyledi. "Mücevher gibi mi? Giysiler?"

Layne başını salladı. "Sanırım öyle. Bakmamı ister misin?"

Drummond, "Adli tıp görevlileri yapana kadar bekleyeceğiz," dedi. "Bana ondan bahset."

"Maggie mi?" dedi Layne, sonra düşündü. "Çoğu zaman tanıyabileceğiniz en nazik, en komik, en cömert insandı, çalışmak gerçek bir keyifti. Ama bazen, zihni değiştiğinde, bir zorba, her istediğini hemen isteyen küçük bir zengin kız oluyordu. Ve ayık olduğunda bile, sık sık bu tür... bilmiyorum... melankoli ya da onun hakkında bir istek vardı. Şuradaki resimde yüz ifadesinde bunu görebilirsiniz."

Layne, çıplak ayaklı, kot pantolon ve pembe bir bluz giymiş Maggie Crawford'un yağlı boya tablosunu işaret etti. Etrafında deniz otları olan bir kum tepesinde oturmuş, üç çeyrek profilden okyanusa doğru bakıyordu. Resmi incelemek için yanına gittim ve kişisel asistanın bahsettiği ifadeyi gördüm.

"Bu süper zenginler arasında büyük bir şey, değil mi?" Johnson arkamdan söyledi. "Bilirsiniz, portrenizi yaptırmak?"

"Bilmiyorum; sanırım öyle," dedi Layne.

"Ruth Abrams ve Lisa Martin portrelerini yaptırdı," dedi Drummond, resmi incelemek için yanına gelerek. "Coco."

"Ne?" Johnson dedi ki.

"Tam burada köşede," dedi çavuş. "*Coco* imzalı." "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Layne.

"Oh, sanırım olabilir," dedi Johnson. "Daha bu sabah bir Coco ile tanıştım."

Bölüm

65

Starksville, Kuzey Carolina

O öğleden sonra **saat dört civarında** Bree, Finn Davis'in kuzeye giden bir trende yük vagonlarına binen altı genç adama üç parmakla selam verdiğini gördüğü demiryolu rayları boyunca yürüdü.

"Ne ?" Naomi söyledi.

"Bilmiyorum," dedi Bree. "Ve ne yazık ki müvekkiliniz de bilmiyor."

Naomi ile birlikte hapishaneden uzun bir dolambaçlı yoldan raylara gelmişler ve burada Stefan Tate ile yaklaşık otuz dakika konuşabilmişlerdi. Ona trenlerle ilgili şüphelerini sorduğunda, lisede birkaç keşin uyuşturucu ve raylar hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduğunu söyledi. Onlardan birini takip etmeye karar verdi.

"Lester Michaels, son sınıf öğrencisiydi, kafayı bulmak için yaşayan çocuklardan biriydi. Onu bir yük treninden atlarken gördüm. İki gün okula gelmedi. Ona devamsızlığını sorduğumda hasta olduğunu söyledi ama annesiyle konuştum. Onun hakkında kayıp ihbarında bulunmaya hazırdı."

"Trenlere binen başka insanlar gördün mü hiç?" Bree sormuştu. "Hayır," diye itiraf etti Stefan. "Birkaç gece orada oturup izledim, ama trenler Starksville'e yirmi dört/yedi kez gelir."

"Demek ki şanslıymışım," dedi Bree. "Buraya geldiğimden beri iki kez yük vagonunda adam gördüm ve ikisinde de yerdeki birine üç parmak selamı verdiler. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Stefan bir an düşündü, sonra başını salladı. "Okulda birkaç çocuğun buna benzer bir şey kullandığını görmüştüm sanırım."

"İsimler?" Naomi sordu.

"Bilmiyorum," dedi Stefan. "Sanırım onlar Patty'nin öğrencileriydi. Nerede

O mu? Beni görmeye gelmedi ya da telefonlarıma cevap vermedi." Bree hiçbir şey söylemedi.

Naomi, "Eminim çok stres altındadır," dedi. Stefan endişeli bir ses tonuyla, "Ya da beni ekiyor," dedi.

Bree ve Naomi onu aksi yönde ikna etmeye çalışmışlardı. Ama hapishaneden sonra Patty Converse'in evine gitmişlerdi. Arabası gitmişti ama pencereden görebildikleri kadarıyla eşyaları hâlâ içerideydi. Naomi Patty'nin telefon numarasını birkaç kez aramış ama telesekreter çıkmıştı.

O gün öğleden sonra dört sularında demiryoluna geri döndüler.

Güneyden bir tren gümbürdeyerek onlara doğru geliyordu. Bree ve Naomi yük vagonlarının üst kısımlarını görebilmek için raylardan iyice geriye doğru yürüdüler. Ama hepsinde yolcu yoktu, hatta vagona bile. Birkaç dakika sonra kuzeyden bir tren daha geldi. O da binicisizdi.

Naomi, "Bunun biraz samanlıkta iğne aramaya benzediğini düşünüyorum," dedi. "Yani, bütün gün izleyemeyiz."

Bree bunu düşündü, etrafına bakındı ve sonra raylar ile Piggly Wiggly otoparkı arasındaki ağaçlık alana doğru döndü. Raylara bakan ağaçlar, Ali'nin geçen gün Outdoor Channel'da izlediği bir programı anımsamasına neden oldu.

"Burada avcılık ve balıkçılık malzemeleri satan bir dükkan var mı?" Bree sordu. "Sanırım ordu malzemeleri satan bir yer var."

Kısa süre sonra arabaya geri döndüler ve şehrin batısındaki P and J's Surplus'a doğru yola çıktılar.

İçeri girdiklerinde duvarda birkaç Konfederasyon bayrağıyla karşılaştılar.

Bree onları görmezden geldi ve tek satış elemanını buldu, Sandrine adında, orta yaşlarda, iri yapılı beyaz bir kızdı. Bree'ye kuşkuyla, Naomi'ye de hafif bir ilgiyle baktı.

"Seni gazetelerde ve televizyonda gördüm," dedi Sandrine ona. "O çocuk katilini savunuyorsun, değil mi?"

"Ben Bay Tate'in avukatıyım," dedi

Naomi. "Davayı mı takip ediyorsunuz?"

Bree sordu.

Omuz silkti. "Babam bunların hiçbirine dikkat etmemem gerektiğini söylüyor." "Nedenmiş o?"

"Sadece zenciler zencileri öldürüyor" diyor. Alınmayın. Sadece alıntı yapıyorum."

Sandrine bunu hazırlıksız bir şekilde söyledi. Bree, Starksville ve çevresinde kaç kişinin dava hakkında böyle düşündüğünü merak ederek tepkisini yuttu.

Naomi de sakin kalmayı başararak, "Buraya satın alacak bir şey aramaya geldik," dedi.

"Öyle mi?" Sandrine , "Evet," dedi. "Ne ?"

Bree ona söyleyince kız paytak paytak yürüyerek ve gülümseyerek küçük tezgâhının arkasından . "Hepsini P ve J'den aldık! Sadece altı tane var

Geçen gün. Kaç tane istiyorsun?"

Bree düşündü ve sonra "İki kişiyle başlayalım" dedi.

Bölüm

66

West Palm Beach, Florida

Belle Glade'e doğru ilerlerken **yanan kamışlar** yine havayı dumanla **doldurdu**, aynı anda hem orada hem Palm Beach'te hem de Starksville'de olmak istiyordum.

Saat akşamın beş yirmisiydi. Günü Drummond ve Johnson'la birlikte geçirmiştım, onlar da Abrams ve Martin'in evlerinde çalışanlara ulaşmış ve kadınların portrelerini Coco'nun çizdiğini teyit etmişlerdi. Ancak personelden hiçbiri Coco'nun kim olduğunu bilmiyordu, nerede yaşadığını da.

Maggie Crawford'un ayrı yaşadığı kocası John, Alaska'da balık tutuyordu. Meme Kralı bütün gün ameliyattaydı ve ona ulaşlamıyordu. Lisa Martin'in milyarder kocası Elliot Martin de iş için Şangay'daydı.

Tüm yardımcılarına mesaj bırakmışlardı. Worth Caddesi'ndeki Mize Güzel Sanatlar'a giderken Johnson telefonundan internete girip Palm Beach ve çevresinde bir Coco araması yaptı. Böyle bir liste yoktu.

Sonra Mize Güzel Sanatlar'ı alışverişin en yoğun olduğu saatlerde kapalı bulduk ve kapıyı çaldığımızda kimse cevap vermedi.

"İçeri girip etrafa bakmak isterdim," dedi Johnson biz dönerken. Drummond, "Eminim ," dedi. "Ama üç kişinin üzerinde bir isim olduğunu sanmıyorum. Resimler bize arama izni veriyor. Ve bu ciddi bir alarm sistemine benziyor. Bir şekilde içeride yakalanırsanız kendinizi açıklayamazsınız."

Drummond'a baktığımda bana göz kırptı.

Mize'nin evine gittik. Bir zamanlar büyük bir yer olmalıydı, Ocean Boulevard'daki megamansionlar gibi devasa değildi ama etkileyici bir yapıydı.

Ön bahçe ve bahçeler güzelce korunmuştu. Ancak malikanenin kendisinin boyanması gerekiyordu. Yakından bakıldığında ön kapının cilalanması gerektiği ve dış cephe sıvasının küçük çaplı bir bakımsızlık içinde olduğu görülebiliyordu.

Drummond zili çaldı. Cevap gelmedi. Tekrar çaldı.

Evin yanından dolaştım ve ev ile onu yandaki evden ayıran bambu çitin arasındaki gölgelere girdim. Yürüyüş yolu, yabani otlarla kaplanmış kırık dökük bir betondur. Arka bahçe daha da kötüydü, aylardır bakılmamış görünüyordu. Bir oluk iniş borusu çatıdan yarıya kadar kopmuştu. Alt kısmı bir dirsek ile asılı duruyordu.

Döndüğümde Drummond, "Eğer , cevap vermiyordur," dedi. "Ben olsam bu adamın vergi kayıtlarını kontrol ederdim," dedim.

"Nedenmiş o?"

"Mülküyle ilgilenmiyor, bu da bir tür mali stres altında olduğu anlamına geliyor."

Arabaya döndüğümüzde Drummond Jeffrey Mize ile ilgili tüm bilgileri istedi.

Johnson, "Yerimizde oturmamız gerekecek," dedi.

"Ve sanat galerisi," dedim. "Er ya da geç Mize ya da Coco ortaya çıkacaktır."

Coco'yu şahsen gören tek kişi Johnson olduğu için dükkânı izlemeye gitti. Drummond ve ben, babama ne olduğunu öğrenmek için gitme vaktim gelene kadar evde oturduk.

"Umarım aradığınızı bulursunuz," dedi çavuş ben ayrılmadan önce.

Bir saat sonra Belle Glade'den kuzeye doğru giderken, bir böcek yuvası vardı ve o kadar çok böcek ön cama çarptı ki, ne kadar silecek suyu kullanırsam kullanayım lekeli kaldı. Pahokee şehir sınırları yakınında benzin doldurmak ve ön camı temizlemek için durdum, ardından lise futbol takımıyla ilgili tabelaları görerek kasabaya doğru ilerledim.

Drummond, Pahokee ve Belle Glade'deki lise takımlarının her zaman eyaletin en iyi takımları arasında yer aldığını ve birlikte neredeyse altmış oyuncuyu NFL'ye soktuklarını söyledi. Ekonomik yıkımı düşündüğünüzde oldukça etkileyici. Pahokee'de Belle Glade'de olduğundan daha az işyeri vardı.

Ama Lake Caddesi'ndeki Cozy Corner Café hâlâ açıktı. Ön tarafa park ettim. Okeechobee Gölü'ne bu kadar yakın bir yerde nem baş döndürücüydü. Kiraladığım ev ile kafenin ön kapısı arasında attığım on adımda sıırıslam olmuşum ama belki de bunun içimi saran ani gerginlikle de ilgisi vardı. Onca yıl önce babama ne olmuştu?

Kafede altı müşteri vardı ama sadece biri kadındı ve yalnızdı. Bana gülümsedi ve el salladı. Güzel, tombul, yaşlı bir Latin kadındı, gülümsüyordu, kabinden kalktı, uzun saçlarını geriye doğru itti

siyah saçlarını atkuyruğu yapmış ve mor renkli, batık bir elbise giymişti. Boynundaki zincirde küçük, basit bir tahta haç asılıydı.

"Dr. Cross?" dedi, gülümseyerek elimi iki elinin arasına aldı ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bana şefkatle baktı. "Ben Peder Alicia Maya. Anladığım kadarıyla Paul Brown'la ilgileniyorsunuz?"

Bölüm

67

Bir saat boyunca, bir buzlu kahve ve bir dilim ananaslı turta eşliğinde Rahip Maya bana Paul Brown hakkında bildiklerini anlattı. Onunla Pahokee'deki küçük Unitarian Universalist kilisesinin başına ilk kez bakan olarak geçtikten kısa bir süre sonra tanışmıştı.

"Yirmi beş yaşındaydım, ilahiyat fakültesini yeni bitirmiştim ve dünyayı emindim," diyor Rahip Maya. "Şimdi inanmazsınız ama o zamanlar Pahokee gelişen bir yerdi. Herkesin işi vardı. Paul Brown da dahil olmak üzere insanlar buraya iş için gelirdi."

Rahip Maya, Brown'ın akşam ayinlerinden birine geldiğini söyledi. Zayıftı ve çok kötü topallıyordu.

"Ayinden sonra kaldı," dedi. "Gidecek yeri olmadığını ve orada uyumasına izin veririm kiliseyi temizlemekten memnuniyet duyacağını söyledi. Şüpheliydim ama fiziksel acının ötesinde acı çeken bir adam olduğunu görebiliyordum ve evet dedim. Yaklaşık sekiz ay boyunca kilisede yaşad, gündüzleri tarlada çalıştı, geceleri de kiliseyi temizledi."

Ellerimi kaldırdım. "Daha ileri gitmeden önce, birkaç kısa soruya cevap verebilir misiniz?"

"Denerim."

"Brown öldükten sonra Kuzey Carolina, Starksville'de Clifford Tate adında birini aradınız mı?"

Peder başını eğdi, uzaklara baktı ve sonra, "Evet. Sanırım isim ve numara Bay Brown'ın eşyalarının arasında bulduğum küçük bir defterdeydi," dedi.

O sırada babamın kaybı bana garip bir şekilde nihai gibi gelmişti ve bu yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Rahip Maya, "Çavuş Drummond onun akrabanız olduğunu söyledi?" dedi.

"Sanırım o benim babamdı," dedim.

Gözlerini kırptırdı, derin bir nefes aldı ve "Bunu bilmiyordum" dedi.

Rahip Maya, Brown'ın geçmişteki günahlarının kefareti için elinden geleni yapan acı çeken bir adam gibi göründüğünü, ancak bunların doğasını tartışmak söz konusu olduğunda kaçamak davrandığını söyledi. Onunla nadiren konuşurdu ama onu sık sık diz çökmüş dua ederken bulurdu.

"Ona ne için dua ettiğini sorardım," dedi bakan. "Tek söylediği 'Bağışlanma'ydı."

"Sana ne hiç anlatmadı mı? Ne yaptığını?"

Bakan çelişkili görünüyordu ve bunun bir bakan ile sürünün bir üyesi, hatta sürünün ölü bir üyesi arasındaki gizlilikle ilgili bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Ben de ona Jason Cross'tan bahsettim.

Rahip Maya, ailemin cehenneme inişini anlatırken beni dikkatle dinledi. Ona annemin nasıl öldüğünü ve otuz beş yıl boyunca babamın öldüğü gece olduğuna inandığımı, kopuk anılarımı anlattım.

"Bay Brown bana bunların bir kısmını itiraf etti, ancak hiçbir zaman isim kullanmadı. Karısını çok acı çektiği için öldürdüğünü söyledi."

"Sanırım bu doğru. Bizden, çocuklardan hiç bahsetti mi? Ya da annesinden?"

Başını salladı. "Söyledi. Çocuklarının kuzeyde bir yerde annesiyle birlikte yaşadığını ve onsuz çok daha iyi olduklarını söyledi."

Rahip Maya, Brown'ın kiliseye gelmesinden birkaç ay sonra bir akşam onu kontrol etmeye gittiğini söyledi. Brown yaşadığı küçük odada yoktu. Sonra bir silah sesi duymuş ve onu kilisenin arkasında ölü olarak yatarken bulmuş. Bir av tüfeğiyle kendini yüzünden vurmuştu.

"Nerede görebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Kilise, ben West Palm'daki bir kiliseyi devralmak için ayrıldıktan yaklaşık beş yıl sonra yıkılan, termitlerle dolu bir binaydı. Ama isterseniz size mezarını göstermekten memnuniyet duyarım."

"Onun mezarı. Bunu isterim."

Bölüm

68

"Benim arabamı alırlz," dedi Rahip Maya. "Daha eğlenceli."

Sürpriz bir şekilde beni eski model, pırıl pırıl, iki kapılı beyaz bir Mazda Miata üstü açık roadster'a götürdü.

"Tüm Unitarian Universalist bakanlar spor araba kullanır mı?" diye sordum. Güldü. "Bu kullanıyor. Bu benim hayattaki tek kötü alışkanlığım."

Rahip yardımcılığında iyiydi; Miata'yı Pahokee'nin çürüyen sokaklarının ötesindeki kırsal yollarda sanki bir yerlerde yarış eğitimi almış gibi sürüyordu. Yapıp yapmadığını fırsatım hiç olmadı çünkü bana hayatım ve ailem hakkında sorular soruyordu.

On beş dakikalık sürüşün sonunda Rahip Maya'nın araba kullanmakta olduğu kadar olayların ruhunu araştırmakta da iyi olduğunu söyleyebilirdim.

Vites küçültüp kırsal alandaki küçük bir mezarlığın dar kapısından dönerken, "Her türlü tanıma göre harika bir hayat sürmüşsün," dedi. "Bence Paul, yani baban seninle gurur duyardı."

Gülümsedim, tılandım ve "Teşekkürler" dedim.

Arabayı durdurduğu anda ısran böcekler etrafımızda dönmeye başladı. Ama sonra torpido gözüne uzandı ve iki ThermaCell böcek kovucu çıkardı. Birini çantasına taktı. Ben de benimkini kemerime taktım ve işe yaradığını görünce sevindim.

Mezarlıkta iki şerit ilerledik ve sola dönerek tel örgülere ve onun ötesindeki sık bitki örtüsüne doğru ilerledik. Sıranın sonunda, yan yana dizilmiş iki tuğla büyüklüğünde basit, kırmızımsı granit bir levha vardı.

Bu kelimeleri ve ardından aşağıdaki ölüm tarihini okurken omuzlarımın biraz hissettim. Yıllar öncesini düşündüm, babam kendini öldürdüğünde nerede olduğumu merak ettim.

Kaç yaşındaydım, 12 mi? On üç mü? O zamanlar onu hiç düşünmüş müydüm?

Bundan şüpheliydim ve bu itiraf, babamın mezar taşına rastladığımdan beri birikmekte olan ham duyguları serbest bıraktı. Başım yavaşça ileri geri sallanıyordu. Ciğerlerim hava almak için çırpındı.

Annemi öldürmüş ve sadece suçluluk ve keder tarafından tüketilmek için kovuşturmadan kaçmıştı. O zaman içimdeki baraj patladı ve her şeye, trajediye, babamı ikinci kez kaybetmeye teslim oldum. Yüzümü kolumun kıvrımına gömüp hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım.

Rahip Maya'nın elinin sırtımı ovduğunu hissettim. "Sert şey," dedi. "Sert, sert şey."

Kendimi kontrol edebilmem neredeyse bir dakika sürdü. Burnumu çektim ve ondan uzağa bakarak "Özür dilerim" dedim.

"Üzülecek bir şey yok," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla.

"Her şey için kendimi kötü hissediyorum."

"Bence bu çok doğal. En çok neye ?"

Bunu düşündüm ve içimde bir öfke birikti. "Benim bir babam yoktu. En çok buna kızıyorum. Bir çocuk bir babayı hak eder."

"Öyle ve üzgünüm," dedi, yüz ifadesinde derin bir empati vardı. "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok," dedim boğuk bir sesle. "Benim Babam kararını verdi. Eminim yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştür." "Ama yine de zor bir şey."

Başımı salladım. "Öldüğü gece üzerine bir kapı kapanmış gibiydi. Ve sonra, geçtiğimiz birkaç gün içinde, o kapı sadece bir saniyeliğine açıldı ve gizli bir geçide göz attım, ama başka bir kilitli kapıda sona erdi. Sonsuza dek öyle kalacak bir kapı."

Rahip Maya acımı kendi acısıymış gibi hissediyor gibiydi ve bir konuşmadı. Sonunda, "Biraz daha yalnız kalmak ister misin?" dedi.

Kendimi bitkin hissederek mezar taşına baktım ve sonra babamın hayaletine şöyle dedim: "Seni seviyorum baba. Seni affediyorum baba."

Mezar taşından uzaklaşırken Rahip Maya sırtımı tekrar sıvazladı. Pahokee'ye dönüş yolunda sessizdik.

Kendimi Miata'dan kurtardıktan sonra, "Umarım içinizi rahatlatmaya yardımcı olmuşumdur, Dr. Cross," dedi.

"Babamın tüm hikayesini bilmek istiyordum ve şimdi biliyorum ve şimdi bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım, büyükannem de öyle."

Rahip Maya uzun bir süre bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Eve gidip kocama yemek hazırlamam gerekiyor, kendisi şu anda işten çıkıyor olmalı, ama size ve ailenize İsa'nın tüm kutsamalarını diliyorum."

"Teşekkür ederim, Peder," dedim, zayıfça gülümseyerek ve başımı sallayarak. "Sizin ve kocanız için de aynısını diliyorum. Ve dikkatli sürün."

"Her zaman," dedi. Sonra Miata'yı vitese taktı ve gecenin karanlığında hızla uzaklaştı.

Bölüm

69

O akşam saat sekiz buçuk sularında köprüden geçerken **yağmur**
yağmaya başladı. Bree'yi ne zaman arayacağımı tartışıyordum.

Bir yanımda hemen o anda telefonu açmak istiyordu ama toplum içindeyken ve direksiyon başındayken duyguları yeniden çalkalamak istemiyordum. Çavuş Drummond'la görüştüğümde sonra Hampton Inn'deki odama döndüğümde arayacaktım.

Ancak ne Drummond ne de Johnson telefona cevap ve Mize Güzel Sanatlar'ın önünden geçerken mekanın gözetim altında olduğuna dair herhangi bir işaret görmedim. Çalkantılı zamanlarda sık yaptığım şeyi yaptığımı bilerek Mize'nin evine doğru sürmeye devam ettim. Hayatımın geri kalanından kaçmanın bir yolu olarak zihnimi bir gizeme ve soruşturmaya yöneltiyordum.

Yemek yemek için bir yere gitmeli, sonra otelime dönmeli ve Kuzey Carolina'ya daha erken bir uçağa dönmeye çalışmalıydım. Bunun yerine Mize'nin evinin önündeydim ve Drummond'un aracını bıraktığım yerde görünce rahatladım.

Köşeyi döndüm, arabayı gözden uzak bir yere park ettim ve Palm Beach'te Afro-Amerikan bir erkeğin yapabileceği kadar soğukkanlı bir şekilde kaldırımda yürüdüm. Johnson yolcu tarafındaki aynadan beni gördü ve arabanın kilidini açtı.

Arka koltuğa tırmandım.

"Başarılı mı?" Drummond dikiz aynasından bana bakarak sordu. "Çok yardımcı oldu. Çok yardımcı oldu."

"O zaman mutluyuz."

"Evet, teşekkür , Çavuş." "En azından bunu yapabiliriz."

"Mağazaya bakmaktan vaz mı geçtin?"

Drummond ön camı işaret etti. "Bu ışıklar yaklaşık

Bir saat önce. Güvenlik sisteminin bir parçası mı yoksa Mize içeride mi bilmiyorum."

"Onun üzerinde ne kadar oturacaksın?"

"Bilmiyorum. Ben-"

"Çavuş," diye araya girdi Johnson. "Garaj kapısı açılıyor. Hangi araba olacak? Lexus mu yoksa..."

Koyu yeşil üstü açık bir arabanın arka tarafı garajdan çıkıp dönüş yoluna girdi. Üstü açıktı ve araba kırk yaşında olmalıydı. Bana Sean Connery'nin Bond olduğu yıllarda kullanmış olabileceği bir şey gibi göründü.

"Üstü açık bir Aston Martin DB Five," dedi Johnson takdirle. "Çok nadir bir araba. Çok hızlı ve çevik bir araba. Roadster."

Drummond arabayı çalıştırarak, "Biz onunla kalacağız," dedi.

Roadster çekildi ve direksiyonun arkasındaki uzun boylu bir figürün silueti ortaya çıktı. Araba bizden uzaklaşarak kuzeye, Worth Caddesi'ne ve Mize'nin dükkânına doğru hızlı ama yasal bir hızla ilerlemeye başladı.

"Onu kenara mı çekeceksin?" Johnson sordu.

Çavuş, "Telefonlarımızı ve kapı çalmalarımızı duymazdan geldikten sonra gece nereye gittiğini görmek istiyorum," dedi.

Johnson, "Belki Coco'nun evine gidiyordur," dedi.

"Bu işte birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?" Drummond sordu.

"Neden olmasın? Coco, Mize'yi hedeflerine yönlendiriyor olabilir. Ya da tam tersi." Drummond kaşlarını çatı, aynadan bana baktı. "Bir kadın seri katil mi?"

Bu nadir değil mi?"

"Burada birden fazla cinayet var ama bana seri cinayet gibi gelmiyor. Her vakada, ölümlerin intihar olarak gösterilmesi için çaba sarf edilmiştir. Seri katillerin çoğu eylemlerini açık etmekten zevk alır. Yani bir kadın katilimiz ya da suç ortağımız olabilir."

"Sebebi?"

"Para."

Aston Martin dur işaretine geldiğinde iki araba ve neredeyse bir blok önümüzdeydi. Aston Martin, Mize Güzel Sanatlar'a doğru sola dönmek yerine sağa döndü ve okyanusa doğru yöneldi.

Drummond fark edilme riskini göze almak istemediği için geride kalırken, Johnson ve ben yağmur şiddetini artırırken arabanın Ocean Bulvarı'ndan sola döndüğünü görmek için boynumuzu uzattık. Bir dakikadan az bir süre sonra arkasından döndüğümüzde Mize'in nereye gittiğini göremedik.

Sonra Johnson, iki katlı bir Akdeniz evini çevreleyen bir duvarın içine yerleştirilmiş bir kapının ötesindeki gölgelerde fren lambalarını gördü. Ev, bitkilerden ve yüksek palmyelerden oluşan bir cümbüşle çoğunlukla yoldan korunuyordu. Bloğun etrafında dönerek

Mize'in başka bir yere gidip orada yaşayan ya da çalışan biri tarafından içeri alındığını düşünerek geri dönmediğinden emin olmak için. Johnson'ın iPad'inden çıkardığı ilçe kayıtlarında Edwin ve Pauline Striker ev sahipleri olarak listelenmişti.

"Pauline Coco için aday mı?" Dedim.

Johnson başını salladı. "İki sahibi de altmışlı yaşlarının sonlarında. Ama belki Coco'nun kızı ya da öyle bir şeydir."

Drummond kapıyı görebileceğimiz bir yere park etti ve sonra parmaklarını direksiyona vurdu. Yüzü ifadesiz kalsa da, diğer sözsüz ipuçlarını okumayı öğreniyordum. Hayal kırıklığına uğramıştı ve nedenini hissediyordum.

Kurbanlar, Mize ve Coco arasında kurduğumuz çeşitli bağlantılar en iyi ihtimalle zayıftı ve bazıları kanıtlanmamıştı. Örneğin, portreleri çizen Coco'nun Mize için çalışan kadınla aynı kişi olup olmadığını bile bilmiyorduk. Mize'i bu olaylara bağlayan tek şey Francie Letourneau'yu işe almış olması ve öldürülmeden hemen önce hizmetçi tarafından aranmış olmasıydı.

Bu kesinlikle Mize'nin evine, hatta Striker'ların evine girmemizi gerektirecek bir durum değildi. Tek bildiğimiz, Striker'ların sanat simsarının eski ve yakın dostları olduğu ve onun da geç bir ziyaret için gelmiş olduğuydu.

Ama ya-

Drummond, "Burada oturmuş, Mize'in Pauline Striker ile yalnız olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

"Ya da Coco ve Pauline Striker ile."

"Evi arayın," dedim. "Francine Letourneau'yu hizmetçi olarak ya da Coco adında kadını portre ressamı olarak kullanan insanlarla görüşüyormuşsun gibi konuş. Bakalım bu onu ortaya çıkaracak mı?"

Johnson numarayı aradı ve telesekretere düştüğünü duydu. Kendisini tanıtan bir mesaj bıraktı ve devam eden bir soruşturmayla ilgili olarak birisinin kendisini cep telefonundan geri aramasını istedi.

Telefonu kapattığında, yakın zamanda bir telefon alacağımızdan şüpheliydim ve esneyerek saatime baktım. Saat neredeyse 10'du.

Sonra Johnson'ın telefonu çaldı.

"Grevciler," dedi ve telefonu hoparlöre alıp cevap verdi.

Bölüm

70

Üst kattaki ana süitin **koridorunda** Jeffrey Mize Coco'ya dönüştü. Kendini kontrol etti ve huysuz bir ses tonu takınarak, "Ben Pauline Striker. Dedektif Johnson'ı arıyorum."

"Onu yakaladınız," dedi Johnson. "Hemen geri aradığınız için teşekkürler." "Bu ne hakkında?" Coco söyledi.

"Benim de parçası olduğum bir soruşturma," dedi Johnson. "Son dört ya da beş yıl içinde sizin ya da arkadaşlarınızın Francine Letourneau adında birini hizmetçi olarak çalıştırıp çalıştırmadığınızı öğrenmeye çalışıyorum."

"Benim için cevap hayır," dedi Coco. "Şanslıydık ve on yıldır hiç personel değişimi yaşamadık. Her iki kızımız da ailenin bir parçası. Diğer evlerdeki personel hakkında bir şey söyleyemem."

"Doğru," dedi Johnson.

"Hepsi bu mu? Kocam ve ben eğleniyoruz."

"Böldüğüm için üzgünüm ama bir sorum daha var." "Buyurun."

"Coco adında bir sanatçıya hiç portrenizi yaptırdınız mı?"

Bir an için Coco'nun üzerindeki bulut kalktı ve Mize paniğe kapıldığını hissetti. Ancak bir sonraki anda Coco kontrolü yeniden ele geçirdi ve "Benim ve ailemin tek resmi portreleri fotoğraflardır. Bu ne için? Eğlendirmem gereken misafirlerim var."

"Sadece ipuçlarını araştırıyordum, hanımefendi," dedi Johnson. "Akşamınızı böldüğüm için tekrar özür dilerim."

Hat .

Coco telefonu yuvasına geri koydu ve acil bir tehlikenin önlendiğini hissetti. Ancak polisin yaklaştığını hissederek birkaç uzun vuruş boyunca orada durdu.

Beynindeki Mize devresi kırıldı: *Johnson, Coco ve benimle tanıştı. Johnson bu öğleden sonra evin ön kapısını yumrukluyordu. Sabah dükkana geri dönecek. Şimdi kaçmalısın. Alabildiğin her şeyi al ve kaç.*

Ama bugünlerde Coco baskındı. Tıpkı evinin görünüşünü bir kenara ittiği ve dış dünyaya karşı görünüşünü bozabilecek diğer her şeyi sakladığı gibi, gitme düşüncesini de kolayca bir kenara itti.

Önemli olan tek şey buydu. Görünüş. Bu gece. Bu an. Son bir kez mi?

Sadece La Perla siyah külot ve muhteşem bir Chantal Thomass allık ve siyah korse giymiş olan Coco, Pauline Striker'ın çıplak, ağzı tıkanmış ve bir sandalyeye bağlanmış, açıkça dehşete düşmüş olduğu ana yatak odasına geri döndü.

"Ne düşünüyorsun?" Coco parmaklarını korsenin kenarlarında gezdirerek sordu. "Zayıflatıcı. Ve şehvetli. Pauline, en çılgın anlarımda seni ve Edwin'i neşeli dullar gibi hayal etmemiştim, ama sanırım kapalı kapılar ardında olanlar sadece oluyor ve gelişiyor. Ve sonra bir gün burada senin sapkın tarafınla oynuyorum ve sen... sen oradasın."

Coco, Pauline'in korkusundan donup kalmıştı ve birkaç dakika kıpırdamadı. Sonra Paris'ten yeni gelmiş bir çift ince siyah ipek hortum aldı ve makyaj masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Çorapları ayak parmaklarının üzerinden geçirip baldırlarına ve uyluklarına doğru yuvarladı. Coco bu hissi seviyordu. Hiç eskimiyordu.

"Hiç beyninizin içinde iki kişinin yaşadığını hissettiğiniz oldu mu?" Coco Pauline'e sordu ve sonra korseyi işaret etti. "Bunu çekmecende bulmak bana öyle olduğunu söylüyor. Merak ediyorsan söyleyeyim, burada yaptığımız şey bu, kişiliklerimizi keşfetmek, fantezilerimizi canlandırmak, anlıyor musun?"

Pauline Striker'ın gözleri Coco'ya takılmıştı.

Coco onun yanından geçerken sol elinin tırnaklarını usulca yanağında gezdirerek, "Bu gece kafanın içinde başka biri var Pauline. Onun adı Miranda. O vahşi bir çocuk ve ben onu seviyorum."

Coco sandalyenin diğer tarafına geçip onunla yüzleştğinde Pauline'in kaşları çatılmıştı.

"Miranda vahşi bir çocuk ve onu seviyorum," dedi tekrar ve sertleştiğini hissetti. "Ama o aynı zamanda benim annem ve ondan nefret ediyorum."

Coco, Pauline'in suratına öyle sert bir tokat attı ki avuç içi izi kaldı.

Pauline'in çığlıkları ve acı dolu iniltileri üzerine Coco soğuk bir sesle, "Eldivenler çıktı anne. Artık Jeffrey'nin hatırı için her şeyi intihar gibi göstermek yok. Artık bunun hiçbir tatmin edici yanı yok."

Bölüm

71

Johnson, "Sana söylüyorum, Çavuş, bazı zamanlar Coco'nun sesine benziyordu," dedi. "Konuşurken kendine özgü bir temposu vardı, o bayanın da öyle."

"Cadence?" Drummond kuşkuyla, "Cadence," dedi.

Johnson, "Evet, kelime vurgusunun nerede olduğu gibi," dedi. "Eşim bir konuşma patoloğu. O bu anlar, ben de bu anlarım. Sesinin sık sık nasıl kırıldığını fark ettin mi? Yaşlı ve sonra biraz daha genç?"

Coco'nun sesini hiç duymamıştım, o yüzden bir şey söyleyemezdim ama Johnson'ın sorularının yanıtlanma biçiminde bir tuhaflık vardı.

Drummond, "Cep telefonunda bir kadının sesinin başka bir kadının sesine benzediğini söylemenize dayanarak içeri giremeyiz," dedi.

"Ama belki yapabilirim," dedim.

"Ne?" dedi çavuş, bana bakmak için koltuğunda dönerek.

"İş başındasın," dedim. "Yasalar tarafından kelepçelendiniz, ama şu anda, burada, hiçbir yetkiye sahip değilim. Ben o evde bir kadının tehlikede olabileceğine dair bilgi sahibi olan özel bir vatandaşım. Bu şüpheyile hareket ederek, yerleşkeye girdim. Birkaç pencereye baktım. Edwin, Pauline, Mize ve diğerleriyle bir parti varsa, sıvışırım. Geçerli bir neden görürsem sizi ararım."

Drummond, "Vurulabilirsin," dedi.

"Eğer bulursam, ilk öğrenen sen olacaksın," dedim ve arabadan indim. "Nasıl biniyorsun?" diye sordu Johnson.

"En kolay yol," dedim ve kapıyı kapattım.

O saatte çok az trafiğin olduğu bulvarı koşarak geçtiğimde yağmur yağıyordu. Hızlandığımda batı şeridinde hiç kimse yoktu.

ve sonra ribaunt almaya gidiyormuşum gibi zıpladım.

İki elim de kapının tepesini buldu ve asıldı. Karnımı kapının üzerine çıkarana kadar tekmeledim, sallandım ve çektim. Kapıya dayandım, döndüm ve sonra aşağı sarktım ve bıraktım. Yere indim ve hızla gölgelere doğru ilerledim.

Garaj yolu bir çeşit mozaik karoyla kaplanmıştı ve evi yoldan ayıran bitki örtüsünün yanından geçerken her yer kayganlaşıp su birikintisi haline gelmişti. İç bahçede yanan ışıklar, Augusta'daki golf sahalarına benzeyen çimenleri ortaya çıkarıyordu; çiçek açan yıllık bitkilerden oluşan yataklar evi çevreliyordu.

Her köşede ışıklar yanıyordu. Daha küçük ışıklar ana girişi çevreleyen kemerli kafesi aydınlatıyordu. Ancak Grevciler karartma perdeleri kullanmıyorlarsa, evin alt kısmında hiç ışık yoktu.

Ancak ikinci kattaki en az üç odanın aydınlık olduğunu görebiliyordum. Ve davul gibi çalan yağmur bir şey duymayı imkânsız kılıyordu. Acaba bu da Bree'nin endişelendiği türden bir aceleci hareket miydi diye düşündüm.

Ama çoğu zaman, her şeyin içinde olmanın işe yaradığını gördüm. Çimenlikten yürüyüş yoluna doğru koştum ve kafesin altından kapıya çıktım. Bir an orada durup içeriyi duymaya çalıştım. Keşif gezimin muhtemelen sona ermek üzere olduğunu düşünerek, yine de kapı koluna uzandım, çünkü asla bilemezsiniz.

Kol aşağı doğru hareket etti ve kilit mekanizması açıldı. Kapı açıldı. Asla bilemezsin.

O noktada ikilemde kaldım, çünkü kapı kilitli olmasa da, yine de zorla giriyordum. Tereddüt ettim ve sonra içeri girip dinlemeye karar verdim. Eğer alarm sesi duymazsam, gitmiş olacaktım.

Karanlık, klimalı bir fuayeye adım attım, ön kapıyı arkamdan hafifçe kapattım ve duymak için zorladım. Bir buzdolabı kompresörünün uzaktan gelen uğultusu. Bir saatin yakın tik takları. Girişteki zeminde su birikintileri bıraktığımı fark ettiğim bir damlama sesi.

Sonra evin bir yerlerinden bir kadının boğuk sesini duydum. Ne söylendiğini anlayamadım ama konuşmasının tuhaf ritmini yakaladım. Johnson'ın bahsettiği şey bu muydu?

Bir şaplak sesi. Bir ağlama. Bir inilti.

Seslere kilitlendim, ne yapacağımdan emin değildim. Ya Mize ya da Coco ona işkence ediyorsa? Ama ya Grevciler, Mize ve Coco esaretle falan ilgileniyorlarsa ve bunların hepsi rızası olan yetişkinler arasındaysa?

İçimdeki polis bana defolup gitmemi söyledi. Ama bir tokat ve daha fazla ağlama sesi duyduğumda, içimdeki gizemli aşık beni döner merdivene doğru sürükledi

Fuayeden yükselen.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek merdivenleri sessizce çıktım. Sahanlıkta kadının sesini tekrar duydum, daha netti ama hâlâ anlaşılır değildi. Ayakkabılarımı tekmeledikten sonra Ruger'ı bileğimdeki kılıftan çıkardım ve koridorda gizlice ilerledim; koridorun en ucundaki kapıdan bir parça ışık geldiğini gördüm; neyse ki döşeme tahtaları gıcırdamıyor ya da-

"Ne bekliyordun Miranda?" dedi bir kadın acımasızca. "Küçük bir çocuğu her zaman ipek ve dantellerle giydiriyorsun, alacağın şey bu."

Şaplak. Bir inilti.

Acı iniltisi mi? Yoksa zevk mi?

Kadın o tuhaf ritmik sesiyle, "Bana klasik bir stil anlayışı öğrettin, hakkını vereyim," diye devam etti. "Ama kendini hiçbir şeyden mahrum bırakmadın." "Hiçbir şey!" diye bağırmadan önce bir duraksama oldu.

Şaplak.

"Ne istersen, zaman istersen, anne!"

Şaplak! Smack! Şaplak!

Her darbenin sesi bir öncekinden daha yüksek ve daha öfkeliydi. Eğer bu bir tür seks eylemiyse, tam bir S&M'di. Her ne ise, haneye tecavüz ya da değil, kimin vurduğunu ve kimin vurulduğunu görecektim.

"Bu sefer senin için nasıl olacak Miranda? Denenmiş olana sadık kalalım mı? Gerçek mi? Erotik olan mı? Asfiksiniñ orgazma ne yaptığını biliyorsun."

Bu beni kapının hemen dışında durdurdu ve ne yapacağımı bilemedim. Eğer içeri dalarsam ve bu rızaya dayalı bir şey olursa, pek çok şeye veda edebilirdim.

Kadın, "Bittiğinde içine bir oyuncak koyacağım, yöntemini, senaryonu tamamlayacağım" dedi.

Sonra mızızlanma, bana dehşet gibi gelen bir sesle güçlenen sızlanmaya dönüştü ve onu durdurmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Silahımı çekip kapıyı içeri doğru ittiğimde yaşlı bir kadın gördüm, çıplaktı, bir sandalyeye bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı. Boynunda bir tür geniş kuşak ya da altın kordon vardı. Arkasında, yatağın üzerinde ayakta duran, kordonu sıkmak için zorlanan, makyajlı ve bir kamyoncunun yüzünü kızartacak bir kıyafet giyen çok solgun, çok güzel kel bir kadın vardı.

Panikledim ve tam geri adım atıyordum ki çıplak yaşlı kadının şişkin gözleri benimkilere takıldı ve çılgınca başını salladı.

"Bırak!" Bağırdım, odanın derinliklerine doğru ilerledim ve kel kadına nişan aldım. "Bırak yoksa seni vururum!"

Bölüm

72

Kel kadın irkildi, geri adım attı, ipi bıraktı ve titreyen ellerini

kaldırıp boğuk bir sesle "Bu ne?" demeden önce bana ve silaha baktı.

Bir sandalyeden bir bornoz aldım, Pauline Striker olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadının üzerine attım ve hala kel kadına nişan alarak arkasından dolaştım.

"Dizlerinin üzerine çök Coco, sonra yüzüstü yatağa uzan, ellerini başının arkasına koy," dedim.

Adını bildiğimi anlayınca daha da korkmuş görünüyordu ve ben Bayan Striker'ın ağzını kapatmaya çalışırken o da dizlerinin üzerine çökmeye başladı. Tükürdü, boğuldu ve "O-" diye bağırdı.

"Siz polis misiniz?" Coco tek dizinin üzerinden sordu.

"Bir sonraki en iyi şey," dedim cep telefonumu çıkararak. "Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor, Bayan Striker. Bu kendi rızanızla mı oldu? Yoksa hayatınız tehlikede miydi?"

Yaşlı kadın daha konuşmadan Coco beni ürküten derin bir erkek sesiyle, "Tabii ki kendi rızasıyla oldu. Pauline, söyle ona. Aramızdaki ilişkinin *Palm Beach Post*'ta çıkmasına izin veremezsin. Edwin'in yeni işi bu kadar yakinken olmaz. Her yerde olur."

Coco'nun Jeffrey Mize olması gerektiğini fark ederek bir an için ağzım açık kaldı. Ama karşımdaki kişi kel olmasına rağmen beynim *onun erkek* olduğu fikrini kabullenmekte zorlanıyordu. Eğer saçları olmasaydı, Mize yaşlanmakta olan bir süper model olabilirdi.

"Bayan Striker," dedim, artık emin değildim. "Lütfen soruma cevap verin."

Yaşlı kadın öncekinden daha az üzgün görünüyordu ve bana baktı, Sonra da dört ayak üzerinde durmuş ona bakan Mize'a

baktı. "Söyle ona Pauline," dedi Mize. "Her kimse o."

Bayan Striker başını çevirip bana baktı ve boğuk bir sesle, "Siz *kimsiniz*?" diye sordu. "İyi bir yardımseverim," dedim. "Yardım etmek için buradayım ve eğer

onlara ihtiyacınız var."

"Bekle," dedi Mize, diz çökme pozisyonuna geçerek. "Sen polis değilsin?"

"Buraya nasıl girdiniz?" Bayan Striker kızgın bir ses tonuyla sordu.

"Bu önemli değil; önemli olan bunun rızaya dayalı olup olmadığı," dedim, durumun elimden kayıp gittiğini hissederek.

"Rızam vardı," dedi ısrarla. "Ama evimde beni ve misafirimi silah zoruyla tutmanıza kesinlikle rıza göstermedim. Kimsiniz ve neyin peşindesiniz?"

"Kim olduğum önemli değil," dedim, zarif ve anonim bir şekilde çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak. "Önemli olan Bay Mize'nin üç Palm Beach sosyetesinin cinayetleriyle bağlantılı olması."

"Bu doğru değil," diye tersledi Mize.

"Onların portrelerini çizdi. Lisa Martin. Ruth Abrams. Maggie Crawford. Evde senin de bir portren var mı Pauline? Dört numara olmak üzere miydin?"

Bayan Striker bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Gördün mü?" Mize gülümseyerek ve doğruldu.

Ya kaçıp gitme ya da cesurca bir şey yapma zamanıydı. Ben cesurca olanı seçtim.

"O zaman özür dilerim ve gidiyorum," dedim silahı indirerek. "Ama gitmeden önce seni bağlarından kurtulmuş olarak görmeyi tercih ederim."

"Buna gerek yok," dedi Mize.

"Israr ediyorum," dedim.

Gözlerimi Mize'den ayırarak telefonumu sıktım, sonra çömelip yatağın ayak merdivenli sandalyenin arkasındaki halının üzerine koydum. Sol elimle düğümleri çözmeye başladım. Sağ başparmağım Ruger'ın mandalını buldu ve silahı sol elime almadan önce ona bastım.

Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardım, tabancayı yatak örtüsünün üzerine koydum ve ciddi bir şekilde düğümler üzerinde çalışmaya başladım. İki düğümü çözmüştüm ve Bayan Striker'ın etrafından dolanıyordum ki Mize karnının üzerine atladı, Ruger'ı kaptı ve bana nişan aldı.

Mize, Coco'nun sesiyle, "Kim olduğunu bilmiyorum ama seni öldürmekten zevk alacağım," dedi. "Ve şimdi sakın kıpırdama Pauline. Seninle bitmemiş bir işimiz var."

"Hayır, Jeffrey, ben-"

Mize silahın kabzasını geriye doğru savurarak Bayan Mize'nin yan tarafına çarptı.

Striker'ın kafasında dikdörtgen bir kesik açtı ve inlerken kanamaya başladı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Seninle eğlenebilmemiz için onun yolumdan çekilmesi gerekiyordu," dedi, yataktan kalkıp silahını göğsümden bir metre uzağa doğrultarak. "Kimsin sen?"

Zihnim aşırı hızdaydı, Mize ve cinayetler hakkında bildiklerimin ve merdivenlerden gelirken duyduklarımın küçük parçaları arasında dönüp duruyordum.

"Beni neden öldürdün?" diye sordum. "Ben senin kalıbına uymuyorum. Anne kompleksi.

Senin bir baban var mıydı?"

"Kapa çeneni," dedi Mize.

"Annenden nefret etmeni ve hıncını bu kadınlardan çıkarmanı anlamak zor değil," dedim. "Miranda, annen, seni en başından beri aşağıladı, bu yaşına kadar seni bir kız gibi giydirdi... ne?"

Mize bana ters ters baktı, hiçbir şey söylemedi.

"Onun dikkatini çekmeni sağlayan birkaç şeyden biri olmalı diye düşündüm," dedim. "Kadın modası ve tarzı ortak noktalarınızdı. Belki de Miranda'yı tüm o erkeklerden koparabilmenin tek yolu modaydı."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı Mize.

"Çok para harcadığını biliyorum. Sana bıraktığı evi zar zor geçindirecek kadar miras kaldığını düşünüyorum. Ya da belki vakıf, portre komisyonları ve dükkanınız sayesinde bir süre yetecek kadar paranız vardı. Ama son zamanlarda vakıf bitti, ya da komisyonlar durdu, ya da dükkanınız bocalamaya başladı. Ve tüm bunlar senin için çok fazla olmaya başladı, değil mi Jeffrey?"

Mize şu anda gözlerini dikmiş bana bakıyor gibiydi.

"Sen de seni tanıyan kadınlara, daha önce resmini yaptığın kadınlara, sana anneni hatırlatan kadınlara gittin ve biraz stres atmaya karar verdin."

"Kapa çeneni dedim!" Mize bağırdı ve silahını bana doğru salladı.

"Ve belki de kurbanlarınızdan para, mücevher ve kıyafet çaldınız, skoru biraz eşitlediniz. Francie Letourneau hariç hepsi; hizmetçinizin icabına baktınız çünkü sizden çalışıyordu, öyle değil mi? Ya da hayır, çünkü Coco olarak gizli hayatınızı keşfetti ve-"

"Yeter!" Mize çılgılık attı. Bir adım daha yaklaştı ve tabancayı bir adımdan daha az bir mesafeden yüzüme doğrulttu. "Annem her zaman haşerelerden hızlıca kurtulmamızı söylerdi!"

Bölüm

73

Ruger'ın namlusuna **baktım**, Mize'nin ince, kadınsı elinin tetiği sıkıldığını gördüm.

"Kıpırdama, Coco!" Dedektif Johnson bağırdı. "Silahını bırak yoksa ateş ederim!" "Merak etmeyin, Dedektif," dedim. "Dolu değil."

Mize'nin kusursuz porselen teni zarif elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi ve inançsızlık yerini öfkeye bıraktı. Tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi, yine olmadı.

Sanki beni doğrayacakmış gibi silahını geri çekti. Bunu yapamadan önce ona aptalca bir tokat attım, sersemlettim ve yere düşürdüm. Johnson onu kelepçeliyordu ki, nefes nefese kalmış Çavuş Drummond göründü.

"Kapıya sert bir çelme mi taktın?" Ben sordum.

Drummond hırıltılı bir sesle, "Hiçbir fikrin yok," dedi. "Bu saçmalık için çok yaşıyorum."

"Her şeyi duydun mu?" Hâlâ kanaması devam eden ve kafası karışmış görünen Bayan Striker'ın yanından geçerken sordum. Halının üzerine çömelip cep telefonumu ve Ruger'ın şarjörünü aldım.

"Açık ve net," dedi çavuş cep telefonunu bana doğru sallayarak. "Herhangi birinin kitabında yeterli olası neden."

Mize, "Bu bir tuzak," dedi. "Bir avukat istiyorum. Bana zulmediliyor." "Ne için?" Johnson onu ayağa kaldırırken sordu.

"Cross-dressing," dedi. "Biraz garip bir sekse başlamak. Değil mi Pauline?"

Bayan Striker kanayan başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Portremi yaptığından beri arkadaşımdı ve az önce beni öldürmeye çalıştı. İç çamaşırlarımı giydi, bu gece annesi olduğumu söyledi ve beni öldürmeye çalıştı. Ve ben de tanıklık edeceğim.

Edwin'in yeni anlaşmasına olsun."

"Sizin için bir ambulans çağırabilir miyiz?" Gülümseyerek sordum.

"Lütfen," dedi. "Ve bana kıyafet getirebilir misin? Bu şekilde görünmek istemiyorum."

Johnson Mize'ı odadan çıkarırken, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim.

Mize'nin onu soyduğu giysileri istedi ve onları ve bornozu tutarak dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü. Kapıyı tamamen kapatmadan önce bana baktı.

"Sen *kimsin*?" diye sordu.

Drummond, "Bu Alex Cross, bilmiyor musun?" dedi.

Kadın başını salladı ve kapıyı kapattı.

"Bu da bir şeydir," dedi çavuş gevşemiş çenesini kaşırken. "İyi miyiz?" Ben sordum.

Drummond, "Oh, sen ve ben, biz iyiyiz," dedi. "Ben ve patronum ve savcı? Bu başka bir hikaye olabilir."

"Bilmiyorum," dedim. "Belki buraya geliş şeklim mahkemede bir kısmının hariç tutulmasına neden olur. Ama ne olmuş yani? Artık dördünü kimin öldürdüğünü biliyorsun. Sadece bildiklerine dayanarak davayı yeniden inşa etmeli ve bunu dışarıda kanıtlamalısın. Ben de nasıl izin verilirse öyle ifade vereceğim."

Drummond bunu düşündü, başını salladı ve "Sanırım en önemli şey Bayan Striker'ı kurtarmak ve deli bir travestiyi Palm Beach sokaklarından uzaklaştırmaktı," dedi.

"Ya da en azından yatak odalarının dışında."

Çavuş bir şeyler çiğniyor gibiydi ve sonra şöyle dedi: "Davalarınızın çoğu böyle mi gidiyor?"

"Aslında her biri birbirinden farklı."

"verdikten sonra Kuzey Carolina'ya geri mi döneceksiniz?" "Yarın bir ara, umarım."

"Şu Melvin Bell denen adamı mı getirdin?"

"Marvin Bell. Şüphelilerimizden biri ama kimseyi dışlamadım." "Bana adamınız o gibi geliyor."

Siren yaklaşıyordu.

"İçimden bir ses onun da öyle olduğunu söylüyor ama göreceğiz," dedim.

Drummond elini uzatarak, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum ve yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi.

Elimi sıktım ve "Hislerimiz karşılıklı, Çavuş. Umarım bir gün tekrar görüşürüz."

O çarpık , "Bu hoşuma gider," dedi.

Banyo kapısı açıldı. Bayan Striker güzel bir gecelik ve yeni bir bornozla dışarı çıktı. Başına bir bez tuttu.

"Aşağı inmeme yardım eder misin?" diye sordu zayıf bir sesle. "Yatak odamda ziyaretçi kabul etmek istemiyorum."

"Elbette," dedim ve yanına gelip dirseğimi ona uzattım.

Onu tuttu. Drummond kenara çekildi. Yavaşça koridora yürüdük. En uçta, merdivenlerin ötesinde yağlıboya bir portre asılıydı.

Mize'in hakkını vermeliyim. Coco rolünde Pauline Striker'ı güzelliğinin ve cazibesinin doruklarında yakalamıştı.

Bölüm

74

Starksville, Kuzey Carolina

Büyüdüğüm evin yenilenmiş **mutfağında** anneannem bana boş boş baktı ve sessizce, "Baban iki yıl daha mı yaşadı?" dedi.

Başımı salladım ve oğlunun küçük mezar taşının tarifi de dahil olmak üzere intihar da dahil olmak üzere kalanını verdim.

Büyükannem titreyen yumruğunu ağzına götürdü. Diğer eliyle gözlüğünü çıkarıp gözyaşlarını sildi.

"Neden kendini öldürdü?" diye sordu.

"Suçluluk mu? Keder? Yalnızlık mı?" Dedim ki. "Bunu asla bilebileceğimizi sanmıyorum." "Aradığınız kişi o olmalı."
"?"

"Arayan kişi," dedi Nana Mama. "Benimle yaşadığınız ilk bir ya da iki yıl boyunca, hep bir bayramda ya da aklıma gelmişken, sizlerden birinin doğum gününde, karşı tarafta kimsenin olmadığı bir telefon alırdım. İlk başta bir hata olduğunu düşündüm ama arka planda bir şeyler duyuyordum, bir televizyon ya da müzik çalıyordu. Ve sonra hat kesilirdi."

"Bu ne zaman sona erdi?" Ben sordum.

"DC'ye gelmenizden yaklaşık iki yıl sonra mı?"

Zaman çizelgesi uyuyordu ama ben daha bunu söyleyemeden Jannie mutfak girişinin çerçevesine vurdu. "Gitmemiz gerek. Kendi başıma ısınmak için bir şans istiyorum."

Saatimi kontrol ettim. Gitmemiz gerekiyordu.

"Sen iyi misin?" Masadan kalkarken Anneanneme sordum.

Tereddüt etti ve sonra "Sanırım . Eskisinden daha iyiyim."

"Günahları yüzünden cezalandırıldı ve sonra da öldü," dedim.

Büyükannem dedi ki, "Orada denge var. Gidelim mi?" "Gezintiye hazır mısın?"

"Bunu kaçırmazdım," dedi ve ayağa kalktı. Elini koluma koydu. "Teşekkür ederim, Alex."

"Ne için?" "Bazı şeyleri kavuşturmak için."

"Keşke onun için başka bir şekilde sonuçlansaydı."

"Ben de isterdim. Her zaman dileyeceğim."

Anneannemin Jannie, Bree, Ali ve Pinkie'nin beklediği verandaya çıkmasına yardım ettim. Arabaya ve kuzenimin kamyonetine doğru yürüdük. Ali ve Jannie, Pinkie'yle binmek istediler. Bir tonluk kamyonetin ön koltuğunda sevimli ve gülünç görünen küçük büyükannemin de istemesi beni şaşırttı.

"Bunlardan birine hiç binmemiştim," diye seslendi pencereden ve öyle bir coşkuyla el salladı ki Bree ve ben sırtlamak zorunda kaldık.

"O türünün tek örneği," dedi Bree, Explorer'a tırmanırken. "İki tane olduğunu hayal edebiliyor musun?" Arabayı çalıştırarak söyledim.

"Dünyanın yeterince büyük olacağını sanmıyorum." Bree kıkırdadı, eğildi ve beni öptü. "Her neyse, döndüğüne sevindim."

"Ben de öyle. Bu arada, dün geceki hoş geldin kutlamasına bayıldım."

Memnuniyetle güldü ve "Mmm. Güzeldi, değil mi?" dedi.

Pinkie'yi kasaba boyunca takip ederken el ele tutuştuk. Demiryolu raylarına yaklaşırken Bree, "Sence duracak vaktimiz var mı?" dedi.

"Muhtemelen, ama yolu bilmiyorum. Geri dönebilir miyiz?"

Bree özlemle rayların ötesindeki ağaç sırasına baktı. "Her iki saatte bir kontrol etmek istemen çok komik. Kumar oynamak gibi."

"Bunu görebiliyorum," dedim ve yola devam ettik.

Yol kısa süre sonra dik ve rüzgarlı bir hal aldı ve bir dizi tembel S dönüşüyle platodan aşağı indi. Explorer'ın tekerleğinde daha önce olmayan bir oynama fark ettim. Frenler de biraz yavaşlamıştı.

"Hatırlat da Raleigh'deki sıvı seviyelerini kontrol edeyim," dedim.

"Buraya gelmeden önce her şeyi yapmamış mıydık?" Bree sordu.

"Evet, ama bir şey pek iyi hissettirmiyor-"

Hafif bir çınlama sesi duyuldu. Araba titredi.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi Bree. "Kenara çekip bir baksan iyi olur."

O noktada, alçak korkulukların yerini dik banklara ve ağaçlara bıraktığı yüzde 10, belki de yüzde 12'lik bir eğimdeydik. İleride doğal bir manzara vardı. Sinyal lambamı yaktım, frene bastım. Bir şey yok. Gaza bastım.

Frenler. Araba hafifçe yavaşladı, sonra bir kez daha sarsıldı ve titredi.

Sonra araç tüm kısıtlamalardan kurtulur gibi oldu ve hızlanarak, hızla, kaçak bir inişe geçtik.

Bölüm

75

Yolda **hızla ilerliyorduk** , keskin bir şekilde sola saptı ve ötesinde görebildiğiniz tek şey soluk mavi gökyüzüydü.

"Alex!" Ben tırmalarken ve fren pedalına boş yere basarken Bree çığlık attı.

Vites kolunu tuttum, alçaltmaya çalıştım. Kol . "Tanrım, Alex, biz-"

Sol ayağımla acil fren pedalına dokundum ama patinaja düşeriz korkusuyla gaza . Lastikler patladığında cırtlak bir ses duyuldu ve kauçukla kararmış yoldan dumanlar yükseldi.

Explorer önce bir tarafa, sonra diğer tarafa savruldu, ancak yan yatmasını engellemeyi başardım ve sonra, o sert sola dönüşten hemen önce, vites kolunu aşağı indirdim ve motor bizi biraz daha frenledi.

Direksiyonu sertçe kırdım ve ön tarafı döndürdüm. Arabanın arka çeyrek paneli korkuluklara çarptı, bu da tamponu parçaladı ve diğer şeride ve arkamıza fırlattı.

Yayladan aşağıya doğru yaptığımız yolculuğun geri kalanı sadece yanan fren balatalarının kokusu, zorlanan motorun gürültüsü ve ikimizin de alnından akan terle gölgelendi. Daha düz bir araziye ulaştığımızda vitesi boşa aldım ve arabayı durdurdum. Bankette durduk ve dörtlüleri yakıp başımı arkaya yasladım.

"Pinkie'yi aramalısın," dedim. "Ona kamyonunda yer açmasını söyle." "Ne olduğunu görmeye gitmeyecek misin?" Bree sordu.

"Ben araba adamı değilim," dedim. "Bir yere çektirip baktırmamız gerekecek."

"Bir kaza raporu doldurman gerekecek," dedi ve telefonunu çıkarıp Pinkie'nin numarasını tuşladı.

"Jannie'yi özlerim," dedim. "Adımın ve numaramın yazılı olduğu bir not bırakacağım." "Buna olay yerini terk etmek denir-"

"Umurumda değil," dedim. "Yoldan çok uzaklaşmadan onu ara yeter."

Geri döndüklerinde, kasıtlı olarak durumu hafife aldık, sadece frenlerde bir sorun olduğunu ama iyi olduğumuzu söyledik. Telefonumu kullanarak arabayı alıp Winston-Salem'deki bir bayiye götürmeyi kabul eden bir çekici şirketi buldum ve sonra arkama yaslanıp kolumu Bree'ye doladım ve gözlerimi kapattım.

Stresli deneyimleri takip eden o garip, uğultulu uykulardan birine daldım.

Duke'a bir buçuk saatlik yolculuğun bir dakikasını bile hatırlamıyordum. Pisti bulana kadar etrafta dolandık durduk. Kıl payı kurtulmamıza rağmen, Jannie'nin diğer sporcular gelmeden önce koşuya başlayabilmesi için yeterince erken davranmıştık. Ancak saat 11'de hepsi oradaydı.

Koç Greene, gelirken gülümsedi.

"Gelebilenize sevindim," dedi, benim ve Bree'nin ellerini

sıkarak. "Jannie o kadar heyecanlıydı ki şafaktan önce

kalkmıştı," dedim. "Gelmememiz mümkün değil," dedi Bree.

Koçun sırtışı kayboldu. "Sadece takip etmek için. Şu kan ve idrar testleri?"

"Henüz duymadım," dedim. "Ama tekrar söylüyorum, masum olana kadar..."

"Elbette," dedi ve sonra bana başka bir feragatname uzattı ve bir tane daha doldurmak zorunda kaldığım için özür diledi. "Yine de bu ilginç olacak."

"Bu nasıl?" Nana Mama sordu.

Koç, ısınmak için pistte balistik sıçramalar ve atlamalar yapan üç kadını işaret etti. "Alice ve Trisha burada Duke'da. Dawn Chapel Hill'de. Üçü de geçtiğimiz sezon ikinci takım all-Americans'tı."

"Jannie bunu biliyor mu?" Bree sordu.

"Umarım öyle değildir," dedi Koç Greene ve koşarak uzaklaştı. "All-American nedir?" Ali sordu.

"Tüm ülkenin en iyileri arasındalar," dedim. "Jannie öyle mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Nana Mama. "Kız kardeşin daha on beş yaşında ama bu onun için iyi bir deneyim olacak."

Daha önce iki kez yaptığını gördüğüm gibi, Koç Greene kızları hızlı kasılan kaslarını ısıtmak, gevşetmek ve ateşlemek için tasarlanmış bir dizi egzersizden geçirdi. Hazır olduklarında, onları beşer kişilik takımlara ayırdı ve grubun en arkasında olmadıkları sürece yüzde 40'la bir Kızılderili tatbikatından geçirdi. Sonra öne doğru depar atmaları gerekiyordu.

Bunu iki kez dört yüz metrede yaptılar. Jannie'nin hiç

O uzun, akıcı adımlarla arkadan gelmekte ve sonra liderlikte yerini almakta sorun yaşadı. Su içmek ve esnemek için verilen beş dakikalık aradan sonra Greene bazı değişiklikler yaptı ve kızımı yirmili yaşlarının başındaki Amerikalılarla ve Jannie'den en az dört yaş büyük bir başka kızla bir araya getirdi.

Göz ucuyla kızımı izliyorlardı. O yılın başından beri tekrar tekrar gördüğüm gibi, Jannie yaş ve deneyim farklarından etkilenmemiş görünüyordu.

"Şimdi yarışacaklar mı?" Ali tribünde durarak sordu. Bree, "Bu sadece antrenman," dedi.

"Jannie için değil," dedim.

Omuz omuza dizildiklerinde Greene, "Yüzde yetmiş beşe çıkaralım hanımlar," dedi. "Üç, iki, bir, başla."

Büyük kızlar kısa, dalgalı adımlarla ilerlerken, kısa süre sonra daha uzun adımlar atmaya ve daha az çılgın bir ritim tutturmaya başladılar. Jannie zahmetsizce hızlanıyor gibi görünüyordu ama on dokuz yaşındaki kızın birkaç metre gerisinde kaldı ve arka çizgiye girerken tüm Amerikalı üçlünün iki metre gerisindeydi.

Jannie yakın dönemeci dönene kadar orada kaldı, düzlüğe inerken hızını biraz artırdı ve on dokuz yaşındaki kızın omzunun hemen dışında yarışı bitirdi. Zor nefes alan büyük kızlardan dört adım uzaktaydı. İkisi Jannie'ye baktı ve başını salladı.

Kızımdan gülümseme , sadece başını salladı.

İkinci çeyrek mil yüzde 85 ile aynı şekilde tamamlandı. Sonra Greene yüzde 90 efor istedi.

Jannie'nin omuzlarını aşağı yukarı yuvarlama şeklinden işin ciddiye bindiğini ve tribünlere dağılmış on beşten az kişi beni izliyor olsa da kendimi tutamayıp ayağa kalktım.

Jannie ilk kez aynı hızlı yürüyüşü çizgiden itibaren benimsedi ve ilk dönemeci dönerken elit grupla birlikte kaldı. Büyük kızlar arka kulvarda hızlarını artırdı. Jannie tüm Amerikalıların omuzlarından uzakta kaldı. On dokuz yaşındaki genç soluklaştı.

Kızım ikinci dönemece girerken hamlesini yaptı. Üçlünün hemen yanından hızlandı ve düzlüğe girdiklerinde liderdi.

Dürbün olmadan bile, büyük kızların yüzlerindeki inançsızlığı ve ardından onları sporlarının zirvesine yaklaştıran cesaret ve kararlılığı görebiliyordunuz. Hızlarını alamadılar ve içlerinden ikisi Jannie'yi koşarak finişten önce geçti. Ama benim kızım onların bir adım gerisinde ve çizgiyi geçen ulusal sınıf atletlerden birinin bir adım önündeydi.

Bölüm

76

"Bu bir yarıştı!" Ali söyledi.

"Jannie bunu bir yarış haline getirdi," dedi Pinkie gülümseyerek. "Aman Tanrım, çok iyi." "Dr. Cross?" dedi bir adam, tribünden bize doğru gelirken. Giysileri

İşaretsiz gri bir eşofman ve mavi bir kapüşonlu sweatshirt giymişti, ellili yaşlarındaydı, horoz gibi kendinden emin tavırları olan kızıl saçlı biriydi. "Ben Ted McDonald. Dürüst olmak gerekirse buraya diğer kızlardan birini izlemeye geldim ama sizinle Jannie hakkında konuşmayı çok isterim."

"Peki ya Jannie?" Nana Mama ona şüpheyle bakarak sordu.

McDonald, Greene ve ısınma kıyafetleri giymiş başka bir yaşlı kadının kızlarla konuştuğu piste baktı. "Ben bir atletizm koçuyum ve bir çeşit gözlemciyim. Sizinle ve Jannie ile bir şey paylaşmak istiyorum ama bunu Koç Greene ve Koç Fall sizinle konuştuktan sonra yapalım. Olur mu?"

"Bugün Durham'dan ayrılmadan önce mi demek istiyorsun?"

McDonald, "Jannie'nin antrenmandan sonra yardımcı olacak bir öğle yemeği için harika bir yer biliyorum," dedi. "Benim ikramım mı?"

Bree ve Nana Mama'ya baktım, omuz silktim ve "Elbette, neden olmasın?" dedim. "Harika, seni otoparkta bulurum," dedi. Gülümsedi ve elini bana uzattı.

Ted McDonald, Extreme Performance Systems yazan bir kart. Austin, Toronto, Palo Alto.

McDonald elimi sıktı, tribüne geri döndü ve kapüşonunu yukarı kaldırdı. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onu ve şirketini Google'da aramaya başladım. Daha telefonuma isimleri yazamadan Koç Greene ve eşofmanlı yaşlı kadın, Duke'un baş antrenörü Andrea Fall çıkageldi.

Tanışma ve el sıkışmaların ardından Koç Fall şunları söyledi: "Davetten sonra ve daha çok Koç Greene'in Jannie'nin performansı ile ilgili açıklamalarından sonra şüpheliydim.

iki yüzlerde koşuyordu, ama şimdi inanıyorum. Notları nasıl?"

"Olağanüstü," dedi Nana Mama. "O bir işçi."

"Bu işleri çok daha kolaylaştırır," dedi Koç Fall. "Kızınız Duke'a gitmeye hazır olduğunda ona resmen tam burs teklif etmek istiyorum."

"Ne?" dedim. Şaşkınlıkla "Ne?" dedim.

Koç Fall, "Jannie son senesinin Şubat ayına kadar teklifime resmi olarak cevap veremez, ancak birçok teklif olacağını varsaydığım tekliflerin ilki olarak masada olmasını istedim" dedi.

"O kadar iyi mi?" Bree merakla sordu.

"Otuz yıllık antrenörlük hayatımda Jannie'nin potansiyeline sahip gördüğüm sporcuların sayısı bir elin parmaklarını geçmez," diye yanıtladı. "Sakatlık dışında, sınır gökyüzü."

"Bu akıl almaz bir şey," dedim.

"Sanırım öyle," dedi Koç Fall. "Jannie'nin ya da sizin kafanız ne zaman karışırsa, antrenmanları ya da işlerin nasıl gittiği hakkında konuşmak isterseniz, beni aramaktan çekinmeyin. Ne yapmayı seçerse seçsin ve uzun vadede hangi üniversiteyi seçerse seçsin önemli değil. Tamam mı?"

"Tamam," dedim ve elini sıktım.

"Ona iyi bakın," dedi Koç Fall. "O bir safkan." "Thor-oh ne tür bir ekmek?" Ali daha sonra sordu.

"Safkan bir yarış atıdır," dedi Nana Mama. "Jannie bir at mı?"

"Biri gibi koşuyor," dedi Bree ve elimi sıktı.

Gururla ama aynı zamanda kaygıyla geri çekildim. Jannie'nin geleceği hakkında karar vermek söz konusu olduğunda boyumdan büyük işlere kalkıştığımı hissediyordum.

"Jannie'ye söyleyecek misin?" Anneanne sordu. "Teklifi mi?"

"Anlatmak zorundayım," dedim. "Ama daha sessiz bir yerde bekleyeceğim."

Jannie gülümseyerek tribünlere geldiğinde Ali, "Bir teklif aldın." dedi. "Ne teklifi?"

"Sana sonra anlatırım," dedim ve ona sarıldım. "Seninle çok gurur duyuyoruz." Gülümsedi ve "Kim bilebilirdi ki?" dedi.

"Tanrı verdi," dedi Nana Mama. "Sende sadece Tanrı'nın bir şey var."

Otoparka doğru yürüdük ve Ted McDonald'ı beklerken bulduk. Jannie'nin elini sıktı, bana söylediklerini ona da anlattı ve bizi organik sandviçler ve benzeri şeyler sunan yakındaki bir kafeye götürdü.

Siparişlerimizi verdik ve Jannie'nin gelecekteki eğitimi hakkında kimin karar vereceğini sordu. Bu süreci düşünmeye bile başlamadığımı söyledim.

McDonald, "O zaman burada olduğum için çok memnunum" dedi.

Doktorası da dahil olmak üzere etkileyici geçmişi hakkında bizi bilgilendirdi.

McGill Üniversitesi'nden egzersiz fizyolojisi ve Kanada ve Fransa ulusal atletizm federasyonlarında üst düzey yapmıştır. McDonald şu anda Rice, Texas, Texas A&M, UCLA, USC ve Georgetown dahil olmak üzere bir dizi ABD üniversitesinde sporculara bağımsız antrenman danışmanı olarak hizmet vermektedir.

"Ben aynı zamanda bir izciyim-" dedi.

Öğle yemeğimiz geldi. McDonald, Jannie için bir salata -sebzeler, kızarmış tavuk ve haşlanmış yumurta- ve lezzetli olduğunu söylediği Brezilya acai meyvelerinden yapılmış bir smoothie sipariş etmişti. Bir yudum denedim ve kendiminkini sipariş ettim.

Yemek yerken McDonald, Jannie'yi soru yağmuruna tuttu. Hiç durmadan kaç barfiks çekebilirdi? Kaç şnav çekebilirdi? En iyi ayakta geniş atlayışı neydi? Dikey sıçraması? Esnekliği? Dayanıklılığı? Mil süresi? Kaydedilen en hızlı çeyrek?

Jannie bazı soruların cevabını tam olarak bilmiyordu ama bazılarını da aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Sorular devam etti. Hiç uzun atlama yapmış mıydı? Yüksek atlama? Sırıkla atladı mı? Engelli mi?

Jannie başını salladı.

"Önemli değil," dedi. "Bana koşarken neler olduğunu anlat. Yani, senin için nasıl bir deneyim?"

Jannie bunu düşündü ve "Kendi dünyama çekiliyorum ve her şey biraz yavaşlıyor" dedi.

"Yarıştan önce gergin misin?" "Pek sayılmaz, hayır."

"Bugün bile mi?"

"Hayır. Neden?"

"Son koşuyu birlikte bitirdiğin kızlar Amerikalılardı." "Gerçekten mi?" Jannie şaşırarak, "Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten mi?"

Sırıttı. "Sanırım onları yenebilirdim."

"Eminim ," dedi, sonra bir peçete aldı, bir kalem çıkardı ve bir iki dakika bir şeyler karaladı.

Peçeteyi masanın üzerinden bana ve Jannie'ye doğru itti. Üzerinde şöyle yazıyordu:

WHPT:

2018-USNC

2020-OGT5

2021-WCPOD

2022-WC

2024-OGGM

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.
Bana söyledi ve sanki hayatımızdaki her şey değişti.

Bölüm

77

O öğleden sonra, Ted McDonald'ın öğle yemeğinde peçeteye yazdıklarıyla hâlâ uğraşıyordum.

Bu mümkün müydü? Bu sonu başlamak mıydınız?

Winston-Salem'den aldığımız kiralık arabanın sürücü koltuğunda oturan Bree, "Ona hemen bir cevap vermek zorunda olmadığımızı söyledi," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ama gereken çok şey var."

"Denememesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Daha on beş yaşında," dedim. "Böyle düşünmeye başladıkları zaman mı?"

"Diğer spor dallarındaki diğer çocuklar kesinlikle öyle düşünüyor," dedi.

Starksville tabelasına hoş geldiniz.

Tekrar peçeteye baktım ve anlamını düşündüm.

Kadınlar Heptatlon

2018-ABD Ulusal Şampiyonu 2020-

Olimpiyat Oyunlarında İlk Beş 2021-

Dünya Şampiyonasında Podyum 2022-

Dünya Şampiyonu 2024-

Olimpiyat Oyunlarında Altın Madalya

Bunların herhangi biri mümkün müydü? McDonald mümkün olduğunu söyledi. Jannie'nin saf bir koşucu olarak listelediği unvanlardan herhangi birini kazanabileceğini, ancak kızımda öyle bir atletizm gördüğünü söyledi ki, onun yorucu çoklu beceri heptatlon etkinliğine daha uygun olacağını düşündü.

McDonald, "Heptatlon dünyanın en iyi kadın atletini belirler," dedi. "O atlet olmak ister misin, Jannie? Her şeyi yapabilen biri? Süper kadın mı?"

Bunu kızımın yüzünden anlayabilirdiniz, o kıvılcımı attığı anda Jannie nasıl alev almıştı.

"Ne gerekiyor?" diye sordu.

"Kalbiniz, ruhunuz ve yıllarca süren sıkı çalışmanız" dedi. "Buna hazır mısınız?" Önce bana sonra ona baktı ve başını salladı. Tüylerim diken diken oldu.

McDonald, Jannie'nin kabul etmesi halinde, heptatlonun çeşitli etkinliklerini öğretmek için yıl boyunca düzenli olarak Washington DC'de onu ziyaret edeceğini söyledi. Becerilerinden memnun kalana kadar koşucu olarak yarışacaktı. Eğer ilk yılın sonunda hepimiz mutlu olursak, Austin'deki özel bir okulda Jannie'ye burs ayarlayacak ve onunla daha istikrarlı bir şekilde çalışabilecekti.

"Okul mükemmel. Onu akademik olarak zorlayacaklar, böylece üniversiteye gitmeye karar verdiği her yere hazır olacak" dedi.

Bree, "Bu bize ne kadara mal olacak?" diye sordu. "Sıfır," dedi koç.

"Ne?" dedim. Dedim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

McDonald, birkaç atletik ayakkabı ve giyim firması tarafından finanse edildiğini ve pist yeteneklerini bulup yetiştirmekle görevlendirildiğini söyledi. Eğer Jannie McDonald'ın düşündüğü gibi bir atlet olursa, uzun vadede hayatını kolaylaştıracak cirolar için sıraya girecekti.

Ücretsiz eğitim. Profesyonel bir atlet olarak kariyer. Olimpiyat- "Eve dönüyorlar Alex," dedi Bree, düşüncelerimi bölerek.

Nana Mama, Ali ve Jannie önümüzde Pinkie'nin pikabındaydı. Pinkie dört parmaklı kocaman elini pencereden dışarı uzatarak demiryolu raylarının üzerinden geçti ve bize el salladı.

Bree flaşörü yakıp eski Piggly Wiggly otoparkına girerken ben de el salladım. Peçeteyi katlayıp gömleğimin cebine koydum.

"Sence yapabilir mi?" Rayların üzerindeki o kısa kayalıktaki ağaç sırasına doğru ilerlerken Bree sordu.

"Onun da senin gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedim. "Her şeyi ve her şeyi yapabilir."

Gülümsedi, kaburgalarımı dürttü ve "Ne zaman bu kadar tatlı oldun?" dedi. "Seninle tanıştığım gün."

"İyi cevap."

"Benim de bazı anlarım oluyor."

Ağaçlara ulaştığımızda, Bree beni raylara bakan büyük bir kayın ağacına götürdü. Ağaca vidalanmış çelik basamaklar vardı. Bunları yay avcılarının kullandığını ve yerel ordu-donanmadan satın aldığını söyledi.

Yaklaşık üç metre tırmanarak yeni aldığı bir başka kameraya ulaştı. Bushnell gece görüşlü iz kamerası, önüne çıkan her şeyin fotoğrafını çekmek için tasarlanmıştı. Avcılar bunları geyiklere desen vermek için kullanırdı. Bu kameraların bir reklamı var gibiydi.

her sekiz dakikada bir Outdoor Channel'da.

"Jim Shockey bile bunları kullanıyor," dedi Bree. "Ben de 'Neden olmasın' diye düşündüm. Starksville'den geçen her trenin fotoğrafını çekeceğiz."

Bree bu kamerayı ve üç yüz metre batıya bir tane daha koymuştu. Hafıza kartlarını yirmi dört saat sonra bir kez kontrol etmiş ve Perşembe öğleden sonra trenle kuzeye giden atlıların fotoğraflarını bulmuştu, tam da bir önceki Perşembe kasabaya gelirken atlıları gördüğümüz saatlerde.

Şimdi her iki kameradaki hafıza kartlarını değiştirdi ve onları yeniden etkinleştirdi. Kartları kiralık arabaya geri götürdük ve bilgisayarından baktık. Kartlar arasında gezinmemiz biraz zaman aldı ama bir önceki gece saat onda, yani Bree'nin Finn Davis'i Çarşamba gecesi üç parmak selamı verirken gördüğü saatte çekilmiş daha fazla sürücünün fotoğrafını gördük.

Davis yeni fotoğrafların hiçbirinde yoktu ama Bree'nin kalıpları belirlenmişti. Her gece saat 10'da atlılar. Dönüşümlü olarak öğleden sonraları saat beşte atlılar.

Saat dört buçuk olmuştu. Bir saat içinde biri geçecekti. Sıcağa rağmen, düzen devam edecek mi diye görmek için ağaçlara dönmeye karar verdik. Ter içinde beklerken etrafımızda böcekler vızıldıyordu ve bacaklarımda kenelerin gezindiğine dair tüyler ürpertici bir hisse kapıldım.

Telefonum çaldı. Naomi.

"Stefan yine dayak yemiş," dedi. "Bazı hapisane mahkûmları ona saldırmış."

İçimi çektim ve "Çocuk katillerinin ve istismarcıların bulunduğu her hapisanede böyledir" dedim. "Stefan'ın yapmaması dışında Alex Amca," dedi Naomi zorla.

"Doğru. Nerede o?"

"Starksville Memorial'da koruma altında," dedi.

Yüz metre ileride sağımızda bulunan geçitteki tren sinyali çalmaya başladı.

"Uğramaya çalışacağım-" Güneyden yavaşça gelen bir treni fark etmeden önce başladım. Yirmi vagon geride, yalnız bir sürücüyü seçebiliyordum. "Gitmeliyim, Naomi."

Telefonu cebime koyarken Bree, "Sadece bir binici," dedi. "Hiç olmamasından iyidir," dedim.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" diye sordu tren motoru saatte on beş milden daha az bir hızla homurdanarak geçerken.

"Arabayı al ve kuzeye doğru bana paralel git," dedim. "Ben seni ararım." "Nereye gidiyorsun?"

Beyzbol şapkası, güneş gözlüğü ve uzun siyah bir tişört giyen genç beyaz bir adam olan tek yolcu yanımdan geçerken, "Şu trende," dedim. Bacaklarını yük vagonunun ön tarafına uzatmış oturuyor, dosdoğru karşıya bakıyordu.

Döndüğümde Bree çoktan gitmişti.

Ağaçlardan ayrılmadan önce on beş arabanın daha geçmesini bekledim,
kayalıktan atladım ve koşmaya başladım.

Bölüm

78

Trene **belli bir açıyla** yaklaşırken zamanlamayı öyle ayarladım ki, vagonlardan birine kaynaklanmış çelik bir merdiven tam yanımdan geçerken son bir kez hızlandım, elimi uzattım ve baş hizamdaki basamaklardan birini yakaladım. Ayaklarımı yerden kesmeden önce zıpladım ve ayakkabılarımı en alt basamağa geçirdim.

Altı ya da yedi nefes boyunca orada asılı kaldım, sonra tren geçiş ziline sesi bana rayların benim tarafımda bekleyen tüm arabalar tarafından görülmek üzere olduğunu hatırlattı. Tırmandım.

Vagonum geçitten geçerken kornalar çaldı. Omzumun üzerinden bakmadım ve geçidi iyice geçip tren hızlanmaya başlayana kadar tepeye çıkmadım.

Sürücüyü kontrol etmek ve hâlâ ileriye baktığından emin olmak için konteyner vagonunun kenarından baktım, sonra da sürünerek çatıya çıktım. Düz bir şekilde uzandım ve kalkmak için yeterli nefes ve güce sahip olana kadar flanşlardan birine tutundum. James Bond bunu kolaymış gibi gösterir ama yavaş hareket eden bir trenin üstünde durmak zordur. Sarsılan, sallanan, hızlanan bir trenin üzerinde ilerlemek, benim sahip olmadığım insanüstü bir denge gerektiriyor. Hiç dik duramadım ve geniş ayaklı bir çömelmeye razı oldum, birbiri ardına dengesiz adımlar attım.

Bir sonraki vagona atlamak midemi bulandırdı ama atladım ve önümdeki çatıya, sonra biniciye, sonra da yaklaşmakta olan bir tüneli kaçırıp trenden atılacağımdan duyduğum mantıksız korkuyla çok ötedeki raylara bakarak devam ettim.

On sekiz vagon ileri gitmek tam on beş dakika sürdü. On dokuzuncu vagona, sürücünün tünediği konteyner vagonunun hemen arkasına atladığımda ninja gibi davranmaya çalışıyordum.

Bir çeşit ses çıkarmış olmalıyım, ya da belki de sadece

Etrafıma bakındım. Yere indiğimde bana doğru bakıyordu.

Sağ kolunu göğsünden sıyrarak ses bastırıcıyla donatılmış bir tabanca çıkardı. Ateş etmeden hemen önce kendimi yere attım. Mermi iki metre kadar sağımdaki çelik çatıya çarptı.

Trenin sallanması nişan almasını engellemiştı. Ya da kötü bir . Ya da belki ikisinin bir kombinasyonuydu. Her halükarda, o tetiğı tekrar çekmeden hemen önce aşağıya indim ve küçük Ruger dokuz milimetrelik tabancamı çıkardım.

Kurşunu kafamdan on beş santim ötedeki bir flanşa çarptı. Ona ateş ettim ve ıskaladım. Ama bu olayların dinamiğini değiştirmeye yetti. Artık dayanamıyordu. Ben ayağı kalkmaya çalışırken o kaçmaya çalışıyor, bir sonraki arabaya atlıyordu.

Oval şekilli bir tanker aracına atlıyordu, ben de arkasındaki konteyner aracına atladım. İyi inmiştım ama sürücüyü artık göremiyordum. Sonra tankerin üzerine indiğinde kaydığını ve yüz üstü düştüğünü fark ettim.

Aldığı darbenin etkisiyle yavaş hareket ediyordu ve ben de aramızdaki mesafenin çoğunu kapatmayı başardım. Sonunda ayağı kalktığında, artık susturuculu tabancayı taşımadığını gördüm. Onu düşürmüş müydü?

"Dur!" Bağırdım. "Sadece seninle konuşmak istiyorum." Ama o ilerlemeye devam etti.

"Dur, yoksa ateş ederim!"

Yavaşlamadı.

Soluna nişan aldım, kulağının yanına bir kurşun gönderdim. Bu onun sinmesine ve ellerini kaldırarak bana doğru dönmesine neden oldu.

Bu daha iyi diye düşündüm. Şimdi bir yerlere varıyoruz.

İleride bir tren sehpasına yaklaştığımızı görebiliyordum. Dikkatli bir şekilde tankere atladım ve sürücüye bir metre daha yaklaştım. Aramızda yirmi metreden az mesafe vardı. Çömelmiş, tankerin üstündeki bir tekerleğe tutunuyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim tekrar.

"Ne hakkında, dostum?" diye sordu, sert davranmaya çalışıyordu ama korkmuş görünüyordu.

Elimi kaldırdım, ona üç parmak selamını gösterdim ve "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Ve Finn Davis. Ve Marvin Bell. Ve sen bu trene biniyorsun."

Bana boynuz çıkarmışım gibi baktı ve başını salladı. "Hayatta olmaz, dostum."

"Bu trende bir şeyi koruduğunuzu biliyoruz. Neymiş o?"

Gözlerini benden kaçırdı ve tekrar başını salladı. "İmkânı yok.

Yapamam." "Seni koruyabiliriz."

"Hayır, yapamazsın," dedi. "Kimse kimseyi Büyükbaba'dan ve şirketten koruyamaz."

"Büyükbaba ve şirket mi?" Tren, ağaçlarla kaplı derin ve dar bir kanyonun yukarısındaki sehpanın üzerinden geçmeye başladığında, "Büyükbaba ve kumpanya" dedim. " kim?"

Şirket nedir?"

Yüzünde donuk bir ifadeyle bana bakarak, "Öldüm ben," dedi.

Direksiyonu bıraktı, çömeldiği yerden fırladı ve tankerden, sehpadan aşağıya atladı, çığlık atıp kollarını sallayarak uçmaya çalıştı ve ağaç tepelerine doğru uzun bir düşüş yaşadı, ağaçların arasından aşağıya çakıldı ve gözden kayboldu.

Bölüm

79

Buna inanamadım ve arkama dönüp kanyona ve o genç adamı bütünüyle yutmuş olan ormana baktım. Görebildiğim tek canlı, gölgeliklerin üzerinde tembel tembel dolaşan kargalar oldu ve tren bir virajı döndüğünde hepsi görüş alanımdan kayboldu.

Diğer taraftaki tünel o kadar hızlı belirdi ki kendimi tankerin üstüne atmak ve diğer taraftan derin ormana çıkana kadar sıkıca tutmak zorunda kaldım. Bree'yi aramaya çalıştım ama sinyal alamadım. On mil boyunca trenden inme şansım yoktu.

Yavaşlayıp sonra durduğunda gece çökmüş ve ay yükselmişti. Yükseklikte uzun bir yol kat etmiştim. Loş ışıktaki rayların her iki yanındaki tarım alanlarını görebiliyordum. Önüme baktım, bir yol geçidi arıyordum. Neden durdurulduk? Tam inmek üzereydim ki-

"Hadi yapalım şunu dostum," diye seslendi bir erkek sesi setin aşağısından. İrkildim ve sonra benimle konuştuğunu fark ettim.

"Ne biz?" Ben sordum.

"Kahretsin, dostum, dalga geçme," dedi, gergindi ve altımda onun silüetini seçebildim. "Bana siparişi ver. Para bende."

"Üzgünüm, yeniyim," dedim doğaçlama yaparak. "Sipariş kadar büyüktü?"

"Senin kağıdında yazıyor dostum," dedi sinirlenerek. "Sadece kapağı aç, al ve işimizi yapalım."

Etrafıma baktım. Sürücünün tekerlek. Bir kapağı kontrol ediyordu.

Ona doğru yürüdüm, diz çöktüm ve tekerleği tuttum. Saat yönünün tersine çevirmek işe yaramadı. Saat yönünde çevirmek de işe yaramadı. Sonra kapağın yay gerilimi altında olabileceğini düşündüm. Ağırlığımı üzerine verdim, bir şeyin bastırdığını hissettim ve döndürdüm. Tekerlek saat yönünde döndü.

Kemer çözme gibi bir ses duyduğumda kaldırdım. Ambar kapağı yukarı kalktı ve hava hoş bir vanilya kokusuyla doldu. Her zaman taşıdığım mini-Maglite'ı elime aldım ve açtım. Kapağın altında, yaklaşık üç metre derinliğinde ve iki metre çapında alüminyum bir sepet asılı duruyordu. El feneri ışını sepetin duvarlarındaki büyük deliklerden geçerek her biri büyük bir kalıp sabun büyüklüğünde olan düzinelerce sarı kâğıt paketi ortaya çıkardı. Bazıları bir araya toplanmıştı. Diğerleri tekti.

"Hadi dostum," dedi adam. "Tren daha önce kalkacak-"

Trenin tekerlekleri gıcırdadı. Tanker sarsıldı. Neredeyse düşüyordum. Neredeyse ambar kapağını, sepeti ve içinde ne varsa .

"Hey!" diye bağırdı. "Hey, , adamım!"

"Elimden bir şey gelmezdi," diye seslendim. "Mekanizmada bir sorun var. Siparişinizi yarın akşam on yirmide teslim edeceğim. İndirim alırsınız."

Bir duraklama. "Ne kadar?"

"Yüzde on," diye bağırdım uzaklaşırken.

"Anlaştık dostum, bu işe yarar."

O arkamda kalana kadar bekledim, sonra bacaklarımı ambarın duvarlarına dayayarak oturdum. Sepetin etrafında dolaştım, el feneriyle inceledim ve menteşeli bir kapı buldum. Kapıyı açtım ve sarı kâğıttan yapılmış üç paketi çıkardım. Her biri yaklaşık bir kilo ağırlığındaydı.

O sırada telefonum çaldı. Arayan Bree'ydi.

"?" diye sordu endişeyle. "Seni arıyordum."

"Platodan çıktık ve tüneller vardı ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Sürücüyle konuştun mu?"

Ona tüm anlattım. "Tanrım, atladı mı?"

"Buna inanamadım, sanki benimle konuşup Büyükbabanın gazabıyla yüzleşmektense ölmek daha iyiydi."

"Marvin Bell'in büyükbabam olduğunu"

mu düşünüyorsun?" "Öyle görünüyor."

"Sarı paketlerde uyuşturucu mu var?"

"Sanırım öyle," dedim. "Düşünecek olursanız, zekice. Trenleri kullanmak."

"Evet, öyle. Trende kalıp seni nereye götüreceğine bakacak mısın?"

"Hayır, sepeti yerine koyuyorum, kapağı kapatıyorum ve bir sonraki durakta iniyorum. Bell ya da bu işin arkasındaki her kimse, adamlarının mallarının bir kısmıyla kaçtığını düşünmesine izin vereceğiz."

"Mantıklı," dedi.

"Yakında tekrar arayıp yerimi bildireceğim."

Yolun aşağısında sokak lambalarını görebiliyordum. Tren ikinci kez durduğunda sepeti ve kapak kapağını değiştirmiştim. Sağ tarafımda, rayların yanındaki alılıklardan keskin bir düdük sesi duydum.

Cevap vermek yerine, tankerin karşı tarafındaki bir merdivenden aşağı szldm ve düdük sesi daha yüksek ve ısrarlı hale gelirken oradan uzaklaştım.

Bölüm

80

Uykulu gözlü **tatlı küçük kız**, yüz havlusu büyüklüğünde ve şeklinde bir koyun postu taşıyordu. Lizzie onu porselen yanağına sürttü ve odanın içinde büyükbabasına doğru ilerlerken başparmağını emdi.

Aklını kurcalayan ve düğümleyen korkunç şeyler vardı ama onu öyle değerli, öyle masum görünce hepsi çözüldü. Lizzie'yi kucağına alıp, "Yatma vakti mi genç bayan?" dedi.

Başını salladı, kollarına sarıldı, ona kendini mükemmel hissettirdi. Neredeyse hiç ağırlık yapmıyordu, yük değildi, asla yük olmadı. Lizzie'nin büyükbabası onu ofisinden alıp koridorun sonundaki yatak odasına götürdü.

Onu çarşaf ve battaniyesinin altında güvende ve sıcak tuttu. Gözleri uykuya daldı ama "Bana hikayeyi anlat. Peri prensesine sonra ne olacak? Guinevere'e?"

Büyükbabası duraksadı ve sonra şöyle dedi: "Bir gün Prenses Guinevere'in krallığına bir ejderha geldi."

Lizzie daha uyanık hale geldi. "Ejderha Guinevere'e zarar verdi mi?"

"Denedi ama Guinevere'in büyükbabası, peri kralı, ejderhayı öldürmeleri için en iyi savaşçıları gönderdi. Önce Guinevere'in ağabeyi denedi ama peri krallığını tehdit eden canavarı öldürmeyi başaramadı. Sırada bir kız savaşçı varmış."

Lizzie şimdi dikkatle dinliyordu. "Ok ve yayı var mıydı?" diye sordu.

Başını salladı, "Ejderha uçarken ona ateş etti ve bir santimle ıskaladı" dedi.

Arkasından yumuşak bir ses geldi. Meeks orada duruyordu, son derece ciddiye. "Aşağıda sizi görmek isteyen biri var," dedi Meeks.

Anladı, başını salladı. "Bir dakikaya geliyorum."

"Hayır, Büyükbaba," diye yakındı Lizzie. "Peki ya ejderha?"

"Yarın gece anlatırım," dedi büyükbaba.

"Oooh," diye inledi. "Sabırsızlanıyorum. Ejderhaya bir şans daha verecek mi? Kız savaşçı mı? Onun adı ne?"

Düşündü ve dedi ki, "Lace. Ve evet, Lace ejderhayla bir kez daha karşılaşacak ama yarına kadar ne olacağını sana söylemeyeceğim."

Lizzie esnedi, "Lacey ejderhayı yakalayacak. Prenses Guinevere'i kurtaracak. Bunu biliyorum."

Gözleri kapanmaya başladığında, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Işığı kapattı ama koridorun kapısını biraz açık bıraktı, tam da sevdiği gibi. Koridorda ne kadar çok değişiklik olduğunu ve bunların ne kadar çok zorluk yarattığını düşündü.

Alt katta, yağlı boya tabloların ve heykellerin yanından geçerek kütüphaneye girdi. Finn Davis orada durmuş, emin olmayan ve rahatsız bir ifadeyle bakıyordu. "Ne oldu?" Lizzie'nin büyükbabası sordu.

Davis, "Bir şirket kaybettik," dedi. "Teslimatları hiç yapılmadı." "Ürün mü?"

"Üç pound hariç hepsi sağlam."

"Koşucu o zaman."

"İzinin mi istiyorsun?" Davis sordu. "mi?" "Elbette, ama daha acil sorunlarımız var."

"Haçlar mı?"

Lizzie'nin büyükbabası başını salladı, "Dantelciden kurtulmuşlar. Tekrar deneyecektir. Bu arada, bence büyük kötü ejderhaya bir şans daha vermelisin."

Bölüm

81

Pazartesi sabahı **saat sekiz buçukta** Pinkie beni ve Bree'yi Stefan'ın duruşmasının başlayacağı adliyeye götürdü. Anneannem daha sonra Hattie Teyze ve Connie Teyze ile birlikte gelecekti. Jannie Ali'yle ilgileniyordu.

Kendimi ham ve sinirli hissediyordum. Bree ve kuzenim bitkin görünüyordu. Son otuz altı saattir çok az uyuyarak bu işi yapıyorduk. Ve Starksville'in sırları her zaman olduğu gibi bulanık ve şekil değiştiriyordu.

Sarı kâğıt paketlerden birini kesip açtık ve parçalanmış topaz renkli cam bloklara benzeyen şeylerin etrafına vakumla kapatılmış ağır plastik bulduk. Tadı ve kokusu dikkat çekici değildi, yüzden Quantico'daki FBI suç laboratuvarındaki arkadaşlarımdan birkaç iyilik istedim. Örnekleri alıp öğleden sonra analiz edeceklerdi.

Tankerin kime ait olduğu konusunda hâlâ bir fikrimiz yoktu. İz kamerası tankerin sağ tarafının iyi bir fotoğrafını çekmiş ve siyah renkle yazılmış on beş harf ve rakamdan oluşan bir kodu ortaya çıkarmıştı. Sürücülerin daha önceki resimlerini gözden geçirdiğimizde, çoğunun benzer kodlara sahip benzer tankerlerden bir yük vagonu geride oturduğunu gördük. Pinkie bütün Pazar öğleden sonra ve akşam boyunca kodları takip etmeye çalışmış ama hiçbir şey elde edememişti.

Bree ve ben bir önceki gece dokuz sularında Starksville'deki rayların üzerindeki ağaçlarda mevzilenmiş ve on biri çoktan geçmiştik. Hiçbir bizi geçmedi.

Kısacası, Marvin Bell, Finn Davis ya da başka birini sözde Büyükbaba ve şirketle ilişkilendirme şansımız olmamıştı. Hatta sürücülerin ve uyuşturucu çetesinin Starksville ile hiçbir ilgisi olmadığını, operasyonun başka bir yerde organize edildiğini ve sevkiyatların sadece oradan geçtiğini düşünmeye başlamıştık.

Pinkie kasaba meydanına doğru sola dönerek, "Acaba sürücünün ortadan kaybolması dağıtım sisteminde bir tür kesintiye mi yol açtı?" dedi.

", " diye kabul ettim.

Bree, "Sanırım sürücülerin Starksville'den olup olmadığını anlamanın bir yolu var," dedi. "Tamam..." Dedim ki.

"Daha fazla iz kamerası," dedi. "Onları kuzey ve güneydeki geçitlere yerleştiriyoruz. Eğer atlılar başka bir yerden geliyorlarsa, çoktan gemiye binmiş olacaklardır."

Pinkie adliye girerken başıyla onayladı. "Ve eğer değilse, buranın onların çıkış noktası olduğunu biliyoruz."

"Ve buralarda kimse vanilya üretmiyor, değil mi?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Pinkie park ederken.

Adliye lobisine ulaştığımızda, duruşma salonuna doğru ilerleyen gazeteciler, izleyiciler ve tanıklar Şerif Nathan Bean'in bir saat önce yerel bir kahvaltı kafesinde geçirdiği ölümcül kalp krizi haberiyle çalkalanıyordu. Şerif Bean'in geçmişinde kalp sorunları vardı, ancak yine de bir şok gibi görünüyordu.

Mahkeme salonunda bir muhabirin Starksville polis şefi Randy Sherman'a yerine geçmesi muhtemel kişinin kim olduğunu sorduğunu duydum.

"Şerif oylandı," diye yanıtladı Şef Sherman. "Ama Guy Pedelini'nin güçlü bir aday olacağına bahse girerim."

Bree'nin birkaç gece önce Pedelini'nin arka verandasında duran Finn Davis'i tarif edişi gözümün önüne geldi ve ilk kez Starksville'de perde arkasında ipleri elinde tutan bir kukla ustası olabileceğini hissettim. Büyükbaba mı? Aleyhinde somut kanıtlar olmasa bile, Marvin Bell'i bu rolde açıkça görebiliyordum, gölgelerin arasında saklanıyor, meşru görünüyor ve Finn Davis'i emirlerini yerine getirmesi için kullanıyordu. Bell ve Davis'in Pedelini'ye rüşvet verdiğini düşündük. Yoksa bir dedektif göl kenarında böyle güzel bir evi nasıl alabilirdi?

Bir yan kapı açıldı. Bir şerif yardımcısı Stefan'ı mahkeme salonuna götürdü. Yüzüm buruştu ve Hattie teyzemin haykırışını duydum. Kuzenimin sol gözü morarmış ve çenesi telle kapatılmıştı.

Naomi öne atıldı, ona yerine oturması için yardım ederken öfkeli görünüyordu. "Hak ettiğini buldu," diye fısıldadığını duydum bir kadının ve koridorun karşısına baktım

ayık Cece Turnbull ile konuşan Ann Lawrence'a baktı. Rashawn'ın annesi cevap vermedi ama iki sıra arkada oturan Cece'nin anne ve babası başlarını sallayarak onayladılar.

Ancak bölge savcısı Delilah Strong kuzenimin durumu hakkında gerçekten endişeli görünüyordu. Naomi'ye bir şeyler söylemek için yanına gelen yardımcısı Matthew Brady de öyle.

Kızgın bir şekilde el salladı. Patty Converse geldi ve arkamızdaki sıraya oturdu. Onu beş gündür ilk kez görüyorduk. Yüzüne bakmadı.

Katip ve zabıt katibi yerlerini alırken hiçbirimiz boş boş bakmadık.

Mübaşir seslendi, "Herkes ayağa kalsın. Mahkeme şu anda Yargıç Erasmus P. Varney başkanlığında devam etmektedir."

Bölüm

82

Yargıç Varney, onu son gördüğümde, sağlık görevlileri onu mahkeme salonundan çıkarırken kızarmış ve böbrek taşlarının acısıyla kıvranırken gördüğümde **daha zayıf** ve çelimsizdi. Ancak yargıç kürsüye çıkıp tokmağını eline aldığında ve mahkemeyi düzene soktuğunda hâlâ heybetli bir duruşu vardı.

"Hastalığım için özür dilerim," dedi. "Anne tarafımda Ukrayna kanı var. Şerif Bean'in bu sabah aniden vefat etmesinin ne kadar trajik olduğunu söylemek isterim. O büyük bir dürüstlük ve onur adamıydı."

Varney'nin giriş sırasında gözleri ileriye , sanki mahkeme salonunun tamamına değil de salonda oturan belirli bir kişiye hitap ediyor gibiydi. Kim olduğunu anlayamadım. Ama belki de bu sadece benim hayal gücümdü.

Varney kürsünün üzerindeki bir kâğıdı aldı, okudu ve şöyle dedi: "Bayan Cross, çapraz sorgu tanışınız Sharon Lawrence'ın rahatsızlandığı ve hastanede olduğu için bugün mahkemede bulunamayacağı mahkemeye bildirilmiştir. Bu doğru mu?"

Annesi Ann Lawrence ayağa kalktı ve "Evet, Sayın Yargıç. Yüz üç derece ateşi var ve serum takılıyor."

"O halde onun yanında olmak isteyeceğinizi umuyorum,"

dedi Varney. "Evet, Yargıç, teşekkür ederim," dedi.

Kuzenimi tecavüzle suçlayan ve Jannie'ye atmaya çalışan kızın annesi aceleyle bize baktı ve sonra gitti.

"Bir şeyler saklıyor," diye fısıldadı Bree kulağıma.

"Hem de nasıl," dedim, kalkıp onu takip etmek ve birkaç sivri sorudan fazlasını sormak istiyordum.

Ama sonra Yargıç Varney dedi ki, "Avukat Bey, Bayan Lawrence iyileştiğinde,

size haçınıza devam etme fırsatı verilecektir. Bu arada ben de ilerlemek istiyorum. Sorularınız ya da endişeleriniz yoksa?"

Naomi, "Endişelerim var, Sayın Yargıç," dedi. "Şerif Bean'in anısına tüm saygımla, müvekkilimin korunmasında temel bir aksaklık olmuştur. Şerif yardımcıları mahkûmların müvekkilimi dövmesine ve tekmelemesine izin verdi."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı savcı. "Herhangi bir şerif yardımcısının tartışmaya 'izin verdiğine' dair bir kanıt yok."

Naomi, "Yargıç, Bay Tate karşınıza çok sayıda ezik, şişlik, kırık bir çene ve olası bir beyin sarsıntısıyla çıktı," diye karşılık verdi. "En azından, duruşmaya devam etmeden önce yetkin bir nöroloğun onu muayene etmesine izin verebilirsiniz."

Strong, "Bay Tate hapisane doktorları tarafından tedavi edildi ve bana herhangi bir beyin sarsıntısı belirtisi göstermediğini söylediler" dedi.

"Bay Tate?" Yargıç Varney dedi ki. "Etrafınızda neler olup bittiğini anlıyor musunuz? Nerede olduğunuzu? Burada ne yaptığınızı?"

Stefan başını salladı, dişlerindeki tellerin arasından kalın bir sesle konuştu.

"Biliyorum, Yargıç." Naomi bıkkın görünüyordu.

Yargıç, "Pekala, o zaman duruşma devam edecek ve şerifin ofisine Bay Tate'in yanında her zaman iki kat koruma bulundurmalarını emrediyorum. Bu tatmin edici mi, Avukat Bey?"

Naomi tereddüt etti, sonra vazgeçti ve "Öyle, Yargıç" dedi.

Savunma açısından günün en önemli olayı buydu. Bölge savcısı, adli tıp uzmanlarını çağırdı ve bu uzmanlar, ortaya konan kanıtları çürüttüler: Rashawn'ın vücudunda Stefan'ın spermi, Sharon Lawrence'ın külotunda Stefan'ın spermi ve kuzenimin bodrumunda bulunan katlanabilir budama testeresinde Rashawn'ın kanı ve vücut dokusu.

Patty Converse bu son ifade sırasında, özellikle de bir parmak izi uzmanı testeredeki tek net parmak izinin Stefan'a ait olduğu yönünde ifade verdiğinde kıpkırmızı kesildi.

Naomi, genç kızın iç çamaşırındaki Stefan' DNA'sının kanıtlarına zarar vermeye çalıştı ve Lawrence'ın kuzenimin kendisine tecavüz ettiğini iddia ettiği zaman ile Rashawn'ın ölümü arasındaki günlerde birinin spermi yerleştirmiş olup olamayacağını sordu. Halk uzmanı bunun mümkün olduğunu ancak Lawrence'ın külotu kilitli bir poşete koymayı düşündüğü göz önüne alındığında pek olası olmadığını söyledi.

Naomi, "Tabii Bayan Lawrence meniye oraya kendisi koymadıysa," dedi. Uzman, "Doğru ama elimizde buna dair bir kanıt yok" dedi.

Öğle yemeği arasında, Explorer'ımızı bıraktığımız bayideki servis müdürü beni aradı ve bir taşın zaten gevşek olan hidrolik fren hattını bağlantısından koparmış gibi görüldüğünü söyledi. Sıvı bitmiş. Frenleri kaybetmiştik.

"Çok toprak yol kullandın mı?" diye sordu.

"Birkaç tane, ama büyük bir kayanın alt takıma çarpması gibi bir şey hatırlamıyorum," dedim. "Sabotaj belirtileri görmüyor musun?"

"Sanki biri frenlerinizin bozulmasını istemiş gibi mi?" dedi. "Bunun gibi."

"Frenlerin arızalanması için hidrolik hattına taş çarpmaktan daha kolay yollar vardır."

"Tabii bunun bir kaza gibi görünmesini istemiyorsan," dedim. "Sanırım."

Müdürden hasarın fotoğraflarını çekmesini istedim ve arabayı tamir etmek için bir fiyat ve ertesi sabah teslim almam için bir zaman üzerinde anlaştık.

Öğle yemeğinden sonra duruşma Stefan ve Naomi için daha da kötüleşti. Dedektif Carmichael kürsüye çıktı ve jüriye Stefan'ın kanlı okul kimlik kartı da dahil olmak üzere eski kireçtaşı ocağında kaydedilen kanıtları gösterdi.

Naomi, Carmichael'ın kimliğin yerleştirilmiş olabileceğini kabul etmesini sağlamaya çalıştı, ancak dedektif buna yanaşmadı ve "Müvekkiliniz içki ve uyuşturucunun etkisindeydi ve sadist yöntemlerine o kadar dalmıştı ki doğru düşünemiyordu" dedi.

Dedektif Frost olay yerinde çekilen fotoğraflar hakkında ifade verdi. Hepsini daha önce görmüştüm ama bu şekilde büyütüldüğünde Rashawn'ın cesedine yapılanların vahşeti daha da artıyordu. Odada, jüri üyelerinden birkaçının soluk soluğa kaldığı duyuluyordu.

"Canavar!" Cece Turnbull çılgılık atarak ayağa fırladı ve parmağını Stefan'a sapladı. "Onu katlettin! Sanki içinde insani ve iyi hiçbir şey yokmuş gibi katlettin onu!"

Yargıç Varney birkaç kez tokmağını vurarak düzeni sağladı ve ardından mübaşirlere Rashawn'ın annesini bir kez daha mahkemeden çıkarmalarını söyledi.

Cece'nin buna tahammülü yoktu ve icra memurları onu yakalayıp zorla dışarı çıkaramadan önce Stefan'a bağırıp tükürdü. Cece'nin annesi ağlarken babası karısına sarıldı ve kuzenime nefretle baktı.

Oturumdan sonra Naomi adliyeden çıktı ve dışarıda toplanan gazeteciler için günü olumlu bir şekilde değerlendirmeye çalıştı.

Sonunda onları bıraktı ve otoparktaki Bree, Pinkie ve benim yanıma geldi. Teyzelerim ve Anneannem öğle yemeğinde evlerine gitmişlerdi.

Naomi, "Yargıcın jüriye Cece'nin atıp tutmalarını görmezden gelmelerini söylediğini biliyorum ama bunu hatırlayacaklar," dedi.

Bree, "Bunu hatırlamaktan kendilerini alamadılar," dedi. "Beni titreyerek bıraktı."

Naomi başını çevirdi ve yaşaran gözlerini sildi. "Ben de öyle. Profesyonelce olmadığını biliyorum, ama Stefan'ın bunları yapıp yapmadığını merak etmeye başladım."

Rashawn'a."

"Ben de öyle," dedi yanımıza gelen Patty Converse. "Kendime bu kadar şeyi nasıl kaçırmış olabileceğimi soruyorum."

Naomi, "İtiraf pazarlığı isteyip istememeyi düşünüyorum," dedi. "Matt Brady'yi tanıyorum. Adil davranacaktır."

"Henüz havlu atma," dedim.

Naomi, "Stefan'ın olay yerinde olduğunu yalanlayacak hiçbir şeyimiz yok," dedi. "Her yerde onun DNA'sı var."

Buna cevap veremedi telefonum çaldı ve arkamı döndüm. Koç Greene arıyordu.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret bilemezsiniz Dr. Cross, ama az önce şerifin ofisinden Dedektif Pedelini beni aradı. Kızınızın kan ve idrar testlerinin her ikisinde de kokain ve metamfetamin pozitif çıktı. Korkarım Jannie bizimle eğitime devam edemeyecek ve Duke burs teklifini geri çekecek."

Bölüm

83

"Bu saçmalık Koç," dedim öfkemi kontrol etmekte zorlanarak. "O örneklerle oynanmış olmalı. Muhtemelen Dedektif Pedelini tarafından."

"Şey," dedi kuşkuyla, "nasıl bilmiyorum."

"Kanıtlayacak mısınız? Buzdolabımda kahverengi bir kağıt torba içinde o güne ait kendi numunelerimiz var. Önlem olarak onları istedim. O örnekleri tarafsız bir laboratuara göndereceğim. Duke FBI'ın sözüne inanacak mı?"

Sıra sessizliğe gömüldü. Sonra Koç Greene, "Eğer FBI Jannie'nin temiz olduğunu söylüyorsa, o zaman temizdir." dedi.

"Teşekkür ederim, Koç," dedim sertçe. "İrtibatta olacağım."

Cep telefonumu kiralık arabamın ön camına fırlatmak isteyerek bağlantı düğmesine bastım. Ama kalan tüm kontrolümü topladım ve Bree ile diğerlerine laboratuvar raporundan bahsettim.

Bree, "Jannie'nin kokain ve hız kullansaydı geçen günkü gibi koşmasına imkân yoktu," dedi.

"Evet," dedi Pinkie. "Bunu göremiyorlar mı?"

"Aksini gösteren bir kanıt elde edene kadar kesinlikle hayır," dedim ve onlara Greene'in FBI'ın laboratuvarının son sözü söylemesine izin verdiğini anlattım.

"Bu işe yarar," dedi Pinkie.

Öyle oldu ve ben de sakinleşmeye başladım. Sonra kan dolaşımındaki ve idrardaki uyuşturucu meselesiyle ilgili bir şey bana şu soruyu sordurdu: "Naomi, Rashawn'ın vücudundan çıkan menide ve Lawrence denen kızın iç çamaşırında uyuşturucu testi yapan oldu mu?"

Bunu düşündü ve "kadarıyla hayır" dedi. "O örneklerle erişiminiz var mı?"

"Kendi çalışmalarımızı yürütmek için kullanabileceğimiz küçük alt örnekler aldık.

testleri" dedi. "Ofisteler."

"Onları al ve bizim eve getir," dedim ve sonra Bree'ye döndüm. "Buzdolabımızdan Jannie'nin örneklerini ve Naomi'nin sana getirdiklerini al ve hepsini topla. Pinkie seni Winston-Salem havaalanına götürecektir."

"Tamam..."

"Ulusal Havaalanı'na gidiş-dönüş bileti al," dedim. "Quantico'daki arkadaşlarımı arayacağım. Uçağın indiğinde biri seni karşılayacak. Eve gidip evi kontrol edecek ve sabah buraya geri döneceksin."

"Sence bu uyuşturucu testi Stefan'a yardımcı olabilir mi?"

Pinkie söyledi. "Sonuçlara bağlı," dedim.

"Peki ben ne yapacaksın?" Bree sordu. "Dedektif Pedelini'yi ziyaret edeceğim, belki Marvin Bell'i de."

Bölüm

84

Pedelini'nin ofisine ulaştığımda, dedektif bugün için ayrılmıştı.

Bree'nin bana verdiği talimatları izleyerek göle gittim ve Finn Davis'in Pedelini'ye rüşvet verirken izlediği evi buldum. Güzel bir yerd, muhteşem bir arsa, büyük bir ev, iyi bakılmış, çimlerin üzerinde bir salıncak ve bir iskelesi vardı. Doğuya bakıyordu ve orada şafakların özel olması gerektiğini düşündüm.

Arabayı sürdüm, Dedektif Pedelini'nin arabasının arkasına park ettim ve güverteye çıktım. İçeride televizyon çalışıyordu, bir beyzbol spikeri maç. Onun üzerinde kıkırdayan çocukların yüksek sesi vardı ve pişmekte olan tavuk kokusu geliyordu. Paravan kapıyı çaldım.

"Baba!" diye seslendi bir kız. "Kapıda biri var."

"Kediyle meşgulüm" gibi bir şey söylediğini duydum. Git bak bakalım kimmiş."

Bir saniye sonra, on yaşlarında güzel bir kız kapıya geldi ve

"Merhaba?" dedi. "Sana da merhaba," dedim. "Adın ne senin?"

"Tessa Pedelini."

"Tessa Pedelini, babana Alex Cross'un onu görmeye geldiğini söyleyebilir misin?"

Başını salladı ve mesajı iletmek için koşarak uzaklaştı.

Bir duraksama oldu ve sonra Pedelini'nin şöyle dediğini duydum: "İşte, sen ona yardım et. Yavaş, tamam mı?"

"Doğru," dedi Tessa.

Dedektif kapıya geldi, duraksadı ve sonra verandaya çıktı. Elimi sıkmak için elini uzattı. Ben elini tutmadım.

"Kızınızla ilgili o raporları görünce ben de sizin kadar şaşırmış olmalıyım," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Ama bunlar kesin."

Kendimi soğuk ve acımasız hissederek, "Seni yanlış anlamışım, biliyor musun?" dedim. "Nasıl yani?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Zamanında kendi payıma düşen kirli polisleri tanıdım, ama seninle tanıştığımda hiç alarm vermedin," dedim. "İyi adamlardan biri gibi görünüyordun. Bree de öyle düşünüyordu."

Pedelini gözlerimin içine bakarak, "Ben iyi adamlardan biriyim," dedi. "Buraların en iyisiyim."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor, mi?"

Gözleri kısıldı. "Eğer dışarıda işimi yapıyorsam, bana istediğin gibi çene çalabilirsin. Ama burada, kendi arka verendamda, buna müsamaha göstermeyeceğim. Birimiz aptalca bir şey yapmadan önce gitmenizi rica edeceğim."

Pedelini beklentiyle bana baktı.

"Karım geçen gece Finn Davis'ten rüşvet aldığını görmüş. Tam burada. Kızınız da buna şahit oldu."

Bunun üzerine sarsıldı, bir adım geri çekildi ve "değildi" dedi.

"Ne öyle değildi?" diye sordum. "Ödemenin ödemesi var."

Pedelini'nin tüm vücudu sanki bana saldıracakmış gibi gerildi; parmak uçlarında yükseldi, yumrukları bir kıvrılıp bir açılıyor, sonra ince bir sesle, "Üzerimdeki baskıyı tahmin bile edemezsin," dedi.

O zaman bunu her yerinde görebiliyordum. Saldırı öncesi bir duraklama sandığım şey aslında vücudunun ağır bir yük altında gerilmesi idi.

"Neden bana söylemiyorsun?" Ben

söyledim. "Neden söyleyeyim ki?"

"Polis olduğum kadar psikiyatristim de," dedim. "Size iki seçenek sunuyorum."

Pedelini neredeyse gülümsedi. Sonra bir kaçış yolu arar gibi etrafına bakındı.

"Belki de yanlışlamışımıdır," dedim, açılmasını istiyordum. "Belki de senin hakkındaki ilk yorumum doğrudur. Belki de sen iyi bir adamsın ve ben sadece anlayış eksikliği yaşıyorum."

"Aynen öyle," dedi. "Anlat bana."

Mücadele etti, sonunda "Benimle gel." dedi.

Dedektif döndü ve eve girdi. Onu, küçük ekranlı bir televizyonda beyzbol maçının gösterildiği kır evi tarzı mutfığa açılan kısa bir koridora kadar takip ettim. Sekiz, belki dokuz yaşlarında küçük bir kız yuvarlak bir masada oturmuş çubuk kraker yiyor, maça dalmış gidiyordu.

"Braves iki sayı önde, baba," dedi.

"Her şeye rağmen bir Tanrı var, Lassie," dedi Pedelini.

"Yemek ne zaman?" Lassie sordu.

Ocağın üzerindeki zamanlayıcıya baktı ve "Otuz iki dakika" dedi.

Pedelini mutfaktan çıktı. Onu göle bakan büyük bir penceresi olan aile odasına kadar takip ederken kızı bana hiç bakmadı.

"Güzel bir yer," dedim.

Pedelini, "Burayı kirli paranın satın aldığını düşünüyorsanız yanıyorsunuz," dedi. "eşime babasından miras kaldı."

Bir kapı aralığına döndü.

Onun ardından içeri girdim ve kendimi bir hastane odasında buldum.

Bölüm

85

Tıbbi ekipman iki paslanmaz çelik rafı dolduruyordu. Süslü bir tekerlekli sandalye köşede boş duruyordu. Parlayan monitörler, yüksek parmaklıklı bir hastane yatağının üstüne ve yanlarına duvardaki braketlere monte edilmişti.

"Kedi?" Pedelini yatakta doğrulup Tessa'nın uzattığı bir kaşık yemeği almak için ağzını açmaya çalışan kıza seslendi. "Bu Dr. Cross. Seninle tanışmak istiyor."

Dedektifin en küçüğü kaşığı aldı, ağzını kapattı ve gözlerini bana çevirdi. Kalın ve bozuk bir sesle, "Bir tane daha mı?" dedi.

Adı Catrina Pedelini'ydi ve bana bir keresinde annemle keten fabrikasına giderken gördüğüm yavru bir kızılgerdanı hatırlatmıştı. Yumurtadan yeni çıkmış, seyrek tüylü, kemikli ve kırık kuş yuvasından düşmüştü. Cat Pedelini, güvercin göğsü, sola doğru kavis yapan omurgası, sakat elleri ve gövdesine doğru kıvrılan kollarıyla çok değerli bir şeyi tutuyormuş gibi görünüyordu. Yüzü aynı anda hem biçimsiz hem de çekiciydi.

"Ben tıp doktoru değilim," dedim. "Buraya babanızı görmeye geldim ama sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Babamın doktora ihtiyacı var mı?" diye sordu bakarak.

"İş için burada tatlım," dedi Pedelini, başındaki gümüş sarısı saçları okşamak için yanına gelerek. "İyi bir iş çıkarıyorsun."

"Yemekten sonra *Criminal Minds* mı izleyeceğim?"

diye sordu. Tessa bana baktı ve "O Cat'in en sevdiği dizi" dedi.

Pedelini, "Tabağınızdaki her şeyi yiyorsunuz, banyo saatinden önce bir bölüm izleyebiliyorsunuz," dedi.

Boğazından memnun bir ses çıkardı ve sonra şöyle dedi: "Ama ben

bir kase."

Pedelini nazikçe, "Çanak o zaman," dedi ve onu başından öptü. "Birazdan geleceğim."

Dedektif yanımdan geçip koridora çıktı, ben de onu mutfağa kadar takip ettim, orada ortanca kızı "Braves bir sayı önde baba. Yemek ne zaman?"

"Her şeye rağmen bir Tanrı var," dedi Pedelini geçerken. "Ve yirmi dört dakika. Bir simit al."

"Neredeyse bütün poşeti yedim." "Hayatın trajedilerinden biri daha."

Kısa bir koridordan geçti, paravan kapıdan çıktı ve güverteye çıktı.

"Bana Cat'ten bahset," dedim.

Pedelini omuz silketti ve şöyle dedi: "hasarlı bir geni vardı, ya da bana öyle söylediler. Ama Ellen'ımı alan doğum sırasında daha da hasar gördü. Resmi teşhis serebral palsi."

"Zeki birine benziyor," dedim.

"Hem de çok. Tam bir kız. Bir savaşçı."

Şerifin dedektifinin gözleri yaşarmıştı. Onları sildi. "Finn Davis'ten neden para aldın?" diye sordum.

"Onu bu noktaya getiren şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Hayal bile edemiyorum," dedim.

"Her hücrem, varlığımın her zerresi. Karıma, öleceğini bildiği ve Cat'i gördüğü zaman söz verdim. Ona bebeğimiz için her şeyi yapacağıma söz . Ve öyle de yaptım."

Haklıymışım. Guy Pedelini vicdanlı ve içsel iyiliği olan bir adamdı. O anda neredeyse içinden fıskırdığını hissedebiliyordum.

"Ama böyle bir bakım çok paraya mal oluyor," dedim ve konuyu açtım. "Hem de çok," diye kabul etti. Ayakkabılarını sürterek güverteye baktı. "Sigortanın ödeyeceğinden daha fazla."

"O da var," dedi ve burnunu çekti.

"Ne yani, Marvin Bell'in parası aradaki farkı kapatıyor mu?"

Kendinden iğreniyormuş gibi durakladı ve "Neredeyse" dedi.

"Sana ne yapman için para ödüyor?" diye sordum.

Dedektif derin bir nefes aldı, parmaklıklara gitti ve üç çeyreklik ayın yansımasının suda parıldadığı göle baktı.

"Diğer tarafa bakmak için mi?" Onu takip ederek sordum. "Trenler Starksville'den geçerken üç parmak selamı veren adamlar yük vagonlarının tepesine binip hat boyunca satıcılara giden uyuşturucu yüklerini taşıırken? Lassie, Tessa ve Cat'e yardım etmek için bunu mu yapıyorsun?"

Pedelini'nin sırtı bana dönüktü. Omuzları hafifçe titredi ve bana doğru dönmeye başladı. Aramızda on beş santimden az mesafe vardı. Şerifin dedektifi neredeyse doksan derece sola dönmüştü ve tüfek sesi duyulduğunda dar koya ve onun ötesindeki sahil yoluna bakıyordu. Patlama sesini duymadan bir saniye önce koyun karşısından gelen namlu flaşını yakaladım.

Pedelini kendi etrafında döndü, korkuluklara yaslandı ve ardından güverteye yuvarlandı.

Başındaki yaradan kan damlıyordu.

Bölüm

86

Onu ikinci bir atıştan korumak için dedektifin **karşısına geçtim** ama atış gelmedi. Tek duyduğum Pedelini'nin kızlarının çığlıklarıydı.

"911'i arayın!" Paravan kapıya gelen Tessa'ya bağırdım.

İtaat edip etmediğini görmek için beklemedim, sadece gözleri yuvalarından fırlamış olan babasına döndüm. Yine de nefes alıyordu. Ve nabızı güçlüydü.

Onu hareket ettirmek istemedim ama yaraya bakmak için başını hafifçe çevirdim. Kurşun kafa derisi boyunca ve kafatasının yüzeyi boyunca, sanki bir ağaç oyma aleti işlemiş gibi kötü bir oluk açmıştı. Ama kurşunun kafatasını delip geçtiği bir yer göremiyordum.

Bir arabanın çalıştığını, tekerleklerinin gıcırdadığını duydum. Ayağa kalktım, koyun karşısına baktım ve sahil yolunda hızla ilerleyen bir arabanın arka lambalarını gördüm. Araba direksiyonu kırdı ve yaşlı bir çiftin yoldan çekildiğini gördüm.

Araba kontrolünü kaybetti, büyük bir gürültüyle bir şeye çarptı. Fren lambaları hiç yanmadı.

Koşmaya başladım. Bu benim tetikçimdi. "Bekle!" Tessa arkamdan bağırdı.

"Baban iyileşecek!" Bağırdım, verandadan atladım ve kiralık arabaya doğru koştum.

Geri vitese taktım, yola çakıl tükürdüm ve vitese taktım. Koyun arka tarafındaki keskin virajı dönerken neredeyse kontrolü kaybediyordum ve ateş edenin ateş etmiş olabileceği noktanın yakınındaki virajda yavaşladım. Farlarım yanmaya başladığında yolun kenarında sarsılmış bir şekilde duran yaşlı bir çift gördüm. Ama arkalarında araba yoktu.

Onlara doğru kükredim ve korkmuş görünüyorlardı.

"Ben bir polis memuruyum," dedim. "O araba nereye gitti?"

Yaşlı adamın eli titriyordu. "Yolun yukarısında. Beyaz bir Impala. Neredeyse bize çarpıyordu."

Beyaz bir Impala. Yavaşça uzaklaştım, çifte çarpabilecek kayaları savurmamaya çalışıyordum, dikkatim yoldan ayrılıp içine çelik parçaları gömülmüş, soyulmuş ve oyulmuş bir kütüğe yöneldi. Sert bir şekilde kafa kafaya çarptığını düşündüm, bu da radyatörün ya da ön tarafın hasar görmüş olabileceği anlamına geliyordu.

Her halükarda, arabanın gölden kasabaya doğru giden dolambaçlı dağ yolunda hızını koruyabileceğini düşünmüyordum. Sahil yolundan ana yola döndüğüm anda tekrar hızlandım.

Dağın yarısına geldiğimde önümde fren lambaları gördüm ve sonra bir virajda kayboldular. Bir sonraki virajda yetiştim, uzun farlarım Impala'nın arkasını buldu. Arka camdan görünen silüetlere bakılırsa içeride sadece iki kişi vardı.

Yolcu bana dönüp bakacakmış gibi döndü ve tabancasını kaldırdı. Pedala bastım ve o ateş edemedi arka tampona çarptım. Çarpmanın etkisiyle Impala dik bir açıyla yola fırladı ve benden uzaklaştı. Farlarım sürücüyü direksiyona tırmanırken yakaladı.

Finn Davis arabanın kontrolünü yeniden ele geçirmeyi başardı ve bir sonraki viraja doğru hızlandı. Virajı döndüğümde, bir adam yolcu camından dışarı sarkıyor ve sol eliyle bana pompalı tüfek doğrultuyordu.

Bölüm

87

Tam frene bastığım anda ateş etti.

Çifte saçmalar ön camın sağ tarafını parçaladı. Ateş edenin pompalıyı beceriksizce kullanmaya çalıştığını görünce tekrar gaza bastım. Solak değildi.

Beni kolayca vuramayacağı diğer şeride geçtim, sonra yetiştim ve Impala'ya ikinci kez çarpmak için direksiyonu kırdım. Tamponum arabaya çeyrek açıyla çarptı. Impala'nın arka tarafı sert bir şekilde sağa savruldu. Pompalı tüfekli adam arabadan fırladı; havada süzüldü ve gecenin içinde kayboldu.

Finn Davis yine farlarımdaydı, direksiyonu pençeliyordu.

Ona ikinci bir şans vermedim, sadece hızlandım ve Impala'ya üçüncü kez çarptım, neredeyse böğründen vurdum. Arabam takla atma tehlikesi geçirdi ve frene basmak zorunda kaldım. Ama Finn'in arabası yol kenarına devrildi.

Setten aşağı yuvarlandı.

Kayarak durdum, sirenlerin geldiğini duydum, tabancamı ve el fenerimi çıkardım ve yola geri koştum. Impala en az iki kez ters dönmüş ve yaşlı bir çamın gövdesine belli bir açıyla sıkışmıştı. Farlardan biri hâlâ açıktı ve ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

El fenerimi çukurun içine doğru tuttum, sürücü kapısını ve Davis'i bulmaya çalıştım. Davis orada değildi.

Işığı arabanın tavan çizgisine doğru tuttum ve onu buldum. Kanlar içindeydi, yolcu tarafındaki camdan eğilmişti ve dürbünlü bir av tüfeğini bana doğrultmuştu.

Neredeyse aynı anda ateş ettik, ben kalçamdan elli metreden, Davis ise aynı mesafeden ölü istirahatinden. Dürbünü kapalı olmalıydı, çünkü Pedelini'de olduğu gibi, mermi benden bir santimden fazla sola gitmedi.

bir iki santim.

Işığı kapattım, kendimi omzumun üzerine attım ve Impala'nın radyatöründen gelen tıslama ve dağdan gelen siren sesleri arasında bir tüfeğin hareket sesini dinledim. Yirmiye kadar saydım, göbeğimi aşıağıda tuttım, elimi vadinin kenarına doğru uzattım ve ışığı hızla açıp kapattım.

Hiçbir şey.

Tekrar çalıştırdım, yana kaydım ve dereye baktım. Finn Davis sırtını ağacın gövdesine yaslamıştı, boş gözleri açıktı ve çoktan donuklaşmıştı. Boğazının ortasındaki yarada bir damla kan görünüyordu.

Bölüm

88

"Beni tutukluyor musunuz?" Sekiz saat sonra sordum. Dedektif Frost, "Sadece hikâyeyi kafamızda netleştirmeye çalışıyoruz," dedi,

Sorgu odasında karnını ovuşturuyordu.

Yorgun bir şekilde, "Bazı laboratuvar testleri için Dedektif Pedelini'yi görmeye gittim ve biz güvertesinde konuşurken biri ona ateş etti. Kurşunun onu bayıltacak kadar sert isabet ettiğini gördüm ama ölümcül değildi. Ben de ayrıldım, peşine düştüm. Göldeki bazı insanlar, yaşlı bir çift, kaçmaya çalışan Davis tarafından neredeyse eziliyordu. Takip etmeye çalıştım. Suç ortağı arabama ateş etti. Savunmaya . Davis'in arabası yolun kenarına uçtu. Beni öldürmeye çalıştı. Nefsi müdafaa için onu öldürdüm."

"Finn Davis neden Pedelini'yi öldürmeye çalışsın ki?" diye sordu Carmichael.

Yorgun olduğum için benimle görüşen iki adama güvenemeyeceğime karar verdim. Beynimde dönüp duran tüm teorileri sakladım.

"Size net bir neden söyleyemem," dedim. "Üvey babası belki söyleyebilir."

Carmichael, "Marvin'in evini ve cep telefonunu aradık," dedi. "Cevap vermiyor."

"Pleasant Gölü'ndeki evine git."

"Bir saat önce bir polis geldi. Kapıdan cevap gelmeyince içeri girmiş. Boğuşma izleri vardı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Hiçbir şey," dedim. "Bildiğiniz gibi Bell, Finn'e Pedelini'yi öldürmesini emretti ve şimdi kaçıyor, aksini düşünmeniz için evini darmadağın ediyor. Ama her neyse. Gerçek şu ki Finn, Pedelini ve bana ateş etti. Tüfeğini test edin. Sydney Fox'u öldürenle eşleşeceğini garanti ederim."

"Sydney'i Finn'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Frost söyledi. "Öyle düşünüyorum," dedim.

"Neden?"

"Kindar eski koca. Belki daha fazlası."

Sessiz kaldılar. Carmichael diyet kola kutusundan içti. Frost kahvesini yudumladı ve şüpheyle, "Kendini masum bir seyirci gibi gösteriyorsun," dedi.

"Dedektif Pedelini'nin hayatına kastedilmesiyle, kesinlikle. Bu arada o nasıl?"

Carmichael, "Tıbbi olarak komada," dedi. "Hafif beyin şişmesi." "Kızlarıyla ilgilenen biri mi var?"

Frost, "Onlar ," dedi.

Kendimden emin bir şekilde sandalyeme geri oturdum ve "O zaman Pedelini uyanana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen onunla konuş. Beni destekleyecektir."

Kapı açıldı ve Naomi içeri girerek, "Tek kelime daha etme Alex," dedi. "Plan zaten buydu," dedim.

"Onu suçluyor musun?" diye tersledi
yeğenim. "Şu anda değil," diye itiraf etti

Frost.

"O zaman serbest bırakılmasını takdir ediyorum," dedi. "Dr. Cross savunmamın ayrılmaz bir parçası. Şehirden ayrılmıyor. İhtiyacınız olursa onu Yargıç Varney'nin mahkemesinde bulabilirsiniz."

On dakika sonra televizyon haber ekiplerinden kaçmak için polis karakolunun arka kapısından sıvıştık ve şafak ışığında ara sokaktan adliyeye doğru yürüdük. Bir yanım eve gidip biraz uyumak istiyordu. Bunun yerine Anneannemi arayıp iyi olduğumu ve duruşmada görüşeceğimizi söyledim. Pinkie ile kahvaltı için bir kafeye gittiğimizde Bree'ye beni araması için mesaj attım.

Üç fincan kahve içtim, üç yumurta, domuz pastırması ve mücver yedim ve gece boyunca başıma gelen her şeyi anlattım.

"Finn Davis neden Guy Pedelini'yi öldürmek istesin ki?" Naomi sordu.

"Belki Davis de Pedelini'yi benim gördüğüm gibi görmüştür: özünde iyi bir adamken

koşullar," dedim. "Bu tür insanlar baskı altındayken sırlarını uzun süre saklamazlar, sonra bozarlar, itiraf ederler ve başkalarını da bu işe bulaştırırlar."

"Yani şerif ve sonra Pedelini?" Pinkie söyledi. "Sence birileri evi temizlemeye mi çalışıyor?"

"Arabamızın patlamış fren borusunu da eklerseniz, kesinlikle öyle görünüyor."

"Birileri baskı altında," dedi Naomi.

"Birisi mi?" Pinkie söyledi. "Marvin Bell'i dene."

"Bell ortadan kayboldu," dedim.

"Bu da yaklaştığımız anlamına geliyor, değil mi?" Pinkie söyledi.

"Bir şeye yakın. Ama hâlâ parçalanmayan bir yapboz gibi-"

Telefonum çaldı. Neredeyse tanıdığım ama bir numaraydı. "Cross," dedim.

"Drummond."

Gülümsedim. "Nasılsınız, Çavuş?"

"Çok iyi," dedi. "Mize her şeyi itiraf ediyor ve delirdiğini iddia ediyor." "Haklı olabilir."

Drummond, "Benim kararım değil," dedi. "Senin davan mı? Bell denen adamı yakaladın mı?" "Yaklaştım," dedim. "Ama ortadan kayboldu."

"Koşucu." "Öyle görünüyor."

"Yeğeninin duruşması mı?"

"Kuzenimin duruşması var. Dürüst olmak gerekirse, hızlı bir şekilde karşı kanıt bulamazsak, idam cezasıyla karşı karşıya kalacak."

Drummond birkaç vuruş boyunca cevap vermedi ve ardından, "Bir şeyin işleri ne zaman tersine çevireceğini asla bilemezsiniz," dedi.

"Doğru," dedim. Bir klik sesi duydum, arayanın kimliğine baktım ve Bree olduğunu gördüm.

Çavuşa başka bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini ama onu haberdar edeceğimi söyledim ve sonra hattı değiştirdim.

"Hey," dedim. "?"

Bree, "National Havaalanı'nda, Winston-Salem'e dönmek üzere olan bir uçağa binmek üzereyim," dedi. "FBI laboratuvarından bana e-posta ile gönderilen bazı ön sonuçlar var."

"Ve?"

Bölüm

89

Yargıç Varney, Salı sabahı saat dokuzda mahkemeyi toplantıya çağırdı.

Avukatlardan herhangi biri konuşmadan yargıç tokmağını izleyicilere doğru çevirerek, "Cece Turnbull? Mahkememde misin?"

Ayağa kalkıp başını salladığında Cece'nin gözleri pancar gibi kızarmış ve romatizmalıydı. "Daha fazla sorun çıkaracak mısınız?" diye sordu.

"Hayır efendim, Yargıç Varney," dedi titrek bir sesle. "Ben...Ben özür dilerim. Sadece-"

"Sadece hiçbir şey," dedi yargıç. "Sessiz olduğun sürece kalabilirsin. Ama ağzından bir şey kaçırırsan bir süreliğine gidersin. Anladın mı?"

Cece başını salladı, oturdu. Ann Lawrence öne doğru eğildi ve onu rahatlatmak için omzunu sıvazladı. Sharon Lawrence annesinin yanında oturuyordu, solgun, zayıftı ve cep telefonuna bakıyordu. Cece'nin annesi ve babası Lawrence'ların arkasındaydı. Bayan Caine kucağına bakarken, kocası takım elbisesinin içinde dimdik oturmuş, kollarını kavuşturmuş, tamamen Yargıç Varney'e odaklanmıştı.

Aynı anlarda, Polis Şefi Randy Sherman bana ve yanımda oturan Nana Mama'ya ve arkamızdaki sırada oturan Pinkie, Connie Teyze ve Hattie Teyze'ye sert bakışlar gönderiyordu.

Mübaşir kuzenimi mahkemeye götürdü. Stefan Tate'in yüzündeki şişlik inmişti ama derisi morarmıştı.

Patty Converse içeri girdi ve Pinkie'nin yanına oturdu. Gülümsedim. Başını salladı ama bakışlarıma karşılık vermedi.

"Duruşmaya ara verirken neredeydik?" Yargıç Varney katibine sordu. "Dedektif Frost," dedi katip. "Bayan Strong hâlâ doğrudan duruşmada." En az kadar yorgun görünen yaşlı dedektif kürsüye çıktı.

Varney, "Yemin altında olduğunuzu hatırlatırım" dedi. Frost, "Evet, Yargıç," dedi.

Bölge savcısı, dedektifi sorgulama işini yardımcısı Matthew Brady'ye bıraktı. Brady, Rashawn Turnbull'un tecavüz ve cinayet mahallinde toplanan diğer eşyalara odaklandı. Bu deliller arasında, cesedin bulunduğu yerden on adım ötede, üzerinde Stefan Tate'in parmak izleri olan kırık bir Stolichnaya votka şişesi de vardı.

Hapishanedeki ilk konuşmamızda kuzenim şişenin muhtemelen kendisine ait olduğunu ama evinden çalınmış olması gerektiğini söyledi. Bahanesi zayıftı.

Stefan aleyhindeki kanıtların ağırlığı yine ezici görünüyordu. Jüri locasındaki birçok kişinin yüzünde bunu görebiliyordunuz. Stefan'ın spermi suç mahallindeydi. Parmak izleri oradaydı. O çocuğu öldürdü, kızarmayı hak etti.

"Dedektif," dedi Matthew Brady. "Rashawn'ın cesedinin bulunduğu gün sanıkla konuşmaya gittiniz."

"Bu doğru," dedi Frost. "Bay Tate'i o sabah evinde bulduk."

"Durumunu nasıl tarif edersiniz?" Brady sordu.

"Akşamdan kalma. Nefesinden bayat içki kokusu geliyordu." "Ona ne söylediniz?"

Frost, "Rashawn'ın cesedinin bulunduğunu" söyledi. "Ve kimliğini orada kanla kaplı olarak bulduk."

"Tepkisi ne oldu?"

"Dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı."

Frost, kuzenimi sorgulamak üzere götürdüklerini ve adli tıp ekibi tarafından arama yapılana kadar daireyi mühürlediklerini söyledi. Stefan'ı sorgulamadan önce kanındaki alkol seviyesine bakmışlar, ki bu da 0.065 olarak kaydedilmiş. Kuzey Carolina'da yasal olarak sarhoş sayılmaz ama bir gece önce çok içtiğinin somut bir göstergesi.

Brady dedektifi Stefan'ın masumiyetini ısrarla koruduğu sorguya götürdü. Evet, bir gece önce içmişti. Nişanlısıyla kavga etmişlerdi. Öfkeyle dışarı çıkmış, uzun bir yürüyüşe çıkmış ve eline bir şişe almıştı. Sonunda tren yolunun kenarında sızıp kalmış.

Tekrar Patty Converse'e baktım. Yere bakıyordu.

"Bay Tate neden rayların yanına gittiğini söyledi mi?" Brady sordu.

Frost, "nedeni olmadığını söyledi ve bu onu histerik yaptı," . "Ona inandınız mı?"

"Histeri mi? Yaptığı şeyden duyduğu ıstırap mı? Evet. Raylara inip bayıldığını mı? Hayır, bilmiyordum ve bilmiyorum. Orada, uyandığını söylediği yere yakın bir yerde olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu."

Frost, Stefan'ı intihar gözetimi altında bir hücrede bıraktığını anlatmaya devam etti

O ve Carmichael, kuzenimin Sydney Fox ve Patty Converse ile birlikte yaşadığı dubleksi ararken. Yaşlı dedektif, Rashawn'ın kanının ve dişlerindeki etin bulunduğu budama testeresini ortak bodrumdaki bir rafta, hindi avlama ekipmanları ve bir şişe metamfetaminle birlikte buldu.

"Testere ya da meth şişesi saklı mıydı?" Brady sordu.

"Evet. Bir paketin içinde."

"Silahı saklaması garip."

Frost, "Bay Tate'in kanındaki alkol seviyesi çok yüksek olmalıydı ve Rashawn'ın saldırıya uğradığı vahşet, çıldırmış bir durumda olduğunu gösteriyor," dedi. "Bu durumdan çıktıktan sonra muhtemelen doğru düzgün düşünememiş ve testereyi bulduğu yere atmış."

"İtiraz ediyorum," dedi Naomi. "Tanık spekülasyon yapıyor."

"Kabul edildi."

Brady, "Testerede Bay Tate'in parmak izleri var mıydı?"

diye sordu. "Beş parmak izi."

"Başka kimsenin var

mı?" "Hayır."

Brady'nin sorgusu bir saat daha devam etti. Saat 10:30 civarında savcı yardımcısı "Başka sorum yok" dedi.

Yargıç Varney, "Bayan Cross, Dedektif Frost'un çapraz sorgusuna şimdi devam etmeyi ya da Sharon Lawrence ile bitirmeyi seçebilirsiniz" dedi.

Sharon Lawrence'ın annesi işaret parmağını kızının kalçasına sapladı. Sharon Lawrence sarsıldı ve tiksintiyle cep telefonundan başını kaldırdı.

Naomi bana baktı. Başımı salladım.

"Savunma Dedektif Frost ile başlayacak." dedi.

Bölüm

90

Naomi savunma masasının arkasından **çıkarken** bana tekrar baktı ve ben de ona cesaret verici bir gülümseme gönderdim.

"Bir şey mi bulmuş?" Nana Mama bana fısıldadı.

"Belki," dedim ve elini sıktım.

"Dedektif Frost," diye başladı Naomi. "Kurbanın cesedinin bulunmasından sonraki sabah müvekkilimin dairesine saat kaçta geldiniz?"

"Dokuz mu? Dokuz on beş mi?"

"Bay Tate nasıl giyinmişti?" "Gri eşofman altı, mavi kapüşonlu."

"Saçı ıslak mıydı?"

"Doğru," dedi Frost. "Bay Tate kapıyı çaldığımızda duştan yeni çıktığını söyledi."

"Duş gideri arandı mı?" Naomi sordu. "Arandı."

"Kanalizasyonda Rashawn Turnbull'un kanı bulundu mu?"

"Hayır."

"Kanalizasyonda kan izi bulundu mu?" "Bay Tate'in."

"Bay Tate size burun kanaması geçmişi olduğunu söyledi mi? Genellikle sıcak suya maruz kaldığında meydana geldiğini?"

Frost kıpırdandı ve "Öyle dedi" dedi.

Naomi savunma masasına döndü, bir belge aldı ve şöyle dedi: "Savunma makamı A delilimizi sunmak istiyor: Bay Tate'in çocukluğundan beri süregelen burun kanaması sorununu yansıtan tıbbi kayıtlar."

Yargıç Varney belgeleri aldı ve başıyla onayladı.

Eğer kuzenimin burun kanaması geçirmiş olması

ne Delilah Strong, ne Matt Brady ne de Dedektif Frost gösterdi.

"Yani kanalizasyonda Bay Tate'in kanını mı buldunuz?" Naomi söyledi. "Doğru."

"Ama Rashawn Turnbull'un değil mi?"

Yargıç Varney, "Soruldu ve cevaplandı, Avukat Bey," dedi.

"Bunu tuhaf bulmuyor musun?" dedi yeğenim Frost'a. "Yani, savcılık müvekkilimin sarhoş, uyuşturucu almış, çıldırmış bir halde Rashawn Turnbull'a tecavüz edip öldürdüğü ve çocuğun boynunu budama testeresiyle kestiği teorisini ortaya attı. Olay yerindeki kan fotoğraflarını gördük. Peki neden kanalizasyonda kan yok? Eğer teorinize inanılacaksa, çocuğun kanı müvekkilimin kıyafetlerinin ve vücudunun her yerinde olmalıydı."

"Bay Tate'in kıyafetlerinden kurtulduğunu ve başka bir yerde yıkandığını düşünüyoruz." "Ama bunu destekleyecek bir kanıt yok."

Frost hiçbir şey söylemedi.

"Müvekkilimin kan olan kıyafetleri var mı?" "Hayır."

"Kurbanın kanını bodrumdaki budama testeresi dışında binanın herhangi bir yerinde buldunuz mu?"

Frost rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve "Hayır" dedi.

"Bodrumdaki metamfetamin şişesi dışında evde başka bir yerde yasadışı uyuşturucu buldunuz mu?"

"Hayır."

"Bay Tate'in okuldaki ofisinde mi?"

"Hayır."

"Arabasında mı?"

"Hayır."

"Yine de Bay Tate'in sadece metamfetamin kullanıcısı değil, aynı zamanda malları lisede iki aşırı doz vakasına yol açmış olabilecek bir satıcı olduğuna inanmamızı istiyorsunuz."

Frost, "Bay Tate'in uyuşturucu ve alkol bağımlılığı geçmişi var," dedi. "Okuldan atılmış-"

Naomi, "İtiraz ediyorum, Yargıç," dedi.

"Kabul edildi," dedi Varney. "Jüri bunu görmezden gelecektir."

Ama zaten söylenmişti. Böyle bir şeyi geri alıp jüri üyelerinin bu bilgiyi beyinlerinden silmelerini bekleyemezsiniz. Stefan'ın geçmiş sorunları vardı. Tek umursayacakları buydu. Naomi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama devam etti.

"O sabah müvekkilimin kanında metamfetamin izi var mıydı?"

tutuklanmasını mı?"

Dedektif Frost, "Eser düzeyde," dedi.

"İz seviyesi mi? O gece alkol ve uyuşturucuyla beslenen bir öfke içinde olduğunu sanıyordum."

"Kan dolaşımındaki yüksek miktarda alkol, belirli testlerde meth varlığını maskeleyebilir."

"Gerçekten mi?" dedi Naomi. "Bunu hiç duymamıştım. Ama yine de uzman değilsiniz." Bölge savcısı, "İtiraz ediyorum," dedi.

Varney tokmağını vurmadan önce "Kabul edildi," dedi. "Öğle yemeği arası vereceğiz ve saat 1'de devam edeceğiz."

Bölüm

91

Pinkie adliye binasının yanındaki Bench adlı restoranda daha önce kullandığımız masaya oturdu. Nana Mama ve teyzelerim yanıımızdaki masaya otururken ben de onun karşısına oturdum. Patty Converse'i davet etmeye çalışmışım ama Varney sabah oturumunu bitirmeden önce mahkeme salonunu terk etmişti.

"Bugün Stefan için işlerin daha iyi gittiğini düşünmüştüm," dedi Pinkie.

"Ben de öyle düşündüm," dedim. "Dava başladığından beri ilk kez jüri üyelerinden bazılarının onun aleyhindeki kanıtlar hakkında gerçekten düşündüğünü gördüm."

Cep telefonum çaldı. Bir e-posta uyarısı. Garson kız siparişlerimizi almak için geldi. Patty melt ile patates kızartması yerine salata ve bir fincan kahve daha istedim. O sırada saatlerdir ayaktaydım ve yine sersemlemiş hissediyordum.

Pinkie, "Eğer Stefan yapmış olsaydı, Rashawn'ın kanına bulanmış olurdu," dedi.

"Tabii Frost haklıysa ve başka bir yerde yıkanıp elbiselerini gömmediyse," dedim.

"Ama neden testere değil?"

"Biliyorum. Mantıklı değil. Ama bazen cinayet ve sonrası mantıklı olaylar değildir. İnsanları tanınmaz hale getirir."

"Naomi'nin yağ sürüyorsun."

"Hiç de değil," diye cevap verdim, garsonun kahvemi getirdiğini gördüğüme sevinerek. "Sanırım Stefan adına güçlü bir savunma yapacak."

"Bir *ama* geldiğini duyabiliyorum."

"Ancak, bir çocuk katilini mahkum ettirecek kanıtlar çok güçlü olduğunda, savunmanın savcılığın anlatısında delikler açmaktan daha fazlasını yapabilmesi gerektiğini bilecek kadar bu davalarda çalıştım."

"Ne gibi?" Pinkie sordu.

"Gerçek katili bulmak gibi," dedim. "Bunu yaparsak Stefan yürür. Aksi takdirde, elimize ulaşan bazı laboratuvar sonuçlarına rağmen mahkûmiyet riski var."

"Ölmüş babamın mezarı üzerine yemin ederim ki Finn ve Marvin de bu işin içindeydi," dedi Pinkie.

Bell'le bir hafta önce konuştuğum kulübeye baktım ve "Polis Bell ve Davis'i cinayetle ilişkilendirecek bir kanıt bulamazsa boşuna yemin ediyorsun" dedim.

"Finn Pedelini'yi öldürmeye çalıştı ve vurulmadan önce size rüşvet için başka bir yol aradığını itiraf etti."

"Belki."

"Ne demek belki?"

"Davis'in tüfeğinin test sonuçlarını görmem gerekiyor ama Davis'in bana ateş edip Pedelini'yi vurmuş olma ihtimali var. Oldukça yakındık ve o koy boyunca uzun bir atıştı."

Garson kız siparişlerimizle döndü ve biz de yemeğe daldık. Başım ağrıyordu ve yemeği zorla mideye indirmek zorunda kaldım.

İşimiz bittikten sonra Nana Mama'nın öğleden sonraki seansa kalmak istemesine şaşırdım. Son birkaç aydır öğleden sonraları şekerleme yapıyordu.

"Bu öğleden sonra mahkeme salonunda büyük bir şey olacaktı gibi hissediyorum," dedi, adliyeye doğru yürürken dirseğimi tutarak. "Ve ben bunu kaçırmak istemiyorum."

"Şimdi de önsezilerin mi var?" Eğlenerek sordum.

"Ben hoca ya da kahin değilim," diye tersledi. "Sadece bazen bir şeyler hissediyorum ve bu da onlardan biri."

"Tamam. Hissettiğin bu büyük şey Stefan için iyi mi yoksa kötü mü?"

Büyükannem yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı, "Size öyle ya da bir şey söyleyemem." dedi.

Cep telefonum tekrar çaldığında adliye binasının dışındaydık, bu sefer bir mesajla uyarıldım. Nana Mama'yı Pinkie ve teyzelerimle birlikte yerlerimizi alması için içeri gönderdim, Bree'den gelen mesajı görmek için cep telefonumu çıkardım:

İndim; arabayı almak için taksiyle bayiye gidiyorum. Bir yere uğrayıp iki saat sonra mahkemede görüşmeyi planlıyorum. İşler nasıl gidiyor?

Ben de ona mesaj attım: Daha iyi. Naomi, Frost'u çapraz sorguya çekip puan topluyor.

Dikkatli sür ve yakında görüşürüz. Seni seviyorum.

Bir dakika sonra: Ben de seni seviyorum.

Cep telefonumu cebime sokmak üzereydim ki öğle yemeği sırasında gelen e-maili hatırladım. Quantico'daki arkadaşlarımdan birinden geliyordu, tankerdeki sepetten aldığım kimyasal bileşikle ilgili bir rapordu.

Bölüm

92

Yargıç Varney'nin hızla dolan mahkeme salonuna **koşarak girdim**, parmaklıklara gittim ve Naomi'ye el salladım. "Stefan'ın bodrumundaki şişede bulunan meth ile ilgili tahlil raporu sende mi?" diye sordum.

Bunu düşündü, başını salladı ve onu almak için birkaç büyük, yasal boyuttaki kutuyu karıştırmaya gitti.

" oluyor?" Naomi sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Bu noktada sadece bir önsezi." "Önsezinin ötesine geçerse bana haber verir misin?" "İlk öğrenen sen olacaksın."

Nana Mama'nın yanına oturdum, onu yanağından öptüm ve Stefan'ın bodrumundaki şişede bulunan maddenin çok saf bir tasarım metamfetamin olduğunu tanımlayan bir kimyasal analiz olan eyalet raporunu okumaya başladım. Kimyasal yapıyı tarif etmişlerdi ama bilim beni aşıyordu. Bununla birlikte, ikinci sayfada bu yapının grafik bir gösterimi vardı.

Sonra FBI'daki arkadaşlarımdan aldığım raporu aradım ve grafiklerin eşleştiğini gördüm. Büro'nun çalışmasına iliştirilen ve maddenin "yetenekli bir kimyager tarafından yaratılmış bir tasarım uyuşturucusu" olduğunu belirten notu tekrar okudum.

Üzerinde oynadığım her türlü varsayım ve varsayım artık somut bir gerçek haline gelmişti. Büyükbaba adında biri, muhtemelen Marvin Bell, yük-demiryolu sistemi üzerinden bir tasarım-meth dağıtım operasyonu yürütüyordu.

Stefan'ın bodrumunda bir miktar meth bulundu. Ya kuzenimin uyuşturucuya erişimi vardı ve bizden saklıyordu ya da birileri tasarımcı-meth dağıtım sisteminde onu oraya yerleştirmişti.

İcra memuru "Herkes ayağa kalsın" demeden önce ayağa kalktım ve Naomi'ye bulduklarımın bir özetini sundum.

Yargıç Varney içeri girdi ve "Devam edin Bayan Cross." dedi.

Yeğenim tanık kürsüsüne yaklaştı ve "Nerede kaldığımızı özetlemek gerekirse, Dedektif Frost. Savcılık, söz konusu gece Bay Tate'in alkol ve uyuşturucunun etkisiyle öfkeye kapıldığına ve Rashawn Turnbull'a tecavüz edip öldürdüğüne inanıyor."

"Hiç yok," dedi Frost.

Naomi bunu görmezden geldi, "Bay Tate'in gerekçesi ne? Neden öfkesini bir çocuktan çıkardı? Sözde onu idolleştiren bir çocuktan?"

"Bunu düşünerek kaç gece uyanık kaldığımı bilemezsiniz," dedi Frost, cevabını jüriye yönelterek. "Bir seviyede, Rashawn'a yapılan şeyin ahlaksızlığını aklınız almıyor. Arkasındaki saf nefreti.

"Ama Tate büyük bir şekilde yoldan çıkmıştı. Reşit olmayan kızları uyuşturucuyla besliyor, onlara tecavüz ediyordu. Sydney Fox, Sharon Lawrence'ın kendisine ilaç verip saldırdığını söylediği gün Rashawn'ı Tate'in evine girerken gördüğünü söyledi. Eğer öyleyse, bence Rashawn tecavüzü gördü. Bence Rashawn polise haber vereceğini söyledi ve Tate kendini kaybetti."

Bunu izleyen sessizlikte, dört ya da beş jüri üyesi Stefan'a sanki çoktan idam gitmiş gibi baktı. Diğerleri de Frost'un spekülasyonlarına neden itiraz etmediğini merak edencesine yeğenimi izliyorlardı.

Naomi jüri locasına gitti, jürinin dikkatini çekti ve "Dedektif, Sydney Fox'un Rashawn'ı o daireye girerken görmesine rağmen Sharon Lawrence'ın kurbanı saldırıya uğradığı iddia edilen gün hiç görmediği yönünde ifade vermesini nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

Şöyle bir baktım ve Sharon Lawrence'ın cep telefonundan yapışkanını çıkardığını gördüm.

Frost, "Tecavüz ilacı ile uyuşturulmuş." dedi.

"Sharon Lawrence'ın iddia edilen tecavüzü bildirdiği sırada kanında tecavüz ilacı kalıntısı var mıydı?"

Frost, "Saldırıyı bir hafta sonra bildirmiş." dedi.

Naomi savunma masasına gidip bir dosya aldı. "Savunma, tecavüz ilaçlarının kan dolaşımında on dört güne kadar kalabileceğini söyleyen birkaç uzman tanığın yeminli ifadesini sunmak istiyor."

Varney gözlerini kısarak belgeleri aldı, taradı sonra katibe uzattı. Elini tekrar saçlarının üzerinde gezdirdi, biraz endişeli görünüyordu. Başka bir böbrek taşı mı geliyor?

Naomi, "Yani Sharon Lawrence'ın hikayesinin bu kısmı doğru değil, öyle mi Dedektif Frost? Ona ilaç verilmedi, değil mi?"

Frost, "İlacın on dört güne kadar etkisini sürdürebileceğini söylemişsiniz," dedi. "*On dört güne kadar*

Bazı insanlarda ilacın iki haftadan çok daha kısa bir sürede yok olduğu anlamına gelir."

Naomi durakladı, vites değiştirir gibi oldu.

"İç çamaşırındaki meni. Mvekkilimle doğrudan eşleşti mi?" Frost,

"DNA yalan söylemez," dedi.

Naomi, "DNA testine itiraz yok," diye kabul etti. "Bayan Lawrence tecavüz hikayesiyle ortaya çıktığında, klotunda müvekkilimin DNA'sı vardı."

"Doğru," dedi Frost.

Naomi, "Klotta Bayan Lawrence'ın DNA'sını da buldunuz mu?" diye sordu.

Frost, "Evet," dedi.

Sharon Lawrence, Yargıç Varney'nin üzerindeki tavana bakıyordu. Annesi onun elini sıkıca tutuyordu.

"Yani elinizde Bay Tate'in spermi ve Bayan Lawrence'ın vücut sıvıları var ve bunları DNA için test ediyorsunuz. Bu maddeleri başka ne için test ettiniz?"

Polis dedektifi kaşlarını çattı. "Sizi takip etmiyorum."

"Laboratuvarınıza meni ve Bayan Lawrence'ın vücut sıvıları üzerinde başka testler yaptırdınız mı? Mesela uyuşturucu testleri?"

Frost gözlerini kırpıştırdı, hiçbir

şey söylemedi. "Dedektif?"

"Uh, hayır, sanmıyorum, hayır."

Naomi, "Biz kayıtları kontrol ettik ama siz etmediniz," dedi. "Bu yüzden FBI'a bu örnekler üzerinde başka testler yaptırdık."

Bölüm

93

Naomi bir belge gösterdi ve "Savunma makamı bir belge sunmak istiyor." dedi.

"İtiraz ediyorum!" Strong ayağa fırlayarak "İtiraz ediyorum" dedi. "Savcılık böyle bir testten haberdar ."

"Çünkü onları dün gece sipariş ettik ve bu sabah geldiler." "Bu imkânsız. FBI'ın laboratuvarında birikmiş işler var-" "Quantico amcama iyilik olsun diye testleri aceleyle getirdi."

Bölge savcısı Yargıç Varney'e baktı.

Yargıç boynundaki krampı hafifletmek için başını çevirdi, bana ve ucuz koltuklardaki diğerlerine baktı ve "Mahkeme FBI'ın testlerini kabul edecek" dedi.

Naomi gülümsedi. Kopyaları katibe, savcılığa ve Dedektif Frost'a verdi. Jüri üyeleri testlerin ne dediğini merak ederek yerlerinde kıpırdanıyorlardı. Gülümsememeye çalıştım ama yeğenimle gurur duyuyordum. Mahkeme salonundaki herkesi avucunun içine almıştı.

Naomi, "Birinci ve ikinci sayfalarda gerekli damgaları, imzaları ve benzerlerini göreceksiniz. Üçüncü sayfayı açın. İddia edilen tecavüz sırasında Bayan Lawrence'ın vücut sıvılarında Rohypnol gibi tecavüzlerde yaygın olarak kullanılan yasadışı ilaçlara dair kanıtlar bulduğumuzu göreceksiniz."

Tanığa doğru yürüdü ve "Bize sonuçları okuyabilir misiniz, Dedektif?" dedi.

Frost, "Uyuşturucu ya da alkol ." dedi.

Naomi, "Bayan Lawrence'ın uyuşturucu ya da alkol bulunmadı" dedi.

Sharon Lawrence hasta olmaya hazır görünüyordu. Başını sallayan ve elini sıkıca tutan annesine bir şeyler söyledi.

Bu arada Strong ve Brady sayfaları karıştırıyordu. Onlar da

yargıç ve dedektif tanık kürsüsündeydi. Jüri üyeleri şaşkıındı. Polis Şefi Sherman parmaklıkların üzerinden eğilmiş, savcıların dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Naomi, "Dedektif Frost, dördüncü sayfada, müvekkilimin iddia edilen tecavüz sırasında menisi üzerinde yapılan testin sonuçları nedir?" diye sordu.

Frost'un sesi boğazını temizlemeden önce çatladı ve "Uyuşturucu ve alkol negatif." dedi.

"İddia edilen tecavüz sırasında mı?" "Doğru."

Jüriye "Hiç uyuşturucu ya da alkol kullanmadım" dedi. "Ancak bu, Bayan Lawrence'ın yeminli ifadesinde anlattığı hikayeye tamamen aykırı. Bay Tate ona bir tecavüz ilacı verip onunla birlikte olmadan önce içki içtiklerini, uyuşturucu kullandıklarını ve güzel vakit geçirdiklerini söyledi. Bu onun hikayesinin adil bir özeti mi, Dedektif?"

"Öyle," dedi Frost.

"Şimdi müvekkilimin Bayan Lawrence'a tarif ettiği şekilde tecavüz ettiğine inanıyor musunuz?" "İtiraz ediyorum!" Strong dedi ki.

Sharon Lawrence sessizce ağlıyordu. Annesi derisinden sürünerek çıkmaya hazır görünüyordu.

Naomi, "Yargıç, yirmi beş yıllık tecrübesi olan bir dedektiften gerçekleri şu anda bildiği şekliyle değerlendirmesini ve bir fikir oluşturmasını istiyorum" dedi.

Varney tereddüt etti ve "Reddedildi Bayan Strong. Soruyu tekrar sorun Bayan Strong.

Haç."

"Bayan Lawrence'ın hikayesi bu FBI testleriyle uyuyor mu?"

Frost, "Hayır, ama hikayenin sadece o kısmını süslemiş olabilir," dedi. "Ya da tüm hikayeyi süslemiş olabilir, bu durumda hakkında dava açılabilir.

Annesiyle birlikte yalancı şahitlik yapmaktan ve sahte delil yerleştirmekten" dedi Naomi. "İkisi de hapis yatacak."

"Hayır!" Ann Lawrence ayağa kalkarak ağladı. "O... biz..." Varney tokmağını vurdu ve "Oturun Bayan Lawrence" dedi.

Titrek bakışlarla tekrar yere, yere bakan kızının yanına oturdu.

Naomi, "Savunma makamı Sharon Lawrence'ı kürsüye çağırıyor."

dedi. "Dedektif Frost'la işiniz bitti mi?" Yargıç Varney sordu.

"Şimdilik Yargıç," dedi Naomi. "Ama müsait olmasını tercih ederim."

Varney, Frost'a kalmasını söyledi ve kalabalık mahkeme salonunun geri kalanıyla birlikte onun tanık kürsüsüne doğru ilerleyen solgun ve gergin Sharon Lawrence'ın yanından geçişini izledi.

Ann Lawrence'ın yüzü kızarmış ve yerde küçülmüştü.

Cece'nin annesi ve babası sanki karanlık bir gizemmiş gibi kadına bakıyorlardı.

"Bayan Lawrence," dedi Naomi. "Dedektif Frost'un az önceki ifadesini duydunuz mu?"

"Evet."

"Peki ya uyuşturucu testlerinin sonuçları?" Sharon Lawrence güçsüzce başını salladı.

"Koç Stefan Tate sana uyuşturucu verip tecavüz mü etti?"

Kız birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Dudakları titredi ve önce annesine, sonra da Stefan Tate'e baktı.

"Hayır," diye fısıldadı gözyaşları yüzünden aşağı dökölürken. "Hepsi bir yalandı."

Beşinci Bölüm

Adalet

Bölüm

94

Mahkeme salonu patladı. Kuzenim yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları titriyordu. Yargıç Varney mahkemeyi sustururken şaşkın görünüyordu. Stefan başını kaldırdı ve önce annesine sonra da Patty Converse'e baktı. Günlerdir ilk kez Patty'nin yüzünde umut gördüm.

"Bayan Lawrence," dedi yargıç. "Yemin altında yalancı şahitlik yaptığınızı kabul ettiğinizi anlıyor musunuz?"

Başını salladı, hıçkırdı. "Hapse mi gireceğim?"

Varney hiçbir şey söylemedi. Bir saniye , sonra bir saniye daha. Naomi, "Mahkemeye doğruyu söylersen olmaz," dedi.

Yargıç Naomi'ye sinirli bir şekilde baktı, sonra da izleyicilere göz gezdirerek, "Evet, gerçeğin yardımı dokunacaktır," dedi.

Naomi bir selpak alıp Sharon Lawrence'a uzattı ve onun kendine gelmesini bekledi.

"Neden yalan söyledin?" Naomi sordu.

Omuzlarını öne eğerek cevap verdi: "Dediğin gibiydi. Biz, annem ve ben, fazla bir şeyimiz yok. Finn, Koç Tate'i bana tecavüz etmekle suçlarsam yeterince paramız olacağından emin olacağını söyledi."

"Merhum Finn Davis mi?" Naomi sordu.

"Evet."

"Amcanız Marvin Bell'in evlatlık oğlu mu?"

"Evet."

"Biliyordum," diye Pinkie arkamdan.

"Finn Davis size ve annenize tecavüz ağlaması için ne kadar teklif etti?"

Sharon Lawrence annesine baktı. Ann Lawrence kucağındaki ellerine derin, karanlık deliklermiş gibi baktı.

"Annemin hayatının geri kalanı için ayda altı bin dolar." Sharon

Lawrence boğuldu. "Görmüyor musun? Bu onu kurtardı. yüzden yaptım." Ann Lawrence gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Finn Davis neden Koç Tate'i tecavüzle suçlamanızı istedi?"

Sharon Lawrence, "Bilmiyorum. Koç Tate'in yaptıklarından dolayı cezalandırıldığından emin olmak istediğini söyledi."

"Külotuna giren meniye Finn Davis mi sağladı?" "Evet," dedi, iğrenmiş görünüyordu. "Nasıl aldığını bilmiyorum."

"Son bir soru," dedi Naomi. "Finn Davis sizden Jannie Cross'un atletik çantasına uyuşturucu istedi mi?"

Strong, "İtiraz ediyorum; konuyla ilgisi var," dedi.

Varney yine iki arada bir derede kalmış gibi görünüyordu ve sonunda "Kabul edildi" dedi.

Sharon yine de, "Sordu," dedi. "Finn. Uyuşturucuyu onun çantasına koyarsam bana ayda iki bin dolar vereceğine söz verdi. Hapse mi gireceğiz? Ben ve annem?"

Bu son soru Yargıç Varney'e yöneltildi ve o da "Bu başka bir zamanın ve yerin konusu genç bayan. Şimdilik görevden alındınız."

Eğer mümkünse, Sharon Lawrence ayağa kalkıp tanık kürsüsünden ayrıldığında daha da küçük ve zayıf görünüyordu. Stefan'a ya da hiçbirimize bakmadı, sadece annesinin yanına kaydı, annesi ona sıkıca sarıldı ve fısıldadı, "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

"Yargıç," dedi Naomi. "Bayan Lawrence'ın ifadesini geri almasına ve fiziksel kanıtların çokluğuna dayanarak, savunma makamı müvekkilim hakkındaki tecavüz suçlamalarının düşürülmesini talep ediyor."

Varney dudaklarını yaladı ve "Bayan Strong?" dedi.

Bölge savcısı tereddüt etti ve ardından, "Eyalet itiraz etmiyor," dedi.

"Emredersiniz," dedi Varney.

Naomi yanına gidip elini Stefan'ın omzuna koydu ve "Savunma, Dedektif Frost'un yeniden kürsüye çıkmasını talep ediyor" dedi.

Varney saatine baktı ve sonra başını salladı.

Frost yerine oturduğunda sarsılmış görünüyordu.

Naomi daha fazla belge aldı ve "Savunma makamı bir sonraki belgeyi, cinayet mahallinde bulunan kanıtlara dayanan ikinci bir FBI testleri serisini sunmak istiyor" dedi.

Strong yine itiraz etmedi, sadece sanki içeriğinden korkuyormuş gibi testin kopyasını aldı.

Naomi, "Bu, Rashawn Turnbull'un vücudundan alınan meni örnekleri üzerinde yapılan bir uyuşturucu testi, doğru mu Dedektif?" derken Frost onun kopyasını aldı.

Frost belgeyi taradı ve "Öyle" dedi.

"Bu, devletin DNA testinde müvekkilime ait olduğu tespit edilen sperm örneğiyle aynı mı?"

"Doğru."

Naomi, "Lütfen dördüncü ve beşinci sayfaları okuyun," dedi.

Frost sayfaları çevirip okudu ve bu, yavaşça sızıntı yapan bir balonun solup çökmesini izlemek gibiydi.

Naomi, "Dedektif Frost, müvekkilimin Rashawn Turnbull'un cesedinden alınan spermi üzerinde yapılan testin sonuçlarını yüksek sesle okuyabilir misiniz?" dedi.

Frost dudağının içini çiğnedi. Mağlup bir sesle, "'Uyuşturucu ve alkol için negatif' dedi."

"'Uyuşturucu ve alkol negatif,'" diye tekrarladı jüriye. "Savcılık müvekkilimin aşırı derecede içki içtiğini, bol miktarda uyuşturucu kullandığını ve Rashawn'ın tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü gece çılgına döndüğünü söylüyor. Ancak FBI, meni üretildiğinde Stefan Tate'in soğukkanlı ve ayık olduğunu söylüyor."

Bölüm

95

Bree mahkeme salonunda onun için ayırdığım koltuğa **kaydı**.

"Elimde bir şey var" diye fısıldadığında gözleri parlıyordu. Büyük bir şey."

"Bekle," diye fısıldadım. "Naomi eyaletin davasını mahvetmek üzere."

Yeğenim, "Dedektif Frost? Testin bunu gösterdiğine katılıyor musunuz?"

"Görünüşe göre öyle," dedi dedektif, sanki çok fazla ağır sıklet bir yarışmacıyla rauntlar.

Naomi jüriye doğru ilerleyerek, "Bu çok garip," dedi. "Çünkü Rashawn Turnbull'u öldürdüğü iddiasının ertesi sabahı müvekkilimden aldığınız kan örneğinde alkol seviyesi sıfır altı beş çıktı, bu da bir gece önce muhtemelen çok sarhoş olduğunu gösteriyor. Doğru mu?"

Frost derin bir nefes aldı ve "Evet" dedi.

Naomi ellerini jüri kutusuna dayayarak, "Ama artık bunun FBI'ın sonuçlarıyla çeliştiğini biliyoruz," dedi. "Bu da Rashawn'ın vücudundaki ve Sharon Lawrence'ın külotundaki meninin müvekkilimden geldiği, ancak söz konusu gecelerde gelmediği anlamına geliyor. Bu da birinin, muhtemelen Finn Davis'in, nişanlısıyla ilişkiye girdikten sonra müvekkilimin prezervatiflerinden birine bir şekilde ulaştığı anlamına geliyor."

Omzumun üzerinden baktım ve Patty Converse'in yüzünün kızardığını gördüm, ama başıyla onaylıyordu.

"İtiraz ediyorum, Yargıç!" Strong bağırdı. "Savunma avukatı havadan sudan sonuçlar çıkarıyor."

"Bu sonuçlar durup dururken çıkarılmadı!" Naomi ısrar etti. "Bunlar bilimsel gerçekler Bayan Strong. FBI raporunun dokuzuncu sayfasını çevirin, üçüncü paragraf, Bayan Lawrence'ın külotundaki üçüncü bir farklı DNA kaynağına atıfta bulunuyor. İlk testler DNA'nın kadın olduğunu ve Bayan Lawrence'la ilgisi olmadığını gösteriyor. Başka bir kadının vajinal salgıları.

prezervatif, müvekkilime açıkça işlemediği bir suçu yüklemek amacıyla delil yerleştirmek için kullanıldıktan sonra çalınmıştır."

Hem yargıç hem de bölge savcısı belgeyi karıştırarak referansı arıyorlardı.

Naomi onlara yirmi saniye verdikten sonra şöyle dedi: "Bu gerçekler değiştirilemez. Cinayet mahallinde bulunan tüm kanıtlar kusurlu kabul edilmeli. Votka şişesi, Bay Tate'in okul kimliği, metamfetamin örneği ve meni atılmalıdır."

Strong, "Yargıç, votka, meth ve kimlik sağlam." dedi.

"Hayır, değil," dedi Naomi. "Bu üç delilin yerleştirilmesi en iyi ihtimalle mantıksız, özellikle de sözde çılgın bir katil tarafından bırakıldıkları için. Müvekkilimin spermi açıkça yerleştirilmiş. Votka, metamfetamin ve kimlik de öyle."

Yeğenim kürsüye döndü. "Kısacası, Yargıç Varney, devletin artık müvekkilime karşı geçerli bir davası yok. Davanın düşürülmesini ve Stefan Tate'in derhal serbest bırakılmasını talep ediyorum."

Mahkeme salonu patladı.

Stefan sandalyesinde geriye doğru sallandı, gökyüzüne baktı ve kendine sarıldı. Hattie Teyze tezahürat yapmaya ve alkışlamaya başladı. Pinkie, Nana Mama ve ben de ona katıldık.

Yargıç Varney tokmağını vurup mahkeme salonunda düzen istediğinde paniklemiş görünüyordu.

Bree dirseğime dokundu ve iPhone'unu önüme tutarak bana Starksville'in güneyindeki demiryolu geçitlerinden birinden geçen binicisiz yük vagonlarını gösterdi. Sonra bana aynı konteynerlerin Starksville ana yolu üzerindeki geçitten geçerken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Vagonlarda iki sürücü vardı.

"Ne-" Ben başladım.

Delilah Strong, "Yargıç, Bay Tate'i bu cinayete ilişkilendiren başka ikna edici kanıtlar da var." diye bağırды.

Naomi, "Yargıç, Rashawn Turnbull'u başka birinin öldürdüğü ve suçu müvekkilimin üzerine attığı artık açık." dedi.

Strong, "Savunma bu konuda kanıt sunmuyor," dedi. "O çocuğu kimin öldürdüğünü düşünüyor?"

"Bu gerçekten bizi ilgilendirmiyor," dedi Naomi. "Ama bir teorimiz var."

"Alex, bunu görmelisin," dedi Bree, iPhone'u önüme iterek

Tekrar. Ekranı baktım, bir sanayi kompleksinin yanındaki tren raylarının uydu görüntüsünü gördüm. İşaret parmağımı kaldırdım ve sonra Naomi'ye döndüm.

Yeğenim bana baktı, ben de başımı salladım.

"Yargıç, Bay Tate'in bodrumuna yerleştirilen meth'in Starksville'den geçen trenleri kullanan bir uyuşturucu çetesiyle bağlantılı olduğuna dair kanıtlarımız var.

metamfetamin ve diğerk uyuşturucuları Doğu Yakası'nda dağıtıyorlardı. Múvekkilimin yük trenleriyle ilgili artan şüpheleri vardı ve uyuşturucu kaçakçılarının Rashawn'ı öldürdüğüne ve daha fazla araştırma yapmasını engellemek için cinayeti müvekkilimin üzerine attıklarına inanıyoruz."

Strong, "Bu çok saçma," dedi. "Savunma böyle bir uyuşturucu çetesine dair hiçbir kanıt sunmadı. Yargıç, yapamazsınız-"

Mahkeme salonunun arka kapıları büyük bir açıldı.

Strong, Naomi, Yargıç Varney, mübaşır, katip ve jüri üyelerinin çoğu şaşkınlık ve korku içinde ağız açık kaldı.

Aval aval neye baktıklarını görmek için koltuğumda döndüm ve hayatımın şokunu yaşadım.

Palm Beach County'den Dedektif Çavuş Peter Drummond, testereli pompalı Remington on iki kalibrelik silahının namlusunu Marvin Bell'in kafasının yan tarafına dayadığında kana susamış gibi görünüyordu.

Bölüm

96

"Kimse kımıldamasın yoksa bu adam ölür!"

Dedektif Çavuş Drummond kükredi ve Bell'in boynuna ve korkunç derecede şişmiş ve morarmış ellerine bağladığı ipi çekiştirdi. Bell'in parmaklarından birkaçı olmaması gereken yönleri işaret ediyordu.

Seyirciler ağlamaya, paniklemeye ve duvarlara doğru geri itilmeye başladı. Nana Mama yanımda korkuyla çığlık attı ve onu korumak için bir kolumu kaldırdım. Bree yedek tabancasına davrandı ama ben "Yapma. Bu adamı tanıyorum." dedim.

Drummond bağırdı, "Silahını boşalt, Bailiff, ve yere bırak. Sen. Tanık sandalyesine. Aynı şekilde."

Frost ve icra memuru kendilerine söyleneni yaptılar.

Drummond odayı tehditlere karşı taradı, "Siz de Şef Sherman, siz de Dedektif Carmichael. Birincil silahlar ve yedekler yere."

Sherman ve Carmichael delinin isimlerini bilmesine şaşırılmış gibiydiler ama söyleneni yaptılar. Sonra Drummond Bell'i mahkeme salonunun derinliklerine doğru yürüttü. Marvin Bell korkmuş olmaktan çok kaybolmuş görünüyordu, ellerine bakarak ve acı içinde titreyerek ilerliyordu.

Yaklaştıklarında ayağa kalktım ve "Çavuş, ne yapıyorsun?" dedim.

Drummond yaralı ve ifadesiz yüzünü Bree'nin yanından bana doğru çevirerek, "Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey," dedi.

"Hadi, Drummond. Bunu yapmak istemezsin."

"Anlamıyorsunuz, Dr. Cross. Bunu yapmak zorundayım."

Çavuş Bell'i iterek ve sürükleyerek mahkemenin kuyusuna götürdü. Strong ve Naomi'ye baktı ve "Oturun, Danışmanlar" dedi.

Sonra Frost'a aşağı inmesini işaret etti ve "Bu adam ifade vermek istiyor" dedi. dedektif tereddüt etti, ama sonra tanık kürsüsünden indi.

Drummond, "Jüri locasının yanında yere oturun." dedi.

Frost ona söyleneni yaptı. Çavuş Marvin Bell'i sandalyeye oturttu ve arkasına geçerek silahı başına dayadı ve ipi sandalyenin arkasından sarkacak şekilde indirdi.

"Çavuş, her ," diye söze başladı Yargıç Varney, "Bay Bell ile her ne sorunuz olursa olsun, bu şekilde konuş-"

"Tüm saygımla, Yargıç," dedi Drummond, "artık bir mahkeme salonunda değiliz. Bu, amaçların araçları haklı çıkardığı bir hakikat arayışıdır."

, Bree telefonuna bir şeyler yazdı ve sonra onu havaya kaldırdı. Onu filme fark ettim. Omzumun üzerinden baktım ve Patty Converse ile Pinkie Parks'ın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördüm.

Ne yapacağız? Pinkie mırıldandı.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım ve sandalyelerinde öne doğru oturmuş, Drummond'u dikkatle izleyen halalarım baktım.

Çavuş mahkeme salonunun sahibiymiş gibi etrafına baktı, sonra jüri locasına odaklandı ve "Bir kez olsun ne olduğunu bilmek istemez misiniz? Zırva yok. Yargılamanız için her şey ortada değil mi?"

Kolektif korkularına rağmen, birkaç jüri üyesi başını salladı.

"Ben de isterdim," diye fısıldadı Nana Mama. "Onu *tanıyor* musun, Alex?" "Onunla Florida'da tanıştım," diye fısıldadım. "O bir polis."

"Yüzüne ne oldu?" "Birinci Körfez

Savaşı."

Yaranın kaynağını biliyordum ama onu gördüğümde beri geçen birkaç gün içinde Drummond'a ne olmuştu? Tanrı aşkına neden böyle düşüncesizce bir şey yapmıştı? Kariyerini ve itibarını yok etmek için mi? Hayatını?

Drummond'a Marvin Bell'den ve onu Starksville'de ortaya çıkardığımız sırlar ağıyla ilişkilendiremediğim için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımdan bahsetmişim. Çavuş da bana birkaç kez Bell'i sormuştu. Bunu daha o sabah telefonda yapmıştı. Drummond belli ki beni aradığında yakınlardaydı. Ve Bell bölgeden hiç ayrılmamıştı. Çavuş onu bir yerde rehin tutuyordu, itiraf etmesi için işkence ediyordu.

Ama neden?

Drummond, "En baştan başlayalım Marvin, çok çok eskiden, otuz beş yıldan fazla," dedi. "O zamanlar Starksville'de uyuşturucu satıyordun, güzel bir iş kurmuşsun, değil mi?"

Marvin Bell şaşkın bir sesle, "Hayır," dedi. "I-"

Drummond birdenbire küçük bir bilyeli çekiç çıkardı. Güç, hız ve isabetle ileri doğru savurdu. Çekicin yuvarlak başı Bell'in şişmiş sol eline çarptı ve Bell acı içinde inledi.

"Tekrar dene Marvin," dedi Drummond, çekici Bell'in çevresel görüş alanında sallayarak. "Uyuşturucu sattın. Bir çete kurdun."

"Evet," diye inledi Marvin Bell. "Uyuşturucu sattım. Bir ete kurdum." "Burada, Starksville'de mi?"

"Evet."

"O çetenin adı ne?"

"şirket."

bu, diye dűřündüm. řirketi Bell kurdu. O büyükbabam.

Drummond, "Acımasız bir iş modelin vardı, Marvin. İnsanları köleleriniz gibi olana kadar bedavaya bağımlı hale getirdiniz. İnsanları öldürttün. İnsanları kendin öldürdün."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Marvin Bell ağlayarak. "Size bunu söyleyip duruyorum ama siz bana inanmıyorsunuz."

Bölüm

97

Drummond çekici sallayarak, "Sana inanmıyorum," dedi. "Ama buna geri döneceğiz. Uyuşturucu satarak çok para kazandığını kabul ediyor musun?"

Marvin Bell ellerinden çekice baktı ve asık suratla başını salladı. "Siz o parayı yasal işletmelerde tüm çevresinde akladınız. Starksville," diye etti Drummond.

Dünyasının sonu gelmiş gibi görünen Bell, "Evet," dedi.

"Ama yasal işleri satın aldıktan sonra bile uyuşturucu ticaretinden uzak durmadınız, değil mi?"

Bell tartışacakmış gibi çenesini dikleştirdi ama sonra başını salladı. "Elbette," dedi çavuş. "Kokain, eroin ve meth taşımak çok kazançlıydı. Eğer bu konuda akıllı davranırsanız para kazanmak neredeyse çok kolaydı. Bir gün Starksville'den bütün gün ve bütün gece gidip gelen yük trenlerini fark ettiniz ve *neden onları kullanmayalım* diye düşündünüz. *Neden genişlemeyelim?* Kişisel geçmişinizi doğru özetleyebildim mi?"

Bell ellerini hareket ettirmeye çalıştı ve başını sallamadan önce nefesi kesildi.

"Evet," dedi Drummond. "Montreal'den Miami'ye uzanan bir dağıtım ağı mı kurdunuz?"

Bell yine "Evet" dedi.

"Ve tüm o parayla kendine Pleasant Gölü'nde bir malikane, Hilton Head'de muhteşem bir sahil evi ve Aspen'de bir daire aldın. Dünyanın her yerine seyahatler. Sanat koleksiyoncusu. Öyle değil mi?"

Başını salladı.

"Evlatlık oğlunuz Finn Davis de bu işin içinde." Bell yutkundu ve "Finn de bu işin bir parçası" dedi.

"Finn eski karısını mı öldürdü?" Drummond sordu. "Sydney Fox mu?"

Pinkie öne doğru otururken arkamda bir gıcırta duydum.

Marvin Bell çaresizce kendisini kurtaracak birini arıyormuş gibi odanın içinde etrafına bakındı. Drummond çekiçe tekrar saldırdı ve Bell'in sağ eline vurdu. Bell, sakın ve soğukkanlı görünen Drummond dışında odadaki herkesi sarsan bir çığlık attı.

"Soruya cevap ver, Marvin," dedi çavuş. "Sydney Fox'u Finn Davis mi vurdu?"

"Evet." Bell inledi.

"Biliyordum amına koyayım," dedi Pinkie ve yumruğunu avucuna vurdu. "Orospu çocuğu."

"Onu neden öldürdü?" Drummond sordu. "Çünkü ondan nefret ediyordu ve öldürülmesi gerekiyordu." "Sydney Fox'un neden öldürülmesi gerekiyordu?"

"Finn'le evli olduğu için çok fazla şüpheleniyordu," dedi Bell. "Ve tren raylarının etrafında dolaşan Tate ile konuşuyordu. Hiçbir işe yaramadı, bu yüzden onu öldürdü."

Drummond, "Sydney Fox tedarikçinizden haberdar mıydı?" diye sordu. Marvin Bell inledi ve sandalyesinde kaykıldı, "Hayır" dedi.

"Dağıtım sisteminiz o kadar büyüdü ki özellikle metamfetamin tedarikinde sorun yaşıyordunuz, doğru mu?" Drummond çekici havada çevirdi ve yakaladı.

Marvin Bell irkildi ve "Evet" dedi.

"Yani burada, Starksville'de sizin için meth üretebilecek gizli bir ortak buldunuz. Aslında, size neredeyse sınırsız bir tedarik sağlayabilecek ve asla yakalanmayacak bir ortak. Değil mi?"

Gizli bir ortak mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Bree iPhone'unu indirip yumruğunu havaya kaldırarak, "Ben aradım," diye fısıldadı. "Neyi çağırdın?" Dedim.

O daha cevap vermeden Drummond, "Bu doğru mu Marvin?" diye sordu. "Evet. Bir ortağım vardı."

Yargıç Varney ter içinde kalmıştı ve tedirgin görünüyordu; böbrek taşı ağrısından tekrar yere yığılacağından korktum.

Drummond, "Sen ve ortağın, Stefan Tate'in etrafta gizlice dolaşıp rayların yanındaki eşyalara bakmasından hoşlanmadınız, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Siz ve ortağınız Stefan Tate'in gitmesi gerektiğine karar verdiniz."

Marvin Bell ellerini oynattı, yüzünü buruşturdu ve şöyle dedi: "Tate'in gitmesi gerektiğini kabul etmişim. Ama aklında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çocuğa tüm bunları yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ortağının Rashawn Turnbull'u öldürdüğünden emin misin?"

Bell seyircilerin içine baktı ve sanki doğrudan onlara sesleniyor gibiydi

Cece Turnbull. "Rashawn'ı öldürdüğünü ve suçu Tate'in üzerine attığını biliyorum. Bunu bana daha sonra kendisi söyledi."

"Ortağınız ne dedi?" Drummond söyledi. "Kelimesi kelimesine."

Bell yutkundu ve "Aynı anda iki sorundan kurtulduğunu söyledi, Stefan Tate ve onun siyah piç torunu." diye cevap verdi.

Bölüm

98

İki saniye boyunca mahkeme salonundaki sessizlik o kadar derin ve tamdı ki duvarlardaki bir fareyi bile duyabilirdiniz. Yorgundum, bitkin düşmüştüm. Katili bulmam tam iki saniye sürdü ve sonra dönüp Harold Caine'i aradım.

Rashawn'ın büyükbabası. Bir gübre şirketinin sahibi. Kimyager, şüphesiz. Irkçı mı? Büyükbaba mı?

Caine'in yüz ifadesi elektriklenmiş gibiydi. Vücudu kaskatı kesilmişti. Dudakları aralandı. Ve önündeki banka o kadar sıkı yapışmıştı ki, parmaklarının Bell'in parmakları gibi kırılabileceğini düşündüm.

Caine'in karısı ona düşünülemez bir şeymiş gibi baktı ve yanından çekildi.

Caine fark etti, başını ona çevirdi, "Bu doğru değil, Virginia. O-" "Bu doğru!" Cece Turnbull çığlık attı.

Caine'in kızı arkasını dönmüş, Ann ve Sharon Lawrence'ın yanından geçip iki sıra gerideki babasına bakıyordu. "Rashawn'dan hep nefret ettin! Bir zencinin bembeyaz Güneyli kızını sikmesinden ve sana Caine ailesinin adını lekeleyen canlı bir nefes bırakmasından hep nefret ettin!"

"Hayır, bu doğru değil!"

Cece oturduğu sıranın arkasına geçti, Ann Lawrence'ın yanına çıktı ve kendini babasına doğru fırlattı. Ona çarptı, yüzünü tokatladı ve tırmaladı.

"Oğluma hayatı boyunca pislikten daha kötü davrandın!" diye bağırdı. "Ve Lizzie'mi çaldın. Rashawn'da da Lizzie'mde olduğu kadar senin değerli kanın vardı ve sen onu bir budama testeresiyle kestin!"

Bree ayağa fırladı ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak babasına saldırmaya devam etmeye çalışan Cece'nin yanına gitti. Bree Cece'yi çekti ve

Caine orada yığılmış, göğsü kabarmış, çiziklerinden kan sızarken, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi etrafına, mahkeme salonunda onu izleyen herkese bakarken onu tuttu.

Caine boğuk bir fısıltıyla, "Bunların hiçbiri doğru değil," dedi. "Hiçbiri doğru değil!"

"Hepsi doğru!" Bell tanık kürsüsünden bağırdı. "Seni hasta pislik. Yaptığın şey için cehennemde yanmayı hak ediyorsun."

Mahkeme salonunun kapıları tekrar açıldı. Takım elbise giymiş iki adam ve bir kadın, tabancaları ve rozetleriyle içeri girdiler.

Kadın, "Benim adım Carol Wolfe, Winston-Salem ofisinden sorumlu FBI özel ajanı. Silahını indir, Çavuş Drummond."

Drummond tüfeği Bell'in başının arkasına dayayarak, "Henüz işim bitmedi, Ajan Wolfe. Bay Bell'in içini dökmesi gereken bir şey daha var."

Bölüm

99

Marvin Bell gerçekten şaşkın görünüyordu,

"Size her şeyi anlattım" dedi.

Drummond, "Hepsi değil," dedi. "Hayatında hiç kimseyi öldürmediğini söylemiştin."

Bell, "Bu bir gerçek," dedi.

"Hiç kimseyi boğmadım, belki bir kadını?" dedi Drummond. "Otuz beş yıl önce mi?"

"Hayır."

"Sen onun uyuşturucu satıcısıydın," diye ısrar etti çavuş. "Kanserden ölüyordu ve kocasının acısını dindirmek için kullandığı eroin için kimse size para ödemiordu."

Bell başını salladı.

Drummond, "Kocasını neredeyse aşırı dozda eroinle kafayı buldurdun," dedi. "Sonra da kocası seni izlerken onu bir yastıkla boğdun, o kadar uyuşmuştu ki seni durduramadı."

Drummond zor nefes alıyordu. "Sonra, neredeyse bir yıl boyunca onu kendiniz için çalıştırdınız ve sonunda, artık işinize yaramadığında, o adamı tıpkı burada boynunuza doladığınız gibi bir iple arabanıza bağladınız ve o zavallı piçi sokaklarda sürüklediniz, ona eş katili, anne katili dediniz.

"Polise haber verdiniz, karısını öldürdüğünü söylediniz ve onu zaten cebinizde olan genç adamlara verdiniz. Memur Randy Sherman ve Şerif Yardımcısı Nathan Bean. Kaçmaya çalışmış gibi göstermeleri için onlara para verdin. O zamanlar genç bir bölge savcı yardımcısı olan Yargıç Varney de oradaydı. Adamı korkuluklara doğru ittiler ve adam neden kruvazörlere geri döndüklerini ve sonra dönüp silahlarını çektiklerini anlamadı. Sonra da ateş ettiler.

O da köprüden vadiye düştü. Olay böyle olmadı mı, Marvin?"

Drummond horozu indirmiş ve tüfeği Bell'in kafasına öyle sert tutuyordu ki elleri titriyordu.

"Evet, ," diye sızlandı Bell. "İşte böyle oldu."

Yargıç Varney tokmağıyla vurdu. "Bu doğru değil!"

Polis Şefi Sherman ayağa kalkmış, protesto etmek üzereydi ki FBI ajanı, "Şef, tutuklusunuz. Ve siz de, Yargıç Varney."

Ayağa kalktığımı hatırlamıyorum, sadece aniden ayağa kalktığımı ve sanki ucsuz bucaksız bir zaman tünelineymişim gibi mahkeme salonunun karşısındaki Drummond'a baktığımı hatırlıyorum.

"Sen kimsin, Çavuş?" Anneannemin yanımda durduğunu fark ederek, "Sen kimsin Çavuş?" dedim. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Tüfeğin namlusunu Bell'in başından çekip bana ve büyükanneme doğru bakarken Drummond'un ifadesiz yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

"Bunları biliyorum Alex," diye boğuldu, "çünkü başka bir yaşamda benim adım Jason Cross'tu."

Bölüm

100

Anneannemin nefesi kesildi, kalbine uzandı

ve bana doğru devrildi. Doksan kiloluk çelimsiz vücudu neredeyse beni kendi sıvı ayaklarımdan aşağı düşürüyordu. Dengemi yeniden sağlamak ve onu tutmak için gözlerimi Drummond'dan ayırmak zorunda kaldım.

"Bu doğru mu?" diye göğsüme fısıldadı büyükannem, sanki Drummond'a bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Bu imkânsız," dedi Bell, Drummond'a bakmak için boynunu bükerek. "Jason Cross bir kurşun yedi ve vadiye girdi. Bir daha da çıkamadı."

"Evet, öyle," dedi Pinkie, o da ayağa kalkmıştı. "Amcam Clifford onu o gece nehirde buldu. Onu sağlığına kavuşturdu."

"Clifford burada, Starksville'de mi?" Drummond Pinkie'ye seslendi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ikinci arkadaşımı görmeyi çok isterim. Belki hep konuştuğumuz gibi onu Bourbon Sokağı'na götürürüz."

"Aman Tanrım." Hattie halamın nefesi kesildi. "Bu bir mucize," diye bağırdı Connie teyzem.

Anneanneme baktım, büyükannemin gözyaşları içinde eridiğini gördüm.

"Bu o," diye fısıldadım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu o."

Kafamı kaldırdığımda Drummond, Bell'i tanık kürsüsünde bırakmış, tüfeği Dedektif Frost'a uzatmış, boş yüzünden yaşlar süzülerek ve kollarını açmış bize doğru geliyordu.

"de ne kadar özlediğimi bilemezsiniz," dedi. "Sensizliğin nasıl bir yalnızlık olduğunu bilemezsin."

Ben babamın, o da annesinin kollarına sanki olabilecek en doğal ve tanıdık hareketlermiş gibi girdik.

Birdenbire herkesten ayrılarak başımızı birbirimize eğdik.

O mahkeme salonunda kendimize ait minyatür bir evren gibiydik. Bir araya geldiğimiz o ilk birkaç dakika içinde hiçbirimizin anlaşılır bir kelime söyleyebildiğini sanmıyorum. Ama kutsal ruhlar tarafından kucaklanmış ve ateşten dillerle konuşan insanlar gibi bambaşka bir dilde derin bir iletişim kurduğumuzu biliyorum.

Bölüm

101

Starksvillee vardıktan **iki hafta iki** gün sonra, ılık ve açık bir Cumartesi öğleden sonra, Hattie Teyze'nin arka bahçesinde kendimize uygun bir buluşma gerçekleştirdik. Hayatta benim için önemli olan herkes oradaydı.

Damon bir gün önce büyükbabasıyla tanışmak için Winston-Salem'e uçmuştu ve bu, babamın hayatıma geri dönüşünün diğer her anı kadar duygusal ve tatmin edici olmuştu. Naomi'nin annesi Cilla ve kardeşim Charlie de ondan bir gün önce gelmişlerdi.

Haberi vermek için onu aradığımızda Charlie ilk başta Nana Mama ve bana inanmamıştı. Sonra sinirlenmiş ve otuz beş yıl önce bizi terk eden biriyle görüşmek istemediğini söylemişti. Ama Cilla ve Naomi ısrar etmişlerdi ve Charlie babamızla göz göze geldiğinde her şey affedilmişti. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey rahmetli kardeşlerim Blake ve Aaron'ın da orada olmasıydı ve hepimiz bu trajediler için gözyaşı döktük.

En iyi arkadaşım John Sampson ve karısı Billie o sabah gelmişti. Sampson ve babam hemen kaynaşmışlardı ve Drummond amcam Cliff'in yanında oturmadığı zamanlarda John'la polis hikâyeleri anlatıp gülüşüyorlardı.

Stefan Tate nişanlısı Patty Converse ile oradaydı, ikisi de şimdiye kadar gördüğüm tüm çiftler kadar aşık görünüyorlardı. Özel Ajan Wolfe da oradaydı.

Belli ki FBI, babam Wolfe'u arayıp Erasmus P. Varney'nin mahkeme salonunda ortaya çıkacak şok edici ifadeyi dinlemeye gelmesini söylemeden çok önce Starksville'i adli ve polis suiistimal şüpheleriyle inceliyordu.

Ajan Wolfe'un yanına gittim ve "Sence babamın şansı nedir?" diye sordum.

Wolfe, "Palm Beach County Şerif Ofisi'ndeki işine geri dönmeyecek. Bu konuda oldukça açık davrandılar ama Bell'i rehin alıp mahkemeye götürdüğü için yargılanacağını sanmıyorum."

"öyle değil mi?" Ben sordum. "Oldukça aşırı bir hareket."

"Öyleydi," dedi. "Ama Stark County'deki polis şefini ve mahkeme başkanını tutukladık ve şerif öldürüldü. Ve Guy Pedelini kendine geldi ve her şeyi üzerine döktü. bile soruşturma altında. Kısacası, Starksville'de babanızın peşine düşecek kimse kalmadı ve hangi federal yasanın geçerli olacağını bilmiyorum."

"Yani yeni bir hayata özgürce adım atıyor," dedim.

Bree yanıma gelerek, "Eski bir hayata doğru özgürce yürüyor," dedi.

"Marvin Bell ve Harold Caine de pek çok şey için hapse girdiler," dedi Wolfe. "Eğer idam cezası almazlarsa, ki bence en uygun ceza budur, en azından hapislananın dışını asla göremeyecekler."

Harold Caine'i, onun duygusuz ve acımasız kayıtsızlığını düşündüm. Hikayenin daha fazlasını Cece'den öğrenmiştik.

Rashawn'ın doğumundan sonra ailesi onu evlatlıktan reddetti. Sonra Cece, Rashawn'ın babası hapisteyken beyaz bir erkek arkadaşından hamile kaldı. Ailesi bunu öğrendi ve Cece'nin hamileyken uyuşturucu kullandığını da öğrendiler.

Caineler, Starksville'in hileli mahkemelerini Cece'ye karşı kullandılar ve kız bebekleri Lizzie'yi doğduktan birkaç dakika sonra annesinin kollarından aldılar. Mahkemeler Lizzie'nin tam velayetini büyükanne ve büyükbabasına verdi ve Cece'nin kızının hayatına katılımını büyük ölçüde sınırladılar.

Harold Caine belli ki yıllarını melez torunu yüzünden acı çekerek ve aşağılanarak geçirmiş, aynı zamanda bembeyaz torununa düşkünlük göstermiş ve gübre fabrikasının altındaki gizli yeraltı laboratuvarlarında uyuşturucu işi yürütmüştü.

İşin en korkunç yanı ise Rashawn'ın ölmenden önce aldığı yaraların çılgınca oluşu Caine'in torununu öldürmekten zevk aldığını açıkça gösteriyordu. Kendi kanından olan birini öldürmekten zevk almıştı. İşin özüne inildiğinde, o zavallı masum çocuk derisinin rengi yüzünden işkence görmüş ve katledilmişti.

Yıllar boyunca bu hikâyenin pek çok varyasyonunu duymuştum -ırkı yüzünden öldürülen genç siyah çocuk- ama bu en kötüsüydü. En acımasızıydı. En iğrenç. En sadistçe. En az anlaşılabilir olanıydı.

Cece Turnbull gibi ben de Rashawn'ın ölümünü asla atlatamadım.

Caine avukat tutmuştu ve konuşmuyordu. Marvin Bell, Caine'in ırk temelli bir olay sırasında cinayet, adam kaçırma ve ahlaksızca kayıtsızlık suçlarından peşine düşen savcılarla konuşuyordu. Jüri Caine hakkında ne karar verirse versin, ona acı çektireceklerini umuyordum.

Domino's şapkası takmış orta yaşlı bir kadının elinde iki pizzayla köşeden döndüğünü gördüm. Wolfe, Bree ve ben hemen alarma geçtik. Varney, Bell ve Sherman Caine aleyhinde kanıtlar sunmaya devam etmişlerdi ve hepsi de Caine'in ailemin üyelerini öldürmek ve kaza süsü vermek için dantelci olarak bilinen bir kadın suikastçı tuttuğunu söylemişlerdi.

Bree ve beni kırık fren borusuyla yakalamayı kaçırmıştı. Caine parmaklıklar ardında olduğuna göre, dantelcinin hâlâ buralarda olduğunu düşünmek için bir neden yoktu. Ama asla bilemezsin.

"Bunları elinizden alabilir miyim?" Kadına sordum.

"Lütfen," dedi gülümseyerek ve bana uzatırken. "Biraz geç kaldım, o yüzden beş dolar indirimli olacak."

"Onları kim sipariş etti?" Bree sordu.

"Connie Lou."

"Oh, Edith, buradasın," dedi teyzem, elinde parayla koşturarak.

Sarıldılar ve Bree ile ben rahatladık.

Sonra kalbimi ısıtan bir şey gördüm. Cece Turnbull, annesine tıpatıp benzeyen küçük ve güzel bir kızla arka bahçeye geldi; Cece temiz, ayık ve kızıyla birlikte olduğu için heyecanlı görünüyordu.

Bree içecek bir şeyler almak için eve gitti. Ben de yemek için sıraya girdim. Tabağım kızarmış tavşan, lahana salatası, brokoli salatası ve küçük kızarmış kırmızı patatesle doluyken Pinkie'nin Bree'yle konuştuğunu gördüm ve yeniden başladım.

"Bütün tavşanı yemedin, değil mi baba?" Jannie, Damon ve Ali'nin arasındaki bir çim sandalyeden sordu.

"Tanrım, bu gerçekten çok güzel," dedi Damon. "İkincisi olsa iyi olur."

"Ben de biraz daha istiyorum," dedi Ali. "Ama Pinkie dün gölde yakaladığım levreği pişireceğini söyledi."

"Eminim unutmamıştır," dedim. "Ama ona hatırlatacağım."

Jannie, "Koç Greene ve Koç Fall daha sonra gelmeye çalışacaklarını söylediler" dedi.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," dedim. "Ama seçeneklerinizi açık tutmanızı istiyorum genç bayan. Tamam mı?"

"Evet, gerçekten, Jannie," dedi Damon. "Duke zaten kapına dayandıysa, çok daha fazlasının geleceğini biliyorsun."

Jannie başını salladı ve sonra ayıldı. "Sharon ve annesi hapse mi girecek?"

"Kanıtları Marvin Bell'in aleyhine çeviriyorlar, ama mahkemeyi ikna etseler bile

jüriyi tecavüz konusunda yalan söylemeye zorladığını, Stefan'ın DNA'sını yerleştirdiğini ve

uyuşturucuyu çantanıza koysanız da, bence her ikisi de mahkumiyet ve cezaya bakıyor."

"Bunun hayatlarını tamamen mahvetmesini istemiyorum," dedi

Jannie. "Ben de öyle," dedim. "İyi eğlenceler."

"Her zaman," dedi Ali.

Sırıttım. ", değil mi?"

"Jim Shockey gibi. Hayat bir maceradır."

En küçük ocuğumun hayatı yaşının çok ötesinde anladığını hissederek Pinkie ve Bree'ye doğru yürüdüm.

Bree aç gözlerle tabağıma bakarak, "Bana biraz tavşan ver de sırada beklemek zorunda kalmayayım," dedi.

"Hiç şansın yok," dedim.

"Ne?" dedi kızgınlıkla. "Kuzenin o kadar sıkı ve ustaca çalıştıktan sonra mı?"

"Tamam," dedim. "Şuradaki butu al." Bree

onu tabaktan kaptı.

"Peki ya ben?" Pinkie söyledi.

"Petrol kulelerinde çalışacak kadar sağlam vücutlusun," dedim. "Sıraya gir." Kuzenim güldü ve yemeğe doğru gitti.

Bree tavşandan iki ısırik aldı ve cennetteymiş gibi görünüyordu. "Her şeyi özmüşüm, biliyorsun. Caine hakkında. Rashawn hariç her şeyi."

"Sana inanıyorum."

Ben . Bana mahkemede gösterdiği uydu fotoğrafı, Starksville Yolu ile üç mil güneydeki geçit arasında rayların yanında bulunan Caine Industries'e aitti. Bree iz kamerası fotoğraflarından atlıların bu iki geçit arasında bindiklerini anlamıştı.

Google Earth'ü aramış, Caine'in iş yerinden çıkan demiryolu hattını görmüş ve *metamfetamin üretimi için ne harika bir kılıf* diye düşünmüştü.

Bree, "Eğer baban Rambo olmasaydı, Caine'i duvara yapıştıırırdım," dedi.

"Evet, yapardın," dedim. "Ve bunun için Jamaika'da biraz dinlenmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Bree . "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

"Sadece biz mi?"

"Neden olmasın?"

"Ne zaman?"

"Ne kadar çabuk istersen."

"Tanrım, bazen böyle düşünmene bayılıyorum," dedi ve beni öptü. "Siz ikiniz bir odaya geçin," diye bağırdı Nana Mama, bir çim sandalyeye uzanırken

Yakınımızda.

"Biz de tam bunu yapmaktan bahsediyorduk," dedim.

Büyükannem, "Jannie'nin dediği gibi TMI," dedi ve el sallayarak bizi uğurladı. "Starksville'e döndüğün için mutlu musun, nine?" Bree sordu.

"Öyle olmasaydım nankör bir zavallı olurum," dedi Nana Mama. "Bu savurgan oğlun hikayesi gibi, sadece ben onu yaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse Bree, şu anda ölebilirim ve bu benim için tamamen iyi olur."

"Benim tarafımdan değil," dedim.

"Benim tarafımdan da değil," dedi babam, arkasından yaklaşp eğildi ve onu yanağından öptü.

Anneannem genellikle herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunulmasını yadırgar ama elini oğlunun yanağına koyup gözlerini kapattı ve gözümün önüne çok genç olduğu ve yeni doğmuş çocuğunu kucağına aldığı zamanki hali geldi.

Babamın cep telefonu çaldı. Ayağa kalktı, çıkardı ve bir mesaj okudu. Önce bana, sonra da büyükanneme baktı.

"Korkarım size her şeyi anlatmadım," dedi. "Nasıl Peter Drummond olduğumu ve her şeyi."

Bu doğruydı. Hayatının bu kısmı hakkında çok kaçamak cevaplar veriyordu. "Bize anlatacak mısın?" Nana Mama söyledi.

"Bir dakika içinde," dedi. "Önce hepinizin tanışmasını istediğim biri var."

Bölüm

102

Babam, güneşin son ışıkları altında ışıltı ışıltı görünen Rahip Alicia

Maya'nın elini tutarak **geri döndü**.

"Alex," dedi babam, "Anne, seni en iyi arkadaşım, sevgisi beni kurtaran kadınla tanıştırmak istiyorum. Karım Alicia."

Son iki hafta içinde bilmem kaçınıcı kez gözlerim doldu

"gün mezarlıkta sana yalan zorunda kaldığım için çok üzgünüm," dedi Rahip Maya, yanıma gelip ellerimi tutarak. "Ama babam, onun öldüğüne inanmaya devam edersen senin için her şeyin daha iyi olacağını düşündü. Seni görme şansını Tanrı'nın bir armağanı olarak görüyordu ve bunun onun için yeterli olduğunu söylüyordu. Ama sen Florida'dan ayrıldıktan sonra bunun yeterli olmadığını fark etti. Seni tanımak, hayatının bir parçası olmak istiyordu. Bunu yapmak için geri dönüp Bell'le yüzleşmesi ve kendisi için kurduğu hayatı yok etmesi gerekiyordu."

Gün alacakaranlığa doğru çekilirken ikisinin ağzından hikâye döküldü ve partideki herkes durup dinledi.

Rahip Maya babamı tam da bana anlattığı gibi, zayıf, evsiz ve topallayarak bir gün kilisesine girerken bulmuş. Orada uyumasına izin vermiş. Ona danışmanlık sağladı ve bağımlılıklarıyla savaşmasına yardım etti.

"Alicia sayesinde Tanrı'yı buldum ve otuz dört yıldır ayıgım," dedi babam. "Siz çocukları ve seni terk ettiğim için suçluydum anne, ama Starksville'e dönersem bana ve hepinize ne olacağından korkuyordum."

Rahip Maya, "Kilisede yaşamaya başladıktan yaklaşık bir yıl sonra bir gece bana her şeyi itiraf etti. Bana Marvin Bell'in anneni öldürdüğünü gördüğünü, tutuklanıp vurulduğunu, vadide hayatta kaldığını ve sevgili Clifford'un yardımıyla iyileştiğini anlattı. Ona, Tanrı'nın onu kurtaracağına inandığımı söyledim.

onu affet."

"Ona o zaman mı aşık oldun?" Nana Mama sordu.

"Hayır, aşk daha sonra geldi, savaştan sonra, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde."

Babam Alicia Maya ile tanıştığı gece, yanında kendisini Paul Brown olarak tanıtan sahte belgeler vardı. Ancak rahibe gerçek kimliğini itiraf ettikten kısa bir süre sonra trajik bir mucize gerçekleşti.

Peter Drummond adında on dokuz yaşında bir genç, tıpkı bir yıl önce babamın yaptığı gibi, danışmanlık almak üzere Rahip Maya'nın kilisesine geldi. Drummond ona bir yetim olduğunu ve Kansas City'de koruyucu aileden çıkalı bir yıldan az olduğunu söyledi. Evsiz kalmış ve bir Deniz Piyadeleri'ne katılmış.

"Bir hata yaptığını söyledi," dedi Rahip Maya. "Asla askere gitmemesi gerektiğini ve savaşın, özellikle de başka insanları öldürmenin getirdiği baskılarla başa çıkamayacağını bildiğini söyledi."

Durakladı ve babam elini ikinci karısının omzuna koyarak, "Bilemezdin," dedi.

"Biliyorum." İçini çekti. "Hissettiğimden çok daha derin bir psikolojik ve ruhsal acı içinde olduğu ortaya çıktı. Ona bu konuda dua etmesini ve Tanrı'nın ona doğruyu göstereceğine güvenmesini söyledim..." Tıkandı.

Babam, "Drummond kilisenin arkasına gitti ve bir av tüfeğiyle kendini yüzünden vurdu" dedi.

"Tanrım," dedi Pinkie.

"Silah sesini bir tek biz duyduk," dedi Rahip Maya. "Baban ve ben onu bulduğumuzda histerik bir haldeydim."

"Bana polisi aramamı söyledi ama ben için buna cesaret edemedim," dedi babam. "Sonra ceplerini karıştırmaya başladım. Kimliği ve iki gün içinde Lejeune Kampı'nda olması gerektiğini söyleyen askerlik belgeleri vardı."

"Kağıtları değiştirmişsiniz," dedi Ali.

"Çok iyi, genç adam," dedi babam. "Alicia ilk başta bu işin bir parçası olmak istemedi ama ona bunun benim için tamamen yeniden doğuş ve hayatımda ilk kez zor ve iyi bir şey yapma şansı olabileceğini gösterdim."

"Kimse belgeleri sorgulamadı mı?" Bree sordu.

"İki kimlik fotoğrafı da iyi değildi ve kendini yüzünden vurmuştu," dedi Rahip Maya. "Pahokee'deki polis ölen adamın Paul Brown olduğunu hiç sorgulamadı."

"Deniz Piyadeleri de bana sahip oldukları için çok mutluydular," dedi babam. "Onbaşı oldum ve Körfez Savaşı sırasında Kuveyt'e gittim. Iraklıların ateşe verdiği petrol kuyularını ele geçirmek ve korumakla görevli bir ekibin parçasıydım.

geri çekildim. Biri patladı ve ben çok yakındım."

Rahip Maya, patlamadan önce babamla iletişim halinde olduklarını ve mektuplaştıklarını söyledi.

"Onu VA hastanesinde yatarken gördüğümde, bilmiyorum, sadece onu sevdiğimi ve bir daha onsuz yaşayamayacağımı biliyordum" dedi.

"Ben de aynı şekilde hissettim," dedi babam. "Beni görmeye geldiğinde kalbime ne oldu bilemezsin."

"Ve sonra polis oldun," dedim.

"Bir suçluydum," diye cevap verdi. "Onları yakalamakta iyi olacağımı düşündüm." "Bu işte iyidir," dedi Rahip Maya. "Ama senin bir suçlu olduğunu öğrendiğinde

Aynı alana girdiğin için Alex gurur duyuyordu. Kariyerini her adımda takip etti."

"Ve Belle Glade, Florida'da birbirinize rastlarsınız," dedi Nana Mama. "Bunun gerçekleşme olasılığı nedir?" Jannie sordu.

"Astronomik," dedi Rahip Maya. "Bu yüzden ilahi bir el tarafından yönlendirildiğimize inanıyorum."

"Buna inanıyor musun?" Anneanne sordu. "İnanıyorum," dedi.

"" dedi babam. "Ben de öyle," dedim.

"Bunu başka nasıl açıklayabilirsin ki?" Anneanne dedi ve gülümsedi.

Hepimiz, hayatımdaki gizemi ve o anda kendimi ne kadar mükemmel bir şekilde tamamlanmış hissettiğimi düşünmeme neden olan düşünceli bir sessizliğe gömüldük.

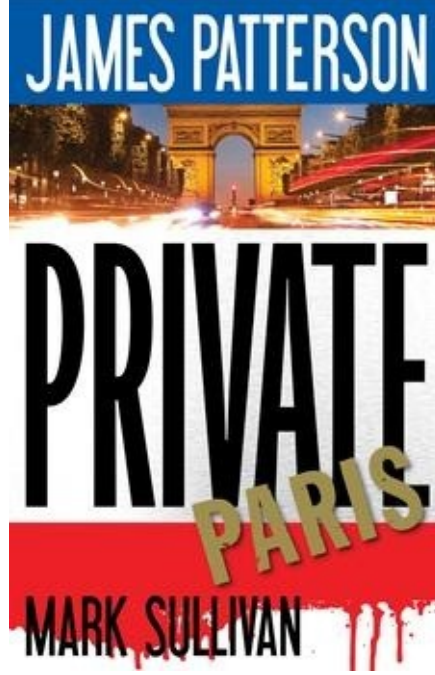
"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi babam. "Herkes bir bardak alsın."

Hepimiz bardaklarımızı alıp tekrar bir araya geldiğimizde, çamların arasında ateş böcekleri yanıp sönüyordu.

Babam zencefilli birasını kaldırdı ve şöyle dedi: "Geniş ailemize ve yaşayan, ölmüş ve şimdi yeniden yaşayan tüm dostlarımıza: Tanrı Haçları kutsasın."

"Amin," dedi Nana Mama ve hepimiz onu yankıladık. "Amin."

Paris yanıyor ve sadece Private'dan Jack Morgan yangını söndürebilir.

Bir alıntı için sayfayı çevirin.

1. Arrondissement 6

Nisan, 15:30

"Parislileri **anlamanın sırrı**, Jack, Los Angeles'taki insanların neredeyse tam tersi olduklarını görmektir," dedi oturan koca ayı adam. "Los Angeles'ta çocuklar iyimser, hayat dolu ve arkadaş canlısı olarak yetiştirilir. Paris'te büyüyen insanlara ise melankolinin değeri ve acı çekmenin üstünlüğüne dair sarsılmaz bir inanç öğretilir. Bu yüzden kabalıklarıyla ün salmışlardır. Sizi de kendileri kadar rahatsız etmek isterler ve dürüstçe size bir iyilik yaptıklarına inanırlar."

Öğleden sonraydı, Fransa'nın başkentinde ılık, muhteşem bir bahar günüydü ve Louis Langlois ve ben Place Dauphine'deki Taverne Henri IV'ün dışında oturmuş, ikinci kadeh mükemmel Bordeaux'larımızı yudumluyorduk.

Gülümsedim ve "O kadar da kötü olamaz" dedim.

Louis eğlenerek başını salladı ve "Paris'te eğlenmenin, gülmenin ve genel olarak hayattan zevk almanın gizli bir deliliğin açık bir göstergesi olduğu ya da en azından daha aşağı bir yerden, yani şehir sınırları dışındaki herhangi bir yerden ziyaret ettiğiniz anlamına geldiği bir gerçektir" dedi.

"Hadi ama," dedim, şimdi kıkırdayarak. "İnsanlar gerçekten iyi görünüyor. Garsonlar bile şimdiye kadar harikaydı."

Elini küçümser bir hareketle, "İyi görünüyorlar çünkü nihayet Paris'in dünyanın bir numaralı turizm merkezi olduğunu ve turizmin şehirdeki en büyük para kaynağı olduğunu anladılar. Aynı zamanda, senin Amerika'dan -saçma derecede obezlerin, saçma derecede zenginlerin ve saçma derecede cahillerin ülkesinden- gelen bir turist olduğunu biliyorlar ve onlara saçma derecede büyük bir bahşış vermeni umuyorlar. Bana inanmalısın, Jack. Parisliler içten içe eğlenmiyorlar ve başkalarının aşırı mutlu görünmesini üzücü buluyorlar."

Kaşlarımı kuşkuyla kaldırdım. "Bana inanmıyor musun?" dedi. "İzle."

Louis başını geriye attı ve kahkahalarla kükremeye başladı. Kahkaha onu ele geçirmiş gibiydi ve sanki sırtını kaşıyormuş gibi bütün vücudunu sarmıştı.

Şaşırtıcı ve eğlenceli bir şekilde, etrafımızdaki müşteriler ve hatta

Şarabımızı getiren garson şimdi ona yan gözle bakıyordu. Bu Louis'i daha da cesaretlendirdi ve ulumaya ve kalçasını öyle sert tokatlamaya başladı ki gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Kendimi tutamadım ve ben de gülmeye başladım. Etrafımızdaki insanlar sanki komik bir çiftlikten gelen mültecilermişiz gibi ağzı açık bakıyor ya da bizi .

Sonunda Louis sakinleşip gözyaşlarını sildi ve kafe normale döndüğünde mırıldandı, "Sana ne demiştim? Bunu, yani kahkahayı şüphelileri kızdırmak için birçok kez kullandım. Paris halkı için, her şeyde mizah gören bir polis deli olmalı. Tehlikeli olmalı. Ondan korkulmalı."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Senin şehrin, Louis."

"Benim evlatlık şehrim," dedi parmağını kaldırarak. "Ben böyle düşünmüyorum ama bunu çok iyi anlıyorum."

Otuz yıl önce Louis, Fransa'nın güneyindeki Nice'teki evinden ayrılıp Fransız Ulusal Polisi'ne katıldı. Olağanüstü duygusal zekası, Fransız halkını anlaması ve alışılmışın dışındaki soruşturma içgüdüleri onu Paris'te, New York ve Los Angeles polis departmanlarının büyük dava birimlerine benzeyen seçkin bir soruşturma gücü olan La Crim'de hızla bir işe itti.

Louis yirmi dokuz yıl boyunca La Crim'de onurlu bir şekilde hizmet etti. Emekliliğinden bir gün önce ona eski maaşının üç katına bir iş teklif ettim. Artık benim kurduğum ve sahibi olduğum küresel bir güvenlik ve araştırma ajansı olan Private'ın Paris ofisini yönetecekti.

İnsanların Private'dan "yirmi birinci yüzyılın Pinkertonları" olarak bahsettiğini duyabilirsiniz. Bu övgüyü hak edip etmediğimizi bilmiyorum, ama gurur verici ve bu itibar son birkaç yılda, özellikle de yurtdışında, istediğimden daha fazla seyahat etmeme neden olan sıçramalar ve sınırlarla büyümemize yardımcı oldu.

Birkaç gündür Berlin ofisini ziyaret ediyordum ve önceki akşam Paris'e gelmişim. Gün boyunca yerel personelle bir dizi toplantı yaptıktan sonra Louis birkaç kadeh içki ve ardından güzel bir yemek için dışarı çıkmamızı önerdi. Bu parlak fikir bizi onun en sevdiği kafelerden birine götürmüş ve bana Paris'in, Parislilerin ve düşünce tarzlarının karmaşık gizemlerini anlatmaya başlamasına neden olmuştu.

Louis başka bir konuya geçmeden cep telefonu çaldı. Kaşlarını çatı ve, "Önemli olmadıkça beni aramamalarını söylemişim," dedi.

"Merak etme," dedim ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Parisliler mutlu olmasa bile ben . Louis Langlois komik bir adamdı ve Paris hala dünyanın en güzel şehirlerinden biriydi, ilginç ve bazen şok edici insanlarla, sanatla ve yemeklerle doluydu. Bir ya da iki saat içinde inanılmaz bir yemek yiyeceğime ve muhtemelen çok güleceğime hiç şüphe yoktu

Daha fazla. Hayat, öngörülebilir gelecek için çok iyi görünüyordu.

Ve sonra olmadı.

Louis telefonunu dinledi, başını salladı ve "Elbette sizi hatırlıyorum, Mösyö Wilkerson. Er Paris nasıl yardımcı olabilir?"

Wilkerson mı? Tanıdığım tek Wilkerson, Malibu'da yaşayan bir müşterimdi. "Sherman Wilkerson?" diye mırıldandım.

Louis başını salladı ve telefona, "Jack Morgan'la konuşmayı mı tercih edersin? Kendisi burada."

Telefonu bana uzattı. Sherman Wilkerson'dan en son bu şekilde haber aldığımda, birdenbire, evinin altındaki sahilde dört ceset vardı. "Sherman?" dediğimde sesimde gerginlik olduğunu kabul ediyorum.

"Paris'te ne yapıyorsun, Jack?" Wilkerson sordu. "En hızlı büyüyen ofislerimden birini ziyaret ediyorum."

Sherman Wilkerson, son derece başarılı bir endüstriyel tasarım şirketi kurmuş olan saçma sapan bir mühendisti. Doğası gereği gerçeklerle ilgilenir ve genellikle olaylarla ilgili görüşlerini hafife alırdı. Bu yüzden titrek bir sesle "Belki de her şeye rağmen bir Tanrı vardır" dediğinde şaşırdım.

"Paris'te bir sorunun mu var?" Ben sordum.

"Tek torunum, Kimberly. Kimberly Kopchinski," diye cevap verdi Wilkerson. "Az önce onunla telefonda görüştüm - iki yıldan uzun bir süredir ilk kez arıyor. Paris'in dışında bir apartman dairesinde kalıyormuş ve uyuşturucu satıcılarının olduğunu, onu öldürmeye çalıştıklarını söyledi. Sesi donmuş gibiydi ve onu kurtarması için birini göndermem için yalvardı. Sonra hat kesildi ve şimdi ona ulaşamıyorum. Güvende olduğundan emin olabilir misin? Adresi bende var."

"Elbette," dedim, Louis'e hesabı ödemesini işaret ederek. "Onu nasıl bulacağız?"

Wilkerson bana bir adres okudu.

Yazdım ve dedim ki, "Bana bir fotoğraf atabilir misin? Ve bana onu anlatır mısın? Üniversite öğrencisi mi? İş kadını mı?"

Louis masaya para bıraktı ve uzun bir duraklama sırasında bana başparmağıyla onay verdi.

"Sherman?" Ayağa kalkarak söyledim. "Orada mısın?"

Kafeden ayrılıp Louis araba çağırırken Wilkerson, "Kim'in son iki yıldır ne yaptığını gerçekten bilmiyorum ve son beş yıldaki hayatı hakkında da çok az şey biliyorum," diye itiraf etti. "Ailesi -kızım Pam ve kocası Tim- altı yıl önce bir tekne kazasında öldüler."

"Bana bunu söylediğini hatırlıyorum," dedim. "Üzücü."

"Hem de çok. olduğunda Kim USC'de son sınıftaydı ve Fransa'daki ilk yılından dönüyordu. O da bizim kadar . Uzun hikâye.

Kısacası, bir vakıfla birlikte biraz para miras kaldı ve vahşi bir çocuğa dönüştü. Zar zor mezun oldu. Mezun olunca da doğruca Fransa'ya döndü. Bir süre Cannes Film Festivali organizatörleri için çalıştığını biliyorum. İrtibatta kalmaya çalıştık ama ondan giderek daha az haber alıyorduk. Bugünden önce Monako'dan bir Noel kartı vardı, ondan önce de eşim öldüğünde bir taziye kartı."

Araba . Louis kapıyı açtı, ben de içine ve "Merak etme Sherman. Yola çıkıyoruz."

"Teşekkür , Jack. Onu aldığında arayacak mısın?"

"Arayacağım."

"Onu koru, Jack. Size yalvarıyorum," dedi Wilkerson. "O benim tek torunum -yaşayan tek akrabam, gerçekten."

"bir şey yok," dedim ve kapattım.

Louis'i konuşmadan haberdar ettikten sonra, adresi yazdığım peçeteyi ona uzattım. "Biliyor musun?"

Louis okuma gözlüğünü taktı ve inceledi, burun delikleri sanki kötü bir koku almış gibi parladı. Sonra bana baktı ve sesinde kesin bir keskinlikle, "Fransızca sözlükte *bela* ve *tehlike kelimelerini* aratırsanız buranın resmini görürsünüz," dedi.

Montfermeil, Paris'in doğu banliyöleri

16:45

Louis Langlois ve ben Sherman Wilkerson ile konuştuktan **kısa bir süre sonra**, üzerinde sahte bir tesisat şirketinin logosu bulunan mavi işçi tulumlarıyla Paris'ten doğuya doğru yola çıktık. Louis elektrikle çalışan Mia marka bir dağıtım aracı kullanıyordu, bu araç bizim oradaki minivanlara benziyordu ama çok daha küçüktü. Küçük minibüsün arka panellerinde ve arka kapısında da aynı sahte tesisat logosu vardı.

Louis, Mia ve tesisatçı kılıklarını gözetleme işlerinde sık sık kullandığını söylemişti ama bu gece onları hayatta kalmak için kullanıyorduk.

"Bondy Ormanı'nın etrafındaki bölgeler her zaman yoksulluğun, suçun ve şiddetin kol gezdiği yerler olmuştur," diye açıkladı Louis. "*Sefiller*'i okudun mu?"

"Yıllar önce," dedim. "Ama filmi yakın zamanda izledim."

"Tamam," dedi. "Jean Valjean'ın Cosette'le su alırken karşılaştığı sahne? Thénardier'lerin müşterilerini soyduğu han? Hepsi Montfermeil'de. Bugün farklı görünüyor elbette ama karanlık ruhu devam ediyor. Montfermeil, Bronx'un yetmişli yıllardaki ya da Los Angeles'ın doksanlı yıllardaki hali gibi: yüksek işsizlik, yüksek suç oranı ve çok sayıda çete, uyuşturucu satıcısı ve şiddet. Buna bir de öfkeli Müslüman ve genç göçmen nüfusu eklenince, Matmazel Kopchinski'nin Fransa'nın en kötü konut projelerinden biri olan Les Bosquets'e neden sığındığı benim için hayal bile edilemez."

Omuz silktim. "Öğreneceğiz, sanırım. Tesisatçı doğru yol olduğundan emin misin?"

"*Bien sûr*. Herkesin acil bir durumda tesisatçıya ihtiyacı olur. *Öyle değil mi?* Tesisatçılar her saat gelip gidebilir ve kimse zavallı bir piçin tuvaletinin tıkanmasından başka bir şey düşünmez. Ve tesisatçılar Les Bosquets gibi yerlerde bile rahatsız edilmezler. Neden peki? Çünkü herkesin tesisatçıya ihtiyacı var! Birisi tesisatçıyı sarsarsa yakında hiç tesisatçı gelmez ve bunu kimse istemez. Orada bile."

"Bu Amerika'da işe yaramaz," dedim tulumu göstererek. "İnsanlar tesisatçı olmadığını anlar."

Louis buna şaşırmış görünüyordu. "Nereden bilsinler ki?"

"Hiçbir Amerikalı tesisatçı bir tulum giymez. Eğer giyselerdi

kıçlarını gösteremezler ve bu Amerika'da bir gerekliliktir." Louis şöyle bir baktı ve sonra güldü. "Bu doğru mu?"
"Hayır."

Cep telefonum çaldı ve bana bir mesaj geldiğini haber verdi. Sherman Wilkerson'dan geliyordu ve bir barda oturan hüzünlü gözlere sahip genç ve güzel bir kadının fotoğrafını içeriyordu. Kırmızı ışıktaki Langlois'ya gösterdim ve "Sherman'ın elindeki en yeni fotoğraf bu. En az dört yıllık olduğunu söyledi."

Langlois, "Kural olarak bebek bakıcılığı işlerini sevmiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye kabul ettim ve telefonu cebime koydum. "Ama Sherman gibi bir müşteri Özel'den torununa bakmasını istediğinde, cevap veririz."

Yirmi dakika sonra, Paris'in merkezindeki şık sokaklardan ve kibar parklardan on bir milden daha az bir mesafede, ayrı bir dünyaya girdik. Minibüsün penceresinden bakınca, bölge geceleri o kadar da kötü görünmüyordu. Bana Doğu Berlin'i anımsattı; sıkıcı, tek tip, devlet tarafından tasarlanmış yüksek apartmanlardan oluşan büyük kümeler - komünistlerin çürüten ideal konut vizyonu.

Sonra grafitileri görmeye başladım. "Fuck the police" ortak bir temaydı. Arkalarında alevler olan ve üzerlerine Arapça yazılar yazılmış karanlık kukuletalı yüzü olmayan adamların resimleri de öyle.

"Bu proje birkaç yıl önceki isyanların bir parçası mıydı?" diye sordum.

Louis, "Les Bosquets bu işin tam ortasıydı," diye doğruladı. "Ve de Gaulle'den Paris'e giden trene binen turistleri hedef almakta uzmanlaşmış vahşi bir çeteye ev sahipliği yapıyor. Birkaç ay önce yüzden fazla Japon ziyaretçiyi taşıyan bir treni durdurmak için raylara bir araba koymuşlar, sonra da trene binip silah zoruyla herkesi soymuşlar."

"Arsız."

"Evet, ama bazı sebepleri var," diye yanıtladı Louis. "Altmışlı ve yetmişli yıllarda, Fransa ekonomik olarak yükselişteyken, işgücüne ihtiyacımız vardı, bu yüzden mevcut veya eski Fransız kolonilerinden herkesin buraya göç etmesine izin verdiler. Projeler inşa ettiler ve bir nesil sonra ekonomi iflas etti ve göçmenler kaldı, çocuk sahibi oldular, bir sürü çocuk. Buradaki nüfusun yüzde ellisi yirmi beş yaşından genç. Ve iş bulamıyorlar. Bu yüzden korkunç koşullarda, amaçsızca yaşıyorlar. Bu herkes için bir felaket reçetesi."

"Okul yoluyla bu durumdan kurtulamazlar mı?" Ben sordum.

Louis bana parmağını sallayarak, "Yine Amerika'yı düşünüyorsun, Jack. Fransa'da durum aynı değil. Burada iktidara giden kanıtlanmış yollar var - doğru okullar, doğru arkadaşlar - ve bu yollar göçmenlere kapalı. Daha da kötüsü, bu bölgelerde toplu taşıma yok. Arabanız olmadan hiçbir yere gidemezsiniz. Kapana kısılıyorsunuz. Sinirleniyorsunuz. Patlıyorsunuz."

Louis çenesini ön cama doğru salladı. "Orada. Les Bosquets."

Proje, çürümeye yüz tutmuş sekiz yüksek apartmandan oluşuyordu. Her yaştan ve ten renginden göçmenler gibi pencerelerden çamaşır ipleri sarkıyordu. Louis, Clichy-sous-Bois Bulvarı'nda kenara çekti.

Torpedo gözünü açtı, bir Glock 19 çıkardı ve bana uzattı.

"Bunu Fransa'da taşıma iznim yok," dedim.

"Sen de lisanslı bir Fransız tesisatçısı değilsin, Jack," dedi Louis. "Onu cebine koy ve bırak konuşmayı ben yapayım."

Bölgesini Louis kadar iyi bilen bir adamla tartışmak zor. Onun kararına güvenmeye karar verdim ve başımı salladım. Arabadan indik ve arka bagajdan alet çantalarını ve el fenerlerini aldık. Sokağın karşısındaki adamlar yanaştığımızda bizi kontrol etmişlerdi ama şimdi bizi görmezden geliyorlardı.

"Gördün mü?" Kompleksin kuzeyine uzanan yolda ilerlerken Louis mırıldandı. "Herkesin bize ihtiyacı var, kırımımızdaki çatlakları göstermesek bile."

17:15.

Louis tesisatçının mükemmel bir kılık olduğu konusunda haklıydı.

görünümlü dört ya da beş küçük grubun yanından geçtik ve tesisatçımızın logosuna sert bir bakış attıktan sonra rahatlayıp başka tarafa . Son grup bize verilen adresin, Les Bosquets'in arka tarafındaki bir binanın girişinin önündeydi.

Çocuklardan biri nereye gittiğimizi sorduğunda anlayacak kadar lise Fransızca dersini hatırlıyordum. Louis adımlarını hiç bozmadı, sadece anlayamadığım bir şeyler söyleyerek yanından geçti. Ancak bu işe yaramışa benziyordu, çünkü kimse peşimizden lobiye gelmedi; lobide zayıf bir aydınlatma, çoğu kırık olan posta kutularından oluşan bir duvar ve birkaç yerde çatlamış ve kaymış bir çimento zemin vardı.

"O adamlara ne söyledin?" Ben sordum.

"412'deki tuvaletin tıkalı olduğunu ve her yerin bok içinde olduğunu söyledim. Bu onların merakını her seferinde bastırıyor."

Zil kullanmamıza gerek yoktu, çünkü zil ya da herhangi bir güvenlik yoktu. Siyah cüppeli ve başörtülü genç bir Müslüman kadın merdivenlerden indi ve tulumlarımızın üzerindeki logolara odaklanana kadar şüpheyle bakan kocaman kahverengi gözleriyle bize baktı. Başını salladı ve devam etti. Biz merdivenleri çıkarken iki Asyalı genç zıplayarak aşağı indi ve bize ikinci bir bakış bile atmadılar. Bir yük çamaşır taşıyan Afrikalı kadın da öyle.

"Bunu unutmamalıyım," diye mırıldandım Louis'e, onu beton bir merdivene doğru izlerken.

"Tesisatçılık güzel bir şey," diye yanıtladı.

Apartmanın dördüncü katına ulaştığımızda kapıyı açtığımızda boş bir koridor ve döşeme tahtalarına kadar yıpranmış bir halı gördük. Evin kokusu bir anda burnuma geldi: sarımsak ve soğanda pişen kuzu eti, sigara dumanı, marihuana dumanı ve dar bir alanda yaşayan çok sayıda insanın kokusu.

Dairenin duvarları ve kapıları çok kalın ya da yalıtılmış olamazdı, çünkü koridoru genel bir gürültü dolduruyordu: bebek ağlamaları, tencere sesleri, bağırان erkekler, karşılık veren kadınlar, televizyonlar ve Arapça bangır bangır çalan müzik ve

tanımlayamadığım diğer diller. Her şey iç karartıcı, hatta boğucu geliyordu ve binaya gireli üç dakikadan az olmuştu. Louis, hayatları boyunca Les Bosquets'te yaşayan insanlar olduğunu söyledi ve isyanlara katkıda bulunan bazı baskıları anlamaya başladım.

Ama Wilkerson'ın torunu o kadar yer varken neden buraya gelmişti?

Louis 412 numaralı kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra bir kadın sesi kim olduğumuzu sordu, Louis de Özel'den geldiğimizi ve Kim'in büyükbabası tarafından gönderildiğimizi söyledi.

Bir dakika geçmeden sürgü fırlatıldı. Kapı bir zincirle açıldı ve Polinezyalıya benzeyen, mavi etekli ve çiçekli bluz giymiş dikkatli bir kadın bize baktı ve kimliğimizi görmek istedi. Ona gösterdik ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı, Louis kapıyı tekrar çalmak üzereydi ki zincirin kaydığını ve kapının açıldığını duyduk. Louis loş, dar bir koridora adım attı, ben de onu izledim.

Kapı arkamızdan kapandı ve kendimi Kimberly Kopchinski ile yüz yüze bulmak için döndüm. Yirmili yaşlarının sonlarında, kot pantolon, siyah bir bluz ve boynundaki zincire asılı gümüş bir şey giymişti. Ama teninin renginden ve kendini tutuş şeklinden son zamanlarda korkunç bir fiziksel sıkıntı yaşadığını ve çok ama çok korktuğunu anlayabiliyordum.

Kendimizi tanıttık ve ona rozetlerimizi ve kimliklerimizi gösterdik. "Sizi büyükbabamın gönderdiğini nereden bileyim?" diye sordu.

Ona Sherman'ın mesajını ve kızın resmini gösterdim. Kim sanki resimdeki kızı zar zor hatırlıyormuş gibi birkaç dakika boyunca resme baktı.

"Tehlikede olduğunu söylüyor,"

dedim. "*Tehlikedeyim*," dedi.

"Uyuşturucu satıcıları hakkında bir şey mi söyledi?"

"Sadece gidecek bir yere ihtiyacım var, bir süreliğine ortadan kaybolmak için," dedi gergin bir fısıltıyla. "Bunu yapmama yardım edebilir misin?"

"Yapabiliriz," diye cevap verdim. "Ama seni kimden sakladığımızı bilmemizin faydası olur, Kimberly."

Yüzü iç acısıyla buruştu ve "Bana Kim de. Bu konuşmayı daha sonra yapabilir miyiz? Güvenli bir yere gittiğimde? Burada daha fazla kalamam. Arkadaşımın kocası birkaç saat içinde Lyons'dan eve dönecek. Burada olduğumu bilmiyor ve eğer bilseydi ben..."

Alt dudağı titredi.

"Merak etmeyin Bayan Kopchinski," dedi Louis. "Artık Özel Paris'in bakımı ve koruması altındasınız. Şimdiden daha güvende olamazdınız. Sizi Jack'in kaldığı otele götüreceğiz."

"Bir otel mi?" Kim telaşla, "Otel mi?" dedi. "Hayır, bu çok aleni olur."

Louis yatıştırıcı bir sesle, "Bu otel Paris'in en gizli otelidir. Seni şimdiden oraya bir takma adla kaydettirdim."

Polinezyalı kadın koridorun diğer ucundaki kapıdan elinde bir bez çantayla çıktı. Çantayı yere bıraktı ve saatine dokundu.

Kim kararsız görünüyordu ama başını salladı ve kadının yanına gitti. Ona sarılmadan önce birkaç dakika boyunca sessizce konuştu. Ayrıldıklarında iki kadın da perişan görünüyordu.

Çantayı alan Kim, "Gidelim." dedi.

Onunla birlikte çıkarken girdiğimizden daha fazla dikkat çektik ve pek çok düşmanca bakışla karşılaştık ama kimse bize doğrudan meydan okumadı. Kim'in arka koltukta oturması ve Louis'in Mia'yı çalıştırmasıyla artık özgür olduğumuzu düşündüm. Otuz dakika sonra onu Plaza Athénée'de bir süite güvenle yerleştirmiş olacaktık ve ben de Sherman Wilkerson'la konuşup onu hızla Los Angeles'a götürmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktım.

Louis Mia'yı vitese taktı ve batıya, Paris'e doğru gitmek için U dönüşü yapıyordu ki bir blok farlar yandı. Yarım blok arkamızda başka bir set yandı.

araba, siyah bir Renault, kenara çekip caddenin karşısında yan durana kadar bunu pek düşünmedim. Tüm caddeyi kapatmamıştı ama onu geçmek için de çok fazla alan yoktu.

"Merde," dedi Louis, elektrikli minibüsün frenlerini kilitleyip bizi geri vitese takarak.

"Neler oluyor?" Kim ağladı.

"Öğrenmek için beklemeyeceğiz," dedim, arka camdan dışarı bakmak için koltukta döndüm ve diğer şeritten hızla gelen diğer arabayı, mavi bir Peugeot'yu gördüm.

Çivili, kırmızı deri ceketli, kel ve solgun bir adam yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkıyordu. Döner şarjörünü bir av tüfeğine nişan almıştı.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON, bugün yazan diğer tüm yazarlardan daha kalıcı kurgusal karakterler yaratmıştır. Son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Diğer çok satan romanları arasında Kadınlar Cinayet Kulübü, Michael Bennett, Private ve NYPD Red yer almaktadır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 300 milyondan fazla satmıştır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Witch & Wizard, Middle School ve Treasure Hunter serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için çok sayıda 1 numaralı çok satan kitap yazmıştır. Bu kitaplar toplamda ulusal en çok satanlar listelerinde 330 haftadan fazla yer almıştır. James Patterson 2010 yılında Children's Choice Kitap Ödülleri'nde Yılın Yazarı seçilmiştir.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu James Patterson'ı, yetişkinlere çocukların boyu okumasını sağlayacak kitapları bulmaları için paha biçilmez bir araç sunan ReadKiddoRead.com adlı yenilikçi web sitesini yaratmaya yöneltti. Tam zamanlı olarak yazıyor ve şu şehirde yaşıyor

Florida'da ailesiyle
birlikte.

jamespatterson.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.